

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

T J MAGUIRE

BRATVA

Menace

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

BRATVA TEHDİDİ

BRATVA: BEŞİNCİ KİTAP

T J MAGUIRE

Telif hakkı © 2025 T J MAGUIRE Tüm hakları

saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yöntemle çoğaltılamaz.

Bu yapımda anlatılan hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar kurgudur. Gerçek kişiler (yaşayan veya ölen), yerler, binalar ve ürünlerle herhangi bir bağlantı kurulması amaçlanmamıştır veya çıkarılmamalıdır.

Kitap Kapağı: Fay Lane

Düzenleme: BLD Editing

İÇİNDEKİLER

İçerik Uyarısı

1. Birinci Bölüm
2. İkinci Bölüm
3. Üçüncü Bölüm
4. Dördüncü Bölüm
5. Beşinci Bölüm
6. Altıncı Bölüm
7. Yedinci Bölüm
8. Sekizinci Bölüm
9. Dokuzuncu Bölüm
10. Onuncu Bölüm
11. On Birinci Bölüm
12. Onikinci Bölüm
13. On Üçüncü Bölüm
14. On Dördüncü Bölüm
15. On Beşinci Bölüm
16. On Altıncı Bölüm
17. On Yedinci Bölüm
18. On sekizinci bölüm
19. On Dokuzuncu Bölüm
20. Yirminci Bölüm .
21. Yirmi Birinci Bölüm
22. Yirmi İkinci Bölüm
23. Yirmi Üçüncü Bölüm
24. Yirmi Dördüncü Bölüm
25. Yirmi Beşinci Bölüm
26. Yirmi Altıncı Bölüm
27. Yirmi Yedinci Bölüm
28. Yirmi Sekizinci Bölüm —

29. [Yirmi Dokuzuncu Bölüm](#)
30. [Otuzuncu Bölüm](#) .
31. [Otuz Birinci Bölüm](#)
32. [Otuz İkinci Bölüm](#)
33. [Otuz Üçüncü Bölüm](#)
34. [Otuz Dördüncü Bölüm](#)
35. [Otuz Beşinci Bölüm](#)
36. [Otuz Altıncı Bölüm](#)
37. [Otuz Yedinci Bölüm](#)
38. [Otuz Sekizinci Bölüm](#) _
39. [Otuz Dokuzuncu Bölüm](#)
40. [Kırkıncı Bölüm](#) .
41. [Kırk Birinci Bölüm](#)
42. [Kırk İkinci Bölüm](#)

[Sizlere küçük bir not](#) _

İÇERİK UYARISI

Devam etmeden önce, bu kitabın içerik uyarısı olduğunu lütfen unutmayın. Aşağıdaki tetikleyicilerden herhangi birine sahipseniz, lütfen dikkatli olun.

Kaba dil Grafik ve ayrıntılı
şiddet
Cinayet/ölüm Kan ve
vahşet
Grafik cinsel sahneler Bıçaklı oyun
Takip
Hafif BDSM/Kink
Takıntılı düşünceler ve eylemler

BİRİNCİ BÖLÜM

LYLA

Keskin nişancı tüfeğimin dürbününden baktım, odak noktam karşımdaki binadaki karanlık odaydı.

Vibe Hotel'in çatısında karnımın üstüne yatmış, kulaklarımda o kadar yüksek sesle müzik çalıyordu ki, altımda devam eden şehir hayatının koşuşturmacasını duyamıyordum. Sevgilimi bir kez daha görebilmek için acı içinde bekliyordum.

Her şeyim.

Lukyan'ım.

Onu en son gördüğümünden bu yana üç saat, on yedi dakika ve kırk üç saniye geçmişti ve her milisaniyesinde acı çekiyordum. O gece erken saatlerde, kayınbiraderi Tatiana için düzenlenen sahte defilede mankenlik yaparken onu izlemiştim.

Arka sırada, karanlıkta oturmuş, beni görmemesi için sessizce onu desteklemiş ve albümüme eklemek için bir sürü fotoğraf çekmişim.

O kadar iyi iş çıkarmıştı ki! Sanki podyum onunmuş gibi yürüyen Lukyan, kalabalığa bir öpücük bile gönderdi ve ben biliyordum, onun bana gönderdiğini biliyordum.

O benimdi.

O benimdi.

Defilesi bittiğinde, gölgelerin arasında kalarak, kardeşinin kız arkadaşına evlenme teklif etmesine yardım ederken onu uzaktan izledim.

Moda şovunun ardından düzenlenen partide, odanın içinde doğal bir rahatlıkla dolaşıyordu.

Uzun, koyu renkli, gür saçları, içinde neredeyse fark edilmeyen küçük kahverengi benekler bulunan mavi gözleri ve karizmatik cazibesiyle, insanlar onun varlığı ve sadece birkaç kelimeyle onları rahatlatma yeteneği karşısında büyülenmiş bir şekilde etrafına toplandılar.

Onun bundan hoşlandığını görebiliyordum — ilgiyi ve insanları güldürmeyi — ama aynı zamanda, yüzeyin altında, çaresizce saklamaya çalıştığı daha derin bir şey vardı. Neredeyse... ruhunda bir hüzün.

Kimse bunu göremezdi. Ama
ben görebiliyordum.

Ailesi ona inanmadığında nasıl parça parça dağıldığını gördüm. Onlara güvenlerinin olmaması onu ne kadar incittiğini gördüm. Onu ve tüm potansiyelini *görmediler*.

Ben onu gördüm.

Onu, başka hiç kimsenin göremeyeceği bir şekilde gördüm. Bu, bizi birbirimiz için bu kadar mükemmel kılan şeydi.

Lukyan, grubundan iki arkadaşıyla after party'ye gitmişti. İkizlerdi ve isimlerini öğrenmeye zahmet etmedim çünkü onları tanımak için yeterince ilgilenmiyordum.

İkizlerin her birinin kolunda bir kız vardı ve Lukyan'ın da aynısını yapmasını beklememe rağmen, partiden beşinci tekerlek olarak ayrıldı.

Bu, kalbimi coşturdu. Benim
yüzümden miydi? Öyle
olduğunu düşünmek
hoşuma gidiyordu.

Sonunda aramızdaki bağı hissetmeye başlamış olmalı. Aramızdaki bağlantıyı. O kadar çok erkek ve kadın ona asılırken, partiden tek başına ayrılmasının başka ne sebebi olabilirdi ki?

Biz aynı yapbozun iki parçasıydık. Aynı madalyonun iki yüzüydük. Ve şüphesiz ki, onun da bunu hissettiğini biliyordum.

Bu, onu kendime ait kılmak için yaptığım planın doğru olduğuna dair beni daha da emin hale getirdi.

O günden beri Lukyan'ı sadece bir kez gördüm, otele geldiği zaman. İçeri girip doğruca cam sürgülü kapıya yöneldi ve perdeleri kapattı.

Bu beni rahatsız etti.

Sadece kanepede oturup televizyona bakıyor ya da telefonunda gezinse bile onu izlemek istiyordum.

Eğer yapabilseydim, tüm günlerimi ve gecelerimi onu izleyerek geçirirdim.

Telefonum çaldığında müziğim aniden kesildi. Cebimden çıkardım ve ekranda dans eden ismi görünce inledim.

Sokağın karşısındaki karanlık odaya bir kez daha baktım. Hâlâ hareket yoktu. İç çekerek kablosuz kulaklığımı çıkardım, sırt üstü yattım ve cevap verirken gece gökyüzüne baktım.

"Evet?"

"Neredesin, Lyla? Yine o Volkov çocuğunu takip mi ediyorsun?"

"Madem cevabı sen vereceksin, neden soruyorsun ki, Lev?"

"Çünkü bir mucize eseri, sonunda aklını başına topladığını ve Lukyan-Siktiğimin-Volkov'a olan bu saçma sapan hayranlığından vazgeçtiğini umuyorum."

Burnumu kırıştırdım. "Bu senin aptallığın, bunu çok iyi biliyorsun. Hayal kırıklığın için kendinden başka kimseyi suçlayamazsın. Gerçek aşkı öylece 'vazgeçemezsin'."

"Gerçek aşk," diye alay etti Lev, alaycı sesi telefondan yüksek ve net bir şekilde geliyordu. "O senin kim olduğunu bile bilmiyor."

"*Kim* olduğumu bilmiyor olabilir, ama *beni* tanıyor. Aramızdaki bağ..."

"Bunu bir daha dinleyemem," diye araya girdi. "Bunu aşman gerekiyor. Hemen. Yoksa görevimizi unuttun mu?"

Dudak içimi ısırdım. Kardeşimin düşündüğünün aksine, görevi unutmamıştım. O sadece *benim* görevimin onunkinden biraz farklı olduğunu bilmiyordu.

Lev bunu bilemezdi. Henüz bilemezdi. Onun için bir şey yapamayacak kadar geç olmadan bilemezdi.

Karnımın üstüne döndüm ve dürbüne baktım, aslında bir şey görmeyi beklemiyordum. Lukyan'ın odasından saatlerdir hiçbir hareket gelmemişti, ama onu gördüğümde nefesim kesildi.

Balkonunda, gömleksiz, ön kolları korkuluğa yaslanmış, gökyüzüne bakarken duruyordu. O, resimde görülen mükemmel tanımın tam karşılığıydı.

Onu her gördüğümde, ister uyurken yakından, ister gölgelerin arasından uzaktan olsun, kalbim göğsümde çarpıyor, içim tamamen eriyordu.

"Gitmeliyim."

"Lyla, sakın..." Telefonu kapattım.

Yenilenmiş, heyecanlı bir enerji damarlarıma dolarken, pozisyonumu ayarladım, dirseklerimi yere dayadım ve tüfeği sıkıca tuttum.

Lukyan'ın saçları omuzlarının ucuna kadar uzanıyordu ve cildinde ter damlacıkları parlıyordu. Parmaklarında gevşekçe bir esrar sigarası asılıydı, yüzü rahattı. Sakin. Huzurlu. Keskin yüz hatları, dolgun dudakları ve muhteşem gözleri herkesi kendine çekiyordu. Beni de dahil.

Onu ne kadar uzun süre izlersem, tüm varlığım canlanıyor, içimdeki her parça bir havai fişek gibi patlıyordu. Onu inceliyordum. Ona hayranlık duyuyordum. Tam olarak aynı şeyi yaptığım tüm anların hatıraları uzaktan onu izlediğim anların anıları birbirine karıştı ve dürüstçe söylemek gerekirse, bunu kaç kez yaptığımı hatırlayamıyordum. Yüzlerce, belki binlerce kez yapmıştım, ama yine de yetmediğini hissediyordum. Asla yetmeyeceğini hissediyordum. Uyandığım andan uykuya daldığım ana kadar onun en sıradan şeyleri yapmasını izleyebilirdim ve bundan asla bıkmazdım, sanki tarihin en heyecan verici eğlencesiymiş gibi.

Aniden Lukyan sertleşti. Dikleşti, gözleri kısıldı, yüzünde şüphe belirdi. Bakışları önündeki binaların üzerinde dolaştı. Yavaşça. Değerlendirircesine. Metodik bir şekilde. Sonra durdu. Tam üzerimde.

Nefesim kesildi.

Beni görmesi imkansızdı. Etraf zifiri karanlıktı. Onun kaldığı binadan daha yüksek bir binanın çatısındaaydım. Beni görmesi imkansızdı, ama yine de benim yönüme baktığına şüphe yoktu. Tam bana bakıyordu. Tam gözlerimin içine.

Biliyordum.

Bunun sadece benim kafamda olmadığını *biliyordum*. Lev yanılıyordu. Lukyan da bu bağı hissediyordu. Tüm kanıtlar bunun imkansız olduğunu gösterirken, onun benim ruhuma bakmasını başka nasıl açıklayabilirdim?

Çünkü biz, kimsenin anlayamayacağı bir şekilde birbirimize bağlıydık.

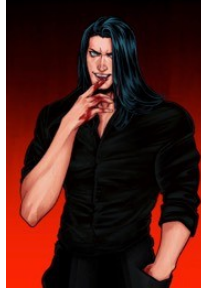
Biz ruh ikizleriydik.

Ve birlikte olacaktık. Ya da birlikte

ölecektik.

İKİNCİ BÖLÜM

LUKYAN VOLKOV

Dudaklarıma sıkıca bastırđım esrarlı sigaradan bir nefes çektim, derin bir nefes aldım, dumanın ciğerlerimi doldurmasına izin verdim ve sonra onu dışarı üfleyerek karanlık gökyüzünde dans etmesini izledim. Önümde düzinelerce bina vardı, bazıları kaldığım binadan daha büyük ve daha yüksekti.

Binlerce pencere vardı, bazıları karanlık ve sessizdi, bu da sakinlerinin büyük olasılıkla uyuduğunu gösteriyordu. Diğerleri ise aydınlıktı, bu da dairelerini veya otel odalarını görmek çok kolaydı. Önümdeki düzinelerce binadan ışıklar gökyüzünde dans ediyordu, saat sabahın ikisi olmasına rağmen dünya hala uyanık ve güçlüydü.

Bu, tam anlamıyla özgür olduğum son gecemdi.

Düşündüğünüz gibi değildi. Hapse girmeyecektim ya da bir tür hastalıktan ölmeyecektim. Sadece Rusya'ya taşınıp, hiç tanımadığım rastgele bir kadınla evlenecektim.

Bilirsiniz, normal şeyler.

Bizim dünyamızda görücü usulü evlilikler oldukça yaygındı. Bu, örgütler arasındaki ittifakları sağlamlaştırmanın en kolay yoluydu. Lanet olsun, kız kardeşimin evliliği bile görücü usulüydü.

Ancak bunun benim geleceğimde olacağını hiç düşünmemiştim. Her zaman bir yuva kuracağımı, seçtiğim bir kadınla evleneceğimi,

ve sonra hayatımın geri kalanını karım, çocuklarım ve sinir bozucu kardeşlerimle birlikte geçireceğimi hayal ederdim.

Ama dünya benim için başka bir karar verdi.

Kendimden başka kimseyi suçlayamazdım. Aslında hepsi benim hatamdı. Ağabeyimin yerini almayı *teklif etmiştim*. O, aslında Anya ile evlenecekti. Anya, korkunç büyükbabamın, ailesinin ticaret yollarına erişim karşılığında aileye gelin olarak getirdiği bir kızdı.

Ama sonra gidip bir kalp edindi.

Tamam, bu adil değildi. Aleksandr'ın her zaman bir kalbi vardı. Sadece, 1,5 metrelik kartel kraliçesi kapısını çalana kadar, geçilmez bir huysuzluk duvarının arkasında saklı kalmıştı.

O duvarı lanet olası bir balyozla yıkmıştı. Birdenbire, sevgi dolu ve duygusal birine dönüşmüştü. Evet, bunun iyi bir şey olduğunu kabul ettim, çünkü sonunda mutlu olmuştu. Ama bu aynı zamanda Anya ile evlenmesinin imkansız olduğu anlamına da geliyordu.

Aynı şey, *biraz daha az huysuz ama yine de huysuz* olan diğer ağabeyim Nikolai için de geçerliydi. Aleksandr'ın kadınına duyduğu sevgiden daha da fazla, kadınına deli gibi aşıkı ve *bu da* bir şey ifade ediyordu.

Ayrıca Tatiana şu anda ikizlerine altı aylık hamileydi.

Yani, evet, o da adaylıktan çekilmişti. Ve eğer içimizden biri Anya ile evlenmezse, daha önce bahsettiğim o korkunç büyükbaba kız kardeşimizi, Illayana'yı öldürecekti.

Bu kişi ben olmalıydım. Küçük, yaşlı ben.

Şikayet etmiyordum. Bu sadece bana verilen kartlardı ve durumuma uyum sağlamakta hiçbir sorunum yoktu. Hayat her zaman sana boktan şeyler atar. O boktan şeylerle nasıl başa çıktığın, seni bir insan yapan şeydir. Başarılı olacağını mı yoksa sadece hayatta kalacağını mı belirler.

Soğuk rüzgar tenimi okşadı ve vücudumda tüylerim diken diken olmasına rağmen, onu memnuniyetle karşıladım. Onun ferahlığını memnuniyetle karşıladım.

Öne eğildim, dirseklerimi korkuluğa dayadım ve derin bir nefes aldım. Pek kimse bilmiyordu, ama ben sessizliği severdim. Sakinleştiriciydi. Huzur vericiydi. Beynimdeki kaosun tam tersiydi. Hayatımın. Sonunda böyle anlarda nefes alabildiğimi hissettim.

Karanlık gökyüzü. Soğuk, buz gibi rüzgâr. Gecenin parlak yıldızları.

Bunu tarif edecek kelime "*huzurlu*" idi. Ve günlük hayatında her dakika bir mil koşan biri için, böyle anlar elde etmek zordu. Keyfini çıkarmak zordu.

O anın tadını çıkardım, zihnimi boşaltarak o anın keyfini sürdürdüm.

Tüm gürültüyü ve saçmalıkları kafamdan silip attım ve sadece...

Sırtımdan karanlık bir ürperti geçti. Bir anda gevşemiş halimden aşırı uyanık hale geçerek, kaskatı kesildim ve tüm boyumla dikleştim.

O beni izliyordu.

Birisi sizi izlediğinde hissettiğiniz belirli bir his vardır. Onları göremezsiniz, duyamazsınız, ama bir parçanız onların orada olduğunu *bilir*, sanki ensenizde nefes alıyormuşlar gibi.

Bu his kemiklerimde dolaşıyordu.

Bu ihtimal karşısında bu kadar heyecanlanmamalıydım... ama *lanet olsun*, heyecanlandım. Benim deliliğime denk biriyle henüz tanışmamıştım, ama o kadın... Beni takip eden kadın...

Oh, o da buna tam olarak uydu ve bu çok *heyecan vericiydi*.

Birkaç gün sonra evleneceğimi öğrendiğinde ne yapacağını merak etmeden edemedim. Bana karşı belli bir düzeyde sahiplenme duygusu göstermişti. Bu, benimle seks yaptığını düşündüğü bir kadının parmaklarını bana göndermiş olmasından belliydi.

Böyle bir şeyin beni korkutacağını düşünebilirsiniz.

Sürpriz, sürpriz. Beni korkutmadı. Beni tahrik etti. Ve kendimi onu kasten kızdırmaya çalışırken buldum. Sürekli lanet olası gölgelerde saklanmak yerine kendini ortaya çıkarmasını sağlamak için.

Onu görmek istedim.

Büyükbabam Sergei Volkov birkaç hafta önce arayıp tarihinin resmi olarak belirlendiğini söylemişti. Rusya'ya giden uçağa binmeden önce işlerimi yoluna koymak için üç haftam vardı. Aylardır düğünü erteliyor, erteleme nedenleri için birbiri ardına bahaneler uyduruyordu. Babam, Sergei'nin anlaşmayı sürdürmekte zorlandığından şüpheleniyordu. Müstakbel gelinimin ailesinin çalıştığını daha yeniden şartları koşulları zorlamak büyükbabamı

dedemi, ikisini de tatmin edecek bir anlaşmaya varana kadar düğünü ertelemek zorunda bıraktı.

Bence gecikmenin bir kısmı bundan ve babamdan kaynaklanıyordu. Sergei, babamın başına açık bir ödül koymuştu. Onun hayatını sonlandırabilen kişiye on milyon dolar.

Son altı aydır, dünyanın dört bir yanından gelen suikastçılar bu ödülü almaya çalıştı. Evimize girmeye çalıştılar. Onu yatağında öldürmeye çalıştılar. Arabadan ateş açarak onu öldürmeye çalıştılar. Her şeyi denediler.

Autumn, Kızıl Ölüm sayesinde bu girişimlerin hiçbiri başarılı olamadı. Dünyaca ünlü suikastçı. Onun *kız arkadaşı*. Babamla birlikte kullanacağımı hiç düşünmediğim bir kelime, ama işte oradaydık.

İkisi de aynı adam tarafından kaçırıldıklarında tanışmışlardı. Talon Scardo. Büyük bir baba kompleksi olan ve dünyanın onu akıllı ve önemli bir adam olarak görmesini isteyen aptal bir adam.

Sıkıcı.

Dört kişinin arenaya girdiği ve sadece ikisinin hayatta çıktığı gladyatör tarzı ölümüne dövüş turnuvasında onları ortak yapma hatasına düşmüştü.

Babam ve Autumn başlangıçta birbirlerinden *nefret ediyorlardı*. Talon'dan kaçmak için birlikte çalışmak amacıyla isteksizce ittifak kurmadan önce, birkaç kez birbirlerini öldürmeye çalışmışlardı.

Bratva, La Cosa Nostra ve Los Zetas'ın ortak çabaları sayesinde bu kaçış başarıya ulaştı.

Çok, ama *çok* fazla saçmalıkların ardından -özellikle babamın tarafında- birbirlerine karşı olan duygularını düzelttiler ve tamamen birbirlerine bağlandılar.

Bunun benim için biraz tuhaf olduğu gerçeğini inkar edemezdim. Onu daha önce sadece bir kadınla görmüştüm. Annem on yıldan fazla bir süre önce rakip bir aile olan Voznesenskys tarafından öldürülmüştü. Ama onun ne kadar mutlu olduğunu görmek, tüm bu tuhaflığı fazlasıyla telafi ediyordu.

Daha önce onun hayatı ne kadar boş geçirdiğini hiç fark etmemiştim. Ne kadar mutsuz olduğunu. Sadece var olduğunu, *yaşamadığını*.

Sonbahar onu karanlıktan geri getirmişti.

O, dört kişilik güvenlik ekibiyle birlikte, babamın hayatına yönelik her türlü suikast girişimini engellemeyi başarmıştı. Sergei'nin düğünden önce babamı öldürmeye çaresizce çalıştığından şüpheleniyordum, çünkü düğün *sırasında* bir şeylerin olmasını ve Tarasovlarla yaptığı acil anlaşmanın bozulmasını riske atmak istemiyordu.

Ancak vazgeçmiş olmalıydı, çünkü son girişimden bu yana bir ay geçmişti. Ve iki gün sonra, ben düğün törenine girecektim.

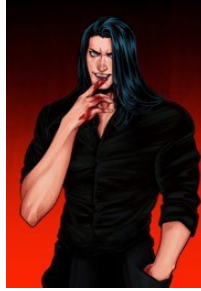
O karanlık soğukluk kayboldu.

Derin bir nefes verdim. Artık beni izlemiyordu.

İçimdeki hayal kırıklığını görmezden geldim, çünkü bu tamamen ve tamamen mantıksızdı, ve içeri girdim.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

LUKYAN VOLKOV

"Sürpriz!"

Göğsümü tuttum ve arka bahçemde duran insan grubuna sahte bir şokla nefes nefese kaldım; kardeşlerim, babam, Autumn, Tatiana, Drea, Arturo, kardeşi Vincenzo, onların iki küçük kardeşi Lucian ve Theodora, Christian, Luca ve isimlerini hatırlayamadığım bir düzine kadar başka insan.

"Aman Tanrım! Bu da ne?" diye gülerek sordum. Ama bunun ne olduğunu çok iyi biliyordum.

Son birkaç haftadır kardeşlerim benim için titizlikle bir veda partisi hazırlıyorlardı. Bu fikri ortaya çıkar çıkmaz öğrenmiştim çünkü onlar sır saklamakta çok kötüydüler.

Tek tek bakıldığında sorun yoktu. Ama hep birlikte saklamaları gereken bir sır olduğunda, durum tamamen farklıydı.

Şüpheli bakışlarından, ben odaya girdiğimde konuşmaların birden kesilmesine kadar, bu aptalların bir şeyler sakladıkları çok açıktı. Benim bilmemem gereken bir şey planlıyorlardı.

Ve meraklı küçük pislik olan ben, benden sakladıkları şeyin ne olduğunu tam olarak bilmek zorundaydım.

Verandanın merdivenlerinden inerken kollarım sevgi dolu kucaklamalarla sarıldı, herkes sırtımı okşadı ve beni ilgi odağı yaptı.

Dürüst olalım... bunu çok sevdim.

Hafif R'n'B müziği havada yankılanıyordu ve en sevdiğim yiyeceklerin kokuları burnuma geliyordu. Et, hamur işleri, tatlılar. O pislikler her şeyi düşünmüştü.

Kalabalığın içinden yavaşça ilerleyerek, klasik Lukyan cazibesıyla insanları selamladım. Buraya bir göz kırpma. Oraya sinsi bir gülümseme. Son olarak da uygunsuz bir şaka.

Lukyan üçlüsü.

Ailem yan yana duruyordu. Babam ve Autumn, kollarını birbirine dolamışlardı. Babam her zamanki üç parçalı takım elbisesini giymiş, her zamanki gibi stoik görünüyordu. Annem ise yüzünde dostça bir gülümsemeyle, ateş gibi kızıl saçlarıyla duruyordu.

Aleksandr ve Drea — kardeşim, babamızın tıpatıp kopyası, yüzündeki aynı huysuz ifadeye kadar, ve karısı, onun tam zıttı. Kısa boyluydu, baştan aşağı dövme ve piercinglerle kaplıydı, ve Aleksandr her zaman koyu renkli, mükemmel oturan kıyafetler giyerken, Drea'nın kıyafetleri her zaman gotik bir hava taşıyordu. Yırtık kot pantolonlar, heavy metal grubu tişörtleri, asker botları. Bu tarz ona ve kişiliğine çok yakışıyordu.

Nikolai ve Tatiana, aşk kuşları — birbirlerine o kadar iğrenç bir şekilde aşık olan bir çiftti ki, onlar için mutlu olmaktan ve aynı zamanda kıskanmaktan başka bir şey yapamazdınız. Kardeşim şık giyinmişti, bunun nedeninin moda bölümü okuyan nişanlısı olduğunu tahmin edebiliyordum. Tatiana uzun, bol bir maksi elbise giymişti, karnı büyük ve yuvarlaktı. Hamile bir kadın hakkında böyle bir şey söylemenin uygun olmadığını biliyordum, ama bu doğruydı. O *bir* değil, *iki* bebek taşıyordu ve onlar Volkov'lardı. Biz iri bebeklerdik.

Son olarak, Illayana ve Arturo—Arty, bazen onu sinirlendirmek için ona böyle seslenirdim. Aleksandr babamızın tıpatıp aynısıydı, Illayana ise annemizin. Uzun boylu. Uzun siyah saçlı. Parlak mavi gözlü. Yumuşak yüzlü ama sert kalpli. Peki ya Arty? İtiraf etmeliyim ki, onu ilk gördüğümde pek sevmemiştim

dürüst olmak gerekirse, biraz pislik kişiliği yüzünden hala pek sevmiyorum.

Ama kız kardeşimi mutlu ediyordu, bu yüzden o pisliliğini görmezden gelmeye razıyım.

Ne kadar da nazikim, biliyorum.

Herkes oradaydı ve herkesin beni kutlamak için orada olmasını sevmeme rağmen, bu sadece *benim* artık dışlanmış olduğumu gösteriyordu. Tüm aile üyelerim kendilerine özel birini bulmuştu.

"Ne düşünüyorsun?! Ne düşünüyorsun?! Beğendin mi?! Şaşırdın mı?!" Illayana heyecanla bağırdı. Orada yerinde zıplıyordu, elleri umutla birleştirilmişti, sanki tüm ruh hali benim cevabıma bağlıymış gibi.

Arturo bana sert bir bakış attı, gözleri sertleşmiş, kaşları uyarıcı bir şekilde çatılmıştı.

Mesajı aldım. Şaşırdığımı ve çok beğendiğimi söyleyecektim. Aksi takdirde, karısını üzecek hiçbir şeye izin vermediği için beni dövdürecekti. Kız kardeşim onu parmağında oynatıyordu.

On bin wattlık bir gülümseme takındım. "Çok şaşırdım. Hiç bilmiyordum."

"Evet!" Nikolai'nin koluna vurdu. "Gördün mü! İşe yarayacağını söylemiştim."

Nikolai misilleme olarak elinin tersiyle onun koluna vurdu. "Bana vurma," diye homurdandı.

"Bebek gibi davranma. Sana zar zor dokundum."

Drea öne çıktı ve bana sarıldı. "Kız kardeşin parti için çok çalıştı."

"Evet, eminim öyledir." Gülerek ona sarıldım. Normalde Illayana ile dalga geçmekten zevk alırdım çünkü eğlenceliydi. Ama bana güzel ve eğlenceli bir veda partisi düzenlemek istediğini biliyordum, bu yüzden ona başından beri bildiğimi söylemeye gönlüm el vermedi.

Tatiana da bana sarıldı. Nikolai'nin elini hala sıkıca tutarken öne doğru uzandı, sanki Nikolai onu bir saniye bile bırakmak istemiyormuş gibi. Büyüyen karnına fazla baskı yapmamaya dikkat ettim. "Sen iyi bir kardeşsin," diye kulağıma fısıldadı. Tatiana benim rol yaptığımı anlamış olmalıydı.

"Biliyorum," dedim, sanki bu görev beni çok yoruyormuş gibi iç çekerek. "Bu çok yorucu," diye şaka yaptım. "Oh, sana bir hediyem var."

"Bana mı?" diye kaşlarını çatarak geri adım attı. "*Sana* hediye almamız gereken biziz."

"Tamam, bu senin için değil. Gelecekteki yeğenlerim için. Sana sonra veririm." Göz kırptım.

"Onların sevgisini satın alabileceğini sanma. En sevdikleri kişi sen olmayacaksın. Ben olacağım," dedi Illayana, dik durarak.

Alaycı bir şekilde güldüm. "Lütfen. Hepimiz kimin en sevdiği olacağını biliyoruz ve o sen olmayacaksın."

En sevilen amca statüsünü elde etmeye niyetliydim. Bu zor olmayacaktı. Tek rakibim Aleksandr'dı ve o iri ve huysuz biriydi. Bebekler onu gördükleri anda ağlamaya başlayabilirdi.

"Sence Aleksandr olmayacak mı?" diye sordu Autumn, yüzünde muzip bir gülümsemeyle. "Sonuçta ikizlerden birinin adı onun adını taşıyor."

Ona parmağımı doğrulttum. "Bu henüz karar verilmedi."

Tatiana güldü. "Üzgünüm Lukyan. *Kesinlikle* karar verildi." "Peki. Lukyan da bir kız için uygun."

"Kızıma Lukyan adını vermeyeceğim," diye bağırdı Nikolai. "Peki ya Luky?" diye karşılık verdim.

"Olmaz."

"Lukinda?"

"Hayır."

"Lukyana? Lukyan ve Illayana'nın birleşimi?" "Bu hoşuma gitti."

Illayana başını salladı.

"Drea da güzel bir isim!" diye araya girdi Drea.

"Peki, isim önerileri yapacaksak..." Autumn başladı.

"Tatiana ve benim kızımıza vereceğimiz isim, *Tatiana ve benim* aramda kalacak," diye açıkladı Nikolai.

"Lukinda ismini sevdim. Kulağa hoş geliyor," dedi Tatiana, yüzünde küstah bir gülümsemeyle.

Nikolai'nin gözleri korku ve inanamama ile büyüdü. Çenesini sıktı ve sonraki sözleri, sanki söylemesi ona acı veriyormuş gibi, zorlanarak çıktı. "Gerçekten mi?"

Tatiana kahkahayı bastı. "Hayır."

Omuzları rahatlamış bir şekilde düştü. "Tanrıya şükür."

Arturo ile göz göze geldim. Sevimli ve girişken bir adam olduğum için, ona elimi uzattım. "Arty. Seni görmek ne güzel."

Gözleri kısıldı. Elini elime koydu ve *sıktı*.

Sertçe. *Kahretsin, acıyor*. "Keşke ben de aynı şeyi söyleyebilseydim."

Illayana dirseğini onun kaburgalarına çarptı ve ona sert bir bakış attı. O gözlerini devirdi ve "Ben de seni gördüğüme sevindim" diye mırıldandı.

Gülümsedim. "Beni sevdiğini biliyorum. Derinlerde, *çok* derinlerde. Seni güldürüyorum. Kabul et."

"Öyle bir şey yapmayacağım."

Onun itiraf etmesine gerek yoktu. Ona kendi kardeşini hatırlatıyordum ve bu yüzden, onun kalbinde her zaman özel bir yerim olacaktı.

Bu arada, Vincenzo küçük çemberimizin hemen dışında durmuş, kendi selamını vermek için bekliyordu. "Ben gidip diğerleriyle sohbet edeceğim. Sonra sizinle görüşürüz çılgınlar."

Vincenzo'nun yanında, solunda Lucian, sağında Theodora olmak üzere küçük kardeşleri vardı, küçük elleri Vincenzo'nun ellerindeydi. Geniş bir gülümsemeyle Vincenzo'nun kolunu sıktım. "Seni sinsi herif. Burada olacağını bilmiyordum."

1,90 metre boyunda, zayıf, kısa ve koyu renkli saçları titizlikle şekillendirilmiş, hem düzgün hem de dağınık görünüyordu. Zümrüt rengi gözleri kadınlar arasında büyük ilgi görüyordu. Ve erkekler arasında da, dürüst olmak gerekirse. Keskin çenesi, yüksek elmacık kemikleri ve gamzeleriyle, *neredeyse* benimle rekabet edecek kadar çekiciydi.

Neredeyse.

Vin güldü. "Demek parti o kadar da sürpriz olmadı?"

Ben burnumu çekerek onu bıraktım. Omzumun üzerinden Illayana'nın artık duyma mesafesinde olmadığından emin olmak için arkama baktım. "Kız kardeşim sürpriz parti planlamayı çok sever, ama bu konuda berbat. Arturo'nun otuzuncu doğum gününü hatırlıyor musun?" diye sordum, kaşlarımı kaldırarak.

Vücudu kahkahayla titredi. "Oh, evet. Kendini tutamayıp her şeyi ele veriyor."

"Aynen öyle." Ayaklarının dibinde duran iki küçük çocuğa baktım. "Bayan Theodora," diye selamladım ve ona nazikçe eğildim.

Kız kıkırdadı ve Vin'in bacağının arkasına saklandı, yanakları kızardı.

Dik durdum ve kapalı yumruğumu uzattım. "Lucian, dostum." Gülümsedi ve yumruğunu benimkine çarptı. İkimiz de bir patlama taklidi yaptık, ellerimizi havaya kaldırdık.

On bir yaşında ve çok sevimli olan De Luca ikizleri, şimdiden dikkate alınması gereken bir güç haline gelmişti. Ilayana ile New York'a ilk taşındığımda, Theodora ve Lucian, eski La Cosa Nostra patronu Alessandro ve eşi Isabella ile birlikte aile evinde yaşıyordu. Arturo kontrolü ele geçirdikten sonra, yeni evlenen oğulları ve gelinlerine biraz mahremiyet sağlamak için evden taşındılar.

Yine de her hafta ziyaret etmeye devam ettiler ve Pazar gecesi aile yemeği geleneğini sürdürdüler.

"Siz yaramazlar ne yapıyorsunuz? Umarım *yine yaramazlık yapıyorsunuzdur.*" Göz kırptım.

İkisi de heyecanla başlarını salladılar. "Bu sabah şeker kutusuna tuz koydum ve babam kahvesine koydu!" Lucian heyecanla duyurdu.

"Güzel!"

"*Ben* de Lucian'ın koluna o kadar sert vurdum ki morardı!" diye ekledi Theodora gururla, başını dik tutarak.

"Öyle yaptı!" Lucian onayladı. "Bak!" Gömleğinin kolunu sıyrarak bana gösterdi.

Onların seviyesine çöktüm ve cildini inceledim, morluk görmedim ama Theodora'nın kendisiyle ne kadar gurur duyduğunu görebildiğim için görmüş gibi yaptım. Onun bu mutluluğunu bozacak kadar kalpsiz değildim.

"Aferin!" diye övdüm. "Sana öğrettiğim gibi."

Vin kıkırdayarak başını salladı. "Ailem, ona yumruk atmayı öğrettiğin için hâlâ kızgın."

"Birinin öğretmesi gerekiyordu." Omuz silktim ve ayağa kalktım.

Bence Theodora, yürümeye başladığı andan itibaren kendini savunmayı öğrenmeliydi.

Sanki normal, huzurlu bir hayat yaşıyorduk da ne. Mafya şiddet, kan dökülmesi ve ölümle doluydu. Bu,

Theodora'nın seçtiği bir şey değildi. O bu ortama doğmuştu ve ailesi onu buna hazırlamalıydı. Bunu yapmamak, Theodora'ya büyük bir kötülük yapmak ve onu hayatın getirdiği tüm tehlikelere karşı savunmasız bırakmak anlamına geliyordu.

Bu yüzden çocuğa yumruk atmayı öğrettim. Tekme atmayı öğrettim. Bir erkek ona zarar vermeye çalışırsa, her zaman gözlerine ve hayalarına nişan almasını öğrettim.

"Neler oluyor sana?" diye sordum Vin'e. "Son duyduğumda, kardeşin için bir tür iş için gönderilmiştin."

Yüzünde bir şey belirdi, ama hemen gizlemeye çalıştı. Vin'in gülümsemesi gerginleşti. Biraz zoraki. Sahte. "Evet, bilirsin, her zamanki iş saçmalıkları." İki elini de Lucian ve Theodora'nın omuzlarına koydu. "Hadi, siz ikiniz. Gidip herkese merhaba diyelim." Sonra hızla uzaklaştı, iki küçük kardeşini önünde sürükleyerek.

Onun kaçmasına izin verdim çünkü daha sonra bu lanet olası şeyin ne olduğunu öğreneceğimi biliyordum. Israrcı bir kişiliğim vardı — istediğim bilgiyi alana kadar birini sıkıştırmaktan kesinlikle çekinmezdim.

Sonunda, hepsi o kadar sinirlenirlerdi ki, beni rahat bırakmam için istediklerini söylerlerdi.

Bana sorarsanız, bu yöntem mükemmel işliyordu.

Herkesle kaynaşarak, küçük sohbetler ve anlamsız konuşmalar yaptım. Birçoğunun sadece bu tür etkinliklerde bedava yemek ve içki olduğu için geldiğinden şüpheleniyordum. *Ben* de bu yüzden her zaman bu tür etkinliklere katılıyordum.

İnanılmaz derecede sosyal bir insan olduğum için, bu tür etkinliklerden keyif alıyordum. Rahat atmosferi, müziği, her şeyin kaygısızlığını seviyordum. Bu, bizim için nadir bir andı; bir kez olsun şiddet ve ölümle dolu değildi.

Herkese merhaba dedikten sonra bir tabak yemek alıp çimlerin üzerine yayılmış düzinelerce masadan birine oturdum.

"Nöbet görevi nasıl gidiyor? Kız kardeşim hala kurallara uyuyor mu?" diye sordum Christian'a, bir yudum bira içerek.

Karşımda oturuyordu, koyu renkli düğmeli gömlek ve koyu renkli kot pantolon giymişti. Kardeşi Luca, yanında, yiyeceklerle dolu bir tabakla oturuyordu.

Christian kıpır kıpırdı, kaşlarını çatarak pozisyonunu düzeltti. Ben oturduğumdan beri böyle yapıyordu. "O çok iyi davrandı. Yemin ederim, Illayana *ikinci* kez kaçırıldıktan sonra Arturo bizi öldürmeye hazırды."

"Cesetlerimizi parçalayıp parçaları karaborsada satacaktı," diye ekledi Luca, ağzına yemek tıktırarak. "Bunu yapmak için kullanacağı bıçağı da bize gösterdi."

Christian başını salladı. Pantolonunu rahatsız ediyormuş ve canını sıkıyormuş gibi çekip durdu. "Kocaman bir bıçaktı ve..."

"Korkunçtu," diye bitirdi Luca.

"*Birbirinizin cümlelerini tamamlama* saçmalığını yaptığınızda beni çok korkuttuğunuzu biliyorsunuz," diye bağırdım.

İkisi de bana gülümsedi, ama bu dostça, hoş bir gülümseme değildi. Korku filmi *Smile*'daki gibi tüyler ürpertici bir gülümsemeydi.

"Bu..." Christian başladı.

"İkiz sezgisi," diye Luca yine onun yerine cümleyi tamamladı. Onlara öfkeyle baktım. "Sizler berbat insanlarsınız." İkisi de güldü.

"Peki, müstakbel gelinin hakkında bir şey biliyor musun?" diye sordu Christian, Luca'nın tabağından bir patates kızartması çalmaya çalışmak için öne eğildi. Kardeşi, Christian bakmadan elini uzaklaştırdı ve Christian'ın yüzünü ekşitti.

"Hayır. Hiçbir şey. Hiçbir şey."

"Cidden mi?" Luca kaşlarını çatı. "Onu internette falan aramadın mı?"

Bunu düşündüm, ama sonunda yapmamaya karar verdim.

Neden mi?

Çünkü bir kez olsun biraz gizem olsun istedim. Hayatımdaki her şey çok öngörülebilir hale gelmişti. Sıkıcıydı. Farklı bir şey istedim. Biraz gerilim.

"Hayır." Bir yudum daha bira içtim, köpüklü sıvı boğazımın arkasında gıdıklanmaya başladı. "Umarım en azından mizah anlayışı vardır."

olmasını umuyorum." Planladığım şey için buna ihtiyacı olacaktı.

Luca tabağını itti ve memnuniyetle karnını okşadı. Kardeşinin huzursuzluğunu izledi, gözlerinde neredeyse bilmiş bir parıltı vardı ve sanki gülmemeye çalışıyormuş gibi dudakları hafifçe yukarı kıvrılmıştı. "Bu sadece kağıt üzerinde bir evlilik, değil mi?" diye sordu, dikkatini tekrar bana çevirerek. "Yani, eğer o senden hoşlanmıyorsa, en azından başka kadınlarla seks yapabilirsin."

Onun sözlerine cevap vermemeyi tercih ettim ve konuşmayı Christian'ın sürekli kıpırdanmasına çevirdim.

"Dostum. *Neyin* var senin?"

"Bilmiyorum," diye inledi, kendini kaşıyarak. "Taşaklarım çok kaşınıyor."

Luca ağzını kapatarak kıkırdadı. "Belki de dün gece yattığın kızdandır."

"Siktir git, pislik. Ben prezervatifsiz yapmam, biliyorsun."

"Ya da... belki... sadece belki... biri yatağına yılan bırakmanın intikamı olarak iç çamaşırına zehirli sarmaşık sürmüştür."

Christian öfkeyle ağzını açtı. "Yapmadın, değil mi?" diye fısıldadı.

"Yılan mı?" diye sordum, gülmemi zorlukla bastırarak.

Luca'nın gözleri bana çevrildi, öfkeyle yanıyordu. "Yılanlardan *nefret ederim* ve o pislik bunu biliyor," dedi, kardeşine suçlayıcı bir parmak sallayarak.

"Bu, ben duş alırken banyoya *tarantula* koymandan ne farkı var?!"

"Herbet sana zarar vermezdi. O yılan beni *öldürebilirdi!* Uyurken boğazıma dolanıp beni boğabilirdi, ya da daha da kötüsü."

Gülmekten kendimi alıkoymak için dudaklarımı sıktım. "H-Herbet mi?"

Christian öfkeyle masaya bir elini vurdu, diğer eliyle ise kasıklarını şiddetle kaşıdı. "O aptal onu *saklamaya* karar verdi. Elin kadar büyük lanet olası örümceği *saklamaya karar verdi*. Ona lanet olası bir akvaryum ve her şeyi getirdi."

"Dur, dur, dur, bir saniye," dedim, elimi kaldırarak. "Tarantulalar sorun değil, ama yılanlar sorun mu?" diye sordum Luca'ya.

"Yılanların bacakları yok."

"Örümceklerin çok fazla bacağı var. Senin neyin var be adam?!" Christian öfkeyle bağırdı.

"Senin neyin var?!" Luca sertçe karşılık verdi.

İkizler tam anlamıyla bir tartışmaya tutuştular ve ben de arkanıza yaslanıp gösteriyi izledim. Bir bakıma, bu bana İlayana'yı ve beni çok hatırlattı. Biraz nostaljik hissetmekten kendimi alamadım. Orada oturup, ikisinin kavgası şiddetlenirken, ikisi de ayağa kalkıp birbirlerine bağıırken, her şeyi içime çekip keyfini çıkardım.

Birkaç dakika geçtikten sonra,

"Moves like Jagger" duyduğumda dikkatim nihayet oraya kaydı ve arkamı döndüm.

İlayana DJ kabininin yanında duruyordu, şarkının girişi devam ederken gözlerinde yaramaz bir ışıltı vardı. Başını sallayarak bana ona katılmamı işaret etti. Sanki bu fikir bana bir angarya gibi geliyormuş gibi gözlerimi devirdim, ama aslında heyecan damarlarımdan akıyordu.

Ayağa kalktım, Christian ve Luca'yı tartışmaya devam etmeleri için bırakarak, küçük geçici dans pistine doğru yol almaya başladım. Parmaklarımı şıklattım, müziğin ritmine göre dans ettim ve İlayana da aynısını yaptı, ta ki ortada buluşana kadar. Sonra rutinimize başladık — çocukluğumuzdan kalma bir dans.

Annem öldükten ve babam onun katillerini bulmak için evden ayrıldıktan sonra, Volkov ailesinin hayatı zorluydu. Hepimiz yas tutuyorduk. Acı çekiyorduk. Ve hayatın asla düzelmeyeceği gibi görünüyordu. İlayana ve ben o ilk birkaç yıl boyunca ayrılmaz bir ikiliydik. Birbirimize yaslandık. Birbirimizi destekledik. Kaybımızı atlatmak için birbirimize yardım ettik.

Sevdiğimiz şeylerden biri, aptalca küçük dans rutinleri uydurup Aleksandr ve Nikolai'ye sergilemekti, çünkü bu onları güldürüyordu.

Bu bir çare değildi. Tam tersine. Ama o birkaç dakika boyunca, annemizi kaybetmenin acısı dindi.

İlayana ve ben birbirimizin etrafında dönüyorduk, başparmaklarımızı omuzlarımız üzerinde gezdiriyorduk vücudumuz sallanıyordu bir tarafa diğer tarafa.

Bir sonraki harekete, sonra bir sonrakine ve bir sonrakine zahmetsizce geçtik, 90'lı yılların tüm o aptalca, utanç verici dans hareketlerini yaptık. Koşan adam, kelebek, hatta lanet olası lahana yamacı. Yavaş yavaş etrafımızda toplanmaya başlayan kalabalıktan alkışlar, tezahüratlar ve çığlıklar yükseldi.

İllayana'nın ellerini tuttum ve *Titanic'teki* Jack ve Rose gibi dönmeye başladık. Başı geriye düştü ve güldü, ben daha hızlı ve daha hızlı döndükçe çığlık attı. Uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştim, yüzümdeki gülümseme o kadar büyüktü ki yanaklarım ağrımaya başladı.

Dans sadece otuz saniye sürdü, bu yüzden bitirdikten sonra kalabalığın içinden insanları dansa kaldırmaya başladık. Herkes katıldı. Dans pistine yakın bir masada babam, kardeşlerim ve eşleri oturuyordu. Nikolai, Tatiana'yı ayağa kaldırdı, bir elini karnına koydu ve onu yönlendirdi. İkisi, müziğin ritmi bu tür bir dans için kesinlikle uygun olmamasına rağmen, yavaş bir dans yaptılar. Drea, Aleksandr'ı ayağa kaldırdı, yüzündeki huysuz ifade her şeyi anlatıyordu. Drea heyecanla parmak uçlarında zıplarken, onu da yanında sürüklerken, Aleksandr ona karşı koymadı. Drea, Aleksandr'ın etrafında daireler çizerek dans ederken, Aleksandr onu büyülenmiş bir şekilde izledi.

Autumn babama kaşlarını oynattı. Babam başını salladı. Autumn sakince ayağa kalktı ve elini uzattı. Babam içini çekip gözlerini devirdi, sonra elini Autumn'un eline koydu. İkisi de dansa katıldılar.

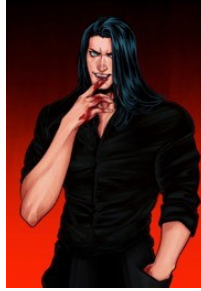
Arturo, İllayana'nın arkasına gizlice yaklaşarak kollarını beline doladı. İllayana kıkırdayarak vücudunu ona yasladı. İllayana ona dönerek baktı ve ikisi birbirlerine tamamen kaptırıldılar, dünyanın geri kalanı gözlerinden kayboldu.

Bu, mide bulandırıcı derecede güzel bir aile anıydı.

Ama bunun uzun sürmeyeceğini bilmeliydim.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

LUKYAN VOLKOV

Nikolai, Aleksandr ve Ilayana'nın korumalarından Adrian ile bir masada otuyordum. Partinin eğlenceli ve sevgi dolu atmosferi her yönden beni sarıyordu, bu ruh hali bulaşıcıydı. Hepimiz birlikte dans ettik, Nikolai ve Tatiana, hangi şarkı çalarsa çalsın, birbirlerine sarılmış, mide bulandırıcı ama güzel slow danslar yaptılar. İzlemesi biraz komikti, özellikle de havada R'n'B veya hip-hop şarkıları çaldığında. Ama ikisi de umursamadı, birbirlerine o kadar dalmışlardı ki, kendilerinden başka kimseye dikkat etmediler.

Ilayana ve Drea, nasıl göründüklerini hiç umursamadan aptalca, garip hareketler yaparken, Aleksandr ve Arturo onların yanında bekçi köpeği gibi duruyorlardı.

Böyle etkinliklere katılmayla tanınmayan babam bile bizimle birlikte dans etti, hareketleri ipek kadar yumuşaktı, sanki önceki hayatında dansçıymış gibi.

Hatta, biz diğerleri mola vermeye karar verdikten sonra bile o hala oradaydı, müziğin ritmine uyum sağlayarak, Autumn'u etrafında döndürüyordu. Müzik değişti ve onu izlerken şoktan ağzım açık kaldı.

Karşımda oturan Aleksandr'a baktım. "Onun *sa/sa* yapabildiğini biliyor muydun?" diye fısıldadım, hala gözlerimin gördüklerine inanamıyordum.

Yüzümdeki aynı şaşkınlık Aleksandr'ın yüzünde de yansımıştı. Yavaşça başını salladı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, babamın Autumn'la uyumlu bir şekilde kalçalarını sallamasını izliyordu, yüzünde samimi bir gülümseme vardı.

"Onu en son ne zaman gördüğümü hatırlayamıyorum... o kadar..."

"Mutlu," diye tamamladı Nikolai, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle. Aleksandr başını salladı. "Evet. Mutlu."

"Uzun zaman oldu," dedi Adrian. 195 cm boyunda ve profesyonel futbolcu gibi yapılıydı, tam bir canavardı. Aslen babamın baş korumasıydı ve hatırlayabildiğim kadarıyla hayatımızda hep vardı. Kısa siyah saçları, koyu kahverengi gözleri ve sol gözünün üzerinden geçen bir yara izi vardı.

İllayana ve ben çocukken ona *Aslan Kral'daki* gibi *Scar* derdik. Bundan nefret ederdi ama bizi hiç durdurmazdı. Gerçek amcamız *büyük* bir pislik olduğu için onu her zaman gayri resmi amcamız olarak görürdük.

"Görmek güzel," dedi Nikolai, mavi gözleriyle Autumn ve babasını dans pistinde takip ederek. "Hayatının geri kalanını yalnız geçireceğinden korkuyordum."

"Ben de," diye homurdandı Aleksandr. Öne doğru eğilip dirseklerini masaya koyup ellerini birleştirirken sandalye gıcırdadı. "Mutlu olmayı hak ediyor ve bunu yeniden bulabildiği için mutluyum. Lanet olası bir deliyle olsa bile. Onun öldürme listesini gördün mü?"

Vücudum heyecandan titredi. "Hayır. Kimler var?"

"Oldukça etkileyici isimler. Tek söyleyebileceğim, onun bizim tarafımızda olmasına sevindiğim. Aksi takdirde, hepimiz ciddi bir belaya bulaşmış olurduk." Gözleri bana kaydı. Bakışları üzerindeydi. Aleksandr ne düşündüğünü söylemesine gerek yoktu. Genelde okunması zor ve stoik olan kardeşim sadece bana odaklanmıştı ve bu tek bir anlama gelebilir.

"Yapma, Zander," diye uyardım.

"Henüz çok geç değil, Lukyan. Gitmek zorunda değilsin." Beni Rusya'ya gitmekten vazgeçirmeye çalışıyordu, *yine*, ve bu konuda sabrım tükenmek üzereydi. "Başka bir yol bulabiliriz."

Hayır. Bulamazdık.

Büyükbabamın son suçu, yıllardır babamla arasında süren savaşın bardağı taşıran son damlaydı. Geri dönüş yoktu. Bir şeyler yapılmalıydı ve bunu yapacak kişi bendim.

Aleksandr'ın beni korumak için böyle konuştuğunu biliyordum. Bilinmeyenden korkuyordu. Onsuz aslanın inine girsem başıma neler gelebileceğinden korkuyordu.

Tüm bunlara rağmen, bunun canımı yaktığını inkar edemezdim.

Acı vericiydi çünkü Nikolai benim yerimde olsaydı, böyle şeyler söylemeyeceğini biliyordum.

Nikolai'ye güveniyordu. Nikolai'ye inanıyordu. Nikolai'ye güveniyordu. Peki ya ben?

Ben sadece Bratva'nın aptal sınıf palyaçosuydum. Hepsi benim için böyle düşündüğünü biliyordum. Bunu saklamaya da çalışmıyorlardı. Evet, kısmen öyleydim. Ama ben *sadece* öyle değildim.

Ben çok daha fazlasıydım.

Ama kimse bunu göremiyordu.

Bu yüzden bunu yapmaya bu kadar kararlıyım. Onlara, evet, eğlenmeyi ve dalga geçmeyi sevdiğimi, ama gerektiğinde ciddi ve olgun da olabileceğimi göstermek için.

Aleksandr içimdeki kargaşayı hissetmiş olmalıydı, çünkü gözleri biraz yumuşadı. "Sana bir şey olmasını istemiyorum."

Yine, hoş bir duygu, ama güven eksikliği gerçekten sinirlerimi bozmaya başlamıştı.

Aklıma birkaç cevap geldi. Sözlerinde gizli bir hakaret olmasına rağmen endişesi için ona teşekkür etmek. Ona küfür etmek. Bir gülümsemeyle ya da şakayla geçiştirmek.

Ondan beklediği bir cevap verdim.

Dudaklarımın bir tarafı şakacı bir gülümsemeye dönüştü. "Ben senin en sevdiğin çocuğun, değil mi? Hayır, hayır, hayır, inkar etme. Sorun değil. Ben herkesin en sevdiği çocuğum, biliyorum."

Aleksandr başını salladı. "Ciddiyim, Lukyan. Büyükbaba onu öldürmeye çalıştığını öğrenirse, sana yapacağı şeylere kıyasla ölüm bile merhametli kalır."

"O zaman öğrenmeyecek." Tembelce omuz silktim. "Kurnaz olabilirim."

Nikolai alaycı bir şekilde güldü. "Biliyoruz."

"Hey. Bu ses tonuna alınmadım değilim."

"Öyle mi?" Bana bir patates kızartması fırlattı. Göğsümden sekti. "Ağlayın bakalım."

Patates kızartmasını aldım ve ağızıma attım. "Siz rahatlayın. Ben hallederim."

"Her şeyi lanet bir oyunmuş gibi davranmayı bıraksan rahatlardım," diye öfkeleni Aleksandr. "Tek bir yanlış kelime, tek bir yanlış hareket ve her şey biter. Anlamıyor musun?"

Sözleri beni derinden yaraladı, ama yine de gülümsedim, beni bu kadar küçümsemesinin canımı yakmadığını göstermeye çalışarak.

Cevap vermek için ağızımı açtığımda, Drea mutlu bir yüzle koşarak geldi. Aleksandr'ın arkasına atladı ve kollarıyla onu sarmaya çalıştı, ama kolları onun vücudunu saracak kadar uzun değildi.

"Gel dans edelim!" diye neşeyle çağırdı, ona tutunarak.

Aleksandr gözlerini devirdi, ama dudaklarında dans eden gülümseme, onun davranışlarından aslında rahatsız veya sinirlenmediğini gösteriyordu. Aslında, gizlice bu davranışlarını seviyordu. Ama huysuz ve sert bir imajını koruması gerektiği için homurdandı ve ayağa kalktı, Drea ise bir örümcek maymunu gibi sırtına yapışmıştı. Aleksandr dans pistine doğru ilerlerken, Drea başını geriye atıp güldü, sırtına yapışmış olmasına rağmen hareketlerinde en ufak bir zorlanma bile yoktu.

"O sadece senin için endişeleniyor." Bakışlarım Nikolai'ye kaydı. "Bir şey olursa, yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Yardım etmek için çok uzakta olacağız."

Dönüp duruyorduk. *Her şey yoluna girecek, halledebilirim*, diye defalarca söyleyebilirdim, ama ikisi de buna inanmazdı.

"Tatiana nasıl hissediyor? Yakında doğuracak, değil mi?"

Konuyu değiştirmek çok işe yaradı. Nikolai, Tatiana veya doğmamış çocukları hakkında konuşma fırsatını asla kaçırmazdı. Yüzünde bir anda sıcaklık ve sevgi dolu bir ifade belirdi.

"Doğum tarihi sadece birkaç ay kaldı ve biz her şeyi hallettik bile. Bebeğin odasını bizim odanın yanına hazırladık. Giysiler, oyuncaklar, mendiller, bezler, Tatiana emzirmekte zorlanırsa diye mama da aldık..."

"Yani bütün mağaza mı?"

Nikolai güldü. "Temelde." Sessizleşti. Düşünceli bir hal aldı. "Onlar doğduğunda geri geleceksin, değil mi?"

Bu iki ucu keskin bir soruydu. Sadece zamanında geri dönecek miyim diye sormuyordu. *Hiç* geri dönecek miyim diye soruyordu. Yeğenlerimi görecektik kadar uzun yaşayacak mıyım diye soruyordu.

Sandalyeye biraz daha dik oturdum ve gözlerini onun gözlerine dikerek, sonraki sözlerime tüm samimiyetimi ve inancımı kattım. "Burada olacağım," diye söz verdim.

Gözlerimde bir şey arıyordu. Ne olduğunu söyleyemedim, ama sonunda memnun görünüyordu ve başını salladı.

Masada sohbet başladı. İnsanlar gelip gidiyordu. Sonunda Tatiana, Nikolai'yi itirazlarına rağmen dans pistine bir tur daha çıkarmayı başardı. Babam ve Autumn bir mola verip Adrian ve bana katıldılar ve hepimiz bir süre rahat bir sessizlik içinde oturduk, yemek yedik ve birbirimizin varlığının tadını çıkardık, ta ki babam konuşana kadar.

"Hazır mısın?"

Onun derin, bariton sesini duyunca tabağımdan başımı kaldırdım. Koltuğuna rahatça yaslanmış, dirseklerini koltuğun arkasına dayamış, parmağıyla Autumn'un ateşli saçlarından bir tutamı dalgın dalgın çeviriyordu.

Yalan söyleyemezdim. Onu onunla görmek biraz garipti. Özellikle de onu uzun zamandır öyle görmediğim için. Aslında mutlu olduğunda nasıl göründüğünü unutmuştum. Gülümsediğinde nasıl göründüğünü. Kahkahasının sesini.

Sonbahar, onun o yönünü yeniden hayata döndürmüştü ve bunun için kardeşlerim ve ben ona sonsuza kadar minnettar kalacaktık.

"Hazırım," dedim, sesimde çelik gibi bir katman vardı.

Ben fazlasıyla hazırdım. Büyükbabam son kez bizimle uğraşmıştı. O yaşlı pisliğin hayatını sonlandıran kişinin *ben* olmam, her şeyi daha da tatlı hale getiriyordu.

"Planı hatırlıyor musun?" diye sordu, yüzünde kaşlarını çatmış, Autumn'un ağzına yemek tıktırırken gözlerini ondan ayırmadan.

"Evet. Kafama kazındı." Parmağını şakağıma iki kez vurdum.

"Sence..." Autumn'un sözleri, uzun bir yumurta eriştesini dudaklarından emerek çıkardığı yüksek ve ani *bir sesle* kesildi.

— "Sergei senden şüphelenir mi?" diye mırıldandı, çiğnerken dudakları yüksek sesle şapırdadı. Babamın sağ gözü seğirmeye başladı.

Gülmemek için dilimi ısırdım. "Sanmıyorum. Bu adam hayatım boyunca bana toplamda üç kelime söyledi. 'Saçını kes'. Beni gördüğünde bana söylediği ilk ve tek şey bu. O, modası geçmiş cinsiyet rollerine çok bağlı ve erkeklerin uzun saçlı olmaması gerektiğine inanıyor." Koyu renkli, kalın ve uzun saçlarımı omzumun üzerinden attım ve ona göz kamaştırıcı bir gülümseme attım. "Bu yüzden saçımı uzun tutuyorum. Onu kızdırmak için. Ve... çünkü... şey... kızlar buna bayılıyor." Göz kırptım.

Babam masanın altında bacağıma tekme attı ve ben irkildim.

Elbette, Autumn ile benim aramda hiçbir şeyin olamayacağını *biliyordu*, ama onunla flört edenlerden hoşlanmazdı. Kahretsin, başka bir erkek ona *baksa* bile hoşlanmazdı. Evin etrafındaki askerler bile, babamın öfkesini çekmemek için o yanlarından geçerken bakışlarını başka yöne çevirirlerdi. Vahşi bir hayvan kadar bölgeseldi.

Bazen, sadece onu kızdırmak için yapardım, çünkü sağ gözünün öyle seğirmesini izlemek eğlenceliydi. Bir yıl önce, onu kasten kızdırmayı hayal bile edemezdim. Aksi takdirde, kendimi onunla ringde bulurdum ve orası kimsenin olmak istemeyeceği bir yerdi.

Ama Autumn onu yumuşatmıştı. Kalbini yeniden açmıştı. Ve bunu yaparak, ona hayatın eğlenceli yanını yeniden görmesini sağlamıştı.

Autumn bir patates kızartmasını sosun içine batırdı ve parmaklarından yalayarak ağzına attı.

"Yanında bıçak ve çatal var," dedi babam dişlerini sıkarak. Autumn'un yemek yeme alışkanlıklarından rahatsız görünüyordu, ama ben onun gösterdiği kadar sinirli olduğunu düşünmüyordum. Autumn'un ensesine öfkeyle bakarken bile, parmaklarıyla saçındaki gevşek bir tutamı çevirip duruyordu.

Elimle gülümsememi sakladım. *Oh, bu çok iyi.*

"Öyle mi? Huh." Sanki babam hiç konuşmamış gibi patates kızartmalarını sosun içine dökmeye devam etti.

Masadan karşıdan çenesinin gıcırdandığını duyabiliyordum.

"Büyükbaban benden şüphelenir," diye devam etti ve ona bir kez daha görünmeyen bir bakış attıktan sonra tüm dikkatini bana verdi. Omuzlarında bir gerginlik vardı ve bunun, Autumn'un iğrenç ama komik yeme alışkanlıklarından değil, konuştuğumuz şeyden kaynaklandığını düşündüm. "Muhtemelen beni çok yakından takip ettirecek, bu yüzden ben bu işe karışamam. Bunu kendi başına yapmalısın. Ama ben seni izleyeceğim ve arkanda olacağım."

"Biliyorum." Aklımdan bir düşünce geçti ve sinir bozucu derecede gözlemci olan babam bunu anında fark etti.

Kaşları hafifçe çatıldı, sonra Autumn'un saçlarıyla oynamayı bırakıp yaklaşarak dirseklerini masaya koydu. "Seni rahatsız eden ne?" diye sordu babam yumuşak bir sesle. Öne eğildi, tüm dikkatini bana verdi ve ben yalan söyleyemedim... Bu çok rahatsız ediciydi.

Babam beni görmezden gelmiyordu, ama yakın zamana kadar beni gerçekten ciddiye de almıyordu. Aynı şey kardeşlerim için de geçerliydi, ancak onların bana bakış açısı babamınki gibi değişmemişti.

Bunu değiştiren o kavgaydı.

Gerçi "kavga" bunun için doğru kelime sayılmazdı sanırım.

Bir şaka yapmıştım. Her zamanki gibi aptalca, uygunsuz bir şaka.

Ama o zaman, bu durum geri dönüp beni tam kıcımdan ısırdı.

Hepimiz babamın Autumn'a ne kadar değer verdiğini görebiliyorduk, ama o bunu görmek ya da kabul etmek için hazır değildi. Bu yüzden, Autumn'a onun *kız arkadaşı* dediğimde, birden sinirlendi. Beni boğazımdan tutup duvara fırlattı ve neredeyse bayılmama neden oldu.

Ama en çok acı veren bu değildi. Fiziksel yaralanmalar benim için ikinci doğa gibiydi ve sıkı antrenmanlar ve normal Bratva işleri sayesinde neredeyse her gün başıma geliyordu.

Asıl acı veren onun sözleriydi.

"Neden aklına gelen her aptal şeyi söylemek zorundasın?"

"Neden bir kez olsun, sadece bir kez olsun, çeneni kapalı tutamadın?"

Sözleri herhangi bir bıçaktan daha derin kesmişti. Daha önce yaşadığım herhangi bir kurşun yarasından daha fazla acıttı.

Mizahım bir maske değildi. Takındığım bir rol değildi. O sadece... bendim. İnsanları güldürmeyi *severdim*. Hayatımdaki herkes her zaman çok ciddiye. Onları suçlamıyorum. Her gün hayat ve ölümün eşiğindeydik. Bu bazen ciddi olmayı gerektiriyordu.

Ama hayatın sadece ciddi anlarla doluysa, hayatından gerçekten zevk almıyordun, değil mi?

Evet, çok dalga geçtim. İnsanları güldürmek ve bir an için kendi sorunlarını unutmalarını sağlamak için uygunsuz zamanlarda şakalar yaptım. *Ben* yapmasaydım, başka kim yapacaktı ki?

Ama bu bir hataydı. Sözlerim babamın içinde bir suçluluk çılgılığı tetiklemiş ve o bu baskının altında ezilmişti. Beni incitmişti. Autumn'u incitmişti. Fiziksel olarak değil, zihinsel olarak. Duygusal olarak. Ve bazı yönlerden bu da aynı derecede zarar verici olabilirdi.

Babam içtenlikle ve defalarca özür dilemiş olsa da, sözleri aklımda kalmış ve bana okyanustaki bir çapa gibi ağırlık yapmıştı, kaç kez özür dilediğini söylemiş olursa olsun.

Tık, tık.

Yatağımdan, tembelce başımı çevirip kapıya baktım. Etrafım karanlıktı. Konuşmak istemiyordum. Hareket etmek istemiyordum. Sadece herkesin beni rahat bırakıp uyumama izin vermesini istiyordum.

O duygu... ruhumdaki o acı veren hüznün... Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Nedenini biliyordum. Babamın sözleri her dakika, her saniye kafamda yankılanıyor, başka hiçbir şeye odaklanmamı imkansız hale getiriyordu. Bunu durdurmanın bir yolu yoktu.

Kalbim acıyordu ve gözlerimden yaşların akmasını engelleyemiyordum. Mizah anlayışımın zor olduğunu biliyordum. Benim zor bir insan olduğumu biliyordum. Ama en çılgın rüyalarımda bile babamın böyle patlayacağını düşünmemiştim. Beni o kadar çok nefret edeceğini, beni duvara yapıştıracak ve boğarak neredeyse bayılmama neden olacağını düşünmemiştim.

Neden böyle olduğumu merak ettim.

Neden normal olamıyordum? Neden Aleksandr gibi güçlü ve güvenilir olamıyordum? Ya da Nikolai gibi zeki ve kurnaz? Onlar asla benim gibi batırmazlardı. Asla ailelerini hayal kırıklığına uğratmazlardı.

Ama ben sürekli bunu yapıyordum. Yapabildiğim tek şey buydu.

Bundan nefret ediyordum.

Kendimden nefret ediyordum. Tık tık.

Kalkacak gücü bulamıyordum. Belki de hiçbir şey söylemezsem, kapıyı açmazsam, giderlerdi.

Kapı yavaşça açıldığında, odaya bir ışık huzmesi girdi. Şekliyi hemen tanıdım. Babamdı.

"Lukyan?" diye sordu tereddütle.

O, görmek istediğim son kişiydi.

Kendimi zorla ayağa kaldırdım. Vücudum bin kilo ağırlığında gibi hissediyordum. Sanki uzuvlarım jöleye batmış gibiydi. Sanki yerçekimi beni yerde tutmak için elinden geleni yapıyordu.

"Baba." Sesim kendiminki gibi gelmiyordu. Kendim gibi hissetmiyordum. Kendimi... boş hissediyordum.

Işığı açmaya gitti.

"Lütfen, yapma." Gözyaşlarımı görmesini istemiyordum. Zayıf olduğumu düşünmesini istemiyordum. Ayrıca, açıklayamazdım ama karanlığa ihtiyacım vardı. Karanlık, tek dostum gibi geliyordu.

Başını salladı ve odaya doğru ilerledi. "Lukyan, ben..." Sözleri boğuk bir sesle kesildi. Nedenini bilmiyordum. Ona bakmıyordum. Gözlerim yere sabitlenmişti. Korku beni neredeyse yutuyordu. Hayatım için duyduğum korku değil. Yüzünde hala aynı tiksinti ifadesinin olacağı korkusu.

Kollarını anında bana doladı. "Çok üzgünüm."

Gözlerimi kırptım. Başım hala eğikti, o değersizlik hissi hala kemiklerimde dolaşıyordu. Bana özür dilediğine çok şaşırdım. Neden bu beni daha iyi hissettirmediyiğini anlayamıyordum. Hissettirmeliydi, değil mi?

Beni daha sıkı sarıldı. "Çok, çok üzgünüm, moy syn, oğlum. Hatalıydım. Çizgiyi aştım. Sana o sözleri söylememeliydim. Sana öyle davranmamalıydım. Çok üzgünüm."

Ağlıyor gibi geliyordu. Ama bu doğru olamazdı. Babam asla ağlamazdı. Ve ilk kez benim yüzümden ağlayacağını da sanmıyordum.

"Lütfen," diye yalvardı. "Konuş benimle. Bir şey söyle."

"Sorun yok." Sorun vardı. Ama bir şey söylememi istedi, ben de söyledim. Acı hala oradaydı, ruhumu gittikçe daha derinden kesiyordu. Boşluk beni dolduruyordu.

"Hayır, sorun yok değil. Yaptığım ve söylediğim şeyler kesinlikle sorun yok değildi." Geri çekildi ve omuzlarımdan tuttu. "Bana bak."

Baktım. Onun emirlerine uymak benim için ikinci bir doğa gibiydi, kemiklerime işlemişti. Beynim bu kadar bulanık olsa bile, vücudum onun emirlerine uymayı biliyordu.

Babamın gözleri cam gibi parlıyordu, yüzü hüznle doluydu. "Moy syn." Oğlum, dedi acı içinde. "Sana ne yaptım ben?"

"Ben iyiyim," dedim, sesim monotundu.

O başını salladı. "Hayır, iyisin. Öyle demek istemedim, Lukyan. Hiçbirini demek istemedim. Tamamen haddimi aştım. Lütfen. Beni affet."

"Seni affediyorum."

Affettim. Söylediği her şey doğrudu. Doğruyu söylediği için ona kızamazdım, değil mi?

Boğazının derinliklerinden acı ve ıstırap dolu bir ses çıkardı. Tekrar tekrar özür diledi. Defalarca. Işığını sevdiğini söyledi. Ruhumu sevdiğini. Kendim olmaktan utanmadığını sevdiğini.

Bir kulağımdan girip diğerinden çıktı.

Bundan asla kurtulamayacağımı, karanlığın beni sonsuza kadar saracağını korkuyordum. Sonra babam daha önce hiç yapmadığı bir şey yaptı. Bana *önemli* bir görev verdi. Hayatta kalmamız için hayati öneme sahip bir görev. Ve bu beni hayata geri döndürdü.

"Lukyan," dedi babam. Gözlerim ona çevrildi. "Seni rahatsız eden ne?" diye sordu tekrar, biraz daha sert bir sesle.

Düşüncelerimin beni yutmasına izin verdiğimin farkında bile değildim. Boğazımı temizledim ve omurgamı düzelttim. "Bunun biraz garip olduğunu düşünmüyor musun? Yani, büyükbaba her hafta seni öldürmeye çalışan insanlar vardı. Bazen haftada iki kez. Ve şimdi... hiçbir şey yok. Son girişimden bu yana bir aydan fazla zaman geçti. Bu garip, değil mi?"

Babam kaşlarını çattı, düşünceli bir ifadeyle. "Anya Tarasova ile düğününüz yaklaşırken, bence o sadece tedbirli davranıyor. Bu anlaşmanın suya düşmesini göze alamaz. Hiçbir şekilde vazgeçtiğini sanmıyorum. Bence sadece tekrar denemek için en uygun anı bekliyor."

Söyledikleri teorik olarak mantıklı olsa da, beni rahatsız eden bir şey vardı. Bu konuda içime sinmeyen bir şey vardı.

"Sen aynı fikirde değil misin?" diye sordu, başını eğerek.

"Bence bizi yanlış bir güvenlik hissine sürükleyip, en beklemediğimiz anda saldırmayı planlıyor. Mesela Rusya'ya indiğimizde. Ya da uçakta. Ya da ayrılmadan önceki gece."

Gözleri hafifçe büyüdü, ki bu, babam için şoktan bayılmakla eşdeğer bir şeydi. "Bunu hiç düşünmemiştim."

"Akıllıca bir hareket," diye ekledi Adrian, koyu kaşları endişeyle çatılmıştı. "Senin yapacağın türden bir şey."

"Yapardım," dedi babam, başını yavaşça eğerek. Koltuğuna yaslandı ve kolunu kaldırarak güvenlik devriyesindeki adamlardan birine işaret etti.

Yakov başını salladı ve bize doğru gelmek için yön değiştirdi. Havalı bir adamdı. Dominik'in saldırısından sonra sayımızı tamamlamak için Rusya'dan gelen adamlardan biriydi.

Birlikte biraz zaman geçirmiştik. Kavga etmiş, saçma sapan konuşmuş, şakalar yapmıştık. Onu çok iyi tanıdığımı söyleyemem, ama onda bir terslik olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyordum.

Gözlerimi onun iri, kaslı vücudunda gezdirdim. Şık ve rahat siyah pantolon ve siyah düğmeli gömlek giymişti, sanki güvenlik görevlisi değil de diğer misafirler gibi ortama kolayca uyum sağlamıştı. Göğsüne bağlanmış, iki tabanca ile dolu kemer, onun kim olduğunu ele veren tek şeydi.

Yakov babamın sağ tarafında durdu ve başını eğdi. "Efendim?" "Önümüzdeki kırk sekiz saat boyunca evin çevresinde devriyelerin artırılmasını istiyorum. Kimse mülke girip çıkmasın. Kapıda iki kişilik nöbet tutulsun. Görüntüleme sisteminde 24 saat boyunca birisi olsun."

Yakov başını salladı. "Evet, efendim." Dönüp uzaklaşmaya başladı, sonra durdu. Gümüş bir parıltı gördüğüm anda omurgamdan bir ürperti geçti. *Hareket etti.* "Dikkat et!"

Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz Autumn harekete geçti, eli şimşek hızıyla Yakov'un bileğini yakaladı. Şoktan gözleri fal taşı gibi açılmış olan babam, boğazını delmek üzere olan bıçağa baktı, sonra da Yakov'a dönerek öfkeli bakışlarında derin bir ihanet ifadesiyle baktı.

Autumn, tabağının yanındaki bıçağı alırken aynı anda Yakov'u kendine doğru çekti ve bıçağı kulağına saplayarak sapına kadar batırdı. Yakov, çığlık ve inilti arasında bir ses çıkardıktan sonra tüm vücudu gevşedi ve masanın üzerine yığıldı.

O, hiçbir şey olmamış gibi yemeğe devam etti, bir avuç dolusu crackle'ı ağzına attı ve yüksek sesli *çıtırtı, çıtırtı, çıtırtı* sesleri etrafımızda yankılandı.

"Oh, lanet olsun. Çıtır çıtır çok lezzetli. Mm. Bunun tarifini *istiyorum*," diye mırıldandı, sanki az önce birinin beynini keskin bir aletle delmemiş gibi, tamamen rahat bir tavırla.

Babam yavaşça gözlerini kırptı ve elini göğsüne götürdü. "Sen yemek yapamazsın."

"Yapabilirim," diye tersledi, kırılgan bir şekilde.

"İki dakikada pişen makarna yemek pişirmek sayılmaz."

"Peki, bir dahaki sefere *kendin* yaparsın," diye tersledi.

Birbirleriyle tartışmaya başladılar. Öfkeli veya saldırgan bir şekilde değil, eğlenceli, *birbirleriyle dalga geçerek*. Birkaç ay

birkaç ay onlarla vakit geçirdikten sonra, tartışmayı *sevdiklerini* kolayca anlayabiliyordum. Birbirlerini kızdırmayı *seviyorlardı*. Bu, onlar için bir tür hastalıklı, sapkın bir ön sevişme gibiydi. Bunu biliyordum çünkü tartışmalarından kısa bir süre sonra *her zaman* ortadan kayboluyorlardı ve saatlerce geri dönmüyorlardı.

Bahçeyi gözden geçirdim ve masamızdaki insanlar dışında kimsenin az önce olanları fark etmemiş gibi göründüğünü fark ettim.

Autumn, Yakov'u o kadar hızlı ve etkili bir şekilde öldürmüştü ki, konukların hiçbiri farkına bile varmamıştı.

Gözlerim hepsini tek tek taradı. Hiçbir şey. Bizim yönümüze doğru bir bakış bile atmadılar. Etrafa bakındığım için, askerlerimizden biri olan Denis'in makineli tüfeğini babamın kafasına doğrulttuğunu gördüm.

Neler olduğunu tam olarak anlamadan harekete geçtim, masanın üzerinden atlayarak onu yere devirdim ve bir dizi kurşun havada uçuşmaya başladı. Autumn hızlı tepki verdi, sandalyesinde dönerek Denis'e bir bıçak fırlattı, ama bunun bir önemi yoktu. Yarım düzine *adam* — *bizim adamlarımız*, bizi korumak, bize göz kulak olmak, bizim için canlarını vermekle yükümlü olan adamlar — bize saldırdı, hepsi silahlarını babama doğrulttu.

Kaos çıktı. Aynı anda birçok şey olurken zaman yavaşlamış gibiydi. İnsanlar çılgılık attı, kurşunlar uçuşmaya başlar başlamaz her yöne koşuşturmaya başladı. Adrian masayı sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi kaldırdı ve kalkan görevi görmesi için önümüze çarptı. Nikolai Tatiana'yı yakaladı ve ona sıkıca sarıldı, başını göğsüne yaslayıp koluyla onu korurken, insanları kenara iterek onu ve doğmamış çocuklarını güvenli bir yere götürmeye çalıştı.

Aleksandr ve Drea saldırıya geçerek adamlara saldırdı. Illayana, Arturo ve Vincenzo, Theodora ve Lucian'ı yakalayıp depoya doğru koştular ve çocukları güvenli bir yere götürmek için gereken herkesi yere serdiler.

Zaman, kulaklarımı tıkamama neden olan bir ses patlamasıyla geri döndü. Adrian solumda tek dizinin üzerine çökmüş, masayı destek olarak kullanarak saldırganlara ateş ediyordu. Autumn

sağımda yere çöktü ve arkamıza döndü. Bir şekilde makineli tüfek ele geçirmişti. Nasıl ve kimden aldığını bilmiyordum.

Arkamızı korumak için bir dizi mermi ateşledi.

"Çekil üstümden," diye homurdandı babam. Tam ayağa kalkarken masada delikler açıldı ve ahşap kağıt gibi parçalandı.

Omzuna sertçe iterek onu tekrar yere yatırdım. "Yerde kal, aptal. Savunmasız durumdayız. Siperde kalmamız lazım." Silahımı çıkardım, masanın üzerinden baktım, nişan aldım ve ateş ettim. Eski askerlerimizden biri kart evi gibi yere yığıldı. "On puan, orospu çocuğu," diye homurdandım. "Sana aptal dediğim için özür dilerim," diye babama seslendim ve ateş etmeye devam ettim. "Bilirsin, o anın heyecanı işte. Anlarsın..."

Kırmızı bir ışık dikkatimi çekti. Elimi silahtan çekip, şok içinde kanla kaplı avucuma baktım.

Ne oluyor lan?

Babama baktım. Gözleri kapalıydı, omzundan gömleğine doğru yayılan kocaman kırmızı bir leke vardı. Donakaldım, ona bakakaldım. Soğuk bir titreme vücudumu sardı, hareket edemedim. Düşünemedim. Babamın vücudundan kan sızarken şok içinde bakmaktan başka bir şey yapamadım.

Autumn nefesini tuttu. "Üzerine baskı yap!" diye bağırdı.

Hemen harekete geçtim, silahımı düşürdüm ve öne doğru eğildim.

Ellerim omzuna çarptı. O inledi.

Bu iyiydi. İnlemesi iyiydi. Hâlâ hayatta olduğu anlamına geliyordu. "Çıkış yarası var mı?" diye sordu Autumn ateş ederken. "Ben nereden bileyim?" diye homurdandım.

"Onu çevir," diye homurdandı Adrian, kendi kafasına gelen yüksek tekmeyi ön koluyla engelledi. Belindeki kılıftan bir bıçak çıkardı ve adamın gözüne sapladı.

"Tamam. Onu çevir," dedim kendi kendime. Ellerim titreyerek babamı yan çevirdim. "Kurşun içinden çıkmış." Rahat bir nefes aldım.

Herhangi bir kurşun yarası kötü haberdir, ancak merminin çarptığı veya geçtiği yer hayatta kalma oranını belirler. Mermi önemli bir yere çarpmamışsa, babamın hayatta kalma şansı önemli ölçüde artar.

Panik beni pençesine aldı. Panik hissetmem çok sık olmazdı. Kendimi övmek istemem ama oldukça dayanıklıydım. Kan, şiddet ve ölüm, hatırlayabildiğim kadarıyla hayatımın bir parçası olmuştu. Onlara alışmıştım. Her şeye karşı duyarsızlaşmıştım. Artık hiçbir şey beni etkilemiyordu.

Gerçekten sadece üç tetikleyicim vardı.

Cinsel saldırı — başka birine zorla sahip olmak isteyen herkes iğrençti.

Çocuklara zarar vermek — çocuklar tatlı, masum, tamamen saf kalpliydi ve ne pahasına olursa olsun korunmayı hak ediyorlardı. Bir çocuğa zarar veren herkes lanet olası bir korkaktı.

Ve aileme zarar vermek — onlar bir grup aptal olabilirlerdi ve çoğu zaman beni sinirlendirirlerdi, ama onlar *benim* aptallarımdı. Onlara sadece benim zarar vermeme izin vardı.

Babamı öyle görmek, bilinçsiz ve kanlar içinde, tam önümde, hiç görmeyeceğimi sandığım bir şeydi.

Ama bunun üzerinde durmaya vaktim yoktu. Yapmam gereken şey...

Kendine gel!

Yüzüme bir tokat attım. Hafif bir acı hissi beni panik halimden çıkardı.

Autumn gözlerini kırptı. "O da neydi öyle?"

"Fabrika ayarlarına sıfırlama." Bir elimle babamın yarasına baskı uygularken, diğer elimle telefonumu çıkardım ve WhatsApp grup sohbetini açarak hemen konuya girdim.

Aleksandr ve Drea kanlar içinde ve nefes nefese göründüler. Bratva'nın kralı ve kraliçesinden öfke yayılıyordu, o kadar belirgindi ki havayı boğuyordu. Giysileri kanla kaplıydı, bazılarının yüzlerinin yanlarından bile kan damlıyordu.

Bu öfkenin, kendi adamlarımız tarafından saldırıya uğradığımız için olduğunu sandım, ama kardeşim öfkesini doğrudan bana yöneltti.

"Şu anda *gerçekten* telefonla mı uğraşıyorsun?" diye tısladı.

Ona sert bir bakış atarak ekranı gösterdim. "Maaşlı tüm doktorları çağırıyorum. *Sen* zaten bunu yapmadıysan tabii?" diye sordum, küçümseyen bir şekilde kaşımı kaldırarak, çünkü onun bunu yapmadığını çok iyi *biliyordum*.

Elinde kanlı bıçağı kaldırdı. "Biraz meşguldüm."

"Ben de." Başımı eğerek aşağıyı işaret ettim. Aleksandr'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Drea nefesini tuttu.

"Siktir! Ne oldu?!"

"Şuradaki pisliklerden biri vurdu," diye hırıldadım. "Durum halledildi mi?"

Aleksandr'ın bakışları avluyu dolaştı. Tam bir katliamdı.

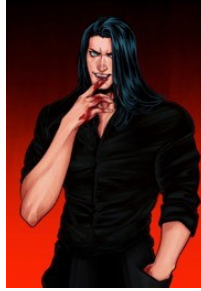
Masalar devrilmişti. Yemekler her yere dağılmıştı. Cesetler yere serpiştirilmişti. Bize saldıranlar kendi adamlarımız olduğu için, ölenlerin dost mu düşman mı olduğunu anlayamadım, ama çok fazlaydılar.

Bakışlarım Aleksandr'ınkilerle çakıştı, gözlerinde yanan öfke benimkilerde de yansımıştı.

"Lanet olası büyükbaba," diye homurdandık ikimiz de.

BÖLÜM BEŞ

LUKYAN VOLKOV

"Lanet olası bir parti bile veremiyor muyuz, biri bizi öldürmeye çalışmadan?!" diye bağırdı babam, kapalı yumruğunu masaya vurarak. Hemen yüzünü buruşturdu ve yaralı omzunu tuttu.

Yanında duran doktor korku dolu gözlerle onu izliyor, gergin bir şekilde kurumuş dudaklarını yalıyordu. "Efendim, lütfen kıpırdamayın."

"Lanet olası Sergei!" diye tükürdü. "Onu öldüreceğim. *Onu öldüreceğim*. Onu yavaşça boğazlayacağım, sonra dilini kesip boğazına tıkacağım." Konudan saparak Rusça'ya geçti ve sarhoş bir denizci gibi büyükbabamı tehdit etmeye ve küfür etmeye devam etti.

Doktor yardım istemek için odaya bakındı. Babam sakinleşene kadar yarasını tedavi edemezdi ve bunun yakın zamanda olacağını sanmıyordum.

Kardeşlerim ve ben, adamla göz teması kurmaktan kaçındık.

Evimizin mutfağında dağınık bir şekilde otururken, hepimiz kendi yaralarımızı sergiliyorduk — Tanrıya şükür, çok ciddi yaralar değildi. İlayana ve Arturo, mutfak adasının karşısındaki yemek masasında yan yana oturuyorlardı. Aleksandr bar taburesine yaslanmış, Drea ise hemen yanında, kanlı bir bandajı kafasına tutuyordu. Tatiana, Nikolai'nin oturma odasından getirdiği koltuklardan birinde oturuyordu, kardeşim ise arkasında durmuş omuzlarını ovuyordu. Autumn, ellerini beline koymuş, doktorun yanında duruyordu.

yüzündeki ifadeyi gördüm. Ben yemek masasının önündeki sandalyelerden birinde uzanmış, vücudum gevşemiş ama zihnim aşırı odaklanmış haldeydim.

Birkaç hizmetçi, bir ziyafet hazırlamak için yoğun bir şekilde çalışıyor ve hepimizin bir şeyler yiyip içmesi için ellerinden geleni yapıyordu. Mutfak, savaş bittiği için ne yapacaklarını bilemeyen herkesin koşturmacasıyla doluydu.

Babam hala öfkeliydi.

Vay canına. Gerçekten çok kızgındı. Onu daha önce de bağırırken görmüştüm, ama bu... bu başka bir seviyedeydi.

Ve hepimiz, o bu haldeyken onu kesmemek gerektiğini çok iyi biliyorduk.

Sonunda öfkesi geçecekti. Sadece geçmesini beklememiz gerekiyordu

Babam, sanki oradan çıkıp orada ve o anda dedemi avlayacakmış gibi öfkeyle ayağa kalktığı anda, doktor panikledi ve gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Efendim, oturun lütfen. Durumunuz uygun değil..." "Ben *iyiyim*,"

diye bağırdı babam, bir adım öne çıkarak. "Otur," diye emretti

Autumn, sesi buz gibi.

Babam tereddüt etti, olduğu yerde donakaldı. Dudaklarını yaladı ve hayatımda ilk kez, yüzünde gerginlik gördüm. "Autumn..."

O sadece gözlerini kısarak uyarıda bulundu.

Babam öfkeli bir homurtuyla sandalyesine geri çöktü.

"İstediğin kadar homurdanabilirsin, ama doktor işini bitirene kadar o sandalyeden kalkma."

Babam kabul ederek homurdandı.

Autumn doktora baktı. "Devam edin."

"Teşekkürler, Bayan DeValos." Frederick, çantasından bir çift cerrahi makas çıkardı ve biraz titrek ellerle babamın gömleğini kesip çıkardı. Kan, babamın vücudunu kaplamış, göğsünden aşağı akıyordu.

Doktor babamı tedavi etmeye başladığında, Aleksandr toplantının kontrolünü ele aldı. "Kaç kişiyi kaybettik?"

Nikolai'nin yüzü asıldı. "Bizi ihanet edenleri de sayarsak, on bir asker ve altı aile üyesi."

"O pislikleri kayıplarımıza dahil *etmiyoruz*," diye tükürdü Drea.

"O zaman beş asker," diye düzeltti Nikolai.

O kadar da kötü değil, sanırım. Daha kötü olabilirdi. Çok, çok daha kötü.

Aleksandr küfretti. Hafif bir dokunuşla, Drea'nın alnına tuttuğu bandajı itti. Gözlerinde öfke parlıyordu. "Yakınlarına haber vermemiz ve tazminat ödemelerine başlamamız gerekecek."

Bizim için çalışan her asker sadece maaş almıyordu — bana sorarsanız oldukça iyi bir maaş — aynı zamanda bir tazminat paketi de alıyordu. En kötüsü olursa ve Bratva'ya hizmet ederken ölürlerse, belirledikleri herhangi birine ödenebilecek para. Bu, ölümleri durumunda sevdiklerinin bakılacağını bilmelerinin bir yoluydu.

Ona bunu yapabileceğimi söylemek için ağzımı açtım, ama Nikolai benden önce davrandı.

"Ben hallederim."

Ağzımı kapattım, içimi bir parça sinir kapladı.

"Ne o l d u ğ u n u biliyor muyuz?" diye sordu Arturo, yüzünde öfke ve hayal kırıklığıyla dolu bir ifadeyle sordu.

"Bizi aldatan adamlara bakılırsa, oldukça açık olduğunu söyleyebilirim, sence de öyle değil mi?" dedim, Arturo'nun sorusuna cevap vererek.

Herkes bana dönüp baktı.

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu Illayana. New York'ta yaşadığı için bilmiyordu, ama diğerleri biliyordu.

"Bize saldıran tüm askerler, Dominik'in saldırısından sonra sayımızı tamamlamak için Rusya'dan gönderilen grubun bir parçasıydı." Kimse bir şey söylemeyince, "Sergei'den" diye ekledim.

Tabii ya.

Babam küfretti.

"İmkansız." Aleksandr kaşlarını çattı, ama parçaları birleştirmeye başladığını anlayabiliyordum. "O askerleri kendim incelemiştim. Her biriyle görüşmüştüm ve onlarda

aldatma ya da kötü niyet izi yoktu. Sergei onları bize göndermiş olabilir, ama onlar ona karşı hiçbir sevgi beslemiyorlardı."

"*Hepsinin* Sergei'nin gönderdiği grubun bir parçası olduğundan ne kadar eminsin?" diye sordu Nikolai.

"Mark Karamazov, Isaak Rostov, Yakov Agapov, Nazar Grigoriev, Denis Kirov ve Mishka Orlova," diye isimlerini sıralarken cebimden metal bir kutu çıkardım, açtım ve içinden bir esrar sigarası çıkardım. Sigara yakıp içmeye başladım. "Mark, yirmi yedi yaşında. Boynunda yıldız dövmesi var. Konuşurken hafif bir peltekliği vardı, kişnişi nefret ederdi ve basketbol topunu hiç beceremiyordu. Isaak'ın Rusya'da bir karısı ve üç çocuğu vardı. Onları terk etmekten memnundu. Böylece karısı öğrenmeden burada istediği kadar kadınla yatabileceğini düşünüyordu. Onu hiç sevmezdim, ama çok iyi *borscht* yapardı. Yakov ise yemek yapamazdı. Yani, gerçekten çok kötüydü. Sanırım bir keresinde suyu bile yakmıştı. Bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordum. Ama neyde iyiydi biliyor musun? Tic-tac-toe. O sinir bozucu küçük herif beni *her seferinde* yendi. *Her seferinde*."

Esrarlı sigaradan derin bir nefes aldım, ciğerlerimde bir süre tuttum sonra nefesimi verip havaya üç mükemmel halka üfledim.

"Nazar bir yılan gibiydi. Ona hiç güvenmezdim. Neden biliyor musun? Çünkü müziği sevmezdi. Ne tür bir insan *müziği* sevmez ki? Sana söyleyeyim. Psikopatlar. Onlar sever," dedim, esrarı agresif bir şekilde kimseye doğrultmadan. "Denis havalı bir adamdı. Aslında onu biraz severdim, ama Drea ne zaman yanından geçse kıkına bakardı ve bu kesinlikle kabul edilemez bir şeydi..."

"*Ne yaptı?!*" diye bağırdı Aleksandr.

"Şşş," diye fısıldadım, parmağımı dudaklarıma götürdüm. "Bir konuya dalmış durumdayım ve birisi bir konuya dalmışken onu *asla* bölmemelisin. Bu kabalıktır. Şimdi, nerede kalmıştım? Ah, evet. Son olarak, Mishka. *Teknik olarak* onda bir sorun yoktu, ama beni çekici bulmuyordu, ki şimdi düşününce, bu başından beri büyük bir tehlike işareti olmalıydı." Kaşlarımı çattım, sonra bu düşünceyi kafamdan silip attım. "Her neyse, eğer bu hala onları tanıdığının yeterli kanıtı değilse, kontrol edebilirsiniz."

kişisel dosyaları. Arşiv odasında soyadlarına göre alfabetik olarak düzenlenmişler çünkü ben deli değilim ve kim ne derse desin, soyadlarına göre alfabetik olarak düzenlemek dosyaları düzenlemenin doğru ve *tek* yoludur."

Tam o anda Flora önüme tabak büyüklüğünde bir tabağı koydu. Ağzım sulandı.

"Mmm. Mini burgerler. *Nefis*." diye inledim. Esrarımı söndürdüm ve hemen yemeye başladım.

Üçüncüsünün yarısını bitirmişken odanın ne kadar sessizleştiğini fark ettim. Ağzım yemekle dolu halde başımı kaldırıp etrafa baktım.

Herkes bana şaşkın, gözleri fal taşı gibi açılmış bir ifadeyle bakıyordu, sanki tamamen sessizliğe gömülmüşlerdi.

Tabii, babam hariç herkes. Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirmeye başlamıştı, gözleri sevinçle parlıyordu. O ifadeye uygun bir söz seçmem gerekirse, "*işte benim oğlum*" derdim.

Ama belki de bu sadece benim hayalimdi. Onun böyle düşündüğünü *umuyordum*.

"Ne?" diye mırıldandım. "Yüzümde yemek mi var yoksa?" Elimin tersiyle dudaklarımı sildim. *Hiçbir şey yoktu*.

"Nasıl... bunu nasıl yaptın?" Arturo, sesinde şaşkınlık ile sordu.

"Neyi, Arty?" Masadan uzanıp Flora'nın koyduğu kaseden birkaç patates kızartması alıp ağzıma attım.

"Az önce, sanki lanet olası bir alışveriş listesi okurmuş gibi, bazı askerler hakkında bir sürü rastgele bilgi saydın. Bunların hepsini nasıl hatırladın?"

Omuz silktim. "Dikkatliyimdir." *Hepinizin düşündüğünün aksine*.

"Neden böyle bir şey yapsınlar?" diye sordu Aleksandr kimseye özel olarak. "Altı aydan fazla bir süredir buradaydılar ve Sergei'nin kontrolü altında olduklarına dair hiçbir işaret yoktu. Ne değişti?"

"Onlar uyuyan ajanlar olabilirler," dedim, lokmalarımı yerken. "Bilirsin, bizim güvenimizi kazanmak amacıyla saflarımıza sızmışlardır, böylece en beklemediğimiz anda saldırıp bizi tamamen hazırlıksız yakalayabilirler. Büyükbabam

tüm o süslü suikastçıların başarısız girişimlerinden bıkmış olmalı ve istediğini elde etmek için son bir çaba olarak - sevgili babamızın yakında öleceğini - gizli askerlerini harekete geçirip onu öldürmelerini söylemiş olmalı."

Olaylar yaşandığından beri bu konuyu çok düşündüm. O, *yıllarca* bizim saflarımızda gizli askerler bulundurmuş ve onlara sadece çok ihtiyaç duyduğunda harekete geçmelerini söylemiş olabilirdi. Onun zihninde, babamın başına konulan ödülün, dünyanın en iyi suikastçıları onun hayatını sonlandırmaya ikna etmek için fazlasıyla yeterli olacağına kesin olarak inandığını hissediyordum. Sonra, babam öldükten ve Aleksandr göreve geldikten sonra, büyükbabam uyuyan ajanlarını saflarımızda tutabilir ve her hareketimizi izleyip ona rapor etmelerini sağlayabilirdi. Lanet olası küçük casuslar gibi.

Illayana kapalı yumruğunu masaya vurdu. "O yaşlı piç kurusu," diye homurdandı. "Sadece babamı öldürmekle kalmadı, senin veda partini de mahvetti! *Siktir et onu*. Anya Tarasova ile evlenecek başka birini bulsun. Ona yardım etmek için parmağımızı bile kıpırdatmamalıyız."

Aleksandr, Nikolai, babam ve ben birbirimize garip bir bakış attık.

Illayana, Anya ile evliliğin gerçekleşmesinin gerçek, yani tek nedenini bilmiyordu. Büyükbabamın onu tehdit ettiğini bilmiyordu. Bizi buna zorladığını. Bu konuda bize hiçbir seçenek sunmadığını.

Omurgası birden dikleşti. Şüphesiz gözlerini kısarak, "Ne?" diye sordu ve ikimizi sırayla baktı.

"Ne, ne?" Dikkatini dağıtmak için mini burgerlerden birini kaldırıp ona uzattım.

"Bunları denedin mi? Orgazm gibi..."

Elimden onu itti. Nefesim kesildi.

"Illayana!"

"Hepiniz birbirinize *baktınız*. Ne için?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." Aleksandr boğazını temizledi ve biraz daha dik oturdu. "Şimdi, bizim..."

Üç.

"...bir çözüm bulmalıyız..."

İki.

"...bir tür..."

Bir.

Sandalyenin zeminde sürtünme sesi, kara tahta üzerinde tırnakların sürtünme sesi gibi mutfakta yankılandı. İllayana ayağa kalktı, ellerini önündeki masaya sıkıca koydu, gözlerinde karanlık, ölümcül bir bakış vardı.

"Bu *saçmalık*," diye tısladı. "Siz bir şey saklıyorsunuz. O bakışı tanıyorum. O, *'İllayana'ya söyleme'* bakışı."

"Paranoid misin sen?" diye içimden alaycı bir şekilde mırıldandım, ama aslında tamamen haklıydı.

"Ne dedin?" diye tersledi.

"Hiçbir şey. Tanrım. Bugün birileri huysuzmuş." Aklımdan bir düşünce geçti ve telefonumu çıkarıp takvimimi kontrol ettim. "Olamaz."

"Ne? Ne oldu?" Nikolai hemen sordu, yüzünde endişe dolu bir ifadeyle.

Gergin bir şekilde yutkundum. "Kızıl Ejderha," diye fısıldadım, sesim korkudan titriyordu.

Autumn'un kaşları çatıldı. "Kızıl Ejderha mı?

O kim? O suikastçıyı hiç duymadım."

"O bir suikastçı değil. Adet dönemimde bana taktıkları isim. Ve ne yapmaya çalıştığını biliyorum. İşe yaramayacak. Senin aksine, ben olgunlaştım ve öfkemi bir kenara bırakabilirim." *Um, çok kaba.* "Bana neyi söylemiyorsunuz?"

Sandalyeme çöktüm. "Artık hiç eğlenceli değilsin. Pervasız İllayana'ya ne oldu? Eğlenceli İllayana'ya? Sakinleşmeden önce ateş eden İllayana'ya?"

"O büyüdü. Belki sen de bir ara denemelisin," diye karşılık verdi. "Ah. Bu hiç gerek yoktu."

"Yeter," diye bağırdı Aleksandr. Alnını ovuşturdu, yüzünde hafif bir acı ifadesi vardı. Babama baktı. İkisi de hiçbir şey söylemedi. Sadece birbirlerine baktılar, ama o bakışların hiçbirimizin çözemeyeceği binlerce kelimeyi barındırdığını *biliyordum*. Bizim bilmediğimiz bir tür sessiz konuşma yapıyorlardı.

Babam çok hafifçe başını salladı — neredeyse hiç hareket etmedi ama bir şeye onay verdiği açıktı.

Aleksandr'ın buna *ihtiyacı* yoktu. O *Pakhan*'dı. Ne isterse yapabiliirdi. İstersen babamıza çıplak soyunup Macarena dansı yapmasını emredebilirdi. Babamın bunu yapacağı yoktu ama ne demek istediğini anladınız.

Aleksandr iç geçirdi. Drea destek olmak için sırtını okşadı. İllayana ile göz göze geldi. Havada gerginlik vardı.

Oh, bu hoşuna gitmeyecek.

"Büyükbaba çok net konuştu," diye yavaşça başladı Aleksandr, kelimelerini çok dikkatli seçerek. "Ya ikimizden biri Anya Tarasova ile evlenir, ya da sana kötü bir şey olur."

O ana kadar Arturo, İllayana'nın yanında sakın bir şekilde oturmuş, ara sıra birkaç yorum ve soru dışında sohbete fazla katılmamıştı. Ama Aleksandr'ın sözleri üzerine, saldırmaya hazır bir yılan gibi birdenbire dikkatini ona verdi.

İllayana'nın yüzünde, bir kitap kadar kolay okunabilen sayısız duygu belirdi. Şok. Karışıklık. Öfke.

Suçluluk.

Suçluluk duygusu, bakışları bana yöneldiğinde de devam etti. "Benim yüzümden mi?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Onu çok kızdırmayı severdim. Onu taklit edip dalga geçerdim. Ama hepsi eğlence içindi. Hiçbir ağabey, küçük kız kardeşinin incinmesini istemez. Ya da... Tanrı korusun... ağlamasını.

Gerçeğin bir parçasını içeren bir şaka ile durumu yumuşattım. "Gerçekçi olalım. Muhtemelen bu, benim evlenebilmemin tek yolu. Aksi takdirde, bekarlık yolunda ilerlemeye mahkum olduğumdan eminim."

Yüzü buruştu. Onun yüzünden istemediğim bir şeye zorlandığım fikri hoşuna gitmemişti. İllayana'yı suçlayamazdım. Durumumuz tersine olsaydı ben de aynı şekilde hissederdim.

O hafif savunmasız bakış kayboldu ve yerine odayı ateşe verme tehdidinde bulunan yakıcı bir öfke yerleşti. "*Siktir et,*" diye homurdandı. "Senin birisi dışarıda bir yerde, Lukyan. O piç kurusu büyükbabamız öyle dedi diye hayatından vazgeçmek zorunda değilsin."

Onunla daha önce tanıştığıma emindim.

"Bu konuda ne yapacaksın?" Arturo, Aleksandr'a sertçe sordu. "Orada oturup o adamın kız kardeşini tehdit etmesine izin mi vereceksin? *Karımı?*"

Aleksandr biraz daha dik oturdu ve Arturo'ya baktı, etrafını yoğun bir karanlık bulutu sarmıştı. Arturo da korkmadan ona baktı.

İkisi, kaybedenin kafasına kurşun yemesi muhtemel olan yoğun bir savaşı girmiş iki üstün avcı gibiydi.

Nikolai'ye doğru eğildim. "Bahse var mısın? Bence Aleksandr onun canına okuyacak," diye fısıldadım, 100 dolarlık banknotu havada sallayarak.

"Kapa çeneni Lukyan," diye bağırdı İllayana.

Ona dilimi çıkardım. "*Sen sus.*"

Drea, Aleksandr'ın omzuna elini koydu. Gözlerimizin önünde sakinlik onu sarmış gibiydi. Dilini üst ön dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Yaptığım şey," diye başladı, sakın ama soğuk bir sesle, "en küçük kardeşimi dünyanın öbür ucuna onu öldürmeye göndermek."

Her iki elimi de silah şeklinde birleştirip Arturo'ya doğrultarak parmaklarımı şıklattım, kaşlarımı yukarı aşağı hareket ettirip dilimi şıklattım. "O benim."

Bana ifadesiz bir bakış attıktan sonra Aleksandr'a döndü. "Alınma ama bu yeterli değil."

"Um, alınmadım lan," diye karşılık verdim. "Lukyan, sessiz ol," diye emretti Aleksandr.

Onun dediğini yaptım, ama itiraz ederek. Arturo'ya yakıcı bir bakış attım, böylece o pislik bunun bitmediğini anlasın.

"*Hemen* bir şey yapılmasını istiyorum," diye devam etti Arturo. "Kimse çocuklarımın gelecekteki annesini tehdit edip hayatta kalamaz."

İllayana ona aşk dolu gözlerle baktı. Parmağımı boğazıma sokup öğürdüm. Bana kaşlarını çatı.

"Birini tanıyorum," dedi Arturo, İllayana ve beni tamamen görmezden gelerek. "Hızlıdır. Verimlidir. Ölümcül ve gizlidir..."

"*Alınma* ama," diye alay ettim, o aptal suratına bu sözleri geri söyleyebildiğim için başım dönüyordu, "ama adamın ne kadar iyi olursa olsun fark etmez. Büyükbabanın kompleksi Area 51'den daha sıkı korunuyor. Ve bana Area 51'in gerçek olmadığı gibi saçmalıklar söyleme. Gerçek.

hükümetin uzaylılarla temas halinde olduklarını doğruladığını gördün mü?"

"Lukyannnnn," babam, Aleksandr ve Nikolai hep birlikte iç çekerek seslendiler.

"Tamam, tamam, peki. Buna daha sonra geri döneceğiz. Mesele şu ki, o istemediği sürece *kimse* ona yaklaşamaz. Kompleksi çevreleyen 3,6 metrelik beton duvarlar var. Hareket sensörleri. 360 derece kameralar. 24 saat görev yapan keskin nişancı kuleleri. On iki kişilik bir güvenlik ekibi ile, koyu renkli, kurşun geçirmez camları ve kurşun geçirmez lastikleri olan son teknoloji SUV ile seyahat ediyor. Ona ulaşmanın tek yolu küçük bir orduyla gitmek. Ya da onun sizi ön kapıdan içeri alması." Sandalyeye yaslandım, kollarımı genişçe açtım ve göz kamaştırıcı bir gülümseme attım. "O kişi benim."

"Sizler hala bunu ciddi olarak düşünmüyor olamazsınız," diye araya girdi Illayana, bakışları odanın içinde dolaşıyordu. "*Başlangıçta* neden kabul ettiğinizi anlıyorum, ama o adam için lanet olası bir şey yapmamalıyız. Bırakın beni takip etmek için birini göndersin. Bırakın denesin."

Arturo çenesini sıktı. Konuşmak istediği belliydi ama hiçbir şey söylemedi. Geçmişteki hatalarından ders almış gibi görünüyordu.

"Bu bir amaç için bir araç," diye mantıklı bir açıklama yapmaya çalıştı Drea. "Kabul ederek, Lukyan'a, babana ve Autumn'a onun kompleksine girme fırsatı vermiş olursun. Normal şartlarda asla elde edemeyecekleri bir fırsat. Sergei'ye şüphe uyandırmadan yaklaşma ve onunla kişisel ilişki kurma fırsatı."

"Ama o şüphelenecek. Bunu gören tek kişi ben miyim? Autumn'u babamı öldürmeye zorladı. Autumn bunu yapmayınca, büyükbabam onun peşine suikastçılar gönderdi. Casuslarından onların birlikte olduğunu duymuş olacaktır. Makul derecede zeki herhangi bir kişi, bunun Autumn'un babama onu öldürmeye çalıştığını *söylediği* anlamına geldiğini varsayacaktır. Büyükbabamın, onlar kapısından içeri girdikleri anda hepsini öldürmesini ne engelleyecek?" diye tartıştı Illayana.

"Bunu defalarca konuştuk," Nikolai, şakaklarını ovuşturarak vurguladı.

"Peki, bir kez *daha* gözden geçirmek istiyorum."

"Evet, Prenses. Ne dersiniz, Prenses," diye mırıldandım.

İllayana tuzağa düşmedi, ama bana intikam alacağına dair sert bir bakış attı. *Prenses olarak* çağrılmaktan nefret ediyordu. Elleri beline gitti ve hepimizi sert bir bakışla süzdü. "Bunu mantıklı hale getirin, çünkü şu anda hayal edebileceğim tek sonuç, büyükbabamın adamlarına Autumn ve babamı gördükleri anda vurmalarını emretmesi, sonra Lukyan'ı iradesine karşı alıkoyup onu Anya ile evlenmek için o koridora zorla götürmesi."

"Aslında bu oldukça iyi bir plan," diye kabul ettim. Herkes bana baktı, yüzlerinde biraz sinirli bir ifade vardı. "Ne?" diye bağırdım. "Öyle!"

"Bunun olacağını sanmıyorum, İllayana." Autumn'un sesi yumuşaktı. Nazikti. Anlaşıyordu.

Doktor sonunda babamın yarasını sarmayı bıraktı ve geriye yaslanarak bir nefes verdi. "Katılıyorum," diye başladı babam. "Sergei beni öldürmek isteyebilir, ama daha çok istediği, ihtiyacı olan bir şey var. O da itibarını korumak. Onun için itibarı dünyadaki en önemli şey. Hayatını bunu geliştirmek için harcadı. Tam olarak istediği gibi şekillendirdi. Beni evinde öldürerek iki şeyden sadece birini başarabilir ve her iki seçenek de itibarını yerle bir eder."

Arturo başını eğdi. "Neler?"

Autumn mutfak tezgahından bir bardak su aldı ve bir yudum içti. Bardakları yerine koyamadan, babası aynı bardağı altından tutup içindeki sıvının geri kalanını bir dikişte içti.

"Onun arazisinde ölürsem dedikodular yayılırdı. Organize suç dünyasının dedikoduyu ne kadar sevdiğini bilirsin. Okul bahçesindeki bir grup genç kız gibi. İki şeyden birini varsayarlardı. Birisi Sergei'nin aşılmaz güvenliğini atlatıp içeri girerek beni öldürmüş olabilirdi. Bu onun için kötü bir durum olurdu. Birisinin ondan üstün geldiği anlamına gelirdi. Ve bir kişi onu alt etmeyi başardıysa, diğerlerinin de aynısını yapmasını ne engelleyecekti? Diğer ise Sergei'nin benim ölümümü *kendisi* emrettiği olurdu. Bu da onun için kötü bir durum olurdu. Bir babanın kendi oğlunu öldürmek için ne gibi bir nedeni olabilir ki? İhanet. Güven eksikliği. Her ikisi de onun kontrolünü kaybettiğini ima eder. Ve Sergei gibi bir adam kendi ailesini kontrol edemiyorsa, imparatorluğunun daha iyi olduğunu kim söyleyebilir?"

Arturo kaşlarını çattı, mavi-yeşil gözleri eleştirel bir bakışla. "Bu paranoyakça bir düşünce."

Babam omuz silkti. "Sergei'nin zihni böyle çalışıyor. Başkalarının onu nasıl gördüğüne takıntılı bir adam. Sergei, hayattaki değerini sahip olduğu eşyaların sayısı veya parasıyla ölçmüyor. Bunu, başkalarının onu nasıl gördüğünden alıyor. Onun hakkında ne düşündüklerine. Bu yüzden, şu anda birbirimizle savaş halinde olmamıza rağmen, dışarıdan bakıldığında bağımız her zamankinden daha güçlü görünüyor. Sadece ailesi ve adamları bunun aksini bilir."

"Bu yüzden adamlarını asla geri çekmeyecek," diye devam etti Aleksandr. "Babamızı öldürmeye çalışsa da, Sergei güçlerini ve sağladığı korumayı asla geri çekemez, çünkü bu başkaları tarafından kötü algılanır ve bizi savunmasız bırakır."

"Ve *biz* zayıf görünürsek, *o da* zayıf görünür," diye bitirdi Nikolai.

Aklıma birden bir şey geldi ve büyükbabamın dehasına hayran kaldım. "Siktir, başarısız suikast girişimleri bile onun lehine çalışıyor. Evet, muhtemelen kimse bunu başaramadığı için sinirli, ama bir düşün. Bunun olumlu yanı, bu kadar çok yüksek profilli suikastçıyı engellediğimiz için çok havalı görünüyoruz."

"Doğru," diye onayladı İllayana.

"Bir saniye. Yani buradaki adamların teknik olarak *onun* adamları mı?" Arturo, kız kardeşimle evli olmasına rağmen, hala bilmediği bazı şeyler vardı. Bu, ona güvenmediğimizden değil, işimizin bizim işimiz olmasından kaynaklanıyordu.

"Evet ve hayır," diye cevapladı babam. "Sergei beni başlangıçta ABD'de bir Bratva üssü kurmam için buraya gönderdi. Ve evet, ilk taşındığımızda, ben dahil tüm adamlar onun kontrolü altındaydı. Ancak yıllar geçtikçe bu kontrol değişti. *Onun* adamları *benim* adamlarım oldu. Ve kayıplar yaşadığımızda, tamamen *benim* emrimde olan yeni askerlerin işe alınmasını ben denetledim. Sergei'nin değil. O bana sadece birkaç kez adam gönderdi, hem de kayıpların eşi benzeri görülmemiş olduğu zamanlarda."

"Az önce bize saldıran askerler..."

"Lukyan'ın dediği gibi, Dominik'in düzenlediği baskından sonra Sergei'nin gönderdiği askerlerdi. *Sergei'nin adamları*. Bizimkiler değil. Orada

Rusya'da ve burada Bratva'da binlerce aile var. Bratva olsalar da aktif asker olmayabilirler. Ancak ihtiyaç duyduğumuzda onlara başvurabiliriz. Bratva nesilden nesile geçer. Birinin dedesi askerdiyse, tüm çocukları ve torunları Bratva'dır. Kimi işe alacağıma çok dikkat ederim. İstemediği halde birini benim için hayatını riske atmaya zorlamaya inanmıyorum. İş teklifinde bulunurum, kabul etmek ya da etmemek onlara kalmıştır. Sergei ise böyle bir seçenek sunmaz. Ya onun için çalışırsın ya da ölürsün."

Arturo parmaklarıyla masaya hafifçe vurdu. "Sizi ondan ayıran şey bu."

Baba hafifçe başını salladı. "Liderlik etmenin birçok farklı yolu vardır.

Korku ile. Sadakat ile. Sergei korkuyu seçti..."

"Ve sen sadakati seçiyorsun," diye tamamladı Arturo.

"Şey... artık ben değil." Babam Aleksandr'a baktı ve Bratva'nın lideri olarak onun yerini alan oğluna gözlerinde gururla baktı.

Konuşma uzadıkça, yavaş yavaş ilgimi kaybetmeye başladım. Konuştukları her şey, benim küçük kafamda zaten var olan bilgilerdi. Tekrarlamaya gerek yoktu. Her gece yatmadan önce bunu kendim yapıyordum.

Büyükbabam tehlikeli bir adamdı ve herkesin düşündüğünün aksine, ben bunu biliyordum. Babam, onun hakkında bulabildiği her ayrıntıyı içeren bir dosya tutuyordu ve onu öldürme görevi bana verildiğinde, bu dosyayı incelemem için bana verdi.

Ben de inceledim.

O orospu çocuğunu, ilk kez prezervatif takmayı öğrenmeye çalışan bir ergen kadar sıkı çalıştım. Ve onu alt etmek için bir plan yaptım - henüz kimseye söylemediğim bir plan.

Telefonuma baktım. Ekranı düzinelerce bildirim kaplamıştı. Bazıları çeşitli sosyal medya platformlarından gelmişti. Birkaç e-posta. Birkaç kısa mesaj.

Katie: Seni özledim

Seni ne zaman tekrar görebilirim?

ASLA NASIL OLUR? Beşinci aşamadaki yapışkan tiplerle ilgilenmedim. Katie tam da öyle biriydi.

Evelyn: DTF?

Hayır, *teşekkürler*.

Christian: Kırmızı ve kaşıntılı testislerim olması, cinsel yolla bulaşan bir hastalığım olduğu anlamına mı geliyor sence?

MUHTEMELEN, *seni aptal*.

Veronica: Ek: 1 Resim

Açmadan bile ne olduğunu biliyordum ve hiç ilgimi çekmedi.

Bilinmeyen: Ne oldu sevgilim? Üzgün görünüyorsun.

SERTLEŞTİM. O.

Heyecan içimi kapladı, o kadar ki, vücudumun titremesini engellemek için tüm irademi kullanmam gerekti.

Çevremde konuşmalar devam ediyordu, ama ben daha önce hiç hissetmediğim kadar canlı hissettiren o yedi küçük kelimeye odaklanarak onları duymazdan geldim.

Üzgün görünüyorsun.

Beni izliyordu. Ama nereden?

Gizlice mutfağa göz gezdirdim. Bir kameradan olmalıydı. Tüm panjurlar kapalıydı, yani dışarıdan bakıyor olamazdı. Mutfakta sadece ailem, iki hizmetçi ve mutfağın dış verandasına açılan arka kapıda görevli bir asker vardı, yani kesinlikle odada değildi.

Soru şuydu... kamera neredeydi? Telefonum başka bir kısa mesajla titredi.

Bilinmeyen: Biraz sola.

Başımı o yöne çevirdim.

Bilinmeyen: Biraz daha.

Bilinmeyen: Biraz yukarı.

GÖZLERİM uzak duvardaki yüksek bir aydınlatma armatürüne takıldı.

Bilinmeyen: Merhaba, aşkım.

GENELLİKLE, böyle bir sevgi ifadesi beni kaçıp gitmeye sevk ederdi. Kadınlar, bizim ilişkimizin ciddi bir şey olmadığını biliyorlardı. Sadece eğlenmek içindi. Yattığım her kadına bunu *çok net* bir şekilde belirttim ve kimseyi umutlandırmamak için her zaman elimden geleni yaptım. Çoğu bunu anladı ve kabul etti. Bazıları ise, biraz zaman geçtikten sonra durumun değişebileceğini umdu. Duyguların ortaya çıkabileceğini.

Ama hiçbirini
değişmedi... "Lukyan!"

"Hmm?" Bakışlarım ağabeyime kaydı. Kaşlarını çatarak, pek de etkilenmemiş bir ses tonuyla sordu: "Hiç dikkatini vermedin mi?"

"Tabii tabii , " " kırıgın. Yine de buna rağmen *Teknik olarak*, son birkaç dakikadır dikkatim dağılmış olabilir.

Siktir et, dava et beni.

Aleksandr kollarını göğsünde kavuşturdu. "Oh, gerçekten mi? O zaman az önce ne oldu?"

"Sen homurdandın. Nikolai somurtkan bir şey söyledi. İllayana sızlandı ve inledi. Babam da başı patlayacakmış gibi şakaklarını ovuşturarak oturdu."

Babam daha dik oturdu, elleri masaya düştü, kaşları çatıldı.

"Hepsi bu kadar mı?"

Drea kahkaha attı. Aleksandr ona

kızgın bir bakış attı.

"Ne?" Drea kıkırdadı. "O, durumu oldukça iyi özetledi."

Aleksandr homurdandı, ve onu bu Drea patlat patlamasına bir kontrol kontrol edilemez bir kahkaha patlaması yaşadı, Autumn da ona katıldı.

Yüzümde bir gülümsemeyle ayağa kalktım ve yorgun ve ağrıyan vücudumu esnettim. "Pekala, hepsi bu kadar mı, bayanlar ve baylar, o zaman sizlere veda ediyorum."

"Ne?" İllayana kaşlarını çatı.

"Bu, süslü Fransızca konuşmada veda anlamına gelir." Hayali takım elbisenin yakalarını düzelttim. "Artık sofistike biriyim."

Nikolai burnunu çektirdi. "Kim demiş?"

"Kim," diye düzelttim ve göz kırptım.

"Hmm." Autumn güldü. "Bu doğru değil."

"Değil mi?" Omuz silktilim. "Oh, peki." Telefonum tekrar titredi. Kontrol etmek için parmaklarım kaşınıyordu, ama yapamazdım. Soğukkanlı davranmam gerekiyordu. Ailem, takipçime mesaj attığımı bilseydi - öldürmem için açıkça emir aldığım takipçiye - şey... biraz kızabilirlerdi.

"Gitmem gerek." Dönüp gitmek üzereydim ki, babamın derin, otoriter sesi beni olduğum yerde durdurdu.

"Dur." Ayaklarımla yere vurup, bir çocuk gibi sızlanmaktan kendimi zor tuttum. "Dön."

En göz alıcı gülümsememi takındım ve babamın karşısına çıktım.
"Yarın Rusya'ya gitmeden önceki son gün. Evden çıkmayacaksın. Anladın mı?"
Başımı salladım. "Anladım." Döndüm. Donakaldım. Geri döndüm. "Bekle, neden?"

Babam bir anlığına bana baktı. "Takipçin." *Cevap* belliydi.

Sakin ol.

"O ne olacak?"

Dudakları hoşnutsuzlukla inceldi. Bu konuda bu kadar kayıtsız davranmamdan hoşlanmadığını anlayabiliyordum.

"Onu bulmak veya kimliği hakkında daha fazla bilgi edinmek için yapılan tüm girişimler başarısız oldu. Seni suçlamıyorum. Evimize girip çıkma becerisi, ne kadar yetenekli ve kurnaz olduğunu gösteriyor. Ancak bu bilgi olmadan, hareketlerini doğru bir şekilde tahmin edemeyiz. Sadece varsayımda bulunabiliriz. O bir joker kart ve düşününüz öncesinde ne yapacağını hiç bilmiyoruz."

"Beni kaçıracağından mı korkuyorsun?" diye şaka yaptım. "Evet," diye ciddi bir yüzle cevap verdi.

Sadece bu düşünce bile içimi heyecanla doldurdu. Yine de onun böyle bir şey yapacağından şüpheliydim. Ya da böyle bir şeyi başarabileceğinden. O deliydi, ama o *kadar da* deli olduğunu düşünmüyordum.

Yine de, bu fikir... cezbediciydi.

Dudaklarımda bir gülümsemeyle çıkışa doğru yürüdüm. "Eğer yaparsa, eminim hoşuma gider."

"Biz de bundan korkuyoruz!" diye bağırdı biri, ben mutfaktan fırlayıp çıkarken.

ALTINCI BÖLÜM

LYLA

Bu delilik. Ben deliyim. Cidden. Beni kelepçeleysin, tımarhaneye götürün ve lanet olası anahtar atın, çünkü sadece tamamen ve tamamen aklını kaçırmış biri bu kadar aptalca bir şey yapabilir.

Hayatımda birçok aptalca şey yaptım. Tehlikeli ve pervasız şeyler yapmayı seven bir insandım. Bu beni besliyordu. Bence hayatı yaşamaya değer kılıyordu. Ölümü hiçe sayan numaralar benim uzmanlık alanımdı. Kalbimde bir adrenalin bağımlısıydım. Kalp atışlarımı hızlandıran, kanımı kaynatan her şeye varımdı.

Eğer amımı da titretirse bonus puan kazanırdı. Ama bu?

Bu, tarihe yaptığım en aptalca şey olarak geçecekti... milyarlarca kez.

Sırt üstü yatmış, Volkov evindeki sayısız güvenlik kamerası görüntülerini inceleyerek Lukyan'ın mutfaktan merdivenlere doğru ilerleyişini takip ediyordum. Etrafım karanlıktı, tek ışık kaynağı telefonumun ekranıydı.

Zavallı Lukyan'ı bu kadar üzen herkesi mutfığa dalıp kafalarından vurmamak için tüm gücümü, tüm irademi kullanmam gerekmişti.

Kimse, sözlerinin ve inançsızlıklarının onu ne kadar incittiğini nasıl göremedi? Hepsi ona bu şekilde davranmaya o kadar alışmışlardı ki

bunu görmeyecek kadar alışmışlardı?

Ama ben bunu gökyüzü kadar net görebiliyordum. Gözlerindeki o ışık birazcık sönmüştü ve ben hepsini öldürmek istedim.

Onları öldürebilirdim ve bunun için bir gram bile vicdan azabı çekmezdim.

Ama onun ailesini ne kadar sevdiğini çok iyi biliyordum ve ona böyle bir acı ve keder yaşatamazdım.

En azından şimdilik.

Ancak bu durum devam ederse, sonuçları ne olursa olsun, meseleyi kendi ellerime alacaktım.

Kimse Lukyan'ımı incitip bunu anlatacak kadar uzun yaşamadı.

Tüm konuşmayı dinledim. Hepsi mutfakta oturmuş, kendi askerlerinin saldırısının ardından yaşananları konuşuyorlardı. Her şey olup bittiğinde her zamanki yerimden izliyordum. İzlemekten başka bir şey yapamazdım. Aksi takdirde, kendimi onlara ifşa etme riskini göze alırdım.

Ancak, konumumu ele vermekle Lukyan'ı kurtarmak arasında bir seçim yapmam gerekseydi, hiç tereddüt etmeden bunu yapardım. Neyse ki, her şey çok çabuk bitti ve güzel Lukyan'ımın saçının tek bir teli bile yerinden oynamadı.

Telefonum titredi, ekranın ortasında bir kısa mesaj belirdi.

Luky Bear'ım: Sen kimsin?

ÇIĞLIK ATTIM.

Aman Tanrım.

Bana cevap yazmıştı.

Heyecan ve gerginlik tüm vücudumu sardı.

Gerçekten cevap vereceğinden emin değildim. Daha önce hiç cevap vermemişti. Tabii, ona ilk kez mesaj atıyordum, ama yine de. Aşk mektuplarımda hepsi cevapsız kalmıştı. Ona mesaj attığımda da aynı şeyin olacağını düşündüm.

Sakin ol, Lyla.

Derin bir nefes aldım ve cevap yazmadan önce kendime beş kadar saymamı söyledim.

Ben: Bugünkü olayları göz önüne alarak, bu hatayı affetmeye hazırım, aşkım. Ama bir daha asla. Kim olduğumu biliyorsun. Ben seninim, sen de benimsin. Ölüm bizi ayırana kadar.

HAFİF ADIMLAR havada yankılandı, her saniye daha da yüksek sesle. Telefonumu kilitledim ve nefesimi tuttum. Kapı açıldığında odaya bir ışık akımı girdi. Yatağın altındaki konumumdan, bir çift siyah savaş botu ve koyu renk pantolon giymiş uzun, ince bacakları seçebiliyordum.

Kim olduğunu anlamak için daha fazlasını görmeme gerek yoktu. O havayı her yerde tanırdım.

Kısa bir tereddüt anı oldu, Lukyan yatak odasına girmeden önce kapıda bir süre durdu, sonra içeri girdi, ışığı açtı ve kapıyı kapattı.

Nefes almaya bile cesaret edemedim.

Şimdi ne olacak, Lyla?

BİLMİYORUM LAN.

Onun odasına sayısız kez girip çıkmıştım. O kadar çok kez girip çıkmıştım ki, odanın tümünü ezbere biliyordum ve karanlıkta bile rahatlıkla dolaşabiliyordum.

Tüm mobilyalarının yerini biliyordum. Banyo, uzak duvardaki pencereden tam olarak yirmi üç buçuk adım uzaktaydı. Komodininin çekmecelerinin altında eski porno dergileri koleksiyonu tuttuğunu biliyordum. Bir süredir onları açmamıştı. Açmış olsaydı, çıplak kadınların resimlerinin yerine kedikıyafetimle çekilmiş bir fotoğrafımı koyduğumu görürdü. *Heh, heh.*

Ama ben o odaya hiç, ama *hiç* girmedim.

O uyanırken onunla aynı anda.

Bunun bir nedeni, planladığım her şeyi bir kenara atıp onu hemen oraya götürmesini talep etmeyeceğime kendim güvenmememdi.

Adrenalin bağımlısı olmanın yanı sıra, dürtülerimi kontrol etmekte de zorlanıyordum.

Şaşırdınız mı?

Pek

sayılmaz.

Lukyan odanın içine doğru ilerledi ve ben nefes almam gerektiğini hatırladım, yoksa bayılacaktım.

Dikkatlice, *çok dikkatlice*, vücudumu hafifçe hareket ettirdim, böylece yatağın altından onu tam olarak görebildim.

Onu görünce kalbim göğsümde çarpmaya başladı. Lukyan bana yan dönmüştü ve ben, o büyük omuzlarını ceketinden rahatça çıkarırken büyülenmiş gibi onu izledim. Bir eliyle kravatını gevşetip başından çıkardı, sonra yavaşça gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

Yarıda durdu, üç kişilik kanepenin yanındaki masaya koyduğu telefonuna bakmak için öne eğildi. Dudaklarında şeytani bir gülümseme belirdi ve başını sallayarak alaycı bir şekilde güldü.

Telefonu aldı, hızlıca bir şeyler yazdı ve giyinmeye devam etmek için masaya geri koydu.

Telefonum başka bir kısa mesajla yanıp söndü.

My Luky Bear: Sanki daha önce tanışmışız gibi konuşuyorsun. Beni takip eden çılgın bir kızla tanışmış olsaydım, bunu kesinlikle hatırlardım.

O telefonunu tekrar yerine koyarken gözlerim ona kaydı.

My Luky Bear: Eğer sen bir kızsan tabii. Kız kardeşim senin elli yaşında, aşırı kilolu, kel bir adam olabileceğini ve hala annesinin bodrumunda yaşadığını düşünüyor.

GERÇEKTEN Mİ?

Ben: Sen ne düşünüyorsun?

GÖMLEĞİ ÇIKTI ve midem kasıldı. Oyulmuş, saf kaslar. Büyük, geniş omuzlar. Çeşitli yara izleriyle dolu, pürüzlü, bronzlaşmış bir cilt. Bazıları bıçak yarası gibi, bazıları ise kurşun yarası gibi görünüyordu.

Onun bu kadar acı çektiğini bilmek kalbimi acıtsa da, yara izlerinin ona belli bir çekicilik kattığını inkar edemezdim.

Bir eliyle bana mesaj yazarken, diğer eliyle pantolonunun düğmesini açtı.

Benim Luky Bear'ım: Sanırım sıkıldım.

Şoktan ağızım açık kaldı. *Ne? Ne diyorsun sen?*

My Luky Bear: Başlangıçta biraz eğlenceliydi ama şimdi sıkıldım. Dikkatimi çekmek zor bir şey ve ne yazık ki sen bunu başaramadın.

Onun sözlerine o kadar şaşırdım ki, telefonunu yatağın üzerine fırlatıp uzaklaşarak konuşmayı sonlandırıncaya kadar bana yaklaştığını fark etmedim bile.

Oh, bebeğim, az önce ne yaptığının farkında değilsin.

O bilmiyordu, ama bana bir meydan okuma yapmıştı. Ve ben meydan okumaları çok severdim. Ne kadar zor olursa, o kadar iyi.

Müzik havada yankılanıyordu. Lukyan, bir tür uzaktan kumanda gibi görünen bir şeyi kanepeye attıktan sonra, rahat bir şekilde banyosuna doğru yürüdü ve içeri girdi. Arkasında kapıyı kapattı, ama tamamen kapatacak kadar sert değildi. Kapı hafifçe aralık kaldı ve bulunduğum yerden onu aynadan görebiliyordum.

Duş alıyordu.

Mükemmel.

Dikkatini üzerimde tutmamı mı istiyordu? Siktir et.

Onu *alıp* bir daha geri vermeyecektim.

Yatağının altından fare gibi sessizce çıktım ve hareket ederken aynadan ona bakmaya devam ettim. Aklıma birkaç fikir geldi, ama aslında sadece biri dikkatimi çekti.

Ayağa kalktığımda, yatağından telefonunu aldım ve ekran aydınlandı. Onun ve ailesinin bir fotoğrafı beni karşıladı. Bu fotoğrafı daha önce yüzlerce kez görmüştüm, çünkü evine ilk kez girdiğimde telefonunu kopyalamıştım, ama yine de beni gülümsetmişti.

Aleksandr, Nikolai ve Papa D arkada stoik bir şekilde duruyorlardı, kollarını göğüslerinde kavuşturmuş ve yüzlerinde somurtkan bir ifade vardı. Lukyan ve Illayana öndeydiler, kollarını birbirlerine dolamış, dillerini çıkarmış ve gözlerini kırpmışlardı.

Bu sevimli bir aile fotoğrafıydı ve her birinin kişiliğini mükemmel bir şekilde yansıtıyordu.

Havada çalan müzik, onun telefonunun kilidini açarken bana biraz rahatlık verdi — evet, şifresini biliyordum ve bu bizi pek şaşırtmadı, değil mi? Eğer bir ses çıkarsam, bu onu gizlemeye yardımcı olurdu.

Banyo kapısındaki küçük aralıktan Lukyan'a sıkıca bakarken, tulumumun üstündeki fermuarı tutup aşağı doğru çektim. Göğüslerim dışarı çıktı. Onlar sahteydi ve ben bundan hiç utanmıyordum. Ben, doğuştan A beden göğüslere sahip olanlardan biriydim ve genellikle "*başkalarının ne düşündüğü kimin umurunda, vücudunla mutlu ol*" felsefesine göre yaşıyordum, ama aslında mutlu değildim.

Göğüslerim benim için büyük bir güvensizlik kaynağıydı. Lise yıllarımdan ve gençlik dönemimden beri hep öyleydi. Sınıfımdaki diğer kızlar sütyen bedenleriyle övünürken, ben konuyu değiştirmeye çalışırdım, ama bunu belli etmemeye çalışırdım.

Yeterince büyüdüğüm anda, ameliyat oldum ve bir daha geriye bakmadım. Cerrahım bir mucize yaratmıştı, o kadar iyiydi ki, göğüslerim hiç de sahte görünmüyordu ve hissedilmiyordu.

Artık sağlam bir C beden olmuştum. Mutlu ve gururluydum. Ne çok büyük ne de çok kkk. Dik, dolgun ve bir erkeğin ellerini dolduracak mükemmel boyutta.

Lukyan'ın elleri.

Tulumum yere düştü. Onu orada bırakarak içinden çıktım ve Lukyan'ın yatağına tırmandım. Telefonunu yan sehpaye yerleştirdim, her şeyi çekebilmesi için uzaklaştırdım, nerede çekildiğine dair hiçbir şüphe bırakmayacak şekilde - odasında, yatağında - ve zamanlayıcıyı on saniyeye ayarladım.

Keşke maskemizi ıkarabilseydim. Yüzümü görmesini istedim, ama henüz zamanı gelmemişti.

Yakında.

Bundan sonra dikkatini ne kadar çabuk çekeceğimi izle.

Geri sayımı başlattım. Geriye doğru kayarak hızla pozisyonumu aldım, sırtımı yatakta geriye yaslayarak dirseklerimi sıkıca yatağa dayadım, iki elimle gğslerimi kavradım ama parmaklarımın arasında biraz boşluk bırakarak meme uçlarını birazcık görmesini sağladım ve bacaklarımı genişçe atıım.

Kasıtlı olarak i amaşırımı çıkarmadım, çünkü hadi ama... Ona henüz her şeyi veremezdim. Bunun için çabalaması gerekecekti.

Sonunda, başımı geriye eğdim, böylece sadece boğazımın kısmını görebilsin.

Telefonun fotoğraf çektiği sesi duyuldu. Hızlıca kontrol ettikten sonra, onu duvar kağıdı olarak ayarladım ve aşağı indim.

Su kapandı. Bakışlarım banyoya kaydı. Lukyan duştan çıktı, vücudu parıldıyordu, sert göğsünden ve kaya gibi karın kaslarından su damlıyordu.

Jumpsuitimi hızla giyerken gözlerim aynaya sabitlenmişti. ıkmam gerekiyordu. Hemen. O banyodan çıkıp beni suşt yakalamadan önce hızla kaçmam gerekiyordu.

Ama ayaklarım yerinde sabit kalmıştı, vücudum hareket edemiyordu. O bir sanat eseri gibiydi. Yontulmuş. şekillendirilmiş. Saf mükemmellik.

Saçları ıslak ve omuzlarına dökülüyordu. Parmaklarımı saçlarının arasında gezdirmek istedim. Erkeklerin uzun saçlarını severdim... yoksa sadece Lukyan mıydı? Parmaklarım bileğimdeki bileziğin üzerinde dans ediyordu — onun saından yapılmış olan bilezik.

Duş alırken hariç, onu hiç çıkarmadım. Böylece, her zaman onun bir parçası yanımda oluyordu.

Kalk artık! Lanet olsun!

Telefonumu aldım ve yatak odasının kapısından fırladım, arkamdan kapıyı yavaşça kapattım.

Şans benim yanımdaydı çünkü koridor boştu. Ama bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum. O ev her zaman hareketliydi. Hizmetçiler, korumalar ya da Volkov ailesi üyeleri olsun, insanlar sürekli gelip gidiyordu. Açıkta kalma riskini göze alamazdım.

Kalbim göğsümde çarparak daha da aşağı koştum ve zemin kata inen spiral merdivenin hemen önündeki duvar aplikinin önünde durdum. Altını yoklayarak, anahtar parmaklarıma değene kadar bekledim ve...

Tık.

Yanımdaki gizli kapı açıldığında dudaklarıma zafer dolu bir gülümseme yayıldı. İçeriye daldım ve arkamdan kapıyı kapattım.

Volkov malikanesinin her santimetresini biliyordum. Tüm köşeleri ve girintileri biliyordum. Tüm tuzak kapıların ve gizli geçitlerin nereye çıktığını biliyordum. Tüm panik odalarının ve silah depolarının yerini biliyordum.

Her şeyi biliyordum. Lukyan'ın benim olacağına karar verdiğim anda, onun hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmeyi kendime görev edindim. Hatta evinin planını telefonuma PDF olarak kaydetmiştim. Artık buna ihtiyacım yoktu ama. Tüm planı ezberlemiştim.

Bir adım daha atmadan önce, yatak odasındaki kamera görüntülerini açtım. Fotoğrafa tepkisini görmek istedim. Bütün bu zaman boyunca onunla aynı odada olduğumu öğrenince çıldıracak mıydı? Hoşuna gidecek miydi? Kızacak mıydı? Tehdit altında hissedecek miydi? Tahrik olacak mıydı?

Hepsini umuyordum.

Yatağının önünde duruyordu, beline bir havlu sarılmış, elinde bir havluyla uzun saçlarını kurutuyordu. Telefonu hiç hareket etmemişti, tam da bıraktığım yerde duruyordu.

Aklım başımda olsaydı, o anda oradan kaçardım. Daha fazla kalmak beni ciddi tehlikeye sokardı.

Lukyan'ın alarmı çalması ve sonra hepsinin beni aramaya başlaması ihtimali vardı.

Sadece heyecan beni orada tutuyordu.

Lukyan elindeki havluyu yere attı ve telefonunu almak için öne eğildi. Ben de farklı bir açığa geçtim: yatağının başlığındaki kamera, yüzünü mükemmel bir şekilde gösteriyordu.

"Ne oluyor lan?" diye bağırdı, gözleri fal taşı gibi açıldı. Başını bir yandan diğer yana çevirerek odayı kontrol etti. Bir dizinin üzerine çöküp yatağın altını kontrol ettikten sonra ayağa kalktı, yüzünde tam bir şaşkınlık ifadesiyle.

Dikkatini tekrar telefonuna verdi ve tamamen odaklanmış bir şekilde ona bakmaya başladı. Onu anlayamıyordum. Ne hissettiğini, ne düşündüğünü anlayamıyordum. Hoşuna gitmiş miydi? Hoşuna gitmemiş miydi? Bilmem gerekiyordu...

Eli aşağı indi ve havluyla kaplı penisini kavradı.

İnledi.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Başım dönmeye başladı. *Hoşuna gitmişti! Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım.* Zıplamak ve küçük bir sevinç dansı yapmak için dayanılmaz bir istek duydum.

"Şu anda beni izliyor musun?" dedi boş odaya. Nefesim kesildi. *Bana konuşuyordu.*

"Öyle, değil mi?" Havlu belinden düştü. Vücudumda şehvet birikti. Sert, kalın ve uzun penisi dik duruyordu, eli onu kavradı ve yumuşakça okşadı. Yavaşça. "Çık dışarı, çık dışarı, neredeyse," diye şarkı söyledi, sesi zevkle doluydu.

Ne yaptığımı bile bilmeden hareket ediyordum. O beni istiyordu. Bana gelmemi istiyordu...

Dur!

Elim, gizli kapıyı açarak beni koridora geri götürecek düğmenin üzerinde duruyordu.

Lanet olsun. Bana karşı sahip olduğu güç... Deliceydi.

Ona gidemezdim. Henüz değil. Bu her şeyi mahvederdi. Son bir buçuk yıldır yaptığım tüm planlar ve emekler. Yok olurdu. Hayır. Onu sonsuza kadar istiyorsam, planıma sadık kalmalıydım.

Omuzlarım arkamdaki duvara değene kadar kapıdan geri çekildim.

"Bana katılmayacak mısın?" diye sordu Lukyan. Kalçaları, elinin hareketleriyle tamamen uyumlu olarak hafifçe hareket etmeye başladı. Dudaklarından derin, erkeksi bir inilti çıktı, başı bir anlığına omuzlarına doğru geriye doğru eğildi, sonra tekrar telefonuna odaklandı.

Fotoğrafıma.

"Şu haline bak. Sen çok seksi bir şeysin, değil mi? Ve cesursun da. Odama giriyorsun. Ben sadece birkaç adım ötedeyken yatağıma oturuyorsun. Seni yakalasaydım öldürürdüm. Ama bunu biliyorsun, değil mi? Ve bunu seviyorsun. Tehlikeli olmasını seviyorsun. Heyecanı. Heyecanı. *Oh, siktir.*"

Buna dayanamayıp, takım elbisenin fermuarını açtım ve elimi iç çamaşırlarımın içine soktum. Parmaklarım klitorisime dokunduğu anda zevk beni sardı. *Kahretsin, boşalmam çok uzun sürmeyecek.* Onun *benim üzerimde* kendini okşamasını izlerken zaten çok gergindim. Ona şahsen eşlik edemedim, ama birlikte boşalabilirdik.

Lukyan'ın hızı arttı. Vücudundaki kaslar şişti. Sertleşti. Sıkılaştı. Ben de ona ayak uydurdum, parmaklarım klitorisimin üzerinde gittikçe daha hızlı hareket ediyordu, nefesim boğazımda düğümleniyordu.

"Tam burada oturuyordun." Telefonu bıraktı ve elini yatak örtüsünün üzerinde gezdirdi. "Kıçın... tam... burada... siktiğimin..." Dilini çıkardı ve uzun, şehvetli bir yalamayla tam da oturduğum yeri yaladı.

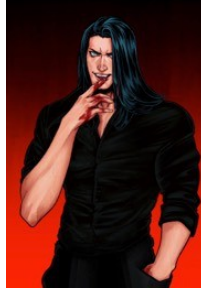
Ağzım açık kaldı. Zevk tüm vücuduma yayıldı ve anında boşaldım, vücudum titriyordu.

Lukyan da öyle. Homurdandı, kalçalarını eline doğru ileri doğru iterek kendini boşalttı.

"*Tanrım, siktir,*" diye inledi, alçak ve uzun bir iniltiyle. Bir an sessizlik oldu, sonra hiçbir şeye bakmadan yukarı baktı. "Yine dikkatimi çektin, *moya malen'kaya ten', benim küçük gölgem.* Başka ne yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum."

YEDİNCİ BÖLÜM

LUKYAN VOLKOV

"Hadi, İllayana! Biraz daha... biraz daha..." Vücudumun izin verdiği kadar ipleri uzatarak kolumu uzattım, parmaklarım kız kardeşimin parmaklarından sadece birkaç santim uzaktaydı, o ise boks ringinin zemininde acı içinde kıvranıyordu.

Aleksandr, bacağını sıkıca tutmuş, onu çok acı verici bir şekilde sıkıp büküyordu. Ama İllayana acıya boyun eğmek yerine mücadele etti, daha da uzandı, çaresizce elime ulaşmaya çalıştı.

Arkamızdaki askerler alkışlayarak ve tezahürat yaparak bağırıyorlardı. Yaklaşık 50.000 metrekairelik bina, dövüşün nasıl biteceğini izlemek için sabırsızlanan neredeyse tüm adamlarımızla doluydu.

Yanımda Autumn duruyordu, kızıl saçları yüksek bir topuz halinde toplanmıştı, yüzü sakindi ama odaklanmıştı.

Bu üçlü takımlar arası bir maçtı. İllayana, Autumn ve ben, Aleksandr, Drea ve Arturo'ya karşıydık. Nikolai, Tatiana ve babam boks ringinin hemen önünde oturuyorlardı, babamın kolu, onun itirazlarına rağmen bir askıya sarılmıştı.

Bu, altı kişi arasında dostça bir küçük antrenman maçı olacaktı. Anahtar kelime "*dostça*" idi. Ama tabii ki, "*dostça*" kelimesi benim ve kardeşlerimin sözlüğünde pek yer almıyordu.

Her birimizin sahip olduğu rekabetçi enerji sayesinde, işler çok çabuk çok acımasız bir hal aldı.

"Arghhhhh! Lanet olası pislik!" İllayana bağırdı, hala pes etmeyi reddederek, acı içinde santim santim bana doğru sürünerek. Tek yapması gereken elime dokunmaktı, o zaman Aleksandr onu bırakmak zorunda kalacaktı. Ringden çıkabilecekti ve ben onun yerini alabilecektim.

Ama bizim pislik kardeşimiz ona işleri kolaylaştırmıyordu. Hiç de bile. Dudaklarının köşeleri kendini beğenmiş, alaycı bir sırıtışla yukarı kıvrılmıştı. Elinde kazanan bileti tuttuğunu, takımının galip geleceğini bilmekle kalmıyordu. Ayrıca istediği zaman dövüşü bitirebileceğini de biliyordu. Yeterince baskı uygularsa, kardeşim pes ederdi ya da ayak bileği kırılma riskini göze alırdı.

O sadece onunla oynuyordu. Onu acı çekmeye zorluyordu.

Arturo ringin diğer tarafından endişeyle izliyordu, yüzü sanki acı çeken kendisiymiş gibi buruşmuştu. Karşı tarafta olabilirdi, ama İllayana'nın incinmesini seyretmek onun için zor olduğu belliydi.

Bu, bizim için büyürken neredeyse günlük bir olaydı, ama aşırı geleneksel bir İtalyan olan Arturo, sevdiği kadının acı çekmesini izlemek için geri durmakta zorlanıyordu.

Rekabetçi yapısı Aleksandr'ı desteklemesine neden oluyordu, ama kalbi İllayana'yı destekliyordu.

"Vur. Kurtulamayacağını biliyorsun," diye kışkırttı Aleksandr, İllayana acı içinde inleyip başını yere vurunca sırıtışı daha da genişledi.

Bir şeyler yapmam gerekiyordu, yoksa kaybedecektik ve bu lanet olası olayın sonu gelmeyecekti.

"İllayana!"

Başını kaldırdı ve gözleri benimkilerle buluştu. İşaret parmağımın ucunu omuzlarımdan omuzlarıma doğru kaydardım, aynı parmağımı havada döndürdüm ve sonra dirseğimi hızla yukarı doğru ittim. Acı içinde inledi ve başı omuzlarına doğru düştü.

Aramızda birkaç yaş fark vardı ama İllayana ve ben ikizler kadar yakındık. Ve ikizler gibi, kendi küçük dilimizi yaratmıştık

oluşturmuştuk, ancak kelimeler yerine el işaretleri kullanıyorduk.

İllayana ona ne söylediğimi tam olarak biliyordu. Ona ne yapmasını söylediğimi tam olarak biliyordu. Bunun onun probleminin tek çözümü olduğunu biliyordu.

Ancak bu, onu yapmak *istediği* anlamına gelmiyordu. Çünkü bu, çok acı verici olacaktı.

Bulunduğu pozisyonda — karnı yere yatmış, Aleksandr arkasında tek diz çökmüş, sağ ayak bileğini sıkıca tutmuş halde — acı çekmeden o tutuştan kurtulmanın bir yolu yoktu.

Neyse ki bizim takım için, kız kardeşim hepimiz arasında en rekabetçi olanıydı. İllayana kazanmak için ne gerekiyorsa yapardı. Zafer kazanmak için biraz acı çekmekten çekinmeyeceğini biliyordum.

Başını yavaşça kaldırdı, gözlerinde kararlılık ve öfke parlıyordu. İllayana avuçlarını yere vurdu ve dişlerini sıkarak homurdandı. Sonra, Aleksandr'ı şok eden bir hareketle, bu hareketin neden olacağı şüphesiz acıyı görmezden gelerek sol bacağını geriye doğru salladı ve Aleksandr'ın yüzüne tekme attı.

Bu darbe, İllayana'nın yapabileceğini bildiğim kadar güçlü değildi, ama Aleksandr'ı şaşırtmaya ve onu bırakıp geri çekilmeye zorlamaya yetti.

Gözleri, iplerin arasından uzattığım elime kaydı. Öne doğru atıldı. Eli benim elime çarptı. Yerlerimizi değiştirdiğimizde kalabalık coştı. İllayana alt ipin altından geçip ringin kenarına yuvarlandı, ben ise ortadan atlayıp yerde yuvarlandım ve tek bir hareketle ayağa kalktım.

Aleksandr ayağa kalkmışken, ben onun önüne çıktım. Gözleri hafifçe büyüdü.

"BURASI SPARTA!" Onun göğsüne ön tekme attım. O geriye uçtu ve arkasındaki iplere çarptı. Ama bana doğru geri sıçrayamadan, Arturo elini omzuna koydu ve Aleksandr'ı etkili bir şekilde oyundan çıkardı ve *kendini* oyuna soktu.

Aleksandr, hayal kırıklığıyla dolu bir homurtu çıkardı, göğsünü ovuştururken bana öfkeyle baktı.

Gülümsedim ve parmaklarımı *veda* işareti yaparak salladım.

Homurdanarak, o ve Arturo yer değiştirdiler.

La Cosa Nostra'nın kralı, gözlerinde eğlenceli bir ışıltıyla bana baktı. Yavaşça gömleğinin kollarını sıvamaya başladı. "Bunu çok uzun zamandır yapmak istiyordum."

Ayaklarım tüy kadar hafif, geriye doğru dans ettim. "Evet. İnsanlar üzerinde böyle bir etkim var." Sırıttım. Ellerimi boksör pozisyonunda kaldırdım. "Hadi dans edelim, orospu çocuğu."

Arturo saldırdı. İlk vuruşunu kaçırdım, yumruğu yüzümün önünden geçti. Ardından, her hareketinde ellerini değiştirerek yumruk üstüne yumruk attı.

Eğildim, döndüm ve kaçtım, çoğunlukla savunmada kaldım. Bundan nefret ediyordum, ama o kadar hızlı yumruk atıyordu ki, savunmaktan *başka* bir şey yapamıyordum.

O sincap gibi herif.

Bana hızlı bir kombo vurdu. Sağ yumruk. Sol yumruk. Dizini karnıma vurdu. Son vuruş isabet etti. İki büküm oldum, nefesim acı içinde inleyerek dışarı çıktı. Dizi yüzüme vurmak için yukarı kalktı. Tam zamanında engelleyebildim ve ileri atıldım, onu kaldırıp yere devirdim.

Biz boğuşurken ve yerde yuvarlanırken kalabalık arkamızda bağıırıyordu.

Arturo daha iri bir adamdı. Bunu itiraf etmek bana acı vermedi. O daha iri olabilir, ama ben daha uzundum, yani uzuvlarım daha uzundu.

Her senaryoda büyük olasılıkla.

Boomshakalaka.

Arturo üstte kaldı. Piç kurusu. Hızla döndü, bacaklarını boynuma doladı ve sıktı. Nefesim kesildi, boğuluyordum, nefes almaya çalışıyordum.

Piç kurusu.

Piç kurusu.

Piç kurusu.

Onunla mücadele ettim, bir çıkış yolu bulmaya çalıştım. Yüzünü görmeme gerek yoktu, dudaklarında kocaman bir sırıtiş olduğunu biliyordum.

biliyordum.

"Artık yakaladım seni," diye alay etti, daha da sıkı sarıldı. "Belki bu sonunda seni susturur."

Konuşabilseydim, *hiçbir şeyin beni buna zorlayamayacağını* söyledim, ama konuşmak bir yana, nefes almakta bile zorlanıyordum.

Başım dönmeye başladı. Kaybediyordum. Gururum onun kazanmasına izin veremezdi. Hayatta olmazdı. Bu yüzden, tamamen alışılmadık bir şey yaptım. Beni tuttuğu pozisyonda, çıplak ayakları ulaşabileceğim mesafedeydi. Son bir çaba olarak, hızla öne uzandım ve ayak tabanını gıdıkladım.

"Ne oluyor lan?!" diye bağırdı, tüm vücudu titriyordu. İhtiyacım olan tek şey buydu. Tutuşu, bacaklarını ayırıp kaçmam için yeterince gevşemişti.

Yuvarlanarak ayrıldık, ikimiz de ringin zıt uçlarında ayağa fırladık, Arturo Aleksandr ve Drea'nın önünde, ben ise Autumn'un önünde.

"Bu da neydi lan?!" diye bağırdı. Bu harekete kızmış mıydı yoksa etkilenmiş miydi, anlayamadım.

Hayır, o kızgındı.

Ona sinsi bir gülümseme attım. "Gıdıklanamayacağımıza dair bir kural yok." "Bu bir kavga! Kavgada kim gıdıklar ki?!"

Göğsümü işaret ettim. "Moi." Sonra sıırıttım, döndüm ve Autumn'u oyuna dahil ettim.

Arturo hırladı, döndü ve Drea'yı işaret etti. Sırıtişım genişledi.

Arturo, kadınlara her zaman saygılı davranmak ve onlara asla zarar vermemek üzere yetiştirilmişti. Onları, başlarına gelen ilk üzücü olayda milyonlarca parçaya ayrılacak değerli küçük mücevherlermiş gibi korumak üzere.

Ve evet, geriye dönüp baktığımda, kadınlara her zaman saygılı davranılması gerektiğine katılıyordum, ama bir kadın bana bıçakla saldırırsa, kendimi ve sevdiğim insanları korumak için ne gerekiyorsa yapacağıma emin olabiliydiniz.

Autumn ve Drea ringde yerlerini aldılar ve hemen birbirlerine sarıldılar, sağa sola yumruklar atıldılar.

Ellerimi belime koyup, nefesimi verdim, kalbim hızlı atıyordu. Christian ringe yaklaşıp bana bir şişe su uzattı. Eğilip suyu aldım ve büyük bir yudum aldım. Kavgadan kaynaklanan adrenalin damarlarımdan akıyor, vücudumu titriyordu.

"Seni iyi yakaladı," dedi Christian. "Ha?"

Kaşını işaret etti. Gösterdiği yere hafifçe dokundum, bir acı dalgası içimi kapladı. Parmak uçlarım kanla kaplandı.

Yüzümün yanından akanın ter olduğunu sandığım şey aslında kandı.

"O hızlı piç kurusu," diye homurdandım.

Illayana güldü, sonra yüzünü buruşturdu. Ringin yanındaki bir sandalyede oturuyordu, bacağını yukarı kaldırmış, ayak bileğine buz torbası koymuştu.

Gözlerimi ona çevirdim. "Neye gülüyorsun lan?"

Aynı takımdayız, seni aptal."

Gülüşü kesildi, yüzündeki gülümseme kayboldu. "Siktir. Haklısın. Ben yaralıyım, sen de yaralısın, geriye sadece Autumn kalıyor." Yüzünü ellerine gömerek inledi. "Kaybedeceğiz. *Yine*."

"Sakin ol. Yaralanmadım. Sadece küçük bir kesik. Hala onları yenebiliriz.

Sadece akıllı davranmamız lazım."

Gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı. "Takımlar için kaseden isimlerimizi çektiğimizde, seni Arturo'ya karşı kullanmana izin vermeyeceğimi söylemiştim."

"*Blah, blah, blah*," diye mırıldandım. "Kazanmak istiyor musun, istemiyor musun?"

"Kocama acı çektirmek pahasına değil." "Eskiden eğleneliydi."

Autumn, Drea'yı omzuna atıp yere çarptığında kalabalık, acıyı paylaşırcasına inledi.

"Evet! Hadi, Autumn, hadi!" diye bağırarak tezahürat ettim.

Autumn'un dövüş stilinden, profesyonel eğitim aldığı açıkça belliydi, ancak ikisi de oldukça dengeliydiler. Drea bir sokak dövüşçüsüydü. Sanırım hayatı boyunca sokaklarda dövüşerek becerilerini geliştirmişti. Çok sert biriydi, asla

uzun süre yerde kalmazdı ve onu yeterince dövüş maçında izlemiştim, kirli dövüşmekten çekinmediğini biliyordum.

Drea bir şekilde zirveye çıkmayı başarmış ve Autumn'a acımasızca saldırıyordu. Kalabalık çılgına dönmüştü, herkes ayağa kalkmış, onları tezahürat ediyor ve daha fazlasını istiyordu. Nikolai'nin endişeyle yanında durup, bir şey olursa diye her hareketini izleyen Tatiana bile onları teşvik ediyordu.

"Çıktın mı?" diye Illayana'ya sordum.

Kız kardeşim ayak bileğindeki buz torbasını çıkardı ve yavaşça ayağa kalkarak biraz ağırlık uygulayarak denedi. Hafifçe yüzünü buruşturdu, sonra başını salladı. "Hayır, iyiyim."

"Öyle olsa iyi olur," diye homurdandım. "Saatte neredeyse iki dakika kaldı ve sadece iki dakika kaldığında babamın ne yapacağını biliyorsun."

Illayana inledi, başını eğdi ve yavaşça ringe çıkan merdivenlere doğru yürüdü.

Kardeşlerim ve ben yıllar boyunca sayısız takım maçı oynamıştık. İsimlerimiz bir kaseye konur ve kaseden çektiğimiz kişi bizim partnerimiz olurdu.

Takımların kimlerden oluştuğu önemli değildi, Aleksandr kazanırdı.

Her. Tek. Kez.

Peki... bu sefer... ben kazanacaktım.

Beş, altı dakikalık rauntlar vardı ve son rauntta, saatte sadece iki dakika kalmışken, babam herkese açık bir maç ilan ederdi. Temel olarak, hepimiz ringe atlayıp birbirimizi dövebilirdik.

Gözlerim ringin üzerinde asılı duran analog saate kaydı.

2:09.

2:08.

2:07

Illayana yanıma geldi, yüzünde en ufak bir rahatsızlık belirtisi yoktu.

2:06

2:05

2:04

Ringde, Aleksandr'ın gözleri yukarı doğru kaydı. Vücudu hazırlık için öne doğru eğildi.

2:03.

2:02

2:01

"İki dakika kaldı! Serbest..."

Ben çoktan hareket etmeye başlamıştım, iplerin altından geçerek, Illayana hemen arkamdaydı. Aleksandr da diğer uçtan aynı şeyi yaptı, Arturo ise sadece bir adım gerisindeydi.

Autumn ve Drea birbirlerine yumruk atıyorlardı. Aleksandr ve Illayana, Arturo ve benimle aynı anda birbirlerine doğru koştular. Öfkeli iki boğa gibi çarpıştık ve birbirimize sarıldık. Becerim ve, tamam, itiraf ediyorum, biraz da şans sayesinde, kolumu onun kolunun altına sokup ileri doğru ittim ve kolunu garip bir açıyla büküdüm. Arturo acı içinde bağırdı. Onun karnına bir, iki, üç kez yumruk attım, her seferinde ağzından acı dolu bir homurtu çıktı ve sonra göğsüne bir ön tekme atarak işi bitirdim.

Geriye uçtu ve iplerin önüne yığıldı. Kung-fu benzeri süslü bir hareketle kendini geriye attı ve bana öfkeyle baktı, çok renkli gözlerinde öfke kaynıyordu.

Üzerime saldırdı.

Vücudumu gevşek tuttum. Bekledim... bekledim... Yumruğunu kaldırdı, vurmaya hazırlanıyordu.

Illayana solumdaydı. Onu önüme çektim. Arturo aniden durdu, yumruğu Illayana'nın çenesinden bir santim uzakta havada dondu, yüzü panik ve sıkıntı doluydu.

Illayana'nın vücudunun arkasından başımı çıkardım. "*Heh, Heh,*" diye alay ettim, sonra yüksek bir tekmeyle kafasının yan tarafına vurdum.

Arturo'nun gözleri geriye devrildi ve bir kart evi gibi yere yığıldı.

Booyah.

" Lukyan!" diye sızlandı Illayana, benden uzaklaşıp zavallı, baygın kocasının yanına koştu.

İkisi de nakavt olmuştu.

Sert bir vücut bana çarptı. Uçtum ve omuz kemiğimin üzerine sert bir şekilde düştüm, ama saldırının momentumunu kullanarak

hızlı, kusursuz ama biraz acı verici bir hareketle kendimi tekrar ayağa kaldırdım.

Döndüm.

Aleksandr önümde duruyordu, iri, düşünceli ve resmen cinayet işleyebilecek kadar öfkeli. Ben de hiç de küçük bir adam değildim, ama ağabeyim beni gölgede bırakıyordu.

Buna rağmen, birbirimize bakarken kendimi iyi hissettim.

Sanki bugün nihayet onun kışını tekmeleyeceğim günmüş gibi.

"Bu hileydi, Lukyan," diye azarladı, kollarını kavuşturarak.

Sadece bu hareketle göğsü genişledi.

Koca canavar.

Onu yakından izleyerek sııttım. "Maçın başında babamın söylediklerini duydu.

Kural yok, hatırladın mı?"

O homurdandı, parmaklarını kırdı. "Bu bok benim üzerimde işe yaramaz

"

Olmaz mı?

Omzunun üzerinden baktım ve yüzümü maske korkusuyla düşürdüm.

O kadar iyiydi, o kadar *inandırıcıydı ki*, bir an için neredeyse ben de inanacaktım.

"Aman Tanrım! Drea!"

Aleksandr'ın yüzünde bir mikro saniye panik belirdi, sonra hızla döndü. Koşarak arkasına geçtim ve hayalarına tekme attım. Boğuldu, dudaklarından zar zor duyulur bir inilti çıktı ve dizlerinin üzerine çöktü, elleriyle özel bölgelerini tuttu.

Onu boğazına sararak boğazını sıkıştırdım ve tüm gücümle *sıktım*. Kalabalık o kadar yüksek sesle bağırdı ki kulaklarım acıdı.

Aleksandr benimle mücadele etti, beni kendinden uzaklaştırmanın bir yolunu bulmaya çalıştı, ama ben sıkı sıkıya sarılmıştım. Kurtulmanın yolu yoktu.

"*Seni... öldüreğim*," diye boğuk bir sesle bağırdı, tüm gücüyle direnerek. Evet, muhtemelen öldürecekti.

Ama buna değecekti.

"Uyku zamanı. Şşş, şşşş. Uyu. Uyu," diye kulağına fısıldadım, daha sıkı sarıldım.

Daha sıkı.

"Sen... öldün, seni... küçük... pislik."

"Ninniler, küçük Aleksandr. La-la diyarına gidiyorsun." Basıncı tutmaktan kollarım ağrıyordu. Hala hayatta olması tüm olasılıklara aykırıydı.

bilinçli. "Siktir git uyu, seni hamamböceği." diye homurdandım.

Aleksandr'ın direnişinin azalmaya başladığını hissettim, vücudu yavaşça öne doğru eğildi.

Sonunda.

Onu olabildiğince yavaş ve nazıkçe yere indirdim, ama sonunda bilincini kaybettiğinde onu daha fazla tutamadım ve yere yığıldı, bayıldı.

Dizlerime ellerimi dayadım ve derin, hırıltılı nefesler aldım. *O pislik pes etmiyordu.*

"Altmış saniye!"

Gözlerim, ringin köşesinde kavga eden Autumn ve Drea'ya kaydı.

Bu, sonunda Aleksandr'ı yenmek için bir fırsattı. Bu fırsatı değerlendirmeliydim.

Biraz komikti... Kardeşime zarar vermek beni korkutmuyordu, ama *karısına* zarar vermek?

Bu beni kesinlikle dehşete düşürdü.

Kardeşim, küçük kartel kraliçesini aşırı derecede koruyordu. Ona zarar versem, dostça bir dövüş maçı bahanesiyle bile olsa, paslı bir satırla hayalarımı kesip gümüş tepside bana servis ederdi.

Sonunda Aleksandr'ı bir şeyde yenme ihtimali, ona karşı duyduğum saygı dolu korkuyu yok ederek, aşılamayacak kadar güçlüydü.

Yenilenmiş bir amaçla tekrar harekete geçtim. Drea, Autumn'u sırtına almış, sahip olduğu o kavgacı enerjiyle ona yumruklar yağdırıyordu. Drea'nın arkasına geçtim ve Aleksandr'a uyguladığım aynı baş kilidini ona da uyguladım.

Bunu biraz şiirsel buldum; aynı teknikle bayılan sevgililer.

Kesinlikle çok güzeldi.

Asırlar boyu hatırlanacak bir aşk hikayesi.

Drea çırpınıyordu, bacaklarını çılgınca tekmeliyor ve ağzından bir dizi İspanyolca küfürler dökülüyordu. Ben onu Autumn'dan kaldırırken, kollarımı boynuna sıkıca doladım. Savaşmaya çalıştı, dönüp durdu, bir açık bulmaya çalıştı ama hiçbir şey bulamadı. Drea

En azından kardeşimden daha mantıklıydı, çünkü bundan kurtulmanın bir yolu olmadığını anladığında, koluma üç kez vurdu.

Kazandım. Lanet olsun, kazandım.

Onu bıraktım, zafer çılgılığım arkamdaki coşkulu kalabalığın çılgınlıklarına katıldı. Ellerimi havaya kaldırdım, ağabeyim ve Arturo'ya karşı kazandığım zaferin tadını çıkararak, vücut geliştirme yarışmasındaki biri gibi poz vermeye başladım, kaslarımı gererek, bir o yana bir bu yana dönerek, dudaklarımdan saf bir sevinç çılgılığı dökülürken.

Her saniyesinin tadını çıkardım.

Nikolai ringe atladı ve kollarını iplerin üzerine sarkıttı. Dudaklarında bir gülümseme vardı. Hakimiyetimi göstermeye devam ederek, ona doğru yürüdüm.

Gözlerinde eğlence parıltıyordu. "Bu numara yüzünden seni kesinlikle öldüreceğini biliyorsun, değil mi?" dedi, ringin zemininde yüzüstü yatan bilinçsiz Aleksandr'ı kastederek.

Gülümsemem genişti. Kaygısızdı. Lanet olasıca kötücül. "Biliyorum. Yine de buna değdi."

Aleksandr kıpırdadı ve içinden bir inilti çıktı. Yüzüm düştü. Hayali saatime baktım.

"Biliyor musun? Randevuma geç kaldığımı hatırladım."

"Ne randevusu?" Nikolai, dudaklarını gülümsemeye çekerek sordu.

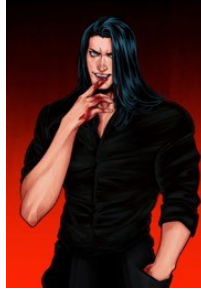
"Bir adamla köpek hakkında konuşmam lazım. Çok, çok önemli bir şey. Hoşça kal." Sinirli bir ses havayı yırttığı anda ringden atladım.

"LUKYAN!" Aleksandr kükredi.

Arkamı dönmeden depodan fırladım.

BÖLÜM SEKİZ

LUKYAN VOLKOV

"Bir köpek! Bir koyun! Lanet olası bir at!"

İllayana, aile odasındaki beyaz tahtaya çizdiği boktan çizimini (kaba tabirim için özür dilerim) şiddetle işaret ederek, her başarısız tahmin denemesiyle giderek daha fazla sinirleniyordu.

Üç kişilik kanepelerden birinde oturan Aleksandr, içkisini yudumlarken dudaklarında bir gülümsemeyle kıkırdadı. Drea, açıkça gülmemek için onun yanına gömüldü ve bu hareketle Aleksandr yüzünü buruşturdu, elini kasıklarına sıkıca yerleştirilmiş buz torbasına götürdü. Bana sert bir bakış attı — şu anki durumuna karşı şiddet ve intikam vaat eden bir bakış.

Hâlâ testislerine aldığı tekme yüzünden kızgındı.

Ben ise oyuna çok odaklanmış olduğum için onu görmezden geldim.

"Hadi ama Lukyan. Ciddi misin?!" Illayana, kaleminin ucu namluya batacak kadar sertçe işaret ederek homurdandı.

"Bunun için beni suçlama!" diye bağırdım. "Bir vücudun, kafan, dört bacağı ve bir kuyruğun var. Bu yüzlerce hayvan olabilir ve hepsini tahmin etmemi mi bekliyorsun? Sen delisin!"

"Pictionary'de konuşulmaması gerektiğini sanıyordum?" Autumn yanımdaki babamın kulağına fısıldadı.

Babam burnunu çekti. "Konuşmamalısın. Ama Illayana ve Lukyan kendi kurallarına göre oynuyorlar."

"İllayana ve Lukyan seni duyabilir," diye ağzımın kenarından çıkardım. "Daha tanınabilir bir şey çiz."

Nikolai'nin gözleri elindeki kronometreye sabitlenmişti. "On beş saniye!"

"Hadi! Acele et!" diye ısrar ettim. Vücudum endişe ve gerginlikle doluydu, bir aşağı bir yukarı yürümeye başladım. "Kaybedeceğiz!"

"O zaman bu senin hatan!" diye bağırdı kız kardeşim. "Bunu daha kolay hale getiremem." Görüntünün ne olduğunu anlamama hiç yardımcı olmayan birkaç çizgi daha çizdi.

Çaresizlik içinde rastgele hayvanlar saymaya başladım. "Kurbağa! Çita! Aslan! Gergedan..."

"Zaman doldu!" Nikolai bağırarak ayağa fırladı.

İllayana kalemi kafama fırlattı. Ben eğildim. "Seni aptal. Gergedan mı?! Ne diyorsun sen—o bir kediydi!"

Ağzım açık kaldı. "Kedi mi?! Kafan mı güzel? Hangi evrende o leke kedi oluyor?! Kedi tahmin etmemi istiyorsan, lanet olası bıyık falan çiz!"

"Sen. İşe. Yaramazsın—"

"Tamam, tamam, yeter." Babamın gözlerinde mizah parladı. "Nikolai ve Tatiana, sıra sizde."

İllayana ve ben aynı anda diğer üç kişilik kanepeye oturdu. O beni omzuyla itti. Ben de onu ittim. O beni tekrar itti. Ben onun koluna hafifçe vurdum. O da bana karşılık verdi. Kavganın başı başladı, ikimiz de birbirimizi tokatlamaya başladık.

"Bir dahaki sefere Arturo'yu partnerim yapacağım." diye homurdandı.

"Peki, ona iyi şanslar. Umarım kaybetmeyi sever, çünkü sen berbat bir ortaksın," diye tükürdüm.

"Sizi ayırmak zorunda bırakmayın beni," diye uyardı babam.

Son bir itmeyle birbirimizden uzaklaştık. Tabii ki, son darbeyi vurmaktan kendini alamadı ve yumruğunun kenarıyla bacağıma vurdu.

Lanet olsun.

Arturo onun ortağı olacaktı, ama bir iş için çağrıldı, bu da benim onunla kalmam gerektiği anlamına geliyordu.

Bence bu bir komploymdu. *Herkes*, herhangi bir oyunda etkili bir partner olamayacak kadar çok kavga edip tartıştığımızı biliyordu.

Tatiana ellerini havada ileri geri salladı. "Bana yardım et."

Nikolai kronometreyi Drea'ya uzattı ve Tatiana'nın ellerini tutmak için ayağa kalktı. Nazikçe çekerek onu ayağa kaldırdı. Karnını şefkatle okşadı ve yanağına hafifçe öptü, sonra yer değiştirdi ve Tatiana'nın boşalttığı koltuğa oturdu.

Tatiana birkaç adım öne doğru sallanarak ilerledi ve sehpadan Pictionary kartlarından birini aldı. Kartı gözden geçirdi, yüzü aşağı bakacak şekilde masaya koydu, başka bir kalem aldı ve tahtaya doğru yürüdü. Ilayana'nın kedi çizmeye çalışırken yaptığı berbat çizimi sildi, kalemin kapağını açtı ve havada tutarak sırasını bekledi.

"Hazır... başla." Drea kronometreyi çalıştırdı.

Tatiana, neredeyse oval gibi kavisli bir çizgi çizdi, ardından alt kısmına birkaç pürüzlü çizgi ekledi...

"Şemsiye," diye tahmin etti Nikolai hemen. "Evet!"

diye sevindi Tatiana.

Ağzım açık kaldı. Ne olduğunu anlamadan ayağa kalktım. "Ne?! Dalga mı geçiyorsun?! Hile yaptılar!"

Nikolai'nin sırtışı kendini beğenmişlikle doluydu. Pislik herif. "Bunu nasıl yapabiliriz ki?"

"Bilmiyorum, ama tekrar yapılmasını talep ediyorum."

Nikolai omuz silkti. "Peki." Arkalarına yaslanıp, ayak bileğini dizinin üzerine attı, rahat ve kaygısız bir tavırla. "Bir tane daha yap, canım," dedi Tatiana'ya.

Tatiana kahve masasına gidip başka bir kart aldı.

"Bir saniye bekle." Şüpheyle gözlerini kısarak kartları aldım ve iyice karıştırdım. "Tamam. Devam et." Kart destesini ona uzattım.

"Bir fark yaratmayacak," diye mırıldandı Nikolai.

Tatiana bir kart aldı. Düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. "Hmmm." Tahtaya geri döndü ve çizmeye başlamadan önce bir anlığına tahtaya baktı.

"Ayakkabılar," dedi Nikolai hemen.

Heyecanla ılık attı. "Evet!"

Kafamı salladım. "Hayır. Hayır. *İmkânı yok.* Saçmalık. Birbirinin üzerine yığılmış bir sürü dikdörtgen kutu. Bundan nasıl 'ayakkabı' çıkardın?"

"Oldukça açıktı."

"Biraz bariz hale getirdim, ha." Tatiana güldü.

Yüzümün kızardığını hissettim. "Ver şunu bana." Hile yapıyorlar mı diye kontrol etmek için kartı elinden kaptım.

Hile yapmıyorlardı.

Zihinsel not: Tatiana ve Nikolai, aile oyunlarımızda hiçbir şekilde ortak olamazlar. İkisi çok uyumluydu. Garip bir şekilde.

"Sen bir kediye bile tahmin edemedin," diye İlayana, ben tekrar oturduğumda, bana pek de ince olmayan bir şekilde sataşarak mırıldandı.

"Kedi bile *çizemeyen* biri için büyük laf," diye karşılık verdim. Bana öfkeyle baktı.

"Sıra bizde!" Drea kronometreyi Nikolai'ye geri verdi ve Aleksandr'a döndü, yüzü hiç görmediğim kadar ciddi ve odaklanmıştı. "Bunu yapabiliriz." Parmaklarıyla gözlerini işaret etti ve sonra elini çevirip Aleksandr'ın gözlerini işaret etti. "Uyum içinde, tamam mı? Tek zihin."

Kendi kendime kıkırdadım. Drea da benim kadar rekabetçiydi.

Belki de daha da fazla.

"Bu bizim zaferimiz olacak, bebeğim. Odaklan. Takım çalışması. Kafanı oyuna ver. Başarabiliriz."

Aleksandr, nadiren gördüğüm kaygısız gülümsemesinden birini gösterdi; sadece Drea'nın onda ortaya çıkarabildiği türden bir gülümseme. "Başarabiliriz," diye tekrarladı, kendisi için değil, Drea için.

Kazanmanın onun için kız kadar önemli olmadığını, ama onun için kazanmak için elinden geleni yapacağını anlamak kolaydı.

Drea ayağa kalkmadan önce derin ve konsantre bir nefes aldı. Boynunu önce sola, sonra sağa çevirdi ve dövüşe hazırlanan bir boksör gibi vücudunu salladı.

"Bunu yapabilirsin, Drea. Bunu yapabilirsin. Hadi gidelim. Hadi gidelim."

Herkes onun tuhaf davranışlarına güldü. Kahve masasına yürüdü ve desteden bir kart çekti.

Aslında bunu yapamadılar. Aleksandr ve Drea, Illayana ve benden daha kötü Pictionary oynuyorlardı.

Ve bunu izlemek kesinlikle çok komikti.

Saatlerce oyun oynadık, gece geç saatlere kadar. UNO. Jenga. Monopoly—Illayana kaybettiği için masayı devirdi. Nikolai ve Tatiana ilk olarak pes ettiler ve saat 10 civarında yatmaya gittiler. Babam ve Autumn da bir saat kadar sonra onları takip ettiler. Sonra Drea ve Aleksandr.

Illayana ve ben son kalanlardık.

Oyun oynamayı bitirmiştik. Yedi kez bağırış çağırış ve iki kez yumruk yumruğa kavga etmek fazlasıyla yeterliydi. Rahat bir sessizlik içinde oturduk, odayı delen tek ses şömineden gelen tuhaf çıtırtıydı.

İkimiz de henüz ayrılma ihtiyacı hissetmiyorduk. Bunun nedeni, ertesi gün Rusya'ya gideceğim için bir süre birbirimizi göremeyeceğimizi bilmemizdi sanırım.

Aklımdan binlerce düşünce birden geçti ve kendimi sessizliğe kaptırdım. Mutluluğa. Beni ele geçiren düşüncelere.

Tek bir kişiye.

Tek. Bir. Lanet. Kişiye.

Gözlerim telefonuma, daha doğrusu ekran koruyucuma kilitlenmişti.

Evet, o kadındı. Takipçim. Küçük gölgem.

Hayır, değiştirmedim, çünkü neden değiştireyim ki? Bu sadece hayatımda gördüğüm en seksi şey olmakla kalmadı, aynı zamanda ben birkaç adım ötedeyken yatağıma oturup neredeyse çıplak bir şekilde fotoğraf çekti de onun için çok cesurca bir hareketti.

Gözlerimi o şehvetli, baştan çıkarıcı kıvrımların üzerinde gezdirdim. Göğüslerinin yuvarlaklığı. Uzun, ince boynu. Ne yaptığını çok iyi biliyordu, o pozda poz vererek meme uçlarını kapatıyor, ama aynı zamanda bana ne beklemem gerektiğini biraz olsun gösterecek kadarını da gösteriyordu. Beni deli gibi tahrik ediyordu...

"Lukyan!"

Gözlerimi telefonumdan kaldırıp Illayana'ya baktım. Yere oturmuş, sırtını arkasındaki sandalyeye dayamıştı.

"Ha?"

"Uzun zamandır dikkatini çekmeye çalışıyorum. Telefonunda bu kadar ilginç ne var ki, son üç dakikadır beni tamamen görmezden gelebiliyorsun?" diye sordu, sesi hafif ve şakacıydı.

Mesele *ne* olduğu değildi. Daha çok *kim* olduğu idi.

Stalker'ım bütün gün aklımdan çıkmamıştı ve onu kafamdan atmak için elimden gelen her şeyi denedim. Sadece zihnimi değil, bedenimi de meşgul etmeye çalıştım, tüm enerjimi tag team maçına yatırdım.

Ama işe yaramadı.

Sonra, aile gecesindeki oyunlara tüm dikkatimi vermeye çalıştım.

O da işe yaramadı.

Hiçbir şey işe yaramadı.

O lanet olasıca deliydi... ve ben bunu çok seviyordum. Onun çılgınlığı ve dürtüselliği büyük bir tehlike işareti olmalıydı.

Ama değildi.

Beni tahrik ediyordu.

Sürpriz, sürpriz, değil mi?

Onun ne yaptığını anladığım anda, hayatımda hiç olmadığı kadar sertleşmişim. O kadar sertleşmişim ki *acıyordu* ve bu baskıyı hafifletmek zorundaydım. Aksi takdirde, sikimin patlayacağından korkuyordum, ve bu iyi anlamda *değil*.

Bu yüzden kendi elimle mastürbasyon yaptım ve onun eliymiş gibi davrandım.

Bütün olayı daha da ateşli kılan şey, bunu yaparken onun beni izlediğini bilmemdi. İzlemediği imkansızdı. Geçmişteki davranışları, izleyicim olduğunu garanti ediyordu. Onun küçük numarasını gördüğümdeki tepkimi görmek isteyeceğini biliyordum.

Onun da benimle birlikte zevk aldığını hayal ettim. *Parmakları sıkı, ıslak amının derinliklerinde. Kıvrılıyor... bükülüyor... geriliyor...*

"Lukyan!"

"Ne sikim?!"

"Yine daldın." *Siktir. Öyle yaptım, değil mi?* "Cidden, neyin var senin?"

İçimden inledim. Gizemli kadın beni sağdan soldan, her yerimden mahvediyordu, yemin ederim.

Telefonumu kilitledim ve tekrar dikkatimi dağıtmaması için cebime koydum. Onun fotoğrafına tekrar bakma riskini göze alamazdım, yoksa o tavşan deliğine girip onun nasıl bir his olduğunu, tadının nasıl olduğunu merak etmeye başlayacaktım.

"Sorun neydi?" diye sordum, sesim gergin bir tonda. İllayana bir soru sormuş olmalıydı, değil mi? Soruları cevaplanmadığında her zaman ters davranırdı.

"Hangisi?"

"İlk sorduğun." Neredeyse hırıldadım.

"Tanrım, biri huysuzlanmış." İllayana gözlerini devirdi, ayak bileklerini çaprazladı ve elindeki bardaktan küçük bir yudum aldı.

Sessizlik geri döndü ve ben bekledim. Eninde sonunda konuşacaktı. "Seni vazgeçirmek mümkün değil, değil mi?" diye sordu İllayana sonunda.

Ne demek istediğini anlamak için daha fazla bilgiye ihtiyacım yoktu.

"Hayır," dedim kararlı bir şekilde. Kendinden emin bir şekilde. "Bu benim şansım, İllayana." Kaşlarını çattı. "Ne için şans?"

"Hepinizin düşündüğü gibi bir aptal olmadığımı kanıtlamak için."

Yüzünde şefkat belirdi. "Biz öyle düşünmüyoruz..."

"Evet, biliyorsun. Hiç de doğru olmayan bir şey söyleyerek zekamı aşağılamayın. Görüyorum. Hepinizin bana bakışını. Hakkımda konuştuklarınızı. Benimle dalga geçmenizi. 'Lukyan bunu yapamaz. O güvenilmez.' 'Lukyan'a o önemli işi vermeyin, her şeyi mahveder.' Yıllardır bunu duyuyorum ve bıktım artık. Bu ailede sadece bir aksesuar gibi hissettirilmekten bıktım. Bu, *herkese* zor işleri yapabileceğimi, ciddi işleri yapabileceğimi, benim — göğsüme yumruğumu vurdum — güvenilir olduğumu gösterme şansım. Hepinizin bu işi yapmaya yeterince iyi olmadığımı düşündüğünüz için bundan vazgeçmeyeceğim —"

İllayana beni durdurmak için elimi tutana kadar ayağa kalktığımı fark etmemiştim.

"Kal. Gitme. Lütfen." Eli benim elimi ciddiyetle sıktı. "Bu son konuşmamız olmasın."

Gözlerimi devirdim ve tekrar oturdum, içimdeki kavga bir anda buharlaştı. "Öyle olmayacak. Sana yine mesaj atacağım. Sen de bana yine izlemeyeceğim sinir bozucu videolar göndereceksin..."

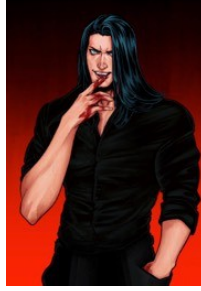
"Onları hiç izlemediğini biliyordum," diye mırıldandı.

"...çünkü sen benim kız kardeşimsin ve seni seviyorum," diye bitirdim, ona acımasız bir dürüstlikle.

Yüzü yumuşadı. "Ben de seni seviyorum." Öne doğru uzandı ve bana sarıldı. "Ve yemin ederim Lukyan, eğer sağ salım dönmezsen, seni asla affetmeyeceğim."

BÖLÜM DOKUZ

LUKYAN VOLKOV

Yumuşak bir şey yüzüme çarptı. Anında uyandım, bedenim zihnimden önce tepki verdi. Her zaman yastığımın altına sakladığım bıçağın deri kabzası parmaklarımın arasında sıkışmıştı. Yatağa atladım, dizlerimi büküp kollarımı savunma pozisyonuna getirdim, bana saldırabilecek her türlü saldırıya hazırdım.

Ağabeyim kapı pervazına yaslanmış, bir ayağını diğerinin üzerine atmış, kollarını kavuşturmuş ve yüzünde alaycı bir gülümsemeyle duruyordu.

Ona öfkeyle baktım ve bıçağımı fırlattım. Aleksandr, bıçak kafasının hemen yanındaki tahtaya derinlemesine saplandığında bile kıpırdamadı.

"Seni koca kafalı pislik!" diye tısladım. "Sana bundan sonra beni sakın ve nazikçe uyandırman gerektiğini söylemiştim. Uyurken bana yaptığınız son şakadan dolayı travma sonrası stres bozukluğu yaşıyorum."

Aleksandr gözlerini devirdi. "PTSD'nin yok."

"Evet, var," diye ısrarla söyledim. "Terapistim öyle söyledi."

"Artık terapistin yok çünkü sonuncusunu sikip attın."

Dudaklarım kıvrıldı. "Oh. Doğru." Yatağımın yanındaki saatte saati gördüm ve inledim. "Neden beni uyandırdın ki? Uçağım beş saat sonra kalkacak."

"Benimle gel."

"İstemiyorum." Yatağa geri yığıldım ve kolumu gözlerimin üzerine attım.

Olmaz. Kesinlikle olmaz.

Önceki gece geç saatlere kadar uyanık kalmıştım, sabahın erken saatlerine kadar, sadece takılıp, büyük taşınmadan önce ailemle geçirebileceğim az zamanımı geçiriyordum. İçki içtik, güldük, sürekli didiştik — her zamanki gibi. Ve her saniyesini hafızama kazıdım.

Kafam çok ağrıyor ve çok yorgun olmama rağmen, buna değmişti.

"Lukyan."

Aleksandr'ın sesindeki ciddiyet beni kolumun altından bakmaya itti. Dışarıdan bakıldığında, kardeşim kışın Antarktika'dan daha soğuktu. Ama içten içe, güneş kadar sıcak bir kalbi vardı. O nezaketi aşılmaz bir duvarın arkasına saklıyor, sadece nadir ve önemli anlarda görünmesine izin veriyordu.

Bu da o anlardan biriydi. Onun yüzünde, hayatımda sadece bir iki kez gördüğüm bir korku ve kırılmalı hissi vardı.

"Lütfen," diye fısıldadı.

Hemen ayağa kalktım. "Giyineceğim."

* * *

ALEKSANDR BENİ DIŞARI ÇIKARDI. Sessizce çakıllı patikada yürüdük. Saat sabah 7'ydi ve erken olmasına rağmen hava hala şeytanın taşakları kadar sıcaktı.

Veda partimde yaşanan saldırının izleri temizlenmişti, geriye sadece kan lekeli çimler kalmıştı.

Bütün bu olayın ne anlama geldiğini tam olarak bilmiyordum, ama içimde bunun kardeşim için çok önemli olduğu konusunda bir şüphe vardı.

Ben de onunla birlikte gittim. Soru sormadan, şaka yapmadan, uygunsuz yorumlar veya sözler söylemeden. Sadece sabırla, ki bu tür durumlarda pek sahip olmadığım bir özellikti.

Ama onun için bunu yapabilirdim.

Bizi götürdüğü yola bakarak, nereye gittiğimizi tam olarak biliyordum. Aleksandr benden birkaç adım öndeydi, ben de onu takip ettim. Depoyu geçip patikadan ilerleyerek arkasındaki atış poligonuna vardık.

Tarlanın ortasında, birden fazla kişinin aynı anda ateş edebilmesi için ayrı bölümlerden oluşan büyük bir ahşap yapı vardı. Tam karşısında, birkaç kilometre uzakta, ahşap yapıdaki noktalara göre eşit aralıklarla yerleştirilmiş hedefler vardı.

Genellikle, atış poligonu hareketli bir yerdi. Her zaman orada, becerilerini geliştiren ve pratik yapan insanlar olurdu. Ama o zaman, Aleksandr ve ben dışında kimse yoktu, ortalık bomboştu.

Aleksandr atış yapma yapısına girdi, ortadaki yuvaya doğru gitti ve bana dönerek kollarını göğsünde kavuşturdu. Bankta üç farklı tabanca duruyordu. Bir Glock, bir 9 mm Luger ve bir MP-446 Viking.

Kaşlarımı kaldırdım. "Ciddi misin? Beni *sınıyor* musun?"

Aleksandr hiçbir şey söylemedi. Sadece orada sert ve stoik bir şekilde durmaya devam etti. Ne yapacağını biliyordum. İsteddiği şeyi yapana kadar tek kelime etmeyecek ve gitmeme izin vermeyecekti.

Aptal değildim ve iki ile ikiyi toplayabilirdim.

Onun duyabileceği kadar yüksek sesle bir nefes vererek, önce Glock'u aldım, nişan aldım...

"Parçala," diye bağırdı.

Ona inanamayan bir bakış attım. *Ciddi misin lan?* Tamam. Gözlerimi ondan ayırmadan, silahı pratik bir kolaylıkla parçaladım, bir kez bile gözlerimi ondan ayırmadan, her parçayı tek tek çıkardım ve tezgahın üzerine koydum. Sonra, talimat beklemeden, hepsini aynı hızla tekrar birleştirdim, hafifçe döndüm ve...

Bang! Bang! Bang! Bang!

Hedefe tüm şarjörü boşaltana kadar durmadım. Şarjör boşaldığında, şarjörü çıkardım, yenisini taktım, sağımdaki hedefe nişan aldım ve tekrar tekrar ateş ettim.

Mermi biter bitmez, Glock'u Luger ile değiştirdim ve aynı şeyi tekrar yaptım, otuz saniye içinde silahı söküp yeniden monte ettim, nişan aldım ve önümdeki hedeflere şarjördeki tüm mermileri ateşledim.

Yavaşlamadım. Durmadım. MP-446 Viking'e balıklama daldım, onu parçaladım, tekrar birleştirdim ve hiç tereddüt etmeden tüm mermileri boşalttım, nişanım kusursuzdu.

Aleksandr beni izledi, her zamanki gibi eleştirel gözlerle her hareketimi inceledi.

MP-446 Viking'deki son mermi de ateşlendiğinde, namludan dumanlar yükseldi, ben de doğrulup silahı tezgahın üzerine sertçe bıraktım ve kardeşimin karşısına geçtim.

"Memnun musun?"

Tabii ki o piç bana cevap vermedi. Yanındaki direğin üzerindeki büyük kırmızı düğmeye bastı. Hedefler, üzerinde bulundukları metal ray sayesinde yerlerinden fırlayarak sahanın diğer ucuna kadar gitti ve tam önümüzde durdu. Her hedefi yakından inceledi ve her bir merminin tam olarak nereye isabet ettiğini gördü.

Çoğu tam isabetliydi çünkü ben çok iyi bir nişancıydım. Arada sırada başka bir yere giden birkaç kurşun vardı. Bazen biraz karışıklık yaratmayı severdim. Bazıları mideye isabet etmişti, çünkü mideye isabet eden bir kurşun çok acı vericiydi ve bazen rakibinizin hemen ölmesini istemezsiniz. Ölmeden önce onları sorguya çekip sorular sormak isterdiniz. Birkaç tanesi kasıklarına isabet etmişti, çünkü... şey... ben kötüydüm.

Aleksandr her birini yakından inceledi. Metodik bir şekilde. Aktif olarak hata arayan birinin gözleriyle.

İrritasyon içimi kapladı ve dişlerimi sıkarak içimden gečenleri söylemekten kaçındım.

Otuz dakika gibi gelen bir süreden sonra, sonunda sertçe başını salladı, düğmeye tekrar bastı ve hedefler belirlenen yerlerine geri uçtu.

Her şeyin bittiğini sandım. Bittiğini *umdum*, ama tabii ki, daha iyi bilmeliydim. Aleksandr bir görevdeydi ve

kardeşim bir şeye karar verdiğinde, hiçbir şey onun yoluna çıkamazdı. Hiçbir şey onu durduramazdı.

Üç tabancayı aldı, yanındaki tezgahın üzerine koydu ve yerine bir M16 saldırı tüfeği aldı.

Gözlerimi devirdim. *İşte başlıyoruz lan.*

Direğin üzerindeki düşmanın altındaki kolu çevirdi. Onlarca hedef, tahmin edilemeyecek şekilde rastgele ve düzensiz bir çılgınlıkla tarlanın her yerine ortaya çıktı. Saldırı tüfeğini aldım, hızlıca kontrol ettikten sonra omzuma kaldırdım, tutuşum mükemmeldi, silahın kabzası omzumun kıvrımına sıkıca oturmuştu ve ateş ettim.

Hedefler, sahanın her yerinde, birbiri ardına ortaya çıktı. Bazen tek tek, bazen iki veya üç tane, birbirinden uzak mesafelerde, beni ateş etmeye ve nişanımı keskin bir şekilde sola ve sağa ayarlamaya zorladı.

Bang-bang-bang-bang-bang-bang!

Çok kolaydı. Sanki kendi vücudumu kontrol edemiyormuşum gibi, yıllarca aynı egzersizi yapmanın kazandırdığı kas hafızası devreye girip nişanımı yönlendirdi.

Gözlerimi kırptım ve her şey bitmişti, otuz mermiyle dolu şarjör tamamen boşalmıştı. Boş şarjörü çıkardım, saldırı tüfeğini parçaladım, tüm parçaları tezgahın üzerine koydum ve sonra kardeşime döndüm.

"İşimiz bitti mi, yoksa atışlarımı kontrol etmek ister misin?" Kontrol etmeye gitti.

Aptal herif.

Aleksandr benim alaycı davrandığımı biliyordu. Ama Tanrı bilir neden beni sınıyordu ve bu sınavda tüm atışlarımın hedefi vurduğunu kontrol ediyordu.

Arka duvara yaslandım, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, içimde dolaşan öfkeli ve olumsuz duygularla kaynıyordum.

O sadece seni koruyor. O sadece seni koruyor. O sadece...

"Birini ıskaladın," diye bağırdı Aleksandr sahanın ortasından.

—*Lanet olası pislik*, diye içimden homurdandım.

O benim hedeflerimin her birini kontrol ederken gözlerimle onu takip ettim, öfkem içimde kaynıyordu, gittikçe yükseliyordu, taşmak üzereydi. O işini bitirdiğinde ne bekleyeceğimi bilmiyordum. Belki *iyi iş çıkardın* ya da, siktir, *fena değil* bile diyebilirdi. Ama kardeşim bana bunların hiçbirini söylemedi. Yüzünde "drill sergeant" ifadesi ile bana doğru yürüdü, bir kez başını salladı, döndü ve geldiğimiz yoldan geri yürümeye başladı.

O sadece seni koruyor.

Onu takip ederken bunu kafamda defalarca tekrarlardım, sanki bu kelimeler içimdeki öfkeyi bastırma gücüne sahipmiş gibi.

Ama öyle olmadı. Attığım her adımda öfkem daha da artıyordu ve onu bastırmak zorlaşıyordu. Arkamdan hafif bir hışırtı geldi. *Neredeyse* duyulmayacak kadar hafifti; normal şartlarda belki hiç duymayacağım bir ses, ama büyükbabamın tuhaf davranışları sayesinde becerilerimi geliştirmiş, her durumda aşırı uyanık kalmayı öğrenmişim.

Bir saniye sonra hissettim. Arkanda birinin durduğu o *ürpertici* hissi. Kişisel alanında. Lanet boynuna nefesini üfleyen.

Her zaman bunun, vücudumuzun bizi tehlike olasılığına karşı uyarmak için geliştirdiği garip bir savunma mekanizması olduğunu düşünmüştümdür. Sanki "*Dikkat et, arkanda niyeti belli olmayan biri var*" diyor gibiydi.

Benimki çılgına dönüyordu ve ben her zaman içgüdülerime güvenirim.

Vücudumu doğru yönlendirdiler ve bıçağın darbesinden *kıl payı* kurtuldum. Bir saniye daha geç kalsaydım, bıçak yan tarafıma saplanmıştı. Saldırganın bileğini yakaladım, elinden bıçağı aldım, kolunu geriye doğru savurarak onu yere düşürdüm ve hızlı ve kusursuz bir hareketle bıçağı göğsüne sapladım.

Ama... hiçbir şey olmadı.

Acı çığlığı yoktu. Kan yoktu. Sadece... hiçbir şey yoktu.

Yüzümde bir kaş çatma ile silahı çekip, geri çekilebilir bir bıçağı olduğunu gördüm.

Sahteydi.

Ne oluyor lan? Kim geri çekilebilir bıçakla birini öldürmeye çalışır ki... Ah, şu orospu çocuğu.

Gözlerim önümdeki Aleksandr'a çevrildi, öfke sadece gözlerimde değil, lanet olası ruhumda da *yanıyordu*. "Cidden mi? Bir test *daha* mı?"

Omuzlarını silkti, yaptıklarından hiç utanç duymuyordu. Yıllardır içimde yavaş yavaş biriken öfke kırılma noktasına ulaştı.

"Biliyor musun? *Siktir git*," diye bağırdım, ayağa kalkarken, beni besleyen tek şey öfkemdi.

Aleksandr, sert ses tonum karşısında bir adım geri attı.

Tabii, ben de sürekli böyle şeyler söylerdim. Kardeşlerime küfür ederdim. Onlarla kavga ederdim. Ama o sefer? O sefer farklıydı.

Ve Aleksandr bunu biliyordu.

"Senin ve diğer herkesin beni lanet olası beceriksiz biriymişim gibi davranmasından bıktım usandım. Sanki işimi yapmayı bilmiyormuşum gibi."

"Lukyan..."

"Oh, bana 'Lukyan' diye hitap etme. Bana bu kadar az güvenmenin ne kadar acı verdiğini biliyor musun?"

Onun aşılmaz zırhı çatladı. "Sana güveniyorum

—" Aleksandr ısrar etmeye çalıştı, ama ben başka bir şey söyleyemeden kahkahamla onu susturdum. Bu kahkaha mizah içermiyordu, sadece alay ve kederle doluydu.

"Hayır, bilmiyorsun. Sana bir soru sorayım, Aleksandr. Eğer yanılıyorsam özür dilerim ve hiçbir şey olmamış gibi yolumuza devam ederiz." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup ona sert bir bakış attım. "Rusya'ya giden Nikolai olsaydı, bugün ayrılan o olsaydı, yine aynı saçmalığı yapar mıydın?"

Aleksandr bana baktı, sessizliği her şeyi anlatıyordu, söylemek istemediği her şeyi.

Kafamı salladım. "Komik olan ne biliyor musun? Cevap vermen bile *gerekmiyor* çünkü zaten biliyorum. Nikolai *altı ay önce* aslanın inine girdi. Hiçbir silahı olmadan, düşmanlarla çevrili, hiçbir desteği olmadan gizli bir yere gitti... Onun durumu benimkinden on kat daha kötüydü, ama yine de onun becerilerini 'sınamak' gerekmedi, değil mi?"

O hiçbir şey söylemeyince, çaresizce ihtiyacım olan onayı almak için ısrar ettim.

"Bir kez olsun, Aleksandr, *sadece bir kez olsun*, bana gerçekte ne hissettiğini söyleyecek kadar bana saygı göster. Bana gerçeği söyle."

Sözleri sert ve rahatsız edici bir şekilde çıktı, sanki her bir heceyi acı içinde zorla söylemiş gibi. "Hayır, Nikolai'yi sınama gereği duymadım."

"Ama beni test ettin." Bunu bir soru gibi söylemedim, ama o sanki bir soruymuş gibi cevap verdi.

Vücudu gergin, çenesi kilitli, Aleksandr homurdandı, "Evet."

Ne söyleyeceğini zaten bilmeme rağmen, yine de canım yandı.

Ağabeyimin bana inanmadığını, benim için bir hayal kırıklığı olduğumu düşündüğünü bilmek, hiçbir bıçağın kesemeyeceği kadar derinden yaraladı. Ağabeyini hayal kırıklığına uğratmanın farklı bir yanı vardı.

Aleksandr'ın genelde soğuk ve sert yüz hatları hüznle kaplandı. "*Ya prosto ne khochu, chtoby s toboy chto-to sluchilos', bratishka.*" *Sana bir şey olmasını istemiyorum, kardeşim.*

Gülümsedim, ama hepsi sahteydi. "Sorunun bir parçası olduğumu anlayacak kadar kendimi tanıyorum. Belirli bir şekilde davranıyorum ve hareket ediyorum, bu yüzden sen de benim sadece bunu yapabildiğimi sanıyorsun. Öyle değil. Ben de senin kadar ciddi ve acımasız olabilirim, Aleksandr. Seninle benim aramdaki fark, sen bunu dışa vurabilirsin. Ben ise saklamayı tercih ediyorum. Bir dahaki sefere beni tamamen silmeden önce bunu hatırlamaya çalış." Dönüp uzaklaştım, cevabının ne olacağına bakmadan, bana zarar verme şansı bile vermedim.

ONUNCU BÖLÜM

LUKYAN VOLKOV

"Yine tavuk budu ile suratına vurmamı mı istiyorsun? Çünkü yaparım. Deneyin bakalım, Kasap."

Kafam omuzlarımdan yuvarlandı, ta ki uçağın diğer tarafında oturan babamı ve Autumn'u görene kadar. AirPods'larımdan kulaklarıma müzik patlıyordu. Yine de, her şeye rağmen, onlardan gelen her kelimeyi duyabiliyordum.

Tartıştıkları şekle bakılırsa, karadaki insanların onları duyduğundan hiç şüphem yoktu.

Rusya'ya uçuş süresinin on iki ila on dört saat arasında olacağı tahmin ediliyordu. Sadece üç saattir uçaktaydık, ama sanki Bay ve Bayan Bickerson ile bir hafta geçirmiş gibi hissediyordum.

Cidden. Yeni bir ön sevişme şekli bulmaları gerekiyordu. Aksi takdirde, sırf huzur ve sessizlik için kafama bir kurşun sıkacaktım.

"Hadi, dene bakalım," diye homurdandı babam. "Bu seferki geçen seferki gibi olmayacak, şeytan kadın. Kelepçeli ya da bağlı değilim."

Autumn sırttı, gözlerinde ateş dans ediyordu. "Öyle olmak mı istiyorsun?"

O anda öksürmeyi seçtim. *Yüksek sesle*. Autumn'un bakışları bana kaydı ve yanakları hafifçe kızardı. Garip bir şekilde boğazını temizledi.

"Üzgünüm, Lukyan."

Babam gülümsedi, öne eğildi ve şakacı bir şekilde burnuna hafifçe vurdu. "Uslu dur." Dudaklarının kenarına hafifçe bir öpücük kondurduktan sonra kalkıp yanıma geldi.

O karşımdaki koltuğa otururken ben pencereden dışarı baktım. Bulutlar süzülüyordu, güneşin ışığı turuncu ve kırmızının o güzel karışımıydı.

"Nasılsın?"

AirPod'larımı çıkardım, çünkü zaten çalışmıyorlardı. "İyiyim," diye cevap verdim hemen, yalan dilimden *çok* kolay çıktı. Kendi ailemden gerçek duygularımı gizlemekte hayal kırıklığı yaratacak kadar iyi olmuştum.

"Kendinde gibi görünmüyorsun. Bunun, kardeşine veda etmek istememenle bir ilgisi var mı?"

Bazen babamın bu kadar gözlemci olması beni gerçekten sinirlendiriyordu.

Son son son gidiyordu çok çok çok tam
olduğu ben

beklenildiği gibi. Tatiana ağladı — hormonlar yüzünden. Nikolai bana tek koluyla sarıldı ve dikkatli olmamı söyledi. İlayana sert görünmeye çalışıyordu, ama gözlerinde tuttuğu gözyaşlarını görebiliyordum. Arturo hiçbir şey söylemedi, ama hafifçe başını salladı, ben bunu "*Sen bir erkeksin Lukyan. Keşke senin gibi olabilsem Lukyan*" olarak yorumladım. Drea dakikada bir kilometre hızla konuşuyordu, son dakikada bana birkaç dokunuşla birini nasıl incitebileceğime dair ipuçları vermeye çalışıyordu.

Ve Aleksandr... Şey... O veda etmeye çalıştı, ama ben o zamanlar küçüklüğümün etkisindeydim ve dürüst olmak gerekirse, o sabah olanlardan sonra onunla konuşmak istemiyordum.

Yalan söylemeyeceğim. Ondan uzaklaşıp tek kelime etmeden uçağa bindiğimde gözlerinde parlayan acı beni neredeyse öldürüyordu.

Yaptığı saçmalıklar ve bana olan sürekli güvensizliği yüzünden ona kızgındım. Ama ne kadar kızgın olursam olayım, onu hala seviyordum ve yüzündeki o bakışın sebebi olmaktan nefret ediyordum.

Babam bana bakarak bir cevap bekliyordu.

"Tekrar üzerinden geçmek istiyorum," dedim, sorusunu tamamen görmezden gelerek.

Dudakları hafifçe büzüldü, sanırım hafif bir rahatsızlık duyuyordu. Bu konuyu kapatmak istemediğini anlayabiliyordum. Ancak görev, taşıdığı tehlike nedeniyle öncelikliydi.

Omzunu döndürerek gerdi. Artık askıda değildi, ama muhtemelen askıda olması gerektiğini biliyordum. Ancak Rusya'ya gidip Sergei'yi omzu askıda görmesi mümkün değildi. Onun yaralı ya da zayıf olduğunu düşünmesini istemezdi. Kolay bir av. Güçlü görünmesi gerekiyordu. Anlaşılmaz.

"İndiğimiz anda, çok dikkatli olmalısın. Sergei bizi almak için bir araba gönderecek. O araca binmeyeceğiz. Havaalanından bizi alıp malikaneye götürecek kendi aracımızı ayarladım."

"Arabayı göndereceğini nereden biliyorsun?"

"Sergei, durum ne olursa olsun her şeyi kontrol altına almaya çalışır. Sen ve benim için önemsiz ve küçük bir şey olan, örneğin havaalanından basit bir araba yolculuğu, Sergei için bize kontrolünü uygulamak için bir başka girişimdir. Şimdi, planımızın başarılı olması için senin davranışların çok önemli bir rol oynuyor."

"Davranışlarım mı?" Kaşlarımı çattım. Daha önce davranışlarımdan hiç bahsetmemişti. "Dur tahmin edeyim," diye iç geçirdim. "Davranışlarımı yumuşatmamı istiyorsun, değil mi? Aptalca şakalar yapmamamı. Cinsel imalar yapmamamı. Alaycı yorumlar yapmamamı." Kısacası, büyük, sıkıcı bir sıkıcı olmama.

Babam sıırıttı. "Aslında, tam tersi." Hafif bir şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım.

"*Daha fazlasını* istiyorum. Daha fazlasını, Lukyan. Yüzde yüz, çılgın, kaygısız kendin ol, *moy syn. Chem bezumneye, tem luchshe.*" *Oğlum. Aslında, ne kadar çılgın olursan o kadar iyi.*

Koltukta geriye yaslanarak güldüm. "Bana bunu söylediğine pişman olacaksın." Benim ne kadar *çılığın* olabileceğimi hiç bilmiyordu.

Kimse farkında değildi, ama onların tanıdığı Lukyan benim yumuşak, uysal halimdi. Çoğu zaman, onlara fazla geldiğimden korktuğum için kendimi tutmak zorunda kalıyordum.

"Bunun işe yaraması için, sen rolünü iyi oynamalısın, ben de seni azarlamalı ve yerine oturtmaya çalışmalıyım. Senin bir tehdit olmadığın, tüm bu olayı eğlenceli bir tatil gibi gördüğün izlenimi vermeli. Hepimizin oynayacağı roller var. Şimdiden söyleyeyim

Sergei'nin huzurunda sana söyleyeceğim hiçbir şeyin ciddi olmadığını söylemek istiyorum. Bu hilenin inandırıcı olması için, senin davranışlarından bıkmış gibi görünmem gerekiyor."

"Mantıklı." Başımı salladım.

"Malikaneye vardığımızda, bizi ayıracak. Karşı koyma. Onun dediğini yap," dedi babam, yüzü sakın. Odaklanmış. Tamamen konsantre. "Seni tek başına yakalayıp manipüle etmeye çalışacak. İşe yaradığını düşünmesine izin ver. Vardığımızda saat geç olacak. 9-10

. Bildiğim kadarıyla düğün ertesi gün..." "Bu kadar erken mi?"

"Sen, Autumn ve ben değişmeziz. Sergei'yi bir satranç ustası gibi düşün. Her olası senaryoya hazırlıklıdır, beş, on, on beş hamle önceden düşünür. Biz öngörülemeziz. Ne yapacağımızı bilmiyor, ama elinden geleni yapıp eylemlerimizi öngörmeye ve ona göre plan yapmaya çalışacaktır. Düğünün sorunsuz geçmesini sağlamak için en iyi şansı, seni bir an önce o mihraba çıkarmak. Mümkün olsa, uçaktan indiğin anda seni oraya çıkarırdı."

Büyükbabamın Tarasovlarla yaptığı anlaşmanın önemli olduğunu çok iyi biliyordum. Ama babam konuştuğu, Sergei'nin her şeyin yolunda gitmesi için ne kadar çaresiz olduğunu gerçekten anlamaya başladım.

Bu, omzumdaki şeytanın, sırf zevk için her şeyi mahvetmek için kötü bir plan fısıldamasına neden oldu.

Onu dinlemeyecektim. O piç kurusu, bana on ömür boyu yetecek kadar bela açmıştı.

Yine de fikir... ilginçti. Eğlenceliydi.

Bir hostes gelip yanımızda durdu. "İçecek bir şey ister misiniz?"

Babam başını salladı.

Öne eğildim ve tesadüfen isim etiketinin bulunduğu göğüslerine dikkatle baktım.

"Tahliaaaa," diye mırıldandım, ismini dilimde yuvarlayarak. "Çok güzel bir isim."

Kız kıkırdadı.

Uçak aniden yana doğru saptı. Tahlia çılgık attı ve dengesini kaybederek arkasındaki koltuklardan birine düştü. Kalbim

göğsümde sıçradı ve babamla aynı anda koltuğuma tutundum, canımı kurtarmak için sıkıca tutundum.

Bir saniye bile geçmeden uçak düzleşti. "Özür dilerim arkadaşlar, az önce küçük bir türbülans yaşadık galiba," diye bir kadın sesi duyuldu.

"Tanrım." Bir elimle göğsümü tutarak güldüm. "Bunun *Yellowjackets*'teki gibi bir duruma dönüşeceğini sandım."

Autumn kahkaha attı. "O diziye çok severim."

"İ-içecek?" diye sordu Tahlia, ayağa kalkarken sesi titriyordu. Türbülans onu çok korkutmuş olmalıydı.

Onu kibarca el sallayarak uğurladım, babamın yüzündeki ifade tüm dikkatimi çekmişti. Yorgun görünüyordu. Sadece fiziksel olarak değil, zihinsel olarak da bitkin düşmüştü. "Biraz dinlenmen lazım. Büyükbabanla ilgili tüm bu olaylar... Sanırım neredeyse hiç uyumamışsındır."

"Çok haklısın." Ayağa kalktı ve elini omzuma koydu. "Sen de biraz dinlen. İnan bana, bundan sonra olacaklar için buna ihtiyacın olacak."

Geri dönüp Autumn'a elini uzattı. Autumn ona baktı, önündeki yemeğin bir kısmını ağzına tıktırdı, sonra elini onun eline koydu ve onun yardımıyla ayağa kalktı. İkisi arka kabine girip kayboldular.

Başımı koltuğun başlığına yasladım ve biraz dinlenmek umuduyla gözlerimi kapattım. Vücudum gevşemeye başlamış olsa da zihnim gevşemiyordu. Aklımı çok fazla düşünce meşgul ediyordu. Göğsümde sıkı bir baskı hissediyordum ve neredeyse nefes almamı engelliyordu.

Bu görev çok önemliydi. *Bana* çok şey bağlıydı ve sonunda aileme yeteneklerimi gösterebileceğim bir fırsatı memnuniyetle karşılarken, başarısız olursam ne olacağından korkuyordum. *Ya Aleksandr haklıysa...*

Hayır. Böyle düşünme. Başarısız olmayacaksın. Sevdiklerine verdiği tüm acı ve ıstırap için o yaşlı piçi öldüreceksin ve herkes ustalıklarına hayran kalacak.

Kesinlikle öyle olacak.

İçimde bir kararlılık dalgası yükseldi. *Bunu yapabilirim. Bunu yapabilirim lan.*

UÇAK birkaç saat sonra Moskova'ya indi. Babam haklıydı. Kapılar açılır açılmaz, bizi pistte bekliyorlardı.

Bir araba, siyah, şık, içinde *Volkov* yazılı bir yer kartı tutan tek bir adam vardı.

Diğeri ise büyük, heybetli bir SUV idi ve önünde ellerini arkada kavuşturmuş iki iri yarı, dövme adam duruyordu.

Hangisinin Sally Sergei'ye ait olduğunu biliyordum gibi bir hisse kapıldım...

"Oh, lanet olsun, çok soğuk!" Autumn arkamda çığlık attı, elleriyle kollarını ovuşturuyordu.

Kasım ayı sonlarıydı, yani Rusya'nın sert kışının tam ortasına gelmiştik. Koyu renk pantolonlar, uzun, kalın yün paltolar ve siyah deri eldivenler giymiş olan babam ve ben, hava değişikliğine uygun giyinmiştik.

Sonbahar... öyle değildi.

O, aynen şöyle demişti: "Ben çok terlerim, cekete ihtiyacım yok."

Babam onu fikrini değiştirmeye çalışmıştı, ama o da babam bir şeye karar verdiğinde olduğu kadar inatçıydı.

"Sıcakkanlı olduğum ne oldu?" diye bağırdı babam, paltosunu çıkarıp onun omuzlarına koyarken. Sonra bereyi çıkarıp onun başına taktı, en son da eldivenleri. Babam ona bunları giydirirken Autumn titriyordu.

Babamın ona verebileceği her şeyi giydikten sonra, dişleri takırdayarak babamın dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. Babamın yüzü yumuşadı, soğuk havaya rağmen gözlerinde sıcaklık parlıyordu.

"Bu sefer beni merdivenlerden aşağı itme," diye mırıldandı, hafifçe gülerek.

Ne dedin?

Ona göz kamaştırıcı bir gülümseme attı. "Hoşuna gitmediğini iddia etme."

Babam gözlerini devirdi. Yüz hatları normale döndü. Sert. Stoik. "*Uykunda seni öldürüp sonra da...*"

dönmeden önce *Çin yemeği yedi*.

Merdivenlerden aşağı indik, önce babam, sonra Autumn, ben de en arkada. Gergindim, silahlarımın ağırlığı bana hiç rahatlık vermiyordu. Sergei ve adamları düşmandı. Onlara güvenilemezdi, gerçek niyetleri bilinmiyordu.

Ayrılmadan önce neler olabileceği konusunda uzun uzun tartışmış olsak da, gerçek şu ki... biz de *tam olarak* bilmiyorduk. Babam, Sergei'nin kendi evinde kendi oğlunu öldürmek gibi aptalca bir şey yapmayacağını düşünüyordu.

Ya yanılıyorsa?

Sık sık olmazdı, ama olurdu.

Babam Sergei'yi tamamen hafife almış olabilirdi ve şimdi onlar elinin altında olduğuna göre, kolay yolu seçip onu ve Autumn'u öldürmeye karar verebilirdi.

Bunun olmaması için elimden gelen her şeyi yapardım, ama *ben* de kendi gücümü biliyordum. Büyükbabamın arkasında bir ordu vardı. Biz ise sadece üç kişiydik.

Yine de... şu ana kadar... her şeyi tam olarak tahmin etmişti. Elbette, daha yeni gelmiştik, ama büyükbabamın bir araba göndereceğini söylemişti ve adam da göndermişti.

Belki de babam Sergei'yi sandığı kadar iyi tanıyordu.

Hostes Tahlia ve kırklı yaşların başında görünen partneri, uçağın altından bagajları indiriyorlardı. İki farklı arabaya bakarak, onları nereye koyacaklarını bilemedikleri için garip bir şekilde duruyorlardı.

Babam sağdaki arabayı görmezden geldi, ağır dövme iki adamın yanından bakmadan geçip gitti. Autumn ve ben de onu takip ettik.

"Bay Volkov," diye seslendi içlerinden biri, öne çıkarak. "Babanız sizi almamız için bizi gönderdi."

Babam adımını bile yavaşlatmadı, soyadımızın yazılı olduğu yer kartını tutan adama doğru yürüdü.

"Dimitri Volkov," diye selamladı ve elini uzattı.

Adam elini sıktı. Sinirlilikten titriyordu. "M-merhaba efendim, ben Pedro. Doğru yerde olduğumdan emin değilim."

"Doğru yerdesiniz." Babam arabanın arkasına geçerek Autumn için kapıyı açtı. O da teşekkür edip arabaya bindi.

Artık hangi arabaya bineceğimiz belli olduğuna göre, Tahlia ve adam bagajları getirip bagaja yüklemeye başladılar. Fazla bir şey yoktu. Her birimiz için birer valiz ve uçağa taşıdığımız çantalar.

Büyükbabam bagajımın olmadığını sorarsa, bunun için bir bahanem hazırды. Her şey planlandığı gibi giderse, Rusya'da kalmayacaktım. Büyükbabamı öldürdükten sonra eve dönmeyi planlıyordum. Sergei elbette bunu bilmiyordu. Bu yüzden, öyle bir niyetim olmasa da, geri kalan eşyalarımın zamanı gelince gönderileceğini söyleyecektim.

Arabanın diğer tarafına geçip kapıyı açtım.

"Bay Volkov," Sergei'nin adamı daha sert ve ısrarcı bir sesle tekrar denedi. "Babanız bundan hoşlanmayacak." Sözlerinde yatan tehdit o kadar açıktı ki, Pedro bile duyabilirdi. Aceleyle arabanın ön tarafına koştu ve sürücü koltuğuna oturdu.

Sırıttım ve kollarımı arabanın tavanına dayadım. "Sally Sergei bunu atlatacaktır, eminim."

"Sana konuşmuyordum," dedi küçümseyerek. "Şimdi benimle mi konuşuyorsun?"

"Neden, sen..."

"Oğlum haklı," diye araya girdi babam, yolcu kapısını açarak. "Babam bunu atlatacaktır." Sonra arabaya bindi ve kapıyı kapattı.

Adamın ağzı açık kaldı. Bakışları bana çevrildi. Gülümsedim, parmaklarımı havada salladım, sonra ona bir öpücük gönderdim ve arabaya binip ortadan kayboldum.

"Yeri buldun mu?" diye sordu babam Pedro'ya. "Evet, efendim."

Babam başını salladı. "Gidelim."

Motor gürültüyle çalışmaya başladı ve yola çıktık. Uçağa paralel olarak ilerledik ve tam dönüş yaptığımız sırada, bir kadının uçaktan indiğini gördüm. Arabayla uzaklaşmaya devam ederken arka camdan dışarıya bakmak için arkama döndüm.

Kadın merdivenlerin başında duruyordu, siyah pantolon ve beyaz düğmeli gömlek giymişti, kafasındaki şapka da dahil olmak üzere pilot üniformasının tüm detayları vardı. Araba gittikçe uzaklaşırken, kadın arabaya, doğrudan bana bakıyordu.

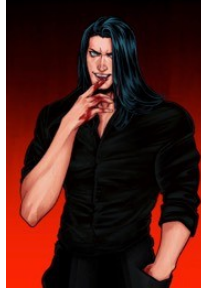
Tanıdık bir his uyandı içimde.

Şapka ve uzaklaşan mesafe kadının yüzünü gizliyordu, bu yüzden onu tam olarak göremedim, ama yine de vücudum farkındalıkla titriyordu. Merak içimi kapladı.

Elini havaya kaldırdı ve el salladı. Nedenini bilmiyordum ama ben de el salladım.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

LUKYAN VOLKOV

Daha önce dedemin malikanesine gitmiştim. Birkaç kez. Ama kaç kez görürsem göreyim, hala aklımı başımdan alıyordu.

Üstünde dikenli teller olan devasa taş duvarlar. Yürüyerek devriye gezen düzinelerce erkek, kadın ve köpek. Yüksek, geçilmez kuleler, bildiğim kadarıyla yüksek güçlü keskin nişancı tüfekleriyle donanmış iki kişilik ekipler barındırıyordu.

Bana bir askeri üssü ya da hapishaneyi hatırlattı.

Evet. İçeride beni bekleyenlere bakılırsa, *hapishane* daha iyi bir seçenek gibi görünüyordu. "Konuştuğumuz şeyi unutma," dedi babam ön koltuktan dedi.

"Her zamanki gibi göz kamaştırıcı ol, ama biraz daha şık ol. Merak etme baba, anladım."

Bana tuhaf, şaşkın bir bakış attı.

Dişlerimi gösterdim. "Sana hep böyle seslenmek istemişimdir. Şimdi tam da doğru zaman gibi görünüyor, *Lukyan'ın* biraz daha fazla ön plana çıkmasını istediğine göre."

"Beğendim," diye ekledi Autumn yanımda.

"Biliyor musun, seveceğini *biliyordum*," diye heyecanla cevap verdim.

"Sana yakışıyor, Butcher," diye ekledi Autumn.

Şakacıktan omzuna yumruk attım. "Aynı fikirdeyiz! Ben de öyle düşünüyorum."

Babam homurdandı ve tekrar öne döndü. "Burada dur ve camı indir lütfen," dedi şoföre.

Görünürde solgun ve titrek olan Pedro, talimatı yerine getirdi ve askeri kıyafet giymiş ve kocaman bir makineli tüfekle silahlanmış muhafızın hemen yanında durdu.

Güzel.

"Eto chastnaya sobstvennost'." Burası özel mülktür.

"Otkroy vorota, Viktor." Kapıyı aç, Viktor, dedi babam buz gibi bir sesle. Soğuk. Sert. Tam bir patron kadın.

Viktor belinden eğildi ve arabanın içine baktı.

"Dimitri, ne upolnimichena prokhodit' cherry vorota—" Dimitri, bu araba kapıdan geçmeye yetkili değil—"

Babası silahını çıkardı, kolunu Pedro'nun önüne uzattı, böylece namlu Viktor'un kafasına doğrultuldu.

Viktor, silahından gözlerini ayırmadan yeleşindeki telsize dokundu. *"Otkroy vorota." Kapıyı aç.*

"Oooo, o öldü," diye şarkı söyledim.

Autumn bana baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Önce izin istemek için aramalıydı. Büyükbabam, izinsiz bir aracı içeri aldığı için onu öldürecek." Sadece kısmen şaka yapıyordum. Büyükbabamın onu cezalandıracağından emindim, ama bu kadar aşırı bir şey olacağını sanmıyordum.

Kapı yavaşça açılmaya başladığında, emniyet kemerimi çözdüm ve iki ön koltuğun arasına sıkıştım. "Hey, Vik, sence o makineli tüfeklerden birini alabilir miyim?"

"Sür," diye emretti babam.

Araba ilerlemeye başladı. *Tısladım*, koltuğuma geri döndüm ve hızla camı indirip kafamı dışarı çıkardım. "Sonra ararım, tamam mı?!" Kapıdan geçerken bağırdım. "Yeni mi?! Model numarası ne..." Biri beni arabaya geri çekti.

Sinirli, öfkeli mavi gözlerin ruhumu delip geçmesini bekliyordum, ama beni karşılayan tek şey babamın mizahla dolu yüzüydü.

"Devam et." Göz kırptı.

Kötü, baş döndürücü bir his bedenimi kapladı. Uçakta söylediği gibi, hepimizin oynaması gereken roller vardı. Ben, huysuz, aşırı ciddi Bratva Kasabı'nın sinir bozucu ama son derece sevimli oğlu.

Babam, çocuğunun çılgın davranışlarından bıkmış, sinirli ebeveyn.

Peki ya Autumn? Onun rolünü henüz tam olarak anlamamıştım. Ama babam sinirlendiğinde onu sakinleştirmekte oldukça başarılıydı... en azından bu vardı.

"Vay anasını," diye fısıldadı Autumn. "Sizler çok zenginsiniz. Sanırım sana koyduğu yirmi milyon dolarlık ödül onun için çerez parasıydı, ha?" Gözleri, kısa bir mesafedeki tepenin üzerinde duran, müstehcen derecede büyük, aşırı büyük McMansion'a kilitlenmişti.

30.000 metrekareden fazla, lüks, bir kişinin ihtiyaç duyabileceğinden daha fazla yatak odası ve banyosu olan... Zenginliğin simgesi gibiydi.

Cidden.

Bir keresinde saymıştım. On altı banyo vardı.

On altı.

Kim on altı lanet banyoya ihtiyaç duyar ki? Ne, her sabah uyanıp, "*Hmm, bu sabah hangi banyoda sıçayım?*" diye mi düşünüyordu? "*Oh, biliyorum, dokuz numaralı banyo. Orada uzun zamandır bulunmadım.*"

Saçma. Kesinlikle saçma.

Büyük su çeşmesinin etrafından dolaşırken, tavandan yere kadar uzanan büyük maun çift kapı açıldı.

Evet, doğru okudunuz. *Su çeşmesi*. Ve bizim arabamızın üç katı büyüklüğündeydi. O kadar büyüktü ki, araçların kolayca girip çıkabilmesi için kavşak olarak kullanılıyordu.

Büyükbabam ön verandada duruyordu, arkasında iki linebacker koruması vardı. O adamdan binlerce ateşli güneşin tutkusuyla nefret ediyordum... ama yetmişli yaşlarımda sonlarında onun *yarısı* kadar iyi görünebilseydim, sevinçten çılgına dönerdim.

Uzun boylu, geniş omuzlu ve stoik olan büyükbabam, seksenine yaklaşan biri için olağanüstü derecede formdaydı. Gümüş rengi saçları ve vücudunu kaplayan yara izleriyle Sergei, uzun ve zorlu bir hayat yaşamış gibi görünüyordu. Hiçbir şey onu yıkamazdı.

Bu tam da insanların görmesini istediği şeydi. "O kim?" diye sordu Autumn.

Bir adam verandaya çıktı. Ortalama boyda. Ortalama yapılı. Ortalama yüzlü. Bay Ortalama.

Durdu ve büyükbabanın yanına geldi. Kıyafetleri, para kokuyordu, ayağındaki şık Ferragamo Oxford ayakkabılar da dahil.

Babam ona bakarak kaşlarını çattı. "Bilmiyorum." Pedro'ya bir deste banknot uzattı ve teşekkür etti. "Biz bagajlarımızı alalım."

Titrek ellerle parayı aldı ve başını salladı.

Kontrolü ele almaya karar vererek, arabadan ilk ben çıktım, abartılı bir hareketle.

"Kral geldi!" diye bağırdım, kollarımı iki yana açarak. Verandanın merdivenlerini koşarak çıktım ve midemde hissettiğim iğrenç duyguya rağmen büyükbabamı kocaman bir kucaklamayla sardım. "Büyükbaba! Nasılsın?" Geri çekilip omzunu sıktım ve ona dostça ama *çok sahte* bir gülümseme attım. "Çok iyi görünüyorsun. Spor mu yapıyorsun?"

"Lukyan," diye seslendi babam.

Omzumun üzerinden arkama baktım ve arabanın gittiğini gördüm. Babam ve Autumn merdivenlerin dibinde duruyorlardı, yanlarında bagajlarımız vardı. Uçakta yaptığımız konuşma olmasaydı, onun gerçekten sıçtığını düşünürdüm.

Ben geri adım attığımda o ve Autumn aynı anda ilerlediler ve sonunda büyükbabam ve Bay Average'ın önünde yan yana durduk.

Sonunda Sergei'yi iyice görebildim ve vay canına, bu durumdan hiç memnun değildi. Mavi gözlerinde kaynayan öfke, bütün evi ateşe verecek kadar güçlüydü.

Heh. Heh.

"Umarım uçuşunuz keyifli geçmiştir," dedi Büyükbaba kusursuz İngilizcesiyle.

Babam şaşkınlığını iyi gizledi. Sergei neredeyse hiç İngilizce konuşmazdı. Onu kendi evinde İngilizce konuşurken ilk kez duyuyordum.

Hiç duymamıştım.

Benim şaşkınlığımı gizlemek için böyle bir çekincem yoktu. Kulağımı temizliyormuş gibi yapıp, *ciyak ciyak* sesler çıkardım. "Az önce İngilizce mi konuştun? *Kendi evinde mi?*"

Gözleri sinirle kısıldı.

"*Dostatochno priyatnym,*" *Yeterince hoş,* diye cevapladı babam, sesi kesik kesikti.

"İngilizce, Dimitri," diye tersledi Sergei. "Başka birinin anlayamayacağı bir dilde onun önünde konuşmak kabalıktır."

Ahhh, demek bunu şuradaki Bay Ortalama için yapıyor. Kim olursa olsun, büyükbabamın kendisiyle ilgili çok temel bir şeyi değiştirecek kadar önemli biriydi.

Bu biraz ürkütücüydü.

Autumn alaycı bir şekilde güldü. O ve babası birbirlerine baktılar. Aralarında görünmeyen bir şey parladı. Anlamını sadece *onların* bildiği bir şey.

Sergei'nin bakışları ona kaydı. Ne yapacağını merak ederek nefesimi tuttum.

"Seni tekrar görmek güzel, Sergei Lekovich Volkov," dedi Autumn cesurca.

Siktir. Tamam. Demek doğrudan boğazına saldırıyordu. Bu kadının tarzını sevmemek elde değildi.

Büyükbabam onu baştan aşağı süzdü, yüzünde yargısı apaçık ortadaydı. "Sanırım tanışmadık, bayan?"

Demek öyle oynuyor. Makul inkar.

Autumn'un dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Benim hatam. Bana iş teklifinde bulunan adama çok benziyorsunuz. Autumn DeValos," dedi, elini göğsüne koyarak.

"Senin gibi güzel bir kadınla iş yaptığımı hatırlardım." Yüzünde kötü bir ifade belirdi. "İtiraf etmeliyim ki, oğlumun düğüne birini getireceğini duyduğumda şaşırdım. Ölen karısına çok düşkündü. Asla unutamayacağından korkuyordum. Adı neydi? Evet, doğru. Yekaterina."

Sonbahar ve ben donakaldık. *O lanet olası piç.* Annemi öyle bir şekilde gündeme getirecek kadar yüzüstüydü. Sanki annem babamın vurabileceği bir hedefmiş gibi.

Babamın kalbini kırmak için bir silahmış gibi. Ellerim sıkıca yumruklandı ve ona saldırmamak için kendimi zor tuttum.

Babam tuzağa düşmedi ve ben buna şükrettim. Annem söz konusu olduğunda tüm şeytanlarıyla savaşıyordu. Annemin adı artık onda suçluluk ve ıstırap duyguları uyandırmıyordu.

Ancak Autumn'un gözlerinde gördüğüm ufak bir korku, onun bu konuda benim kadar emin olmadığını gösteriyordu. Son seferinde olanları düşününce onu anlayabiliyordum, ama babam elini tutup sıkıca sıkarak ona destek oldu.

"Hepimiz eninde sonunda hayatımıza devam ederiz. Yekaterina benim geçmişim. Autumn ise benim geleceğim. Şimdi, başka bir şey yoksa, uzun bir uçuş geçirdik ve yerleşmek istiyoruz."

Büyükbabam kontrolü ele aldı ve onun söylediklerini tamamen görmezden geldi. "Bu Vernon Miseris. O bir iş arkadaşım ve yarın düğüne katılacak." Yanındaki Bay Average'a işaret etti.

"Merhaba, Vernon. Sizinle tanışmak büyük bir zevk," diye yalan söyledim. "Ben Lukyan. Bu Dimitri, babam ve onun kız arkadaşı Autumn. Tanıştığımıza göre, oğlunuz içeri girecek çünkü ben *açlıktan ölüyorum*. Siz de geliyor musunuz?" Onay beklemeksizin, büyükbabamın yanından geçip eve girdim. "Burayı çok güzel yapmışsın, büyükbaba!" diye arkamdan bağırdım. "Eski bir adamın havasını yansıtıyor. Çok beğendim."

Sadece kısmen yalan söylüyordum. Aslında çok güzel bir McMansion'dı. Bol ışık. Bol alan. Pahalı mobilyalar. Yere kadar uzanan pencereler, kurşun geçirmez olduğunu biliyordum. Tavandan sarkan büyük, gösterişli avizeler. Üst katlara çıkan büyük spiral merdiven.

Lanet olsun, bingo. Çıkış yolum oradaydı.

Merdivenlere doğru ilerledim...

Omzumdaki bir el beni durdurdu. "Nereye gidiyorsun, evlat?" Büyükbabamın dokunuşuna karşı alaycı bir gülümsemeyi zorlukla bastırdım. "Yıllardır görüşmedik. Gel. Mutfakta senin için yemek hazırladım. Aç olduğunu söylemiştin, değil mi?"

Hay sıçayım. "Hayır, varlığın beni *iğrendiriyor*" diyemezdim. Sahte bir gülümseme takındım ve döndüm.

ona karşı çık. Yüzündeki ifade, bu konuda benim söz hakkım olmadığını gösteriyordu. "Tabii, büyükbaba. Çok isterim."

Babam, Autumn ve Bay Average onun arkasında duruyorlardı.

"Mükemmel." Bana yaklaştı ve elini omzumda tuttu. "Baban ve Autumn odalarınıza çekilebilirsiniz. Siz doğu kanadındasınız," dedi ve eliyle sola doğru işaret etti.

Niyeti açıktı: Onlar akşam yemeğine davetli değillerdi. Babamın çenesi hafifçe gerildi. Başını salladı.

Autumn'un elini tuttu ve onu soldaki büyük salona götürdü. Dört muhafız sanki birdenbire ortaya çıkmış gibi arkalarından geldi.

Babam yine haklı çıktı. Sergei, biz oradayken onu sürekli takip ettirecekti.

Büyükbabam omzuma hafifçe bastırarak ilerlememi işaret etti. "Gidelim."

* * *

Sergei'nin karşısında yemek masasında oturdum. Masa çok büyüktü. Bir kişi için fazla büyüktü, ama büyükbabam işleri böyle yapmayı severdi —büyük ve abartılı. En az otuz kişinin oturabileceği kadar büyüktü. O bir ucuna oturdu, ben de diğer ucuna. Masa hazırlanmıştı, ortada iki uzun mumlukta iki mum vardı ve masanın üzerinde yemekler dizilmişti.

Bay Average da oradaydı, nedenini bilmiyordum. Sergei'nin solunda oturuyordu ve yemeğe dokunmuyordu. Büyükbaba da öyle.

Peki ya ben? Evet, o boktan şeyleri yiyordum. Aç olduğumu söylerken yalan söylemiyordum.

Önümde bir tabak vardı, ama onu görmezden geldim ve sağdan soldan bir şeyler alıp, hiç terbiye etmeden ağızıma tıktırmaya başladım. Telefonum yanımdaki masanın üzerinde duruyordu ve birkaç dakikada bir ona bakmadan edemiyordum, takipçimden bir mesaj gelmesini sabırsızlıkla bekliyordum.

Ben ayrıldığımdan beri garip bir şekilde sessizdi. Dürüst olmak gerekirse, beni durdurmasını bekliyordum ve bunu yapmadığı için biraz hayal kırıklığına uğradım. En azından, yaklaşan düğünle ilgili mutsuzluğunu ifade eden bir tür iletişim kurmasını istiyordum.

Ama... hiçbir şey olmadı.

Sadece sessizlik.

Bu beni şüphelendirdi. *Ne planlıyor bu kadın?*

"Baban yarın senden ne beklediğini açıkladı mı?" diye sordu Sergei.

Başımı kaldırıp tavuk budu ısırđım. *Çok lezzetliydi.* "Mmhmm." Kızarmış patatesleri gördüm ve diğer kolumu uzatıp çatalla bir tanesini alıp ağzıma götürdüm. "Altarda bekle, *evet de*, ve işte, ticaret rotaların hazır."

Sergei'nin dudakları inceldi. "Bu konuda alışılmadık derecede sakın görünüyorsun. Birliğe itiraz etmiyor musun?"

"Pek sayılmaz." Tavuk budu soslu kaseye attım ve bir ısırık daha aldım. "Neden itiraz edeyim ki? Kötü bir kişiliğı falan mı var?"

"Onunla konuşmadım, bu yüzden bilmiyorum."

"Hmm. Bu hayal kırıcı. O burada ne arıyor?" diye sordum, diğer elimdeki çatalla Bay Average'ı işaret ederek.

"Sana söyledim. O..." "Bir

meslektaş. Tamam."

"Görüyorum ki yıllar geçmesine rağmen tavırların hiç gelişmemiş." Sergei'nin sesinde acı bir ton vardı, hoşnutsuzluğunu gösteriyordu. "Sana büyüklerine saygı duymayı öğretmemi ister misin?"

"Hayır, teşekkürler, ben on iki yaşında değilim."

Başım acı verici bir şekilde geriye çekildi ve aniden boğazıma bir bıçak dayandı. Büyükbabamın askerlerinden birinin yüzüne baktım. Yüzü sert, gözleri cansızdı, insaniyetinden yoksundu.

"Bu saygısızlık sona erecek, yoksa seni cezalandıracağım. Anlaşıldı mı?" dedi büyükbabam. Ciddi olduğunu biliyordum. Muhtemelen korkmam ve bundan sonra dikkatli davranmam gerektiğini biliyordum.

Ama ben öyle biri değildim.

Aklım başımda olsaydı, geri adım atıp özür dilerdim. Ama dürüst olalım, aklım başımda değildi.

Başım hala geriye eğik, boğazımda bıçak varken, uzandım ve tavuk budu ısırdım, orada tuttum. Sonra askerin bileğini yakaladım ve çevirdim. Havada bir *çatırtı* duyuldu ve o acı içinde bağırdı. Bir anda ayağa kalktım, bileğini sıkıca tutarken onun etrafında döndüm ve sonra yüzüstü masaya çarptım, kolu arkasına doğru bükülmüştü. Bıçak hala elindeydi. Onu elinden aldım ve kafasının hemen yanındaki masaya sapladım.

Saçlarımı yüzümden çekip dişlerimden tavuk budu çıkardım ve yavaşça çiğnedim. "Temiz, büyükbaba."

Büyükbabamın gözlerinde *kesinlikle* öfke vardı, ama aynı zamanda bir parça gurur da vardı. Sergei gücü severdi. "Bana öyle deme. Onu bırak ve otur."

"Tamam." Omzumdaki şeytan kulağıma bir şey fısıldadı. Onu dinledim. Askerin kolunu sertçe yukarı doğru ittim ve yine yüksek *bir çatırtı* duyuldu. Asker çığlık attı. Onu bıraktım ve asker, kırık omzunu tutmaya çalışırken yere yığıldı.

Boğazımı temizledim. "Affedersiniz. Buraya sıkışayım," dedim yerde ağlayan adama, onunla sandalye arasına sıkışmaya çalışırken. "Evet, işte böyle, biraz daha yana kay. Ah, teşekkürler," dedim ve tekrar oturdum.

Adam acı içinde inlemeye devam etti, yerde kıvranıyordu. Hepimiz onu görmezden geldik.

"Peki, ne iş yapıyorsunuz, Bay Average?" diye sordum, daha fazla yemek almak için uzanırken.

Vernon kaşlarını çatı. Ağzını açtı...

"Bu seni ilgilendirmez, evlat. Şimdi, bu saçmalıkları bırak. Yarın çok önemli bir gün ve bu davranışlarınla her şeyi mahvetmeni istemiyorum. Baban, bu düğün gerçekleşmezse neyin risk altında olduğunu sana anlattı mı?"

Ben gerildim.

Büyükbabam gülümsedi. Kötücül bir gülümsemeydi. Lanet olasıca sinir bozucu. "Ah, evet. Anlattı. Şüpheli olmasın Lukyan, bunu gerçekleştirmekte hiçbir sorunum yok."

Hareket etmedim, çünkü hareket edersem o pisliği orada, o anda öldürmeye çalışacağımı ve evdeki tüm muhafızların lanetleneneceğini biliyordum. "En iyi davranışını sergilemeni bekliyorum. O

sunakta durup bir Volkov olarak görevini yerine getireceksin, hepsi bu. Komplo kurmayacaksın. Bundan kurtulmaya çalışmayacaksın. Sen satın alındın ve bedeli ödendi, Lukyan. Büyük, değerli bir gösteri atı gibi" —o yaşlı pislik—"ve sana söyleneni yaptığın sürece, Illayana güvende olacak." Bıçağını ve çatalını aldı ve tabağındaki eti yavaşça kesti. "Şimdi, söyle bana, oğlumun planı nedir?"

"Neden bir plan yapmasın ki? Ona karşı isyan etmesini gerektirecek bir şey mi yaptın, büyükbaba?" diye sordum.

Karanlık onu sardı. Onu böyle sorgulamak riskli bir hareketti ve dürüst olmak gerekirse, muhtemelen bunu yapmamalıydım. Ama o, Illayana'yı böyle tehdit ederek sınırı aşmıştı. O piç bunu hak etmişti.

"Tabii ki hayır," diye cevapladı, kristal kadehinden bir yudum alarak. "Ama oğlumu tanırım. Zorlanmaktan hoşlanmaz. O yüzden, başarısız girişiminin yol açacağı tüm sorunları önlemek için, bu düşünüyü engellemek için ne planladığını bana söyle."

"Hiçbir şey." Çatalımı bir kase sığır stroganoff'a batırıp yavaşça çevirdim. Ona hiçbir şeyin olmadığını, hiçbir planımız olmadığını, onu öldürmeye çalışmadığımızı inandırmam gerekiyordu. "Babamın Illayana'nın hayatını tehlikeye atacak bir şey yapacağını gerçekten düşünüyor musun? O babamın en sevdiği çocuğu, biliyorsun." Yemeği ağızıma attım ve hafifçe çiğnedim. "Yalan söylemeyeceğim. Babam kesinlikle kafanı kazığa geçirilmiş görmek isterdi, ama Illayana'yı tehlikeye atacak hiçbir şey yapmazdı. Tüm kozlar sende."

Gözlerindeki ışıltı, bundan hoşlandığını gösteriyordu. Sergei, ne kadar iyi olduğu söylenmesinden *hoşlanıyordu*. Sorumlu olduğu, kontrolün onda olduğu söylenmesinden.

"Öyle, değil mi?"

Kendini beğenmiş piç.

"İşler yolunda mı?" diye sordum, dudaklarımdan alaycı bir gülümseme sızmasın diye uğraşarak.

Vücudu kaskatı kesildi. "Neden bunu soruyorsun?" Sesi gergindi. Sert. Endişeli.

Duyularım, sudaki kanı fark eden bir köpekbalığı gibi canlandı. "Çünkü sıkıldım ve sen pek de ilgi çekici ve göz kamaştırıcı bir kişiliğe sahip değilsin. Alınma ama." Rahatlık benim en güçlü yanımdı. Gerçek niyetimi gizlemek konusunda bir ömür boyu pratik yapmıştım. Dışarıdan bakıldığında, o sorunun onda yarattığı ince değişikliği fark etmemiş gibi görünüyordum, ama fark etmiştim.

Dikkatim Bay Average'e yöneldi. Sessizce oturmuş, yavaş ve telaşsız bir şekilde yemeğini yiyordu. Sohbeta katılmaya ya da yorum yapmaya çalışmıyordu. Sanki duvardaki bir sinek gibi, sadece olayları izliyordu.

Orada ne yapıyor? Amacı ne? Ve neden dedemi bu kadar yakından izliyor?

Sergei'nin vücudu hafifçe gevşedi. "İş iştir," diye hızlıca cevap verdi. Boğazını temizledi ve dudaklarını peçeteyle sildi. "Yarın için her şey hazır. Limuzin sabah 9'da sizi mekana götürmek için burada olacak. Dışarıda bekleyin. Geç kalmayın."

Bu biraz şaşırtıcıydı. Son zamanlarda düşünün sorunsuz geçmesi için ne kadar ciddi davrandığını düşünürsek, benim yanımda olup beni oraya kendisi götüreceğini umuyordum. Orada olmayacak olması, başka bir şeye dikkatini vermesi gerektiği anlamına geliyordu. Daha önemli bir şeye.

Başımı salladım. "Evet, büyükbaba."

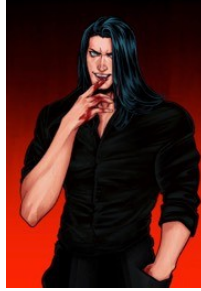
"İyi." O konuşmaya devam etti, ben de dinliyormuş gibi yapmaya devam ettim, tuhaf bir şekilde "Evet, efendim" veya "Hayır, efendim" veya "Nasıl isterseniz, efendim" diye cevap verdim.

Babam haklıydı. Beni şaşırtmak ve dengemi bozmak için manipülasyonu abartıyordu. Tam bir pislik gibi davranır, sonra birdenbire arkadaşım gibi davranmaya çalışıp hayatım hakkında sorular sorarak tavrını değiştirirdi. Ne yapmaktan hoşlandığımı. En sevdiğim yemeği. Sanki gerçekten umurunda gibi.

Bay Average bir kez bile konuşmadı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

LUKYAN VOLKOV

İşte geldi. Lanet olası düğün günüm.

Aynaya bakarak gök mavisi kravatımı düzelttim. O rengi, güzel mavi gözlerimin parlaklığını ortaya çıkarmak için özellikle seçmiştim. Saçlarım yüksek bir topuz halindeydi. Bu, çene hattımın keskinliğini vurguluyordu ve siyah, dar kesim üç parçalı takım elbise vücuduma tam oturuyordu.

Bu olayın tamamı benim için ideal bir seçim olmayabilirdi, ama en azından iyi görüldüğümünden emin olacaktım.

Sonra banyo tezgahından kol düğmelerimi alıp taktım. Kardeşlerimden bana iyi dileklerini ileten çok sayıda mesaj almıştım. Onların cesaret verici sözleri benim için çok anlamlıydı. Özellikle Aleksandr'ın sözleri.

Ben ayrıldığımdan beri konuşmamıştık ve ona henüz cevap vermemiş olsam da, o gece düğün ve kutlamalar bittikten sonra onu arayıp aramızdaki saçmalıkları halletmeye karar vermiştim. Hayat, bu kadar anlamsız ve önemsiz şeyler için tartışmak için çok kısaydı. Eğer çizgiden çıkarsam, her an ölebilirdim. Eğer büyükbabam, onu öldürmek ve iktidarı ele geçirmek için yapılan gizli komployu ortaya çıkarırsa. Çözülmemiş sorunlarla ölmek istemiyordum.

En-suite banyodan çıkıp ana yatak odasına geçerken, hafif, bas ağırlıklı bir müzik çalıyordu — berbat bir girişimdi.

Sergei ile önceki gece yaptığım konuşmanın ardından moralimi düzeltmek için. Bu konuşma her şeyi netleştirmişti. Başarısız olursam neyin risk altında olduğunu tam olarak ortaya koymuştu. Baskı bütün gece göğsümü sıkıştırmış, bir dakika bile uykuya dalmamı imkansız hale getirmişti.

Plan yapmakla çok meşguldüm.

Babam her saat, her saniye izlenirken, benim kimse yoktu. Hareketlerimi izleyen tek bir gardiyan bile yoktu. Bu benim lehimeydi, elbette, ama aynı zamanda beni çok sinirlendiriyordu çünkü bu, büyükbabamın beni gözetlemeye bile değmeyecek kadar büyük bir tehdit olarak görmediğini gösteriyordu.

Onu öldürdüğümde gözlerimin içine bakmasını sağlayacaktım, böylece beni ne kadar hafife aldığını tam olarak görebilirdi.

Yatak odamın kapısı çalındı. "Evet?"

Babam ve Autumn içeri girdi. Arkalarında dört kişilik bir muhafız ekibi duruyordu.

Kaşlarımı kaldırdım. "Dört mü?" Gülererek yatağa oturdum. Ayaklarımın dibinde bir çift siyah ayakkabı duruyordu. "Büyükbaba sana *hiç* güvenmiyor."

"Bana sorarsan, bu aslında hakaret sayılır." Autumn içeri doğru yürüdü, topukları mermer zeminde *tıklatarak*. Güzel, yere kadar uzanan yeşil bir elbise giymişti, parlak kırmızı saçları şık bir topuzla toplanmıştı. "Eğer bir şey yapmak istersem, *dördünün* beni durdurmaya yeteceğini düşünmesi." Autumn alaycı bir şekilde başını salladı. "Hakaret," diye tekrarladı.

Babam, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle onun peşinden içeri girdi. Benimki gibi koyu renk bir takım elbise giymişti, ama kravatı kırmızıydı ve göğüs cebindeki mendille uyumluydu. "Evet, kapıyı açıp onları koridorda gördüğümüzde bunu çok net bir şekilde belli ettin."

Omuz silkti. "Sinirlendim. *En az* altı kişi olmalı. Belki yedi. Senin için üç kişiyi de ekleyince, dört kişi değil, on kişilik bir koruma ekibi olmalı. Bu çok aşağılayıcı. Burada korumam gereken bir itibarım var."

"Bir saniye, neden *benim* sadece üç tane var?"

Autumn ona sadece "Ah, *canım*" olarak tanımlanabilecek bir bakış attı. Babası elini havaya kaldırdı, avucunu dışa doğru çevirdi. "Biliyor musun? Cevap verme. Tartışacak vaktimiz yok." Autumn dudaklarını büzdü. "Peki ya sonra?"

"Peki. Sonra."

Çünkü tartışmak için zaman ayırmak tamamen normal bir davranıştı. Bana dönüp baktı. Ayakkabılarımı giymeyi yeni bitirmiştım ve resmi olarak giyinmiş ve çıkmaya hazırdım. "Bir bakayım sana."

Ayağa kalktım.

Gözleri vücudumu baştan aşağı süzdü. Ceketimin yakalarını düzeltti, sonra omuzlarımı okşadı. "Kaderinin böyle olmasına çok üzülüyorum. Senin aşk için evlenmeni isterdim, büyükbabanın ticari anlaşması için değil."

Omuz silktim. Herkes bu konuyu benden daha çok önemsiyor gibiydi. Muhtemelen kimse benim bu evlilikten ne elde etmeyi planladığımı bilmediği içindi. "Aşk zamanla büyüyebilir. Sen ve Autumn'a bak. İlk tanıştığınızda birbirinizden nefret etmiyor muydunuz?"

Autumn burnunu çektirdi. "Bu hafif bir ifade olur. O beni öldürmeye çalıştı ."

"*Sen beni önce öldürmeye çalıştın,*" diye karşılık verdi, kırılgan bir şekilde. "Ben öyle hatırlamıyorum."

Babam gözlerini devirdi. "Her neyse, evet, haklısın, aşk *büyüyebilir* büyüyebilir, ama bu senin için hayal ettiğim yol değildi. Ama belki bu senin için büyük bir maceranın başlangıcı olabilir. Evlendikten sonra, görüşmelere başlayabilir ve ikinizin Las Vegas'a taşınmasını sağlayabiliriz. Yoksa kalmayı mı tercih edersin?" Gözleri odayı yavaşça taradı ve omzumu sıktı.

Sözlerini duymama gerek kalmadan ne demek istediğini anladım. Büyükbabam muhtemelen odanın bir yerine dinleme cihazı yerleştirmişti — bahse girersem birkaç tane — ve muhtemelen o anda dinliyordu. Babam, onu devirmeye niyetimiz yokmuş gibi konuşuyordu. Sanki gerçekten direnmeden büyükbabamın emirlerini yerine getirmek için oradaymışız gibi.

"Kalmaktan memnunum," diye cevap verdim, oyuna uydum. "Aptal kardeşlerimi gelip ziyaret etmeye ikna edebildiğin sürece."

Dudaklarını hafifçe kıvırdı. "Elbette yapabilirim. İhtiyacın olan her şey var mı?"

"Evet. Sanırım olabildiğince hazırım."

Babası başını salladı. "Onu araştırdım. Gelecekteki karın. İyi birine benziyor.

Tatlı. Onu seveceğini düşünüyorum."

Tatlı olmanın bir sakıncası yoktu. Tatlı olmak iyiydi. Güvenliydi. Ama aynı zamanda çok sıkıcı da geliyordu.

"Harika."

"Biraz daha heyecanlı davranmak isteyebilirsin." Autumn'un yüzünde bir gülümseme belirdi. "Sonuçta bu senin düşün günün."

Geniş bir gülümsemeyle dişlerini gösterdim.

Autumn kıkırdadı. "Daha iyi. Tamamen inandırıcı."

"Dün akşam yemeği nasıldı?" diye sordu babam, odayı dolaşarak. Gözleri her şeyi taradı, her köşeyi ve her boşluğu aradı.

"İyi. Beklediğin gibi geçti. Yemek. Garip sohbetler. Biraz hafif tehditler ve biraz da pisliklik. Bilirsin, her zamanki gibi." Komodinin yanına gidip bir şişe kolonya aldım.

"Bay Average'da tuhaf bir şeyler var."

Autumn kaşlarını çattı. "Kim?"

"Vernon," diye açıkladım, kolonyayı boğazıma sıktım. "Ne olduğunu bilmiyorum, ama onunla büyükbabam arasında bir şeyler var. Saklamaya çalıştıkları bir şeyler."

Babam odanın ortasında durdu ve ellerini trençkotunun ceplerine soktu. "Bunu kafana takma. Şu anda tek odak noktan düşün olmalı ve her şeyin sorunsuz geçmesini sağlamalısın. Başka bir şey düşünmek için çok fazla risk var."

Bunu Sergei'nin iyiliği için söylüyordu. Böylece yaşlı moruk bizim kurallara uyduğumuzu, yerimize oturduğumuzu, onun korktuğu şeyi, yani isyan planladığımızı gizlice yapmadığımızı düşünecekti.

"Haklısın," diye iç geçirdim. "Sadece beynimi kapatamıyorum." Bu tam olarak doğru değildi. Sadece belirli bir konu hakkında beynimi kapatamıyordum ve çaresizce başka herhangi bir şeye tutunmaya çalışıyordum.

Zihnimi başka şeylerle meşgul etmeye çalışıyorum. Onu düşünmemek için.

Moya malen'kaya ten'. Benim küçük gölgem.

Neden ondan haber almadım? O, defalarca kez, aslında bilmediği bilgileri bulma yeteneğine sahip olduğunu kanıtlamıştı. Evleneceğimi biliyor olmalıydı, ama yine de bu konuda hiçbir şey yapmadı.

Mesaj yok. Ürkütücü aşk mektupları yok. Geçmişte, benim yönüme bakan her kadını doğrudan öldürmüş, bana sonsuz aşkını ve ruh ikizi olduğumuzu ilan etmişti. Birlikte olmak kaderimizde vardı. Ama benim başka biriyle bağlanmama saatler kaldığı gerçeği hakkında hiçbir şey yapmamıştı?

Hiçbir şey mi?!

Bu mantıklı değildi.

Boğazımı temizleyip saatime baktım. Sabah 8:47. Hala bolca zaman vardı. "Müstakbel kayınvalidem ve kayınpederim nasıl insanlar? Onlarla tanıştın mı?"

Babamın dudakları hoşnutsuzlukla kıvrıldı. "Evet." Sanki bilgilendirme formundan okurmuş gibi onlar hakkında ayrıntıları anlatmaya başladı. Küçük bir aile, ama çok fazla nüfuz ve bağlantıları vardı. Bratva içinde aktif bir aile değillerdi, bu yüzden Sergei onlar üzerinde hiçbir kontrolü yoktu. Ama Anya'nın babası Akim, yüksek rütbeli bir hükümet yetkilisinin kardeşi olduğu için, oldukça büyük iyilikler yapabilecek bağlantıları vardı.

"Akim, dünyaya borçlu olduğunu düşünen bir adamın tanımıdır. Onunla yüksek sosyete etkinliklerinde birkaç kez karşılaştım. Kardeşinin başarısını ve bağlantılarını kendi çıkarları için kullanmasına rağmen, kardeşinin sahip olduğu ilgi ve serveti kıskanıyor ve bunları kendisi için de çaresizce istiyor."

"Kulağa tanıdık geliyor," dedim. Benim salak amcam da aynen böyleydi. Sonu pek iyi bitmedi.

"Bu anlaşma Akim için hayatının fırsatı," diye devam etti babam. "Bu, onun kapıyı aralaması için bir şans. Kardeşinin gölgesinden çıkıp kendi adını duyurması için. Kızını Bratva'ya evlendirerek, yeni yollar açıyor. Kardeşi olmasaydı kurması mümkün olmayacak bağlantılar.

bunu daha fazla güç ve nüfuz kazanmak için bir basamak olarak kullanacağına şüphe yok."

"Yani o güç düşkünü ve istediğini elde etmek için tek kızını feda etmeye hazır mı?"

"Evet."

"Aptal." Duvardaki altın kaplama dairesel aynaya doğru yürüdüm ve son bir kez kıyafeti kontrol ettim. Böyle insanlardan nefret ediyordum — kendi bencil çıkarları için ailelerini, sevmeleri ve korumaları gereken insanları feda etmeye hazır olanlardan. "O yüzden babadan uzak dur," dedim. "Bir şey olmak için bu kadar çaresiz olan bir adam tehlikelidir." Her şeyin bu kadar karışık olduğu bir ortamda onunla uğraşmak çok tehlikeliydi.

"Bu akıllıca olur," dedi, elini saçlarından geçirerek.

saç.

"Peki. Ama yüzüme çıkarsa, onu yerine koymayacağımı garanti edemem yerine koymayacağımı garanti edemem." Ailemden saygısızlık görmeyi kabul ediyordum çünkü onlar benim ailemdi. Bu konuda pek bir seçeneğim yoktu. Ama başkalarından *asla*.

"Başka türlüünü beklemiyordum."

İyi.

Telefonumu bir kez daha kontrol ettim, küçük gölgemden mesaj gelmediğini bilsem de yine de hayal kırıklığı hissediyordum. "Gitmeliyim. Büyükbabam saat 9:00'da kapının önünde arabayı beklememi söyledi. Benimle gelir misin?"

"Tabii ki." Babam Autumn'un yanına döndü. Kolunu onun omzuna attı ve onu yanına çekti. "Gidelim."

Ön kapıya vardığımızda, Viktor elinde o havalı makineli tüfekle nöbet tutuyordu. Ama bir şeyi eksikti.

Lanet olası gözü.

Sol gözünün üzerinde büyük beyaz bir bandaj vardı ve onun kesildiğini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

"Ah," dedim, onun önünde durarak. "Ne oldu oraya?"

Babama alaycı bir bakış attı, başka bir şey yapmadı.

Omzumun üzerinden arkama baktım, ağızım açık kaldı. "Büyükbabam dün bize kapıyı açmaması gerekirken açtığı için mi bunu yaptı?" diye fısıldadım.

Babam sertçe bir kez başını salladı.

Lanet olsun. Ne acımasızlık ama.

"Bir kez daha kuralı çiğnersen, bir uzvunu kaybedecek. Ondan sonra Sergei için bir işe yaramaz hale gelecek ve muhtemelen onu ortadan kaldıracak."

Kapı açıldı. Viktor'a garip bir gülümseme attım çünkü adam için biraz üzül müştüm. "Biraz sert değil mi sence?" diye sordum, dışarı çıkarken.

Babam, bu tür bir acımasızlığa alışkınmış gibi omuz silkti. "Sergei üç şans veriyor. İlk ihlalde sırta elli kırbaç. İkincisinde bir gözünü kaybediyor. Üçüncüsünde bir uzvunu. Hangisinden vazgeçmek istediklerini seçmelerini istiyor. Ondan sonra ise, şey..."

Evet. Ölüm.

Siyah bir limuzin sokağa park etmişti. "Ooo, şık bir araç. Güzel."

Hepimiz içine bindik. Oturduktan sonra etrafa bir göz attım. Daha önce hiç limuzine binmemiştim. En önde, ön ve arka kısmı ayıran bir bölme vardı. Bölme indirilmişti. Sürücü koltuğunda bir kadın oturuyordu. Başını öne doğru tutarak arkasına dönmedi. Kafasındaki siyah şapkanın altından bal sarısı bir saç tutamı göründü.

Motor gürültüyle çalışmaya başladı ve araç hareket ederek hedefimize doğru yola çıktı. Babam küçük bir votka şişesini elime tutuşturdu. Otel odasındaki minibarda gördüğümüz şişelerden birine benziyordu.

"Biraz sıvı cesaret. Bundan sonra olacaklar için ihtiyacın olacak."

Onu aldım ve bir yudumda içtim. Ne olacağı konusunda gergin değildim. Daha çok... endişeliydim. Binlerce şey ters gidebilirdi ve bunların hiçbirini kontrol edemiyordum.

* * *

Mekanın önüne geldik. Güzel bir yerdi. Basit. Ama dürüst olmak gerekirse, büyükbabamın servetini düşünürsek, biraz daha lüks bir yer beklerdim.

Arabadan indim, lobiden geçtim ve trans halinde bir resepsiyon alanına yönlendirildim. Sanki kendi bedenimin kontrolü bende değilmiş gibi. Sanki bir yabancıymışım gibi, yukarıdan izliyormuşum gibi.

Farkına varmadan, çiçeklerle süslenmiş bir kemerin altındaki sunakta duruyordum. Siyah cüppe giymiş bir adam yanımda duruyordu. Odanın ortasından bir koridor uzanıyordu. Dekorasyonlar çok azdı. Hiçbir şeye fazla özen gösterilmemişti. Odaya bakarken tiksinti ile dudaklarımı büzdüm. Renk düzeni tamamen yanlıştı. Bej renkli Napolyon sandalyeleri seçtikleri gerçeğini saymıyorum bile.

Bej.

Eğer benim söz hakkım olsaydı, düğünüm böyle olmazdı. Ve kesinlikle ana çiçek olarak sarı gülleri seçmezdim.

Babam ve Autumn sağ tarafta ön sırada oturuyorlardı, babamın eli Autumn'un bacağına, Autumn'un eli de babamın elinin üstündeydi, ikisi de bana destekleyici gülümsemeler gönderiyorlardı. Arka planda birkaç rastgele insan vardı. Daha önce hiç görmediğim, ya da daha büyük olasılıkla daha önce hiç dikkat etmediğim insanlar. Aynı şey sol taraf için de geçerliydi. Babam ve Autumn dışında kimseyi tanımadım. Büyükbabam ortalıkta yoktu. Adamları ve Bay Average da yoktu.

Doğru yerde miyiz diye merak ettim. Sergei'den önce mekana varmamız mantıklı gelmiyordu. Özellikle de bu evlilik onun için bu kadar önemliyken. Kaybedecek çok şeyi varken.

Yanımdaki adama döndüm. "Evleneceğiniz kişilerin isimleri ne?"

Adam hafifçe kaşlarını çatı. "Lukyan Volkov ve Anya Tarasova."

Tamam. O zaman kesinlikle doğru yerdeydik. Emin olmak için telefonumu çıkarıp Sergei'ye mesaj attım. Bu kadar çok şeyin tehlikede olduğu bir durumda, yanlış yerde olmak gibi önemsiz bir şeyin her şeyi mahvetmesine izin veremezdim. Ekranı baktığımda, ondan bir mesaj aldığımı gördüm.

Sally Sergei: Gecikeceğim. Bensiz devam edin.

Tuhaf.

Omuz silktim ve telefonumu cebime geri koydum. İhtiyacım olan tek onay buydu. Genelde bu kadar paranoyak biri değildim, ama bu kadar çok şey söz konusu olduğunda, ekstra dikkatli olmaktan kendimi alamıyordum.

Odanın arkasındaki kapılar açıldı ve nefesimi tuttum. Yaşlı bir adam içeri girdi, kolunda aynı yaşlarda, yere kadar uzanan siyah bir elbise giymiş güzel bir kadın vardı.

Nefesimi bıraktım. *O değildi.*

Babam omzunun üzerinden baktı ve onları gördüğünde vücudu hafifçe gerildi. Adamın koridordan yürüdüğünü, şahin gibi gözlerle izledi ve sol tarafta ön sırada oturdu. İki adam birbirlerine bakarken gerginlik havayı doldurdu.

Onu tanıtmaya gerek yoktu. Az önce içeri giren adamın müstakbel kayınpederim olduğunu biliyordum.

O iri yarıydı. Kaslıydı. Çok sert bir tavrı vardı. O ve babam birbirlerine dik dik bakmaya devam ettiler, sonra bakışları bana kaydı ve üzerimde sabitlendi. Kesinlikle korkutucu bir havası vardı. Ama ben hiç de korkmamıştım. Saygı kuralları gereği ona yaklaşmam gerekiyordu. Kendimi tanıtmam gerekiyordu. Ne de olsa onun kızıyla evleniyordum. Gözlerindeki bakış, benden tam da bunu beklediğini gösteriyordu. Onu selamlamamı...

Evet, bunu yapmayacaktım.

Birbirimize bakarak kilitlendik, ikimiz de ilk gözlerini kaçırın olmak istemiyorduk. Genelde, dışa dönük olarak soğuk, kaygısız ve yaramaz bir görünüm sergilemeyi severdim. Derinlerde yaşayan öldürücü, vahşi canavarı saklardım, öldürmek üzere olmadıkça kimsenin görmesine izin vermezdim. O tarafımı, değişimi gördüklerinde gözlerinde parlayan korku, her zaman buna değdi.

Ama bu sefer... Bu sefer, canavarı serbest bırakmak *istedim*. Herkes, şaka yapmayı ve eğlenmeyi sevdiğim için karanlık bir tarafım olmadığını düşünüyordu.

Daha fazla yanılmış olamazlardı.

Soğuk, amansız bir karanlık beni sardı. Yüzümdeki gülümseme kayboldu ve canavar başını kaldırdı, gözlerimden parıldayarak. Onu taş gibi sert bir yüzle baktım. Akim'in yüzünde bir anlık korku belirdi. Koltuğunda hafifçe kıpırdadı ve bakışları yere düştü.

İçimden alay ettim. Akim tamamen gösterişçiydi. Kendisi iri ve korkutucu görüldüğü, benim ise genç, eğlenceli ve kaygısız bir tavıram olduğu için zayıf olduğumu düşünüyordu. Beni korkutarak boyun eğdirebileceğini sanıyordu.

Ben kimseye boyun eğmezdim.

Yumuşak klasik müzik çalmaya başladı. Odanın arkasındaki kapılar açıldı. Bayağı çaba ve enerji harcadım, ama karanlığı tekrar kafesine tıktırdım, yüzüme her zamanki sırıtışımı yapıştırdım ve bir figür içeri girerken dik durdum.

İlk gördüğüm şey beyaz, balo elbisesi tarzı gelinlikti. Muhafazakar bir elbiseydi. Hiçbir yerinden ten görünmüyordu, kolları, göğsü ve boynu dantelle kaplıydı. Duvağı yüzünün büyük bir kısmını kaplıyordu, sadece yakut rengi dudakları görünüyordu. Herkes ayağa kalktı.

Sanki havada yürüyormuş gibi koridorda süzüldü. Manikürlü parmakları elindeki çiçek buketini sıkıca tutuyordu. Adımları aceleci değildi. Sakin ve kendinden emindi. Hiçbir gerginlik belirtisi yoktu.

Her hareketini takip ettim, bana doğru ilerlerken gözlerimi ondan ayırmadım. Ayağı ilk basamağa basar basmaz, bir adım attım ve avucumu uzattım. Elini hiç tereddüt etmeden benimkine koydu, cildi pürüzsüz ve yumuşaktı. Omurgamdan bir elektrik akımı geçti. Bunu iyi bir işaret olarak aldım.

Hafifçe çekerek, tam önüme gelene kadar onu yönlendirdim. Ellerimiz yanlarımıza düştü. Uzundu. Giydikleri topuklu ayakkabılar onu benden sadece biraz daha kısa yapıyordu, başı çeneme geliyordu.

Oda sessizliğe büründü. Peçe o kadar kalındı ki yüzünü hiç göremiyordum, ama birbirimizin gözlerine baktığımızı biliyordum. Bu belirsizlik beni delirtiyordu.

gelecekteki karımın nasıl göründüğünü merak ederek çok uzun zaman geçirdim. Sürpriz olsun diye onu internette aramaktan kendimi alıkoymak için çok uzun zaman harcadım ve şimdi, o tam önümde duruyordu.

Rahip konuşmaya başladı, hemen törene geçti, sözleri bir kulağımdan girip diğerinden çıktı, neredeyse hiç algılamadım.

*Daha heyecanlı olmam gerekmez miydi?
Düşüncelerim onun üzerinde olmam
gerekmez miydi?*

Öyle değillerdi. Tek düşünebildiğim, ne kadar büyük bir hata yaptığımdı. Bunu yapmak zorunda olduğumu biliyordum. Başka seçeneğim olmadığını biliyordum. Ama bunun yanlış olduğu hissini bir türlü atamadım. Kaçmak istedim. Böyle bir duruma zorlanmak, seçenek sunulmamak, seçim yapma şansı olmamak... Bunun beni çok rahatsız edeceğini düşünmemiştim, ama rahatsız etti ve bunun istediğim şey olmadığı çok açıktı.

Hayatımı kiminle geçireceğimi seçme özgürlüğü istiyordum. Keşfetme, kardeşlerim gibi bir aşk bulma özgürlüğü istiyordum. İstiyordum...

"Lukyan."

Kahretsin. Boğazımı temizledim ve dik durdum. Oda sessiz fısıltılarla doldu. Gözümün ucuyla babamın endişeli bir ifadeyle ayağa kalktığını gördüm. Genelde onun ne düşündüğünü anlamak zordu. Ne düşündüğünü asla anlayamazdım, ama o anda, gün gibi açıktı. En ufak bir işaret verdiğimde, sonuçları ne olursa olsun düğünü durduracağını biliyordum.

Kafamı salladım. Kaşları çatıldı. Babam bir an ayağa kalktıktan sonra tekrar oturdu. Hayır. Geri adım atamazdım. İllayana'nın hayatta kalması bu düğünün gerçekleşmesine bağlıydı, ayrıca Sergei'yi öldürmenin tek yolu da buydu. Yapmak zorundaydım.

"Yüzükler," hafif, kadınsı bir ses önümden fısıldadı. Müstakbel karımdan.

"Tamam." Ceketimin iç cebine uzandım ve kare şeklinde bir kutu çıkardım. İçinde birbirine uyan bir çift yüzük vardı. Onları çıkardım ve rahibe uzattım, rahip de hızlıca kutsadı.

Tüm bu durumdan duyduğum hoşnutsuzluğu bastırmak kolaydı. Hayatım boyunca duygularımı bastırmıştım. En iyisini yapacaktım.

Onun parmağına neredeyse robot gibi bir hareketle yüzüğü taktım. O da benim parmağıma aynı şeyi yaptı ve bunun anlamı, temsil ettiği şey yüzünden üzerime ağır bir yük çöktü.

Birkaç dua, kutsal kitap okuması ve Rus düğün geleneklerinden sonra, rahip benim korkmaya başladığım sözleri söyledi.

"Gelini öpebilirsiniz."

Nefesimi vererek yaklaştım, başlığının kenarlarını tutup başının üzerinden kaldırarak nihayet yüzünü görebilmek istedim, ama elleri hızla benim ellerimin üzerine gelerek beni durdurdu.

Hafifçe kaşlarımı çattım, ama fazla önemsemedim ve omuz silktim. Bunun yerine, ona daha yakın eğildim, parmağımı çenesinin altına koyarak başını yukarı kaldırdım ve dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum. Sadece birkaç saniye sürdü. Aslında, herhangi bir şey hissetmek için yeterli bir süre değildi. Her şey başladığı kadar çabuk bitti.

Havada garip, durağan bir alkış yankılandı. Elini tuttum ve kalabalığa döndüm. Herkes ayakta idi ve bize mutluluktan öfkeye kadar değişen bakışlar atıyordu. Bakışlarım babaminkilerle buluştu. O da diğerleri gibi hafifçe alkışlıyordu, ama gözlerindeki bakış gerçek düşüncelerini, gerçek duygularını ele veriyordu. Benim kaderimin bu olmasına memnun değildi ve o söylemeden de, elinden gelse her şeyi geri alacağını biliyordum.

O destek göstergesi olarak başını salladı. Ben de dik durarak ona karşılık verdim. Başarmıştım. Sergei ile aramızdaki zayıf ittifakı koruyarak Illayana'nın güvenliğini sağlamıştım.

Ben.

Aleksandr değil. Nikolai değil. Sonunda ailemize önemli bir katkı sağlamıştım. Sergei'yi öldürme görevimde başarısız olsam da, en azından mirasımıza katkıda bulunmuştum.

Adımlarımı emin ve kendinden emin bir şekilde atarak, bizi koridordan geçip kapıdan dışarı çıkardım. Güzel bir siyah takım elbise giymiş bir adam, kolunu sallayarak beni sola, başka bir odaya yönlendirdi. Kapı arkamızdan kapandığında, nefesimi verip onun elini bıraktım. *Tanrıya şükür bitti.* Karıma döndüm.

Karım.

Tanrım.

Birbirimize baktık. O hiçbir şey söylemedi, ben de bir kez olsun sessiz kaldım. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Bunun onun da istemediği bir şey olup olmadığını merak ediyordum. Benim gibi ona da zorla yaptırılan bir şey miydi? Bu durumumuzu değiştirmeyeceği açıktı, ama en azından aramızda bir bağ kurmamızı sağlayabilirdi.

"Lukyan," diye kendimi tanıttım ve elimi uzattım. Biraz gereksiz gibi görünüyordu, ama aslında resmi olarak tanıştırılmamıştık. Genellikle bu, nişan partisi gibi bir ortamda olurdu, ama Sergei böyle bir şey yapmamaya karar vermişti. Sanırım, gördüğüm şeyden hoşlanmazsam vazgeçme şansı vermek istememişti.

O gülümsedi.

Güzel bir gülümsemesi vardı.

Yanındaki yüksek masada iki şampanya kadehi duruyordu. Birini eline alıp, dudaklarında hala dostça bir gülümsemeyle bana uzattı.

Tereddüt etmeden kabul ettim. "Teşekkürler." Dürüst olmak gerekirse, biraz daha sert bir şey olmasını dilerdim. Ama ne olursa olsun kabul ederdim. Tek dikişte hepsini içtim. Köpüklü sıvı boğazımdan kolayca kaydı. "Oh, çok güzel," dedim. "Ve ben genelde şampanya seven biri değilim."

Hâlâ hiçbir şey söylemiyordu. Hâlâ peçesini çıkarmamıştı. Belki de sadece utangaçtı. Gergindi. Onu suçlayamazdım. Ben de tedirgindim. Ya da belki korkuyordu. Benden ve evliliğimizden korkuyordu. Babasının nasıl biri olduğunu düşünürsek, bu hiç de şaşırtıcı olmazdı. Onu koruması gereken tek kişi, kendi çıkarları için onu satmıştı. Bu, bir insanı mahvederdi.

Boğazımı temizleyerek, boş bardağı masanın üzerine koydum. "Tüm bunlar için üzgünüm, biliyorsun. Benim seçimim değildi..." Bir baş dönmesi dalgası beni sardı. Şakaklarıma dokundum, ayaklarım hafifçe sallanıyordu.

Tüý kadar hafif parmaklar dirseğimi kavradı ve dengemi sağlamama yardım etti. "İyi misin?" diye endişeyle sordu.

"Evet, sadece... Kahretsin, kahvaltayı atlamamalıydım." Güldüm. Başım dönüyordu, kendimi hafif ve sersemlemiş hissediyordum. "Ne oluyor..." Bacaklarım uyuştı ve yere düştüm.

Karım beni yakaladı, ağırlığımı zar zor taşıyarak beni yere yatırdı. Bir şeyler yolunda değildi. Basit bir kadeh şampanya beni yere sermemeliydi. İçinde bir şey vardı. Bir uyuşturucu... Uyuşturulmuştum.

"Babamı... çağırın," diye mırıldandım. Başım birden ağırlaştı. Artık onu dik tutacak gücüm kalmamıştı ve başım omuzlarımın üzerine yuvarlandı.

"Şşş, şşş, sorun yok."

Ne? Bunun hangi kısmı yolunda görünüyor?

Elleriyle yüzümün iki yanını kavradı ve başımı ona doğru çevirdi. Yavaşça peçesini çıkardı. Kalbim durdu. Üzerimde, hayatımda gördüğüm en güzel kadın duruyordu.

Melek gibi, yumuşak, yuvarlak hatları. Kusursuz bir cilt. Yüksek, kavisli kaşlar. Güneş kadar parlak bir gülümseme. Işık ve ışıltıyla dolu, büyüleyici bal rengi gözler.

Mükemmel. O mükemmeldi.

Bakışları yavaşça üzerimde dolaştı. Bana sonsuz sevgi ve hayranlıkla baktı. Parmağıyla yüzümün yanını okşadı ve kulak arkama sarkan bir saç telini düzeltti. Gülümsedi ve bu gülümseme zaferle doluydu. "Merhaba, aşkım."

Oh, lanet olsun.

Bayıldım.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

LYLA

Masayı hazırlarken kendi kendime mırıldandım, hızlıca bir tabak koyduktan sonra çatal bıçakları yerleştirdim. Müzik hafifçe çalıyordu, oda sadece mumlarla aydınlatılmıştı ve romantik bir ışık yayıyordu. Her şey mükemmel olmalıydı. Hiçbir şey yerinden oynamamalıydı. Bunu çok uzun zamandır planlıyordum. Her şeyin sorunsuz gitmesi için sayısız deneme yaptım. Hiçbir şeyi mahvedemezdim.

Her şey. Mükemmel. Olmalıydı.

Duvara yaslanmış uzun masanın yanına geçtim ve hazırladığım yemekleri seyrettim. Her şeyden biraz vardı. Mükemmel pişmiş kocaman bir hindi. Tam bir kuzu rafı. Kızarmış patates. Makarna kaseleri. Salata, çiğ sebzeler ve sos. Ev yapımı ekmek. Çeşitli tatlılar; kekler, turtalar, fudge dilimleri, çikolatalı çamur kekleri - Lukyan'ın en sevdiği. Onun isteyebileceği her şey, parmaklarının ucunda. Kokular havada dolaşıyor, beklentiyle midemi guruldattı.

Ellerimi belime koyup, bol miktarda yiyeceği seyreterek, onları en iyi şekilde sergilemenin yolunu bulmaya çalıştım. Her şeyi olabildiğince iştah açıcı gösterecek en iyi düzeni. İlk izlenim önemliydi.

Omzumun üzerinden bakarak, Lukyan'a defalarca baktım. Sonunda ona sahip olduğuma inanamıyordum. Bizim

Sonunda birlikteydik. Uzun zaman geçmesine rağmen, onu ilk gördüğüm anı hala hatırlıyordum.

On dokuz ay önce

Şık ve popüler bir kafenin köşesindeki masada oturmuş, hedefimi izliyordum. Kahvemi yavaşça yudumlarken, kardeşimin sözleri kafamda yankılanıyordu.

"Onu izle. Mükün olduğunca fazla bilgi topla. Harekete geçmeden önce her şeyi bilmemiz gerekiyor."

Ben de oturdum. İzledim. Yaptığı her şeyi not aldım. Ne sipariş ettiğini. Ne giydiğini. Garsonlara kaba mı yoksa kibar mı davrandığını. Her şeyi.

Bir koruma ekibiyle seyahat ediyordu. Dördü de birbirinden iri yarıydı. Onu ve çevresini yakından takip ediyor, en ufak bir tehlike belirtisi bile olsa hemen fark ediyorlardı. Birkaç kez, şüphelenmemeleri için gözlerimi ondan ayırıp masaya bakmak zorunda kaldım. Dikkatleri üzerime çekme riskini göze alamazdım. Gizli kimliğim bu kadar erken ortaya çıkarsa Lev beni öldürürdü. Ve bu uzun bir oyundu.

Son birkaç haftadır Dimitri Volkov'u takip etmekle görevlendirilmiştim ve onu takip ettim. Bu işte çok iyiydim. Küçük ve sinsî, bir kedi gibi, onu uzaktan izledim, güvenlik ekibinin beni görmemesi için arabaların veya binaların arkasına saklandım. Kimliğimin açığa çıkmaması için her gün farklı kılıklar giydim. Uzun ve yorucu birkaç hafta olmuştu, ama işimi seviyordum.

Takip etmek biraz eğlenceliydi. Takip edildiğinden haberi olmayan birini izlemek? Bu bana kendimi güçlü hissettiriyordu. Dokunulmaz. Ve kardeşimin söylediklerine göre, bunu bir süre daha yapacaktım.

Hoşuma gitmesi iyi oldu.

Kafenin diğer tarafında Dimitri, baristadan strafor bardağını aldı ve teşekkür etmek için başını salladı. 100 dolarlık banknotu bahşiş kavanozuna attı ve baristanın gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Onu suçlayamazdım, gerçekten. Bu çok büyük bir bahşişti. Ama Dimitri'yi son birkaç haftadır izledikten sonra

son birkaç haftadır onu izledikten sonra, onun hakkında bunu öğrenmiştim. O, çok cömert bir bahşışçıydı ve ne zaman bir mekana uğrasa, garsonlar onun kendi bölümlerinde oturması için yarışlardı.

Dimitri döndü ve korumalarıyla birlikte çıkışa doğru yöneldi. Uzun zamandır soğumuş olan kahvemin kalanını hızla içtim, kalktım ve şapkamı yüzüme daha da indirdim. Diğer masaların ve müşterilerin arasından geçerek aceleyle ilerledim ve onu takip etmek için koştum.

Oranın bu kadar kalabalık olması beni rahatsız etti. Dikkat çekmeden dışarı çıkmaya çalışmak işimi daha da zorlaştırıyordu. Aciliyet hissi beni sardı. Çabuk, çabuk, çabuk...

"Ooof." Sert bir bedene çarptım. Dimitri'yi takip etmekle o kadar meşguldüm ki, önüme bakmıyordum. Vücudum geriye doğru eğildi. Güçlü eller beni sıkıca tuttu ve kışımın üstüne düşmemi engelledi. Gözlerim yukarı fırladı ve kalbim durdu.

Üzerimde duran, belimden tutan, hayatımda gördüğüm en güzel adamdı. Uzun boylu, geniş omuzlu, omuzlarına kadar uzanan uzun siyah saçları ve belirgin yüz hatları vardı. İçlerinde minik kahverengi lekeler saklı olan çarpıcı mavi gözleri vardı. Dudakları kavisli ve dolgundu. Şeytani. Hareket edemiyordum. Nefes alamıyordum. Tuzağa düşmüştüm. Onun tuzağına düşmüştüm, hayranlıkla bakmaktan başka bir şey yapamıyordum.

Kalbim tekrar atmaya başladı, o kadar hızlı atıyordu ki nefes alamıyordum. Göğsümün içinde sıcaklık patladı, sıcak ve tamamen yakıcıydı. Ne olduğunu anlamadım. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Bu adam kim?

"Kusura bakma, güzelim. Seni görmedim."

Ruhuma kadar titreme geçti. Sesi. Tanrım, daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım. Eli sırtımda yanıyordu, dokunuşu beni esir alıyordu, görevimi tamamen unutmuştum.

"Uh—ben-ben—" Neden konuşamıyorum? Neden ona bakmaktan başka bir şey yapamıyorum? Bir şey söyle! Sevimli, komik veya çekici bir şey söyle. Lanet olsun, bir şey söyle! Sanki beynim kısa devre yapmış gibiydi. Tamamen işe yaramaz hale gelmişti.

Adonis Reincarnate sırttı ve lanet kalbim yine durdu. Hiçbir erkek bu kadar güzel olmamalı. O bakışıyla istediği her şeyi elde edebilirdi... beni de dahil.

Beni tekrar ayağa kaldırdı, ama dürüst olmak gerekirse, bu bir şeyi değıştirmede. Hâlâ zeminin altımda hareket ettiğini hissediyordum. Sanki bacaklarım jöle gibiydi ve her an düşecekmişim gibi.

Elimi tuttu ve tenimizin temas etmesiyle vücudumdan bir şok geçti. Evet, bu kesinlikle normal değildi. Hayatımda birçok erkeğe dokunmuştum, ama hiçbiri daha önce böyle bir tepki vermemişti. Tek yaptığı lanet olası elimi tutmaktı, beni öpmüyordu.

Belinden eğildi ve dudaklarını nazikçe elimin üstüne bastırdı.

Neredeyse bayılacaktım.

"İyi günler, güzelim." Göz kırptı, sonra elimi bıraktı ve arkasını dönmeden uzaklaştı.

Kalbim hızla atmaya başladı, sonra normal ritmine döndü. Sert bir nefes aldım. Bu da neydi böyle?

Kuru dudaklarımı yaladım, elime baktım ve parmaklarımı onun dudaklarının dokunduğu yere hafifçe sürdüm. Ruh eşine inançlıyım. Dünyada sana tam olarak uyan tek bir kişi vardı. Senin için orada olacak, seni sevecek ve her şeyden koruyacak biri. Senin için o kadar mükemmel biri ki, evren hayatlarınızı düzenlemiş, tam da doğru zamanda tam da doğru yerde buluşabilmeniz için sizi bir araya getirmişti.

O adamın kim olduğunu bilmiyordum, ama benim olduğunu biliyordum.

HATIRA ÇABUK SOLDU, ama o günkü duygular hala aynı güçle yanıyordu.

Lukyan Volkov — gözetleme görevini üstlendiğim adamın oğlu.

Hayatta onun benim için doğru kişi olacağını hayal bile edemezdim. Ruh ikizim. Kaderimdeki kişi. Ama öyleydi. Hiç şüphem yoktu.

Dimitri'yi takip ettiğim ilk birkaç hafta boyunca, onu çocuklarıyla birlikte hiç görmedim. Her zaman kendi işleriyle meşguldüler ve işiyle uzaktan yakından ilgili herhangi bir şey olduğunda, kimliğini açığa çıkarmadan onu takip etmek çok zordu. O gün Lukyan'ı ilk kez gördüm ve bu, hayatımı sonsuza dek değiştirdi.

Karşımda, Lukyan masanın başına bağlanmıştı, iki kolu da sandalyenin kollarına, bacakları da aynı şekilde bağlanmıştı. Başı öne eğilmişti, ona verdiğim ilaçtan dolayı hala baygındı.

Aylarca, her ayrıntıyı, planın ters gitmesi ihtimaline karşı düzinelerce acil durum planını düşünerek kendimi yıprattım. Hayatımda hiç bu kadar stresli olmamıştım. Her şey buna bağlıydı ve tek bir şey bile ters giderse, her şey boşa gidecekti.

Planımı kafamda bir kez daha gözden geçirdim.

Birinci adım: Lukyan Volkov'u takip edip onun hakkında bulabildiğim her şeyi öğrenmek.

İkinci adım: Onu kandırıp benimle evlenmesini

sağlamak. Üçüncü adım: Takip cihazını kesmek.

Dördüncü adım: Bana aşık olmasını sağlamak.

Son adım en zor olanı olacaktı. Sevilmesi kolay bir insan değildim. Çılgındım, nevroktim, kıskançtım ve hafif bir öfke sorunum vardı. Zor olacaktı, ama ne olursa olsun onu kazanmaya kararlıydım.

Lukyan'a son bir kez baktım ve geri döndüm. *Tamam.*

Yiyecekler, tamam. İçecekler, tamam. Çatal bıçak takımı, tamam. Mumlar, tamam...

"Bayan?" Solumda, Cedric mutfaktan içeri girdi. Elinde bir telefon vardı. "Kardeşiniz. *Yine.*"

Dudaklarım tiksinti ile büzüldü. *Kahretsin.* En azından Lukyan ile ilgilenmem gereken süre boyunca onunla konuşmaktan kaçınmayı umuyordum. Durumuna biraz şok olmuş ve kafası karışmış olacağı kesindi. Geçiş sürecinde ona tüm dikkatimi vermem gerekiyordu. Ama Lev son yirmi dört saat içinde üç kez aramıştı. Onun aramasını cevaplamazsam, işler gerçekten çok kötüye gidecekti.

"Ah, peki." Ellerimi önlüğümün önünden sildim ve yaklaşıp telefonu aldım. "Evet?"

"Sana bunu bir kez ve sadece bir kez soracağım, Lyla.
Neredesin lan?"

Her zamanki gibi hemen paniğe kapıldı. "Benden istediğin şeyi yapıyorum."

"Öyle mi? Çünkü bunu en son söylediğinde, yine o işe yaramaz Volkov çocuğunu gözetliyordun."

Gözlerim söz konusu adama kaydı. Hâlâ baygındı. "Onun hakkında böyle konuşman beni sinirlendiriyor, biliyorsun."

"Onu savunman beni endişelendiriyor, biliyorsun," diye tersledi. "Hedefimizi *tekrar* hatırlatmam mı gerekiyor?"

"Hayır. On üç yaşımdan beri her gün hatırlattın." Son on yıldır ruhumda biriken öfke yüzeye çıktı ve sesimde bunu gizleyemedim.

Lev bunu hissetmiş olmalıydı, çünkü arka plandaki gürültü sanki başka bir odaya geçmiş gibi aniden kayboldu. "Lyla. Bunu neden yaptığımızı unutma. O piç kurusu bizden neyi aldı."

Senden, diye neredeyse yüksek sesle söyleyecektim.

"Sadece plana odaklan. Başka hiçbir şeye. İhtiyacımız olan bilgiyi al. Dikkatinin dağılmasına izin verme. Anladın mı?" Gözlerim yine Lukyan'a kaydı. *Çok* geç.

"Bu kadar mı? Akşam yemeğine oturmak üzereyim."

Lev, kazandığını düşünerek, rahatlamış bir nefes aldığını tahmin edebileceğim bir nefes verdi. "Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun, değil mi?"

Hayır. "Evet." Benimle intikamı arasında bir seçim yapması gerekirse, neyi seçeceğini biliyordum... ve o ben olmayacaktım.

Lukyan kıpırdadı ve dudaklarından bir inilti çıktı. Kalbim göğsümde hızla atmaya başladı.

"Tamam, gerçekten gitmem gerek."

"Peki. Bir sonraki kontrol on iki saat sonra. Telefonuma cevap ver. Bitiş çizgisine çok yaklaştık, Lyla. Biraz daha dayan, sonunda intikamımızı alacağız."

Gözlerimi devirdim. Lev intikam almaya o kadar odaklanmıştı ki, gözünün önündeki gerçeği göremiyordu. Benim bu konuda hiç umursamadığımı. Sadece o umursadığı için ben de umursuyordum. O benim kardeşimdi. Onu seviyordum. İşler kötüye gittiğinde, o benim yanımda olmuştu. Beni korumuştur. Beni güvende tutmuştu. Ona hayatımdan çok daha fazlasını borçluydum. Ona sadakatimi borçluydum, bu yüzden ona yardım etmeyi kabul etmiştim. Bu yüzden onun çılgın planına uymuştum.

"Tamam. Sonra konuşuruz." O başka bir şey söylemeden telefonu kapattım.

Cedric beni izledi, koyu kahverengi gözlerinde endişe vardı. "Ne yaptığını bildiğinden emin misin?"

"Her adımda benimle birlikteydin. Bana güvenmiyor musun?"

"Biliyorsun ki öyle, ama" —bakışları Lukyan'a kaydı ve geri döndü—"onun yanında mantıklı düşünemeyeceğinden endişeleniyorum. O senin zihnini bulanıklaştırıyor."

Gülümsedim ve hayatımda ilk kez bu gülümseme içtendi. "Hayır. O zihnimi berraklaştırıyor." Başımı yana çevirdim ve Cedric bunu gitme işareti olarak algıladı.

Cedric'i seviyordum, *ama* o şekilde *değil*. O daha çok aşırı koruyucu bir amca gibiydi, kan bağı olmasa da. Benden sadece birkaç yaş büyüktü ve Lev ile ben evimizi kaybettiğimizde yanımda olmuştu, bize dayatılan yeni dünyada yolumuzu bulmamıza yardım etmişti. Lev on sekiz yaşına geldiğinde kontrolü ele aldı ve aramızdaki dinamik değişti. Cedric geri plana itildi, liderlikten şerefli bir korumaya dönüştü. Her zaman umursamadığını söylerdi, ama ben onun bir parçası gizlice umursadığını düşünüyordum, bu yüzden Lev'in yerine benim yanımda kalmayı seçmişti.

Telefonu cebime geri koyup, hızlıca masayı hazırladım, pişirdiğim tüm yemekleri mükemmel bir şekilde masaya yerleştirdim ve Lukyan'ın başı yarı açık, şaşkın gözleri bana bakarken işimi bitirdim.

Gösteri zamanı.

"Sonunda uyandın." Ona bir düşman değil, bir dostun yanında olduğunu hissettirmek için sıcak ve nazik bir gülümseme sundum.

Pek işe yaramadı. Bilinci yerine geldiğinde, birden irkildi ve hemen kelepçeleri çekmeye başladı.

"Ne oluyor lan?" Lukyan, kollarını sertçe çekerek tısladı. Kurtulması imkansızdı. Kolçaklara 12 cm kalınlığında metal kelepçeler

takmıştım.

"Kimsin sen? Neler oluyor? Neredeyim ben?"

Fırın tepsilerinden birini ayarlarken yüzümdeki gülümsemeyi korudum, onu bir santim sola, sonra sağa kaydardım. "Ben senin karınım, aptal."

"Benim... ne?" Hâlâ sersemlemişti, ilacın etkisi hâlâ vücudunda devam ediyordu. Kuru dudaklarını yaladı ve odayı yavaşça dolaşarak her şeyi içine çekti.

Bu evi, planımın parçalarını yerine koymaya başladığımda, aylar önce satın almıştım. Çok güzel bir yerdi. Uzak bir yerdeydi. İşler biraz... gürültülü hale gelirse diye, herkesten uzaktaydı. Üç katlıydı. Muhteşem, koyu renkli antika özelliklere sahipti. Gerçek ahşap zeminleri vardı. Lanet tavanda avizeler vardı. Her şey vardı.

Hayalimdeki evdi. Kendimi bu evde yerleşip bir aile kurarken görebiliyordum. Çocukluğumda hiç yaşayamadığım o sıcak, ev gibi hissi de dahil olmak üzere, isteyebileceğim her şeye sahipti.

Gözleriyle odayı bir tur dolaştıktan sonra, muhtemelen bir kaçış yolu arıyordu — onun yerinde olsam ben de öyle yapardım — sonunda önündeki masaya odaklandı. Şaşırtıcı mavi gözlerinde tüm o yiyecekler karşısında açlık parladı. Benim Lukyan'ım yemeği severdi.

Onu bir yıldan fazla bir süredir yakından izliyordum. Alışkanlıklarını takip ediyordum. Rutinlerini. Neyi sevdiğini. Neyi sevmediğini. En sevdiği yemekleri. Giyinme tarzını. Onun yaptığı her hareketi içeren düzinelerce günlüğüm vardı, böylece o an geldiğinde, onu nihayet ele geçirdiğim anda, onun hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilecektim.

"Sen *o kadınsın*, değil mi? Beni takip eden kadın." Yine bağlarından kurtulmaya çalıştı. "Bırak beni. *Hemen*."

İçimden titredim. Ah, o sert, hakimiyetçi ses. Keşke onu tersine çevirip itaatkar bir ses haline getirebilseydim.

Her şeyin bir zamanı var.

"Çok isterdim, ama yaparsam kaçacağın hissine kapılıyorum." Masaya son bir kez baktım, düzenlemeden memnun kaldım ve önlüğümü çıkardım.

Önlüğün altında en güzel elbisemi giymiştim. Alt kısmı genişleyen beyaz, ince askılı bir elbise. Saçlarımı çözdüm, bal sarısı bukleler omuzlarımdan sırtımın alt kısmına kadar döküldü.

"Kaçmazdım," dedi Lukyan, beni yakından izleyerek, gözleri berrak ve tamamen odaklanmış bir şekilde. "Seni öldürürdüm."

Omurgamdan bir karıncalanma hissettim. *Oh, seni kırmak çok eğlenceli olacak.* "Öyle mi?" Masanın diğer ucuna oturdum ve peçetemi düzelttikten sonra kucağıma koydum. "Biraz sert değil mi sence? Yıldönümümüzü kutlamak için bize güzel bir akşam yemeği pişirmek için bu kadar uğraştım."

"Bizim... bizim ne?!"

"Yıldönümümüz." Elim uzandı ve boş tabağımın yanındaki şarap kadehini kavradı. Dudaklarıma götürdüm ve küçük bir yudum aldım, gözlerim onunkilerden hiç ayrılmadı. "Tanışalı on dokuz ay oldu. Hatırlamıyor musun?"

Yüzünde şaşkınlık ve hayal kırıklığı belirdi. "Neden bahsediyorsun? Hiç mantıklı değil! Seni hayatımda hiç görmedim! Bırak beni. Hemen bırak beni!" Lukyan tekrar direndi, kollarını o kadar sert çekti ki acıdan yüzünü buruşturdu, ama durmadı. Homurdandı ve hırladı, vücudunu sağa sola savurdu.

Ben şarabımı yudumlamaya devam ettim. "Dur. Sadece kendine zarar vereceksin ve senin acı çektiğini görmek bana da acı veriyor, aşkım."

"Bana" —homurdanma—"öyle" —hırlama—"sakın demel!"

Orada oturup, onun mücadeleye devam etmesini izledim. Yalan söylemiyordum. Onu o halde görmek, bileklerini çok sert çektiği için cildinin kızardığını görmek gerçekten canımı yakıyordu. Ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Kaçmaya çalışmanın ne kadar anlamsız olduğunu kendisi anlamalıydı.

Birkaç dakika sonra, koltuğuna geri çöktü ve zor nefes alıyordu. "Bak, benden ne istediğini bilmiyorum, ama her ne ise, onu elde edemeyeceksin."

"Ne istediğim oldukça açık bence." Gözlerim onun üzerinde dolaştı. Yavaşça. Sistematiik olarak. Her bir özelliğine dikkatle baktım. Keskin çenesi. İpeksi, omuz uzunluğunda koyu saçları. O ışıktaki fırtına mavisi değil de turkuaz gibi görünen gözleri. Heykel gibi

yüzü ve güçlü çenesi. Gözlerimi onun her santimetresinde gezdirdim, vücudumun her hücresi sahiplenme duygusuyla gerildi. "*Seni* istiyorum. Bütün bunları" —kollarımı genişçe açtım—"senin için yaptım. Sonunda birlikte olabilmemiz için. Biz ruh ikiziyiz. Seni gördüğüm anda hissettim. O kopmaz bağı. Birlikte olmak için *yaratıldık* ve hiçbir şey, hiç kimse bizi durduramaz. Kalplerimiz birbirine bağlı. Kontrolümüz dışındaki güçler tarafından birbirine bağlanmış. Bu kader. Anlamıyor musun? *Kader*."

Bana baktı, ağzı hafifçe açık, sadece şaşkınlık olarak tanımlayabileceğim bir ifadeyle. "Oh. Sen deli gibisin."

"Ben '*zihinsel olarak baharatlı*' terimini tercih ederim," dedim ve şarabımdan son bir yudum aldıktan sonra kadehi masaya bıraktım.

"Ne dersen de. Deli delidir."

Bu, ilk kez deli olarak adlandırıldığım an değildi. Gerçekçi olalım. İkinci ya da üçüncü kez de değildi. Deli ve ben en iyi arkadaştık. Yan yana dans ediyorduk, sonsuza kadar birlikte o çizgide dengede duruyorduk. Bu yüzden insanlar bana deli dediğinde hiç rahatsız olmuyordum.

Çılgındım.

Ve ben öyle olmayı seviyordum.

Gözlerim onun gözlerine kilitli kalırken, parmaklarımı şarap kadehine daldırıp göğsüme götürdüm ve sıvının cildime damlamasına izin verdim. "Deli olmak seni tahrik etmiyormuş gibi davranma."

Gözleri ateşle parladı, bakışları sıvının göğüslerimin arasındaki vadiden aşağı akışını takip etti. Koltuğunda hafifçe pozisyonunu değiştirdi. "Beni neyin tahrik ettiği önemli değil," diye homurdandı, sesi kaba çıkmıştı.

İçimde bir zafer duygusu uyandı. Evet, benim çılgınlığım onu kesinlikle tahrik etmişti.

"Beni kaçırıp, seninle olmamı bekleyemezsin. Ben başka birine söz verdim..."

Onun başka biriyle birlikte olduğundan bahsedilince göğsümde sıcak, alev alev bir öfke patladı. Bir bıçak aldım ve masaya o kadar sert vurdum ki, bıçağın ucu kulakları sağır *eden bir gürültüyle* tahtaya saplandı.

Ağzını kapattı ve başka bir şey söylemedi.

Akıllıca.

Öfke geldiği kadar çabuk kayboldu ve ben garip bir kahkaha atarak boğazımı temizledim. "Kusura bakma," dedim, saçlarımı düzelterek. "Spontane şiddet eğilimliyim."

"Spontane şiddet eğilimli," dedi Lukyan, yavaşça gözlerini kırıştırmakla.

"Evet. Ama merak etme. Her zaman böyle değil. Sadece insanlar beni kızdırdığında." Önümdeki çeşitli tepsilerden birkaç parça et aldım ve tabağıma koydum. Birden aklıma bir şey geldi. "Ah, ne aptalım! Böyle kısıtlı bir şekilde yemek yiyemezsin. Gel, sana yardım edeyim." Bir elim tabağımda, ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm. Lukyan, sanki ne yapacağımdan korkuyormuş gibi, her hareketimi takip ederek, şüpheyle gözlerini kısarak beni izledi.

"Sana zarar vermeyeceğim," dedim ve onun solundaki boş koltuğa oturdum. Tabakta biraz kuzu eti, hindi eti ve sığır eti vardı. En çok kuzu etiyle gurur duyuyordum, bu yüzden onu seçtim, çatala birazını şişledim ve havaya kaldırdım. Lukyan heykel gibi hareketsiz kaldı. "Ye," diye ısrar ettim. "Aç olmalısın. Neredeyse bütün gün dışarıdaydın ve bugün günümüzde kahvaltı yapmadığını biliyorum."

"Yemek istemiyorum. Beni serbest bırakmanı istiyorum," diye bağırdı, sandalyesinde çırpınarak. "Beni burada tutamazsın! Gitmeliyim! Gitmezsem kız kardeşimin hayatı tehlikede..."

"Ne? *Any*a ile evlenmek mi?" Onun adını alaycı bir şekilde, biraz da küçümseyerek söyledim. Çatalımı iç çekerek masaya bıraktım ve arkama yaslandım. "Gerçekten bunun olmasına izin vereceğimi mi sandın?" Başını benden başka yöne çevirdi. Elimi uzattım ve çenesini tutup bakışlarını bana çevirdim. "Sen *benimsin*. Her santimerin. *Biz* evliyiz. *Sen* ve *ben*." Unutmuş olabilir diye, onun parmağıma taktığı alyansı ona gösterdim.

Çenemi elinden çekip bana kaşlarını çattı. "Sen beni *kandırdın*."

Omuz silktim. "Ayrıntılar önemli değil. Yasal olarak bağlayıcı." Gözlerinde öfke parladı. Yine çırpındı. "Bunu yapamazsın!

Ne olduğunu anlamıyorsun!" "Kız kardeşin güvende."

Hareketsiz kaldı. "Neden bahsediyorsun?"

Çatalı tekrar aldım ve ağzına götürdüm. Aramızda sessizlik hakimdi. Gözlerime bakarak, gözlerinde meydan okuma parıldıyordu. Niyeti belliydi. Cevaplar istiyorsa, yemek yemesi gerekiyordu. Onun aç kalmasını istemedim. Sert ve şiddet dolu bir bakış attı, sonra yavaşça öne eğildi, dilini etin etrafına doladı ve onu aldı. Dilinin o şekilde hareket etmesi beni etkiledi. Yüzünde hala o sert bakışla çiğnedi.

Ona parlak, göz kamaştırıcı bir gülümseme attım. "Aferin oğlum."

Yüzünde farklı bir ifade belirdi. Henüz çözemediğim bir ifade.

"Aileni ne kadar sevdiğini biliyorum. Seni uzun zamandır izliyorum, aşkım..."

"Çünkü bu hiç de ürkütücü değil," diye mırıldandı. "Ürkütücü mü, romantik mi?"

Gözlerimin içine bakarak, "Ürkütücü," dedi. "Yoksa?"

"Ne hakkında konuştuğunu bana söyler misin?!" "Tamam, tamam, tanrım.

Biliyorsun, seni izlediğim

"Ne diyebilirim ki? Deli bir kadın tarafından kaçırılıp bağlanmak insanın ruh halini etkiliyor," diye tersledi.

"Ne diyebilirim ki? Deli bir kadın tarafından kaçırılıp bağlanmak insanın ruh halini etkiliyor," diye tersledi.

"Huh. Bilemem. Daha önce kaçırıldığımı söyleyemem. Ama sen? Bu ne demek oluyor? İkinci mi?"

"Çok komiksin."

"Biliyorum." Ona bir parça daha et verdim. "Bunu uzun zamandır planlıyordum. Hayatındaki herkesi uzun zamandır izliyordum, sana yakın olanları da, sadece çevrende olanları da. Anya'nın korumalarından birine deli gibi aşık olduğunu biliyor muydun?"

Kaşlarını çatması, bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. Bilmiyordu.

"Evleneceğin kadın hakkında *bir* şey biliyor musun?"

Yine cevap vermedi, ama benim buna ihtiyacım yoktu. Lukyan'ın telefonunda, dizüstü bilgisayarında, sahip olduğu tüm elektronik cihazlarda yaptığı her şeyi görebiliyordum. Hepsine dinleme cihazı yerleştirmiştım. Onu bir kez bile aramaya çalışmadı.

"Aslında çok hoş bir kız. On dokuz yaşında. Düne kadar çok sakın, ayrıcalıklı bir hayat sürüyordu. Şimdi ise kaçak durumda. Muhtemelen bir otel odasından diğerine geçerek yaşıyor. Bu yüzden onun yerini almam çok kolay oldu, anlıyor musun? O çoktan gitmişti ve ben o koridorda yürürken ailesi bile fark etmedi, çünkü ikisi de kendileri ve kendi planları dışında kimseyi umursamayacak kadar bencil insanlar."

"Bütün bunları nasıl bilebilirsin?"

Dalgın dalgın omuz silktim, kendi zihnimin sinsiyi beni sırtıtmaya zorladı. "Çünkü onun en iyi arkadaşı oldum ve onu korumasıyla kaçmaya ikna ettim."

Şaşkınlıkla gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne dedin?"

"Eh, nişanlandığını öğrendiğimde, bunu öylece bırakamazdım, değil mi? Tahmin edebileceğin gibi, pek de mutlu değildim. Kızarmış patates ister misin?" diye sordum, sebzeyi şişleyip ona uzattım. Hızla yedi, açıkça devam etmemi bekliyordu. "Onu öldürmeyi düşündüm. Aslında birkaç kez neredeyse yapıyordum. Kesinlikle daha kolay bir seçenek olurdu." Kıkırdadım. "Ama bunu yaparsam ne olacağını biliyordum. Büyükbabanın, evliliği gerçekleştirmezsen kız kardeşini öldüreceğini söylediğini biliyordum. Bu arada, bu gerçekten çok pislikçe bir davranış. Üzgünüm ama o adam ciddi bir pislik. Hangi büyükanne ya da büyükbaba torununa böyle bir tehditte bulunur? Neden onu öldürmeye çalıştığınızı anlayabiliyorum."

Lukyan sertleşti. "*Bunu* nereden biliyorsun?" diye sordu, dehşete kapılmış bir şekilde.

"Bir seferde tek soru, aşkım. Her neyse, Anya'yı öldürmek, kız kardeşini öldürmek anlamına geliyordu ve onu ne kadar sevdiğini biliyorum. Ne kadar yakın olduğunuzu. Sana asla böyle bir acı çektiremezdim, bu yüzden başka bir yol bulmam gerekti. Anya'nın yakın çevresine sızdım. En sevdiği giyim mağazalarından birinde onunla tesadüfen karşılaşmış gibi yaptım ve onun güvenini kazanana kadar kendimi geliştirdim. O bir arkadaşına, *gerçek* bir arkadaşına ihtiyaç duyuyordu. Sadece nüfuz veya statü için onunla takılan birine değil. Bana çok çabuk bağlandı."

İnan ya da inanma, aslında onun için biraz üzölmeye başladım. İnsanlarla gerçek bağlar kurmaya açtı. *Onu* seven ve önemseyen birine. Nedenini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Anya'nın etrafında toplanan tüm

Anya'nın etrafında bulunan kadınların hepsi tam anlamıyla cadalozdu. İçlerinden biri gizemli bir şekilde ortadan kayboldu, ama bununla benim hiçbir ilgim yoktu.

Yoksa vardı mı?

Tamam, evet, vardı. O cadaloz bana *ikinci el fahişe* dedi, ben de boğazını kestim ve Neva Nehri'ne attım. Cesedi hiç bulunamadı.

Oops.

"Birkaç hafta sonra, Anya'nın koruması Nathan'a, Nathan'ın da Anya'ya ilgi duyduğu apaçık ortadaydı. Bir şey içmek ister misin? Şarap, bira, viski, votka var. Ne istersen var."

Lukyan reddedecek gibi göründü, ama sonra bir kez başını salladı. "Elinde en sert olanı ver."

Vücudum heyecanla titredi. Çok küçük, neredeyse hiç yok denecek kadar küçük bir heyecandı, ama benim için bu bir ilerlemeydi. Boş bir bardak aldım ve ona bulabildiğim en iyi votkadan bir shot doldurdum. Hızla yanına döndüm ve onun yanında durup ona baktım.

"Ağzını aç."

Yine o lanet olası bakış vardı. Anlayamadığım bakış.

Lukyan başını hafifçe geriye eğip dudaklarını aralarken bakışları üzerimde kaldı. Takdirle alt dudağımı dilimle yaladım. Emirlerimi böyle yerine getirdiğinde, tüm vücudum arzuyla titremeye başladı.

İçeceği bir dikişte içtim, başını sabit tutmak için ellerimle kavradım ve eğilip ağzımdan onun ağzına sıvıyı döktüm. Şok anlık oldu. Bir saniye kadar kaskatı kesildi, gözleri fal taşı gibi açıldı, ama son damla votka diline değene kadar ağzını kapatmadı. Hızla yuttu ve gözlerindeki bakışta hiçbir şüphe yoktu.

Saf, katıksız bir ihtiyaç. Aramızdaki cinsel gerilim havada gergin bir şekilde hissediliyordu. Onun ateşli bakışları altında cildim yanıyormuş gibi hissettim. "Aynı odada

b u l u n d ukları her seferinde, havai fişekler

"patladı," diye fısıldayarak devam ettim, gözlerimi onun gözlerine dikerek. Anya ve Nathan'dan bahsediyordum, ama Lukyan benim

bizden de bahsettiğimi biliyordu. Kırılmaz bağımızdan. "Dürüst olmak gerekirse, başka kimsenin bunu görememesine şaşırdım." Lukyan'ın sert, katı vücuduna son bir kez baktıktan sonra, tekrar oturdum ve bacaklarımı çaprazladım. "Meğer Anya da benim kadar senin evliliğini istemiyormuş." Ellerim kucağıma indi. Elbisenin kenarlarını bacaklarımın arasına çekerek bacaklarımı biraz daha açtım ve uyluklarımın içini ortaya çıkardım.

Lukyan gerginleşti ve tüm dikkatini bana vererek beni izledi.

"Ama başka seçeneği yoktu. Babası onu zorluyordu, başka seçenek bırakmıyordu. Düşünden önceki gece, yıkıldı. Nathan'a aşık olduğunu, onun da ona aşık olduğunu, ama bazı ailevi yükümlülükler nedeniyle birlikte olamadıklarını söyleyerek bana ağladı. Ona kalbinin sesini dinlemesini söyledim. O aşk, dünyadaki tüm riskleri almaya değerdi. Onu onunla kaçmaya ikna ettim ve böylece seni ve aileni bu durumdaki tüm suçlamalardan akladım. Büyükbaban, senin kontrolün dışında olan bir şey için seni cezalandıramaz. Anya'nın kaçması, anlaşmadan vazgeçenlerin Tarasovlar olduğu anlamına geliyordu. Sen değildin. Anya'nın ailesine düşünü gerçekleştiremeyeceği için özür dilediği bir not bırakmasını sağlayarak bunun açıkça belli olmasını sağladım. Anya, notu gelinliğiyle birlikte otel odasına bırakmamı istedi. Onun yerini alacağımı bilmiyordu.

"Nasıl oldu da ailesi, düşün töreninde *onun* yerine *senin* yürüdüğünü fark etmedi? Kendi kızlarını?

"Dediğim gibi, ailesi inanılmaz derecede bencil. Ona neredeyse hiç ilgi göstermiyorlardı. Şanslıyım ki, Anya ve ben aynı boydayız, saç rengimiz ve vücut yapımız aynı. Anya'nın gelinliğini giydim ve yüzümü sürekli örten duvak sayesinde, onun yerine benim olduğumu hiç fark etmediler. Eve döndüklerinde, Anya'dan onlara bıraktığım notu bulacaklardı ve parçalar bir araya gelmeye başlayacaktı. Anya, kimse onun gittiğini fark etmeden kaçıp ortadan kaybolabilmek için birini kendi yerine geçmesi için ayarlamış gibi görünecekti ve bu da ona başlangıç için bolca zaman kazandıracaktı."

Kaşlarındaki hafif çatık ifade, hala bir şeylerden kafasının karışık olduğunu gösteriyordu. Ona bir dilim kuzu eti uzattım ve o da itiraz etmeden aldı

içimi mutlu eden bir dansa tutuşturdu. Bana karşı daha rahat davranmaya başlamıştı. *Onu kendi tarafıma çekmek sandığımdan daha kolay olabiliirdi.*

"Peki ya büyükbabam?"

"Ah. Anya'nın ebeveynlerinden biraz daha zor kandırılırdı. Sinir bozucu derecede gözlemciydi. Bir şeylerin ters gittiğini fark etmesini göze alamazdım, bu yüzden onu meşgul tutmam gerekiyordu. Depolarından birine baskın düzenlettim. Rakiplerinden birine, onun elinde alınmaya hazır bir sürü malzeme olduğu konusunda küçük bir ipucu verdim ve onlar da hemen harekete geçti. Düğün yapıldığı sırada o, bunun sonuçlarıyla uğraşmakla meşguldü."

"Tanrım." Neredeyse inanamıyormuş gibi başını salladı. "Düşünmediğin bir şey var mı?"

Bir an düşündüm. "Sanmıyorum. Ben çok titiz biriyim."

"Evet, bunu fark etmeye başladım," diye derin ve ağır bir nefes vererek söyledi. Bunun için kızgın mı yoksa gururlu mu olduğunu anlayamadım.

Gurur duyduğunu söyleyebilirdim.

"Peki şimdi ne olacak? Bu, ben sana aşık olana kadar beni burada kilitli tutacağın 365 *Gün* gibi bir durum mu?"

"Sen zaten bana aşıksın. Sadece henüz farkında değilsin." Göz kıptım.

"Daha önce hiç tanışmadığım birine nasıl aşık olabilirim? Lanet olası adını bile bilmiyorum."

En çok korktuğum şey buydu. Ailelerimizin bir geçmişi vardı. Derin, kirli bir geçmiş. Bu geçmişin onun hakkımdaki görüşünü etkileyeceğinden korkuyordum. Kim olduğumu söylediğim anda beni terk edeceğini düşünüyordum.

Ama bunu yapmak zorundaydım. Başka seçeneğim yoktu. Birbirimize karşı dürüst olmazsak, bir çift olarak ilerleyip birlikte bir hayat kuramazdık. O öğrenene kadar.

"Benim adım Lyla. Lyla Voznesensky."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

LYLA VOZNESENSKY

"Voznesensky mi dedin?" Onun değişimi anlık oldu. Lukyan'ın vücudu taş gibi dondu, sesi soğuk ve hesaplayıcıydı. Onun hakkında sevdiğim o çocuksu, eğlenceli cazibeden eser yoktu.

Bunun olacağını biliyordum. Bekliyordum. Hatta buna hazırlıklıydım. Yine de, ilişkimizde muhtemelen bir adım geri attığımızı bilmek, durumu daha kolay hale getirmedi.

Yine de başımı dik tuttum, bunun beni yıkmasına izin vermedim. "Evet. On yıl önce ailenize yapılan saldırıyı babam düzenledi."

"Baban annemi öldürdü," diye bağırdı, gözleri nefretle yanıyordu.

"*Senin* baban da benim tüm ailemi öldürdü. Bence bu bizi eşit yapar, sence de öyle değil mi?"

"Hiç de öyle değil," diye tısladı. "Annem dövüldü, işkence gördü, tecavüze uğradı ve kirli, çürümüş bir binada çıplak bırakılarak tek başına ölüme terk edildi."

Onun sesindeki hüznün beni bir parça suçluluk duygusuyla doldurdu. Bu duygu benim için mantıksızdı. Babamın günahlarından ben sorumlu değildim, ama yine de kendimi kötü hissediyordum. Lukyan annesini kaybettiğinde on iki ya da on üç yaşında olmalıydı. O küçük çocuğu hayal etmekten kendimi alamadım

küçük çocuğu hayal etmekten kendimi alamadım... Olanları anladığında ne kadar üzölmüş olmalıydı.

"Ve baban gece yarısı evime gizlice girip annemi, babamı, amcamı öldürdü, sonra da beni ve kardeşimi çöp gibi bir yetimhaneye attı," diye karşılık verdim.

"Bu yüzden mi beni kaçırdın? Bu yüzden mi buradayım? Ailemden intikam almak için mi?"

Ben alaycı bir şekilde "Hayır" dedim. Bu konuda olması gerektiğı kadar üzölmemiştim. Gerçek şu ki, ailem pislikti. Babam, kurallarına uymadığımda beni dövmeıi severdi ve annem ya sarhoş ya da kafası güzel olduğundan bunu fark etmezdi. Ya da belki fark ediyordu ama umursamıyordu. Bu mantıklıydı. Her halükarda, ikisi de Yılın Ebeveyni ödölünü kazanacak gibi değildi. Dürüst olmak gerekirse, Bratva Kasabı onları öldürdüğünde bana bir iyilik yapmıştı. Ailemden nefret ediyordum.

Lev ise onları çok severdi. Ama benimle aynı deneyimi yaşamamıştı. Ne de olsa o ilk doğan oğuldu. Mirasçıydı. O tüm sevgiyi aldı, ben ise tüm nefreti. Lev bunun farkındaydı. Yıllar boyunca, babamın hoşuna gitmeyen bir şey söylediğim veya yaptığım için maruz kaldığım dayaklara tanık olmuştu. Beni sevmesine rağmen, kardeşim bir kez bile müdahale etmeye çalışmadı. Beni babamın öfkesinden kurtarmaya çalışmadı. Sadece sonra yanıma gelip kanı temizlemeye yardım ederdi.

Yani, hayır. Dimitri'nin onları öldürmüş olması umurumda değildi.

Lukyan'ın yüzündeki ifadeye bakınca dudaklarımdan hüznölü, hayal kırıklığı dolu bir iç çekiş çıktı. Öfke. Tiksinti. Nefret. Benden nefret ediyordu ve bu kalbimi kırıyordu. "Belki de bu gecelik bu kadar yeter. Uzun bir yirmi dört saat oldu. Eminim biraz dinlenmek iyi gelir."

Hiçbir şey söylemedi. Onun ilgisizliğinden çok öfkesini tercih ederdim. Babamın eylemlerinden sorumlu olmasam da, Lukyan'ın gözünde hala suçluydum.

Ayağa kalktım ve ellerimi elbisenin önünden sildim. "Cedric." O, fuayeden içeri girdi ve Lukayn'ın sandalyesinin arkasında durdu, elleri arkada. "Lukyan'ı odasına götür lütfen. İhtiyacı olan her şeyin olduğunu kontrol et."

"Evet, hanımefendi." Elini Lukyan'ın omzuna koydu. "Bana sorun çıkaracak mısın?"

Başını omuzlarında çevirdi ve Cedric'e soğukkanlı, sakın ve kendinden emin bir şekilde baktı. "Hayır," dedi, *p* harfini patlatarak.

Lukyan'ı yeterince uzun süre izlemiştim, yalan söylediğini biliyordum. Sorun çıkarmaya niyetliydi. Sorun çıkarmadan Lukyan olmazdı.

Ama meraklandım, bu yüzden olayın gelişmesini izledim.

Cedric cebinden bir anahtar takımı çıkardı ve bir dizinin üzerine çöktü. Önce Lukyan'ın ayak bileklerindeki kelepçeleri açtı, sonra ayağa kalktı ve bileklerindeki kelepçeleri açtı. Önce sol, sonra sağ...

Lukyan, bir kedi gibi çevik ve atik bir şekilde ayağa fırladı, bir elini kol dayanağına koydu ve bacağını yukarı kaldırıp Cedric'in başının yan tarafına tekme attı.

Kaşları kalktı. *Etkileyici.*

Cedric yere yığıldı ve Lukyan arkasına bakmadan odadan fırladı.

Bir nefes verdim ve masanın başına oturdum. Şarap kadehimi aldım ve arkama yaslanarak küçük yudumlar aldım, alkolü yutmadan önce ağzımda dolaştırdım.

Hmm. Tatlılığı biraz fazla geliyor. Kırmızı şarabı tercih etmeliydim.

Beş saniye bile geçmeden Lukyan odaya koşarak geri geldi. Kısa bir an gözlerimi karşıladıktan sonra sağımdaki pencereye koştu. Pencere güzel tül perdelerle kaplıydı. Perdeleri açtı ve küfretti.

Camın arkasında, ön kapının üzerinde gördüğü şeyin aynısı vardı.

Çelik bir silindir.

Evin her yerindeydiler ve evi adeta bir hapishaneye çeviriyorlardı. Onları geri çekmenin tek yolu, sadece *benim* bildiğim yirmi dört haneli bir şifreydi.

Onun odadan odaya koşarak her pencereyi, her kapıyı kontrol edip kaçacak bir yol aradığını izlerken ağzıma bir patates attım.

Kaçmanın bir yolunu arıyordu. Ben tam olduğum yerde kaldım, tamamen sakin bir şekilde yemeğe devam ettim.

Bu evi, sadece Lukyan'ın güvenliğini sağlamak için değil, aynı zamanda onun sonsuza kadar benim olması için de tam olarak ihtiyacım olan şeye dönüştürmek için hiçbir masraftan kaçınmamıştım. Kaçış imkânı asla olmayacaktı.

Lukyan biraz nefes nefese odaya geri girdi. Ateşle yanan mavi gözleri bana çevrildi. "Beni buradan çıkarın lan," diye bağırdı.

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun, aşkım," dedim sakin bir şekilde, bıçağım ve çatalarımla bir parça eti daha küçük parçalara ayırarak. "Şu anda üzgün olduğumu biliyorum. Dediğim gibi, senin için stresli bir yirmi dört saat oldu. Çok şey yaşadın. Çok kısa bir sürede çok fazla bilgi aldın. Neden yukarı çıkıp biraz dinlenmiyorsun..."

Kolunu bir hareketle, masanın üzerindeki eşyaların yarısını yere attı. "Dinlenmek istemiyorum! Beni hemen buradan çıkarın, yoksa yemin ederim, sizi öldürürüm."

"Beni öldürürsen buradan asla çıkamazsın. Kilidi açmak için yirmi dört haneli bir şifre gerekiyor ve bunu sadece *ben* biliyorum. Bu, on altı milyondan fazla olası kombinasyon demek. Doğru şifreyi bulmadan çok önce açlıktan ve susuzluktan öleceksin."

Bir an düşündü, sonra omuz silkti. "Peki." Yerdeki bıçaklardan birini aldı. "O zaman onu senden kesip çıkaracağım."

Heyecan omurgamdan aşağıya doğru yayıldı. Bıçağımı ve çatalımı bıraktım, bacaklarımı yavaşça ve zarıfçe açtım ve ayağa kalktım, dudaklarımda hevesli ve kötücül bir sırıtış vardı. "Bunu söylemeni umuyordum."

Bir an şok olmuş gibi gözlerini kırptı, sonra o da sırtarak karşılık verdi, gözlerinde ateş dans ediyordu ve sonra üzerime atıldı. Bıçağının darbesinden kaçmak için eğildim ve öne doğru eğilirken bacağımı kaldırıp yüzüne vurdum. Homurdandı, geriye doğru sendeledi ama çabucak toparlanıp tekrar saldırdı.

Bu biraz haksızlıktı. Lukyan biraz dezavantajlıydı. Onu bir buçuk yıldan fazla bir süre boyunca inceledim. Kardeşleriyle dövüşürken saatlerce onu izledim, vücudunun nasıl hareket ettiğini öğrendim. En sevdiği manevraları.

En sevdiği hareketleri. Bu, onun saldırılarından kaçınmayı kolaylaştırmıyordu, ama bana biraz avantaj sağlıyordu.

Döndüm, eğildim, kaçtım, savuşturdum ve engelledim. O saldırırken ben kaçıyordum, odanın içinde hareket ediyorduk, sanki iki sevgilinin güzel bir dansı gibiydi. Kes, eğil. Bıçakla, dön. Kes, dön. Döndük, döndük.

"Nasıl bu kadar hızlı olabiliyorsun?" diye sinirli bir şekilde homurdandı ve tekrar yumruk attı.

"Hayatım boyunca insanlardan kaçındım. Bu konuda oldukça iyi oldum."

"

"Hayır, saçmalık." Hızlı ve güçlü bir hareketle yüksekte bir darbe indirdi ve ben geriye atladım ve kıl payı kaçtım. "Hareketlerin. Zarif. Akıcı. Dansçı mısın?"

"Belki." Ona en *çekici* bakışımı attım. "Senin için dans etmemi ister misin?"

Dudaklarındaki gülümseme tüm vücudumu titretti. Cevap vermedi, ama verse cevabının ne olacağını biliyordum. İsteddiği kadar inkar etmeye çalışabilirdi, ama onu *taniyordum*. Bu tür şeyleri sevdiğini biliyordum. Çılgın, öngörülemez hareketleri seviyordu. Benim o kadar dengesiz olmamı, ne yapacağımı bilememesini seviyordu.

"Beni sonsuza kadar burada kilitli tutamazsın."

"Sonsuza kadar beklemeye gerek yok. Sadece, bensiz yaşayamayacağını anlamam için yeterli bir süreye ihtiyacım var."

Cedric inleyerek kıpırdadı. *Buna bir son verme zamanı gelmişti*. Bilinci yerine geldiğinde çok zor anlar yaşayacaktık ve Lukyan'ı gözümün önünden ayırmadan onu sakinleştirmeye çalışmak istemiyordum.

Durumu tersine çevirmek Lukyan'ı şaşırttı çünkü ben çoğunlukla savunmada kalmıştım. O bunu beklemiyordu, ki bu tam da benim beklediğim şeydi. Gözlerini kocaman açmasına neden olacak bir hızla ileri atıldım, sola doğru bir hareket yaptım, sağa döndüm, onun arkasına geçene kadar etrafında döndüm ve sonra üzerine atladım, kollarımı boynuna sıkıca dolayarak ders kitaplarındaki gibi bir boğma hareketi yaptım.

"Üzgünüm, aşkım. Sana zarar vermek istemiyorum."

Nefes almakta zorlanarak, vücudu çırpınarak hırıltılı bir ses çıkardı. Kollarını kaldırıp omuzlarımı kavradı, sonra beni üzerine attı

ve beni masanın üzerine çarptı.

Siktir. Bunu yapmak için ne kadar güç gerekti. Tanrım.

Kavga ettik, o kollarımı sabit tutmaya çalışırken, ben de çaresizce onun elinden kurtulmaya çalışıyordum. Sonunda, onun gücü galip geldi ve kollarımı yere çarptı, ellerini bileklerime sıkıca doladı. Bacaklarımın arasındaydı, vücudu benim üzerime eğilmiş, göğsü inip kalkıyordu. Kalbim göğsümde hızla atıyordu. O kadar yakındı ki, damarlarımda dolaşan adrenalin, vücutlarımızın kesiştiği her yeri aşırı derecede fark etmemi sağlıyordu.

"Şifreyi söyle," diye sertçe bağırdı, gözlerimi dikip bana baktı.

"Neden? Sen de benim gitmeni istemediğim kadar gitmek istemiyorsun."

"Sen benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun!"

Hareketin neden olduğu kollarımdaki acıyı görmezden gelerek öne doğru uzandım, ta ki yüzlerimiz birbirine bir nefes uzaklıkta olana kadar. "Senin hakkında *her şeyi* biliyorum, Lukyan," diye fısıldadım. "O aptal kişiliğin arkasına, zeki ve yaratıcı beynini sakladığını biliyorum. İnsanların seni hafife alması için kendini aptal gibi gösterdiğini biliyorum. Tek istediğinin ailene kendini kanıtlamak ve onların seni gerçekte olduğun gibi görmelerini sağlamak olduğunu biliyorum. Kalbini ucuz şakalar ve uygunsuz yorumlarla örttüğünü biliyorum. Mutlu bir kişiliğin olduğunu, ama ruhunun üzgün olduğunu biliyorum. Ve en önemlisi, tek istediğinin, kusurlarınla birlikte, tam olarak olduğun gibi seni sevecek birini bulmak olduğunu biliyorum."

Lukyan'ın yüzünde şok ifadesi belirdi. Tutuşu biraz gevşedi. Bunu avantajıma kullanarak bacaklarımı aramıza sıkıştırdım, ayaklarımla göğsüne dayandım ve *ittim*. O geriye doğru uçtu. Ayağa kalkıp ona doğru koştum, cebime uzandım. Kalemı çıkardım, onun güçlü kol hareketinden kaçtım, ileri atıldım, kalemı boynuna sapladım ve aynı hızla geri çekildim.

"Ne oluyor lan?" diye tısladı, geriye doğru sendeleyerek. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Öfkeliydi. Bir adım öne çıktı ve sallandı. "Ne..."

"Üzgünüm, aşkım. Uyuyun. Dinlenin. Yakında konuşuruz."

"Ne... yaptın... sen..." Lukyan'ın gözleri geriye devrildi ve yere düşerek bayıldı.

Elimdeki sakinleştirici kalemi baktım. Onu kullanmak istemiyordum. Sakin ve mantıklı bir tartışma yapabileceğimizi ummuştum. Tabii ki bunun olmayacağını bilmeliydim. Yine de, bir kız hayal kurabilirdi. Yerde baygın yatan onun görüntüsü, suçluluk duygusunu göğsümün derinliklerine işledi. Başka seçeneğim yoktu. Bunu biliyordum.

Ama bu durumu kolaylaştırmadı.

Derin bir nefes alıp, Cedric öfke ve hayal kırıklığıyla dolu bir yüzle ayağa kalkarken, sakinleştirici iğneyi bir kenara attım.

Lukyan'a doğru hamle yaptı. "Onu öldürecekim lanet olasıca..."

Onu durdurmak için kolumu uzattım, göğsü koluma çarptı. "*Hiçbir şey yapmayacaksın. Onun tepkisi anlaşılabilir. Kaçırıldığında kim kaçmaya çalışmaz ki?*" Omurgamı düzelttim ve kollarımı başımın üzerine uzattım, dudaklarımdan bir esneme çıktı. "Onu odasına götür. Rahat olduğundan emin ol ve ona bolca yiyecek ve su bırak. Fazla bir şey yemedi ve uyandığında acıkacaktır."

Cedric, isteksizce de olsa başını salladı.

Çıkışa doğru ilerledim ama durup omzumun üzerinden arkama baktım. "Peki ya Cedric?"

Lukyan'dan bana doğru bakışını kaldırdı. "Onun tek bir saç teline bile zarar vermeyeceksin. Anladın mı?"

Çenesi hafifçe seğirdi. "Anladım."

Bundan hoşlanmamıştı. Bu çok açıktı. Ama Cedric'in emirlerimi yerine getireceğine ve bana karşı gelmeyeceğine inanıyordum.

Lukyan'ı terk etmenin içimde yarattığı suçluluk duygusunu görmezden gelerek, arkanı dönüp dışarı çıktım.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

LYLA VOZNESENKY

"Anlamıyorum. Lukyan nerede?!" Dimitri gürledi.

Volkovlar'ın gözünden tamamen görünmez bir şekilde odada dolaşarak görevimi yerine getirdim ve akşam yemeğini temizledim. Birkaç hafta önce Sergei'nin hizmetçisi olmak için başvuruda bulunarak onun büyük malikanesine sızmışım. Bu sadece benim planım için değil, Lev'in planı için de çok önemli bir adımdı. Neler olup bittiğini bilmem gerekiyordu ve bunu yapmanın tek yolu onun evine girmekti.

Şanslıydım ki Sergei'nin çok sayıda hizmetçiye ihtiyacı vardı ve hizmetçiler hiç uzun süre kalmıyordu. Yaşlı moruk çok sinirliydi ve bu kadar çok hizmetçiye ihtiyaç duymasının sebebinin, sinirine hakim olamayıp yarısını öldürmesi olduğu herkes tarafından biliniyordu.

Sahte bir isimle gizlice girdim — kardeşim tarafından hazırlanan sahte bir kimlikle. Ona, görevimizi tamamlamanın en iyi yolunun Sergei'nin evine girmek olduğunu söyledim ve o da bunu gerçekleştirdi.

Masada Sergei, Dimitri, Anya'nın babası Akim ve Vernon adında rastgele bir adam oturuyordu. Önlerindeki boş tabakları toplarken hiçbiri bana dikkat etmedi. Hızlıca öğrendiğim bir şey, garsonların çabucak kovulduğuydu. Diğerleri için görünmezdik. Neredeyse hiç görülmüyorduk ve hiç sesimiz çıkmıyordu. Bu benim için mükemmeldi.

Elimdeki işe odaklanabilmek için Lukyan'ı zihnimden silmeye çalıştım, ama bu çok zordu. O aptal sakinleştirici iğneyle onu bayılttıktan sonra, birkaç saat süren konuşmamızın ardından

aptal sakinleştirici iğneye onu bayılttıktan sonra, en iyisinin biraz keşif yapmak olduğuna karar verdim. Her şeyin plana göre gittiğinden emin olmak için. Olanlar için Lukyan veya ailesinin sulanmadığından emin olmak için. Ona bu iyi haberi vererek, ailelerimiz düşman olsa da *bizim de* düşman olmak zorunda olmadığımızı anlamasına yardımcı olabileceğini umuyordum.

Sergei oğluna sert bir bakış attı. Yaşına rağmen hala iyi görünüyordu. İri ve heybetli. Bir tanımlamam gerekirse, lanet olası bir şeytan. "Olay yerinden alınan görüntülerde, karısı tarafından dışarı taşındığı görülüyor."

Ben. Kıkırdamamı bastırdım. *Ben* Luykan'ın karısıydım. Hayaller gerçekten gerçek olmuştu.

"Ve evinde bulunan nottan yola çıkararak, Akim, bunun Anya *olmadığını* tahmin etmek yanlış olmaz," dedi Sergei, geniş ve iri göğsünü kollarını kavuşturarak.

Akim'in yüzü keden kızardı. "Ne olduğunu bilmiyorum. Eğer koridorda yürüyen Anya değilse, o zaman kimdi?"

"Bu çok açık değil mi?" Dimitri alaycı bir şekilde sordu. "Düğünü yapmak istemediği için, kaçabilmek için başka birini yerine geçirdi." Bunun gerçekten inandığı bir şey miydi, yoksa suçlamayı ailesinden uzaklaştırıp Tarasovlara yönlendirmek için uydurduğu bir şey miydi, emin değildim. Her halükarda, işe yaramıştı. Sergei'nin bakışları Dimitri'den Akim'e kaydı ve ben bile o bakışların altında klmek istedim. Adamın bakışları çok acımasızdı.

"Hayır." Akim, sanki buna inanmayı reddediyormuş gibi başını salladı. "Hayır, o böyle bir şey yapmaz. Anya sorumluluklarının farkında. Kaçmaz."

Sergei notu kaldırdı. "O zaman bunu açıklamak ister misin? Bu onun el yazısı, değil mi?"

Sanki bilebilirmiş gibi. Akim, kızının evlenmeyecek biri olduğunu anlayacak kadar bile onu tanı mıyordu. İyi bir ebeveyn bunu hemen fark ederdi.

Clara, başka bir hizmetçi, odaya girdi. Elinde bir sürahi votka tutuyordu. Elleri titriyordu. Çok korkmuştu ve ben bunu kendi lehime kullanabilirdim. Elimde tuttuğum tabakları sürahi karşılığında ona verdim ve o da minnetle gülümsedi.

Henüz odadan çıkmak istemiyordum. Herkesin ne düşündüğünü anlamak için konuşmaları dinlemem gerekiyordu. Planımın başarılı olduğundan emin olmak için. Clara tabakları benden aldı, ben de sürahiyi aldım ve o tabakları mutfağa götürmek için odadan çıktım.

Hava gerginlikle doluydu. İşler çok hızlı bir şekilde kızışıyordu.

"O hiçbir şey bilmiyor," diye tükürdü Dimitri. "Koridorda yürüyen kadının kendi kızı olmadığını bile fark etmedi. Onun el yazısı olup olmadığını nereden bilecek ki?"

"Ne olursa olsun, ben biliyorum. Adamlarımın yatak odasında buldukları günlüklerle karşılaştırdım." Sergei notu masanın üzerine attı. "Vücut gardiyanına olan aşkını detaylı olarak anlattığı sayfalarca yazılar vardı. Yıllardır ona aşıktı. Anya evlenmek istemiyordu. Bu notun gerçek olduğunu kanıtlıyor, Bay Tarasov. Anlaşmamızda başarısız olduğunuzu."

Akim gözle görülür şekilde titremeye başladı. "Bay Volkov, lütfen..."

Sergei elini kaldırdı. Akim ağzını kapattı. *Patron hamlesi*.

Sergei'nin oturduğu masanın başına geçtim ve önce onun içkisini doldurdum.

"Bir anlaşmamız vardı," diye devam etti. "Bu aileye gelin olarak girmenin karşılığında, doğu ve kuzey ticaret yollarına sınırsız erişim hakkı elde edecektim." Yanındaki kağıt yığını eline aldı. "Ben anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirdim. Torunum orada, mihrapta duruyordu. *Kızınız* gelmedi. *Kızınız* kaçtı. *Kızınız*, onun yerine başka birini gönderdi. Onun orada olacağını belirten anlaşmayı imzaladınız. O gelmedi. Siz kendi tarafınıza düşen yükümlülüğü yerine getirmediniz ve bu nedenle tazminat ödemeniz gerekiyor."

Sonra Dimitri'ye geçtim. Elleri masanın altında sıkı bir yumruk halindeydi. O konuşmayı umursamadığını anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Tek bilmek istediği Lukyan'ın nerede olduğuydu. Papa D'yi bu yüzden seviyordum. Bir ebeveynin olması gerektiği gibiydi. Çocuklarını önemsiyordu. Mutlu ya da üzgün olsalar da. Onları seviyordu.

Dimitri'nin bardağına içkisini dökerken sürahi bardağa çarptı.

"Bildiğin gibi, sözleşmeyi yerine getirmemen durumunda 100 milyon dolarlık bir ceza ödersin ve bu ceza şu anda senin sorumluluğundadır." *Kahretsin*. "O yüzden sana bir seçenek sunacağım. Ya cezayı ödersin, kendini ve aileni iflasa sürüklerisin, ya da benim dediğimi, benim söylediğim zaman yaparsın ve ben de senin ve karının alıştığınız hayatı yaşamaya devam etmenize izin veririm."

"Anlaştık." Akim hiç tereddüt etmedi. Tereddüt edecek bir nedeni de yoktu. Tıpkı planladığım gibi, kızı gelmediği için anlaşmayı ihlal eden taraf oydu.

"Güzel. İlk sevkiyat yarın limana varacak.

Herhangi bir sorun çıkmadan teslimatın yapılmasını sağla. Git."

Akim ayağa kalktı, başını eğdi ve arkasını dönmeden dışarı koştu.

Sergei sandalyesine yaslanarak memnuniyetle içini çekti. "Oldukça iyi gitti." Kadehinden bir yudum alarak kıkırdadı.

Dimitri'nin içinde tuttuğu öfke fırtınası bir anda patlak verdi. "Ne var?!" diye bağırarak ayağa fırladı. "Oğlum kayıp!"

Sergei sadece omuz silkti. "Ne olmuş? İki tane daha var. Mirasın güvende."

"*Mirasım mı?*" diye sertçe fısıldadı. "Lanet olası mirasım umurumda değil."

"Umursamalısın. Bu dünyadan ayrıldığında senden geriye kalan tek şey o olacak. Ve bu, sandığından daha erken olabilir," diye tersledi Sergei.

Volkov ailesinin iki hiyerarşisi birbirine bakarken odayı sessizlik kapladı. İma açıldı: Sergei oğlunu öldürmeyi planlıyordu. Tek soru ne *zaman* ve *nasıl* olacaktı.

Son içkiyi, Vernon'un içkisini doldurdum ve odanın köşesine gidip sırtımı duvara dayadım ve orada duran diğer hizmetçi Lisa gibi çağrılmayı bekledim.

"Dikkatli olun, baba," dedi Dimitri neredeyse şarkı söyler gibi. "Bu neredeyse bir tehdit gibi geldi. Sergei Volkov'un kendi oğlunu öldürmek istediğini duysalar herkes ne düşünür? Artık kendi ailesini kontrol edemediğini? Bu neredeyse *bir skandal* olur, sence de öyle değil mi?"

Sergei'nin çenesi sıkıldı. Gözleri, konuşmayı ilgiyle takip eden Vernon'a kaydı.

Volkov malikanesinde kulak misafiri olduğum konuşma zihnimden geçti. Sergei sadece başkalarının onun hakkında ne düşündüğünü önemsiyordu. Dünyanın en korkutucu mafya patronu olarak görülmesini. Sonuçta, bu işlerde itibar her şey demektir. Ve Sergei'nin tek umursadığı şeyin bu olduğu belliydi.

Yüzü gevşedi, ama ben bile bunun sahte olduğunu anlayabiliyordum. "Lukyan'ı bulmanıza yardım edecek adamlar vereceğim."

Onu asla bulamayacaklardı. İzlerimi çok iyi örtmüştüm.

Baş hizmetçi Elaine odaya girdi ve doğruca bana doğru geldi. *Siktir git, yaşlı bunak.* "Mutfığa git ve temizliği bitir. Ben burada kalacağım."

Tartışmak istedim, ama dayanağım yoktu ve kesinlikle kendime istenmeyen bir ilgi çekmek istemiyordum. Bir kez başımı salladım, ona sürahiyi uzattım ve mutfığa doğru yola çıktım.

Konuşmanın geri kalanını duyamayacağım için sinirlenmiştim. Ama yine de yeterince duymuştum. Planım işe yaramıştı ve Lukyan'ın sevdikleri bu felaketten nispeten zarar görmeden kurtulacaktı.

Neredeyse mükemmeldi.

Tanrım, ben çok iyiyim.

Telefonum cebimde titredi. Çıkardım ve ekrana baktım.

■

Lev: Ee? Yapılabilir mi? Ona ulaşabilir misin?

■

Ben: Evet. Ama kolay olmayacak. Kaçış yolu bulmam lazım.

■

Lev: Bana bırak. Aferin kardeşim. Yakında orada olacağım.

Vücudum başka bir vücuda çarptı ve telefonumu düşürdüm. "Oof. Kahretsin, özür dilerim."

Başımı kaldırıp baktım ve donakaldım. *Kahretsin.*

Autumn DeValos önümde duruyordu. Kızıl Ölüm.

Kötü adamın vücut bulmuş hali.

Onunla ilk tanıştığımda, hayran olmuşum. *Hem de çok.* Heyecanımı zar zor bastırabiliyordum. Lukyan'ı görmek için gizlice girdiğim Volkov malikanesinden çıkıyordum. O da içeri girmek istiyordu ve ben de kız gücüne inandığım için ona yardım ettim, tam olarak ne yapması gerektiğini söyledim. Tabii ki onun kim olduğunu biliyordum. The 'Til Death Games'ten önce bile biliyordum. *Herkes* biliyordu.

O bir şöhrete sahipti. Bir kilometre uzunluğunda bir ölüm listesi olan, korkutucu bir şöhret. O lanet olası bir efsaneydi ve ayrılmaya çalışırken ona rastlamak, beklediğim en son şeydi.

Soğukkanlılığımı korudum. Çok istesem de ondan imza almadım, fotoğraf çekilmedim. Sadece gizlice içeri girmesine yardım ettim ve yoluma devam ettim.

Şimdi ise karşımdaydı.

Bunu tahmin etmeliydim. Lukyan ve Papa D ile birlikte uçağa bindiğini biliyordum. Onu görmemek için umut ediyordum. Şimdiye kadar benimle yüz yüze görüşen tek kişi oydu. Beni tanıması riskini göze alamazdım.

Autumn eğilip telefonumu aldı. "Çok özür dilerim. Önüme bakmıyordum." Elini uzatıp telefonu bana geri verdi. "Alın."

Telefonu aldım ve dostça bir gülümsemeyle tedirginliğimi gizlemeye çalıştım. "Teşekkürler." Sesimin gerçek tonunu gizlemek için sesimi biraz yükselttim. Belki hatırlar diye.

"İçerisi nasıl?" diye sordu, başını az önce çıktığım yemek odasına doğru eğerek.

"Gergin."

O güldü. "Evet, eminim. Öyle olacağını biliyordum. Bu yüzden orada değilim. O boktan şeyle uğraşmak istemiyorum."

Yine gülümsedim. "Gitsem iyi olacak," dedim, mutfağı işaret ederek.

"Biliyor musun? Ben de seninle geleceğim. Henüz aslanın inine girmeye hazır değilim." O benim arkamda yürümeye başladı ve ben içimden gelen iniltiyi bastırdım. Autumn benimle ne kadar uzun süre kalırsa, beni tanıma ihtimali o kadar artar ve bu her şeyi mahvederdi. Onunla etkileşimimi mümkün olduğunca en aza indirmeliydim.

Mutfağa girdiğimde, tezgahta ve lavaboda dağlarca bulaşık vardı. Mükemmeldi. Kendimi meşgul etmek için ihtiyacım olan mükemmel bahane.

"Peki, ne zamandır burada çalışıyorsun?" Ada tezgahının etrafındaki bar taburelerinden birine oturdu ve bacak bacak üstüne attı.

Ona sırtımı dönerek temizliğe başladım. Kafamdaki peruk çok kaşındırıyordu ama düzeltmekten kaçındım. Koyu kahverengiydi ve açık renkli saçlarımı mükemmel bir şekilde gizliyordu. Gerçek kimliğimi gizlemek için birkaç önlem almıştım, makyajla yüz hatlarımı gizlemiş ve koyu, neredeyse siyah renkli kontakt lensler takmıştım. "Çok uzun değil."

"Beğendin mi?"

"Fena değil."

"Sergei Big-Bastard Volkov'un çalışmak için hoş bir adam olduğunu hayal edemiyorum."

Neden bu kadar çok konuşuyor ki?

"O kadar da kötü değil." Aslında en kötüsü Sergei'ydi. Sadece birkaç hafta olmuştu, ama bu sonuca varmak için daha fazla zamana ihtiyacım yoktu. Yine de bunu söyleyemezdim. Autumn'a benimle konuşmak için daha fazla neden vermek istemedim.

Musluğu açtım ve lavaboyu suyla doldurdum. Bulaşıklar çınlayarak aramızdaki sessizliği doldurdu.

"Bu garip gelebilir, ama daha önce tanışmış mıydık? Tanıdık geliyorsun."

Lanet olsun. Kirli tabakları suya batırıp temizlemeye başlarken ellerimi sabit tutmaya zorladım. "Sanmıyorum."

"Nerelisin? Her yeri gezdim. Belki karşılaşmışızdır."

"Hatırlardım herhalde."

Bir an sessiz kaldı. "Bir fincan çay içebilir miyim?"

Durup gözlerimi kapattım ve kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes aldım. Omurgamdan bir ürperti geçti, içgüdülerim yakalandığını haykırıyordu. Kimliğim tamamen açığa çıkmadan *hemen* oradan kaçmam gerekiyordu. Tezgahın üzerinde, kolumu uzatınca ulaşabileceğim bir yerde bir oyma bıçağı duruyordu. Bu fikir bir anlığına aklımdan geçti, ama hemen reddettim.

Autumn, yakalamak için çok yetenekliydi. Sadece bu da değil, onu öldürmenin kolay bir iş olmayacağını hissediyordum. Çok fazla gürültü çıkaracak ve dikkatleri üzerimize çekecekti.

"Tabii ki." Ellerimi belimdeki önlükle kuruladım ve ocağın üzerindeki dolaba gidip bir kupa çıkardım.

"Teşekkürler. Çok nazıksın. Adın ne?" "Paula."

"Paula ne?"

Su ısıtıcısını açtım, bir çay poşeti alıp bardağa koydum. "Kaç şeker istersin?"

"Altı."

Omzumun üzerinden ona şaşkın bir bakış atmaktan kendimi alamadım. "*Altı mı?*"

Omuz silkti. "Tatlı severim. Paula ne?"

Şeker kutusu tam önümde duruyordu. Elimde çay kaşığıyla, şekerlerini sayarak bardağa koydum. "Neden benimle bu kadar ilgileniyorsun?"

"Dediğim gibi, sanki daha önce tanışmışız gibi hissediyorum. Sadece nereden olduğunu hatırlayamıyorum. Bu tür şeyler beni rahatsız eder ve çözene kadar uyuyamam..."

Mutfağın hemen dışında yüksek, öfkeli ayak sesleri yankılandı. Bir an sonra, Papa D büyük, öfkeli bir nefesle içeri girdi.

Autumn ayağa kalktı, yüzündeki hesaplayıcı ve şüpheli ifade yerini sevgi dolu ve endişeli bir ifadeye bıraktı. Doğruca ona doğru yürüdü ve ona sarıldı. Dimitri'nin yüzünde bir rahatlama hissi belirdi, gözlerini kapattı ve başını eğerek onun boynuna yaslandı ve ona sarıldı.

Çok tatlı bir andı. Biraz kıskançlık duymadan edemedim. Ama Lukyan ve ben nihayet bir araya gelebildiğimizden beri

Lukyan ve ben nihayet birlikte olabildiğimizden bu yana çok uzun zaman geçmediğini kendime hatırlatmak zorunda kaldım. Biz de oraya varacaktık. Bunu biliyordum. Ruhumda hissediyordum.

"İyi misin?" diye fısıldayarak sordu. "Hayır.

Ama şimdi daha iyiyim." Awwwww.

Ayrıldılar ve Autumn koltuğuna geri döndü, Papa D de yanındaki boş koltuğa oturdu. Su ısıtıcısı *tıkırdadı*. Sıcak sıvıyı bardağa döktüm, biraz karıştırdıktan sonra azıcık süt ekledim ve Autumn'un önüne koydum.

"Ne oldu?" diye sordu, çayından bir yudum alarak. Beni tamamen unutmuştu ve bundan daha mutlu olamazdım.

Dimitri'nin soğuk ve kötü gözleri bana takıldı. "Bize odayı ver."

Siktir git. Dinlemek istiyordum.

Başımı hafifçe eğerek döndüm ve dışarı çıktım. Acele adımlarla, mutfağa bitişik diğer odalardan birine ulaşmak için bir tur attım ve köşeden gizlice baktım. Artık onların arkasında, sırtları bana dönüktü ve şanslıydım ki, hala duyabileceğim mesafedeydim.

"Bana adamlarını teklif etti," dedi Dimitri alaycı bir şekilde. "Lukyan'ı bulup bulmamamız umurunda bile değil. Hatta, olanlara *seviniyor* bile. Sergei, bedelini ödemeden istediğini elde etti."

"Sence... yani... bu mümkün mü..."

"Yürüyüş yolunda yürüyen kadın onun takipçisi miydi?

Evet. Kesinlikle öyle."

Stalker çok çirkin bir kelimeydi. Ben *sadık ve sevgi dolu kız arkadaş* terimini tercih ediyordum.

"Ona böyle bir şeyin olabileceğini söylemiştim. Onun öngörülemez biri olduğunu ve dikkatli davranılması gerektiğini."

Autumn, sırtını yatıştırıcı bir şekilde okşadı. "Biliyorum. Lukyan da uyarmıştı. Sanırım ona çok ilgi duymuştu. Sonuçta, o ilgi çekici bir karakter. Karşılaşmamız hakkında sana söylediklerimi hatırlıyor musun? O tamamen delinin teki ve sen oğlunu tanıyorsun."

Ahhh. Demek ona bizim tanışmamızı anlatmıştı. Umarım iyi şeyler söylemiştir. Sonuçta kayınpederimin beni sevmesini istiyordum.

Papa D içini çekerek öne eğildi ve şakaklarını ovuşturdu. "Evet, tanıyorum. Belki de ona bunu anlatmalıydım."

"Bir fark yaratmazdı, bunu sen de biliyorsun. Yeni güvenlik önlemlerini uyguladıktan sonra bile eve gizlice girmeyi başardı. Korku onu durdurmuyor. Onu heyecanlandırıyor." *Doğru.* "Zorluk ne kadar büyükse, onu aşma konusunda o kadar kararlı oluyor."

"Ah, ne yapacağım ben?" Elleriyle başını kapattı. "Nerede olduğunu bilmiyorum. Onu nereye götürdüğünü bilmiyorum. Hala bu ülkede mi, onu bile bilmiyorum."

"Peki ya o süslü takip cihazların ne olacak?"

Papa D başını salladı. "Kaybolduğu anda denedim. Sinyal kesikti. Kadın bunu biliyor olmalı. Kahretsin! Ya onu öldürürse?"

Şok ve öfkemden çıkacak çığlığı bastırmak için avucumu ağzıma kapattım. *Asla yapmazdım.*

"Öyle bir şey yapacağını sanmıyorum." *Evet, kızım. Beni destekle.* "Ona takıntılı. Ona aşık. Lukyan akıllıdır. Onun hayallerine uyacak ve ilk fırsatta kaçacaktır. Ona güvenin. O zamana kadar, ona yardım etmek için elimizden gelen her şeyi yapmalıyız. Mekanla başlayalım. Onun kaçarken kullandığı arabanın plakası bizde, değil mi?" *Zaten yanıp kül oldu.* "Onu takip edip, nerede durduklarını öğreniriz ve oradan takip ederiz."

Sözleri beni endişelendirdi.

Lukyan'ın benimle kalmasını sağlamalıydım. Benim onsuz yaşayamayacağım gibi, *onun da* bensiz yaşayamayacağını anlamasını sağlamalıydım. Bunu nasıl yapabilirdim? Onu kalmaya nasıl ikna edebilirdim? Asla ayrılmak istememesini nasıl sağlayabilirdim?

"Ailenin geri kalanına söylemeli miyim?" diye sordu Dimitri, sesinde belirsizlik vardı.

"Bence söylemelisin," diye cevapladı Autumn dürüstçe. "Söylemezsen çok kızacaklar. Ama müdahale edemeyeceklerini açıkça belirtmelisin. Buraya gelip Lukyan'ı ararlarsa, daha fazla sorun çıkarabilir ve Sergei'yi daha da gergin hale getirebilirler. En azından burada değillerse, nispeten güvendeler. Öncelikle Lukyan'ı takip eden kadını bulmaya odaklanmalıyız. Keşke nasıl birine benzediğini bilseydik."

"Yüzünü hiç görmedin mi?"

"Hayır." Autumn düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. "Sadece gözleri. Açık kahverengi, neredeyse bal rengi gibi. Ve sesi... *Aman Tanrım.*"

"Ne?" Dimitri'nin gözleri odanın içinde tehlikeli bir şey var mı diye bakındı. "Ne oldu?"

"Onu buradan tanıyorum." *Kahretsin.*

"Kimi nereden tanıyorsun? Neden bahsediyorsun?" "Hizmetçi!"

Gıtme zamanı.

Ayaklarımın ucunda döndüm ve koşarak çıktım. Ön kapıya doğru koşarken, diğer hizmetçilerin hepsi bana meraklı bakışlar attı.

Lev beni öldürecekti. Kimliğim çoktan açığa çıkmıştı ve bunun sebebi, Lev'in bana açıkça yapmamamı söylediği bir şeyi yapıp Volkov malikanesine gizlice girerken Autumn'a rastlamış olmamdı.

Arkamdan bağırışlar geldi. Durmadım, kapıyı sonuna kadar açıp, olabildiğince hızlı bir şekilde araba yolundan aşağı koştum. Mülkün önündeki güvenlik kulübesi her zamanki gibi görevlilerle doluydu, ancak kapı açıktı ve bir araba geçmek için bekliyordu.

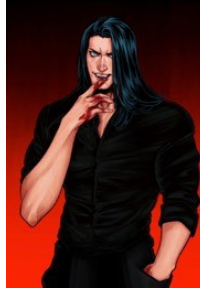
Bisikletim hemen dışarıda duruyordu. Sadece ona ulaşmam gerekiyordu.

Bacaklarımı daha hızlı pedal çevirerek açık kapıdan geçtim. Köşeyi döndüğümde bir güvenlik görevlisiyle karşılaştım. Tereddüt etmeden, hizmetçi üniformamın ön cebinden bıçağı çıkardım. Bıçağı çıkarıp adamın çenesinin altına dayadım, çekip çıkardım, döndüm ve arkamda silahını kaldırmış olan başka bir güvenlik görevlisine fırlattım.

Onun düşüşünü izlemek için beklemedim. Hemen bisikletime atladım, çalıştırdım ve bir dizi silah sesi havayı delerken hızla uzaklaştım. Etrafımdaki zemin mermilerle patladı. Korku ve adrenalin mideme yumruk gibi indi. Onları kafamdan uzaklaştırdım, öne eğildim, dirseklerimi içime çektim ve arkama bakmadan hızlandım.

ON ALTI. BÖLÜM

LUKYAN VOLKOV

"Electric Avenue'ye gidip eğleneceğiz!"

Duvarlara çarpan müzik sesi o kadar yüksekti ki, beni uykumdan uyandırdı. Gözlerim odanın içinde dolaştı. Kısa bir süre için kafam karıştı, ama sonra kendimi toparlayıp yataktan atladım.

Anılar bir anda dalga dalga üzerime çöktü. Düşün. Sunak. Bal rengi güzel gözler.

"Siktir!" Kapıya koştum. *Kilitliydi.* "Siktir, siktir, siktir!" Sol tarafta, camı kapatan kalın, ağır siyah perdeleri olan bir pencere vardı. Perdeleri yana doğru çekince, camın hemen arkasında çelik bir makara ile karşılaştım.

"Ah!" diye bağırdım ve pencere camının altındaki şifonyere yumruklarımı vurdum. Döndüm, gözlerim odanın bir ucundan diğer ucuna rastgele bakarak başka bir kaçış yolu aradı.

Hiçbir yol yoktu. Standart bir yatak odasıydım. Lüks, şık halılar, meşe mobilyalar ve devasa bir dört direkli yatakla güzelce dekore edilmişti. Yan tarafta bir banyo vardı, ama bulunduğum yerden bile oradan da kaçışın mümkün olmadığını görebiliyordum.

Başım çekiç gibi zonkluyordu, arka planda sürekli çalan müzik de hiç yardımcı olmuyordu.

Kendimi toparlamam gerekiyordu. Neler olduğunu anlamam gerekiyordu. Kapının yanındaki yüksek masanın üzerinde bir tabak sandviç ve kraker ile bir bardak su vardı.

İhtiyacım olan şey buydu. Yakıt. O zaman düzgün düşünebilirdim.

Tabağı aldım ve yatak kenarına oturdum, tereddüt etmeden tabağı silip süpürdüm.

Tamam. Ne biliyorum? Gerçekler ne? Beni neredeyse bir yıldır takip eden kadın tarafından kaçırılmışım, ama aynı zamanda beni kandırarak onunla evlenmişim. *Bu* hiç beklemediğim bir şeydi. Onun deli olduğunu biliyordum, ama böyle bir şey yapabilecek kadar deli olduğunu mu?

Hayatta olmaz.

Şimdi ne yapacaktım? Önceki gecenin konuşması zihnimde dolaşıp duruyordu. Onun sözlerini olduğu gibi kabul edemezdim. Her şeyin yoluna gireceğini, kız kardeşimin güvende olacağını *söylediği* için buna inanmam gerekmiyordu. Büyükbabam, Anya ile evlenmezsem ne olacağını çok net bir şekilde belirtmişti. Lyla'nın söylediklerinin doğru olduğunu nereden bilebilirdim ki? Biriyle konuşmam gerekiyordu. Kardeşlerimle. Babamla. Herhangi biriyle. Oradan çıkmam gerekiyordu.

Müzik aniden durdu. *Tanrıya şükür.* Kapıda bir tıkırtı duyuldu, sonra kapı kolu dönmeye başladı. Boş tabağımı masaya bıraktım ve yataktan kayarak aşağı indim, çömelerek. Kapı açıldı ve ben atıldım.

Lyla dönerek vücudumun momentumunu bana karşı kullanarak beni yana doğru fırlattı. Koridor duvarındaki yan masaya çarptım ve masayı parçalara ayırdım. *Ah.*

Lyla iç geçirdi. "Hâlâ kızgın olduğunu görüyorum."

Enkazın arasından ona baktım, uzun kollu beyaz bir gömlek, rahat bir kot pantolon ve siyah-beyaz bir çift Converse giymiş, sakın bir şekilde önümde duruyordu.

O çok güzeldi. Onun güzelliğini hayal ettiğimi umuyordum, ama kesinlikle öyle değildi. Gözlerim ayak bileklerinden başlayarak vücudunun her yerini taradı, yavaşça yukarı doğru çıktı ve bakışlarımız buluştu. Havayı dolduran bir aura vardı — o kadar saf,

cinsel çekicilikle dolu bir aura, nefesimin boğazımda takılmasına neden oldu. *Tanrım.* Daha önce hiç kimseye bu kadar çekici gelmemişti. Bu kadar aşık olmamıştım. Başka birine bu kadar ilgi duymamıştım.

Kendimi toparladım, giysilerimdeki tozu silip, ona dik dik baktım. "Ee, şimdi ne olacak? Beni yine odaya kilitleyecek misin?"

"Bir randevuya çıkabiliriz diye düşündüm."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. *Ne? Randevuya çıkmak mı istiyor? Yani evden çıkmak mı?*

Heyecanımı belli etmemeye çalıştım. Bu, buradan gitmek için bir fırsat olabilirdi. "Tamam. Randevu iyi fikir."

Gülümsedi. "Harika! Hadi gidelim."

Lyla dönüp koridordan aşağı doğru yürümeye başladı. Ben de onu takip ettim, gözlerim avantajıma kullanabileceğim herhangi bir şey arıyordu. Beni büyük, dairesel bir merdivenden aşağıya götürdü. Önce bir kat aşağı. Sonra iki kat. Tamamen fuayeye kadar. Gözlerim tüm bu süre boyunca onun kıcını takip etmekten kendini alamadı. Güzel bir kıçtı. Dolgun ve yuvarlaktı. Onu ısırp yumuşak teninde diş izlerimi bıraktığım bir görüntü zihnimde canlandı ve ben azgın bir piç olduğum için sikim anında sertleşti.

"Manzaranın tadını çıkarıyor musun?" diye sordu rahat bir şekilde, ön kapıya doğru yürürken.

"Evet." Yalan söylemenin bir anlamı yoktu. Zaten saklayabileceğim bir şey de değildi.

Omzunun üzerinden bana çok seksi bir sırıtış attı. Başka bir durumda, aramızdaki ateşli cinsel gerilimi fırsat bilirdim. Seksi olurdu. Sert olurdu. *İnanılmaz* olurdu. Ama bu seferlik, sikimle değil kafamla düşünmek zorundaydım.

Ön kapıyı açtı ve karşımda o lanet olası çelik güvenlik kapısı belirdi. Kapı çerçevesinin solunda bir sayı tuş takımı vardı. Kodu o kadar hızlı girdi ki, sayıları zar zor görebildim. Zaten önemi yoktu. Zaten geri dönüp kullanmayı düşünmüyordum.

Rakam tuş takımının üzerindeki ışık kırmızıdan yeşile döndü ve kapı açıldı. Hazırlık için kaslarımı gerginleştirdim. Lyla elini kapıya koydu ve yavaşça yukarı doğru itmeye başladı...

Onu kenara itip ön verandaya koştum. *Hayır. Hayır, hayır, hayır.* Aniden durup uzağa baktım. "Siktir git," diye fısıldadım. Karla kaplı tepeler dışında kilometrelerce uzakta hiçbir şey görünmüyordu. Hiçliğin ortasındaydık. Tek bir yaşam belirtisi bile yoktu. Başka ev yoktu. Yol yoktu. *Hiçbir şey yoktu.* Kaçmanın benim için imkansız olduğunu fark etmek, bana bir ton tuğla gibi çarptı.

Döşeme tahtaları gıcırdadı. Lyla yanıma geldi, ben kaçmaya çalışmış olmama rağmen güzel yüzünde bir gülümseme vardı.

"Güzel, değil mi?" Hayalperestçe iç geçirdi. "Hadi, bu taraftan." Sağa döndü ve verandadan aşağı indi, köşeyi dönünce ortadan kayboldu.

Bakışlarım yine uzağa kaydı. *Belki ben...*

"En yakın ev kilometrelerce uzakta ve bugün sıcaklık -9 dereceye kadar düşecek. Topların donmadan önce varabileceğini düşünüyorsan, git bakalım," diye bağırdı Lyla.

Kendi kendime homurdanarak onun peşinden gittim. Evin arkasında siyah bir Range Rover park edilmişti. Arabanın arka kapısının yanında duruyordu, omzuna beyaz bir kürk manto atmış, başına da beyaz bir bere takmıştı. Elinde, parmak uçlarından sarkan, çok daha büyük, uyumlu bir manto vardı.

"Benim tarzım değil," dedim, gözlerim etrafta dolaşarak, kaçmama yardımcı olabilecek bir şey, herhangi bir şey arıyordu.

"Evet, öyle." Kendinden emin bir şekilde söyledi. İnançla. Hayatını buna bahse girmiş gibi, en ufak bir şüphe bile yoktu. "Büyük ve hacimli. Tam da senin sevdiğin türden bir palto ve en sevdiğin renginde olmasına özen gösterdim."

Gözlerim onu süzdü, değerlendirmeye çalışarak. "Beyazın en sevdiğim renk olduğunu nereden bildin?"

"Odanıza girdiğimi unuttunuz. Birçok kez. Bazen uyurken. Bazen uyanırken." Göz kırptı. "Giysilerinizin çoğunun beyaz olduğunu fark ettim. Tahminim? Üzerinde kanın çok belirgin olduğu için giymeyi seviyorsunuz."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

Gülümsemesi sinsî idi. "Çünkü *ben* de bu yüzden giymeyi seviyorum." Geri adım attı ve eliyle bir hareket yaparak arabaya binmemi işaret etti. "Hadi. Bin."

Kafamda seçenekleri gözden geçirdim. *Burada durup kırımın donmasını bekleyebilirdim. İçeri girip kaçmak için başka bir fırsat bekleyebilirdim. Ya da şansımı denemek ve beni evlenmeye ikna edip kaçıran deli bir kadının arabasına binmek.*

Hepimiz hangi seçeneği seçeceğimi biliyorduk, değil mi?

Hafif bir sinirlilikle içimi çekerek, birkaç basamaklı verandadan aşağı inip arabaya doğru yürüdüm. Biraz kibirli bir şekilde elinden paltoyu kaptım ve arka koltuğa oturdum. Lyla arkamdan geldi ve yanımdaki koltuğa oturdu.

"Burayı çok seveceksin. Önceden çok araştırma yaptım. Her şeyin mükemmel olduğundan emin oldum. Burası şehirdeki en iyi *Korolevsky* pastasını sattığı söyleniyor."

Başımı ona çevirdim. "*Korolevsky* pastası mı? O benim..."

"En sevdiğim mi?" Bana döndü ve hızla benim sonum olacak olan o lanet sırtışını attı. "Biliyorum."

Tabii ki biliyordu. Asıl soru, benim hakkımda bilmediği ne vardı?

Uzun zamandır bir takipçim olduğunu biliyordum. Her hareketimi izleyen biri. Bana takıntılı biri. O ana kadar bunun ne anlama geldiğini gerçekten bilmiyordum sanırım. Benim hakkımda her şeyi biliyor gibiydi. Kimsenin bilmediğinden emin olduğum şeyler. Kimsenin dikkatini bile çekmeyen şeyler.

Yine öne doğru döndü. "Cedric, lütfen Tsar Café'ye git."

Sürücü koltuğundaki adam bir kez başını salladı ve araba hareket etmeye başladı. O, önceki gün bayıltığım adamdı. Bunun için kendimi kötü hissetmedim. Bence bunu hak etmişti.

Pencereden dışarı bakarak, dünyanın akıp gitmesini izledim. "*Korolevsky* pastasının neden en sevdiğim pasta olduğunu biliyor musun?" diye sordum, bakışlarımı dışarıya sabitleyerek. Lyla'nın benim hakkımda *ne kadar* bilgi sahibi olduğunu merak ediyordum. Bildiği her şeyin sadece bir tesadüf olup olmadığını.

"Çünkü o kek '*Kral'ın keki*' olarak bilinir ve sen de 'ring-a-ding-king'sin?"

"Telefonlarımı dinliyormuşsun," dedim.

"Eh, bu bizi pek şaşırtmadı, değil mi?" diye gülerek cevap verdi.

Cevap vermemeyi tercih ettim çünkü hayır, bu beni hiç şaşırtmamıştı. Şimdiye kadar gözlemlediklerime göre, bu onun karakterine çok uygundu. Aslında telefonlarımı dinlediğini bilmek beni çok daha fazla rahatsız etmeliydi. Beni gözetlediğini. *Beni takip ediyordu*. Ama bu, daha önce yaşadıklarımın o kadar farklıydı ki, beni gergin ya da sinirli yapmak yerine, lanet olsun, *beni heyecanlandırdı*.

"Babanı gördüm," dedi aniden. Kafam birden ona döndü. "Ne dedin?"

"Planımın mükemmel işlediğini duyunca sevineceksin. Ne sana ne de ailene herhangi bir suçlama yöneltilmedi. Her şey, tahmin ettiğim gibi Anya ve Tarasovlara yöneltildi."

"Bir saniye bekle." Koltuğumda dönerek ona baktım. Vücudum yaklaşmak, aramızdaki mesafeyi kapatmak ve sonunda ona dokunmak için kaşınıyordu — uzun zaman önce dikkatimi çeken ve bir daha geri vermeyen kadına. "Bunu nasıl bilebilirsin? Babamı da takip mi ediyorsun?" Bu düşünce hiç hoşuma gitmedi.

Hiç. Değil.

"Buraya evlenmek için geldiğini öğrendiğimde, Sergei'nin evine hizmetçisi olarak sızmaya karar verdim. Dün geceki küçük... tartışmamızdan sonra oraya gittim. Olanlar için kız kardeşine herhangi bir misilleme yapılmayacağını bilmek seni rahatlatır diye düşündüm."

Ona şüpheyi baktım. "Bundan emin misin?"

"Eminim." Başını salladı. "Büyükbaban, Anya'nın babası ve senin babanla bir toplantı yaptı. Suç tamamen onlara atfedildi." Lyla bana umutla baktı. Ben hiçbir şey söylemeyince başını eğdi. "Şimdi 'teşekkür ederim' demen gereken yer burası."

"Beni kaçırdığın için sana teşekkür etmemi mi istiyorsun?" O gerçekten deliydi.

"Seni rahatlatmak için bilgi almak için hayatımı tehlikeye attığım için bana teşekkür etmeni istiyorum."

Ama öyle olmamıştı. Aslında, daha önce de söylediğim gibi, onun sözüne güvenemezdin. Kendi kulaklarımla duymam gerekiyordu.

"Evet... bu olmayacak." Bir an sessizlik oldu. "Babam... O iyi mi?" Muhtemelen çıldırması olmalıydı.

"Papa D biraz çıldırıyor." Sanki aklımdan geçenleri okuyabiliyordu. "Şanslısın, biliyorsun. Seni çok seviyor."

Kendi babasına yaptıklarını düşününce, Lyla'nın ondan bu kadar övgüyle bahsetmesine oldukça şaşırdım. *Yaptıkları için ondan nefret etmesi gerekmez miydi?*

Ben, babasının anneme yaptıkları için *ondan* nefret ediyordum ve her zaman da nefret edecektim. Elimden gelse, o pisiği diriltecek ve onu kendi ellerimle öldürecektim.

Önceki gece olanlara rağmen, babasının yaptıkları için onu suçlamadım. Bu tamamen mantıksız olurdu. Yanlış anlamayın, onun kim olduğunu öğrendiğimde, en azından şok oldum. Ama Lyla, tüm bunlar olduğunda benim gibi sadece bir çocuktuk. O sorumlu değildi.

"Papa D mi?" diye sordum, içimden bir gülümseme geçti. O dalgın dalgın omuz silkti. "Ben ona öyle diyorum. Bence ona yakışıyor, değil mi?"

Evet. Öyle sayılırdı.

Araba yolculuğunun geri kalanı hızlı ve başka bir konuşma olmadan geçti. Dürüst olmak gerekirse, düşüncelerimi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım vardı. O durumdan kurtulup ailemin yanına dönmek için ne yapacağımı bulmaya çalışmak için.

Dakikaları saydım, yaptığımız her dönüşü not aldım. Her bir dönüş arasındaki mesafeyi. Düz yolda ne kadar kaldığımızı. Önemli noktaları. O yolculuk sırasında kaçamazsam, en azından evden kaçıp nereye gideceğime dair bir fikrim olurdu. Böylece körü körüne kaçmamış olurum.

Lyla kendi kendine mırıldanıyordu — yumuşak, melodik bir melodi, beni oldukça sakinleştiren ve rahatlatan bir melodi. Anında içimi rahatlattı. Onu göz ucuyla gizlice inceledim. Gerçekten bakması çok hoş biriydi. Uzun, tonlu bir vücudu vardı, hem ince hem de kıvrımlıydı. Kesinlikle bir şeyler vardı — göğsümde büyüyen bir his. Umutsuzca görmezden gelmeye çalıştığım bir bağ.

Küçük bir kasabaya vardık. Çok sakin bir yerdi. Kar yerleri kaplamıştı. Çatıları, pudra şekeri serpilmiş gibi kaplamıştı. Karla kaplı yolun iki yanında, rustik tarzda binalar sıralanmıştı. Kışlık giysiler giymiş birkaç yaya, kaldırımlarda bir aşağı bir yukarı yürüyordu.

Araba sola çekip Tsar Café yazan eski bir tabelanın önünde durdu. Cedric motoru kapattı ve dışarı çıktı. Kapı koluna uzandım, ama Lyla konuşarak beni durdurdu.

"Gitmeden önce bunu takman gerekiyor." Şık siyah çantasından bir şey çıkardı. Elinde kalın, güzel, koyu renkli, yastıklı deriden yapılmış bir tasma vardı.

Kaşlarım yukarı kalktı. Bu bana kink dünyasından bir şeyi hatırlattı. Dominant ve itaatkar arasındaki ilişkiyi. Daha önce hiç takmamıştım, ama bu fikir beni hep meraklandırmıştı.

Gözlerinde heyecan parladı. "Normal itaat tasmalarından biraz farklı," dedi, sanki aklımı okumuş gibi. "Şunlara bak." Lyla, içini görebilmem için tasmayı çevirdi. Deriye eşit aralıklarla yerleştirilmiş minik çiviler vardı. Sonra bir uzaktan kumanda çıkardı ve bir düğmeye bastı. Çiviler geri çekildi ve derinin içine tamamen kayboldu. *Ne oluyor lan?* "Her bir sivri uçta küçük bir doz sakinleştirici var. Tek başına seni bayılttırmaya yetmez, ama hepsi bir araya gelince üç saniye içinde seni yere serer. Bunu takacaksın ve kaçmaya çalışırsan sivri uçları etkinleştirip seni bayılttıracam. Eve geri götürüleceksin ve bu, bir daha asla dışarı çıkmaya izin verilmeyeceği son sefer olacak. *Asla.*"

Belki uzaktan kumandayı ondan almaya çalışabilirim? O olmadan dikenleri etkinleştiremez.

Gözleri kısıldı. Diğerine neredeyse aynı, ancak daha ince olan başka bir tasma çıkardı. "Aklına parlak bir fikir gelip uzaktan kumandayı benden çalmaya kalkışırsan diye, tasman benimkine senkronize edildi. Ondan çok uzaklaşırsan, yani üç metreden fazla uzaklaşırsan, dikenler otomatik olarak devreye girecek ve aynı şey olacak."

Bunu nasıl yapıyor lan?! Sanki gerçekten de kafamın içini okuyabiliyordu. Sanki düşüncelerimi ve

benim bile bilmediğim şeyleri önceden tahmin edebiliyormuş gibi.

Daha önce hiç bana ve düşüncelerime bu kadar uyumlu birini tanımamıştım. Bu... tuhaftı. Yine de, içimdeki bir parçam — çok, çok, çok küçük bir parçam — bundan hoşlanıyordu. Beni çok iyi tanıyan birinin olması hoşuma gidiyordu, çünkü hayatımdaki çoğu insan beni neredeyse hiç tanımıyor gibiydi.

"Neden bunu giymeyi kabul edeyim ki? Benim için pek de iyiye işaret değil."

Omuz silkti ve yakaları toplamaya başladı. "Takmak istemiyor musun? Tamam. Eve gidelim o zaman."

Ah! Ama o lanet pastayı gerçekten istiyorum!

"Dur! Dur biraz."

Durdu ve uzun kirpiklerinin altından bana baktı. Lyla'nın sergilediği masumiyet tamamen sahteydi. O masum falan değildi.

"Ver onu bana," diye bağırdım. O onu kaldırdı ve ben de vazgeçmeden önce elinden kapıp boynuma taktım.

Lyla neredeyse memnuniyetle iç geçirdi. Yüzünde bir şey belirdi. Ne olduğunu anlayamadım. *Onay? Memnuniyet? Mutluluk?*

Ne lan?!

Onu benim onu okuduğum kadar iyi okuyamadığım için kendimden nefret ediyordum. Ne olduğunu ya da ne düşündüğünü hiç bilmiyordum, ama onu gördüğümde göğsümde sıcak, bulanık bir his uyandı.

Lyla, sıcak ve sevgi dolu bir hareketle parmağını yüzümün yanından aşağı doğru kaydırды, gözleri boynumdaki yakaya sabitlenmişti. "Ne kadar iyi bir çocuksun."

Onun karşısında tamamen donakaldım, hareket edemedim. "Sana çok yakışmış. Sana çok yakışıyor."

Neredeyse bir arabayı havaya kaldırmak kadar zordu, ama kendime geldim ve elini iterek uzaklaştırdım. "Buna alışma," diye tısladım. "Bunu sadece o lanet pastayı istediğim için yapıyorum."

Hiç de caymamış gibiydi. Hatta, tüm bu olanlar onu sırlıslıkla gülümsetmişti. "Çok yakında bana tasmamı takmam için yalvaracaksın gibi hissediyorum, aşkım."

Yumuşak, şehvetli sesi omurgamdan bir heyecan dalgası geçirdi. "Nefesini tutma."

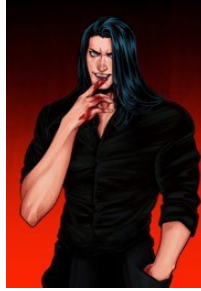
"Neden olmasın?" diye karşılık verdi Lyla, kendi tasmaını boğazına takarak.

"Eğlenceli gibi görünüyor." Çıkmadan önce göz kırptı.

Tanrım. O kadın resmen deliydi. Ve taş gibi sertleşmiş sikimden anlaşıldığı kadarıyla, ben de onu biraz fazla sevmiştim.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

LUKYAN VOLKOV

"Bir dilim daha alabilir miyim?" Boş tabağımyı almaya gelen garsona sordum. Siparişimi alan kişi oydu ve yaşı on beş gibi görünüyordu.

"Bir dilim daha mı?" Boş tabağı alıp koluna kolayca dengeleyerek gülümsedi. "Korolevsky pastasını gerçekten seviyorsunuz."

Geriye yaslandım ve şişkin karnımı okşadım. "Büyük, büyük hayranıym."

"Evet, bunu görebiliyorum. Kesinlikle en popüler siparişlerimizden biri. Pastanızı hemen getireceğim. Peki ya sen, Lyla? Başka bir şey ister misin?"

Karşımda, başını salladı. "Hayır, teşekkürler Heidi."

Çocuk gülümsedi. "Fikrini değiştirirsen bana haber ver." Kafeden uzaklaşarak, kafeteryanın diğer ucunda bulunan ve bol miktarda tatlıyla dolu cam vitrine doğru yürüdü. Hızla bir dilim kek daha tabağa koydu ve onu bana getirip arka tarafa kaybıldı.

"Senin adını nereden biliyor?" diye sordum, odayı bir kez daha gözden geçirerek. Burası, birçok küçük kasabanın sahip olduğu tatlı, rustik bir cazibeye sahip hoş bir yerdı. Müşteriler içeri giriyor ve çalışanlar onları isimleriyle selamlıyordu. Onlar bir şey söylemeden siparişlerini biliyorlardı. Birbirleriyle içten şakalar yapıp gülüyorlardı. *Herkesin herkesi tanıdığı* bir atmosfer vardı.

"Son altı, yedi aydır ara sıra buraya geliyorum. Tatlı bir çocuk. Babası burayı işletiyor, ama çalışamayacak kadar hasta. Parkinson hastası. Kafeteryanın üstündeki dairede yaşıyorlar ve o da okuldan sonra her gün yardım etmek için çalışıyor."

"*Rusya'nın* ortasında, hiçbir yerin ortasında bulunan küçük bir kasabaya kahve içmeye mi geliyorsun? Bunu herhangi bir köşe dükkanında da içebilirsin. Neden buraya geliyorsun?"

"Bir üs kurmak için. Bir bağlantı kurmak için. Evime yakın olan bu kasabayı tanımak istedim."

Yine garip. Sanki daha fazlası varmış gibi hissettim. Diğer porsiyonlara göre çok daha yavaş yedim, bunu gizlice bir çıkış yolu aramak için bahane olarak kullandım. Cedric birkaç masa ötede oturmuş, elinde bir gazete tutuyordu. Kafamdan birkaç farklı senaryo geçti, ama hiçbirini ikna edici değildi. Hiçbirinin işe yarama ihtimali düşük ve başarısız olma riskini göze alamazdım.

Lyla, bir şey denersem evden son kez çıkacağımı söylediğinde ona inandım. Evdeyken kaçma şansım, dışarıdayken daha azdı. Zamanlama her şeydi. Kaçmak için her şeyi riske atmak değmezdi. Zamanımı beklemeli ve en iyi fırsatı kollamalıydım.

"Düşündüm de, işin bittikten sonra kasabayı gezebiliriz. Sana kasabanın neler sunabileceğini gösterebilirim. Çok fazla bir şey yok gibi görünebilir, ama aslında çok güzel bir yer." Lyla kasabadan bahsederken tavırlarında bir değişiklik oldu. Bu beni meraklandırdı.

"Başka seçeneğim var mı?"

Kaşlarını çatarak, fincanını masanın üzerine koydu. "Elbette. Asla istemediğin bir şeyi yapmaya zorlamak istemem."

"Gerçekten mi? O zaman gitmeme izin ver."

"Yine mi?" Gözlerini devirerek iç geçirdi. "Kaç kez söylemem gerekiyor? Gitmek istemiyorsun. Gerçekten istemiyorsun. Benimle burada olmaktan *hoşlanıyorsun*. Seni olduğun gibi gören ve tamamen ve kesin olarak *kendin* olmana izin veren biriyle."

Onun bu kadar isabetli olması beni biraz sinirlendiriyordu. Lyla beni benim kendimi tanıdığımdan daha iyi tanıyor gibiydi. Haklıydı, burayı seviyordum.

"Ailemle birlikteyken öyle olabilirim." Bu sözler ağzımdan çıkarken bile, onlara yürekten inanmıyordum.

Lyla elini benim elime koydu ve bakışlarımı tabağımdan ona çevirdi. "Hayır, olamazsın. Bundan nefret etmiyor musun? Her zaman söylediklerini sansürlemek zorunda kalmaktan? Kendini tutmaktan? Aileni sevdiğini biliyorum, ama onlar seni benim tanıdığım gibi tanımıyorlar. Seni benim takdir ettiğim gibi takdir etmiyorlar."

Her şey benim için biraz fazla gerçekçi hale geliyordu. Lyla'dan uzaklaşmak için herhangi bir umudum varsa, senaryoyu değiştirmem gerekiyordu. *Benim yerime onun* yerine geçmeliydim. Onun güvenini kazanıp sonra onu aldatmak muhtemelen en iyi seçeneğimdi. Onu sahte bir rahatlık hissine kapılmaya ikna edip, ilk fırsatta kaçmak.

Boğazımı temizledim ve elimi onunkinin altından çektim. Bu, göğsümde hafif bir ağrı bıraktı, ama ben bunu görmezden gelmeyi tercih ettim.

"Bu kasabayı neden bu kadar seviyorsun?"

Gözleri sevinçle parladı. "Küçük kasabaları seviyorum. Herkesin herkesi tanıdığı türden kasabaları. Tarihi olan kasabaları. Geceleri sokaklarda güvenle yürüyebileceğiniz kasabaları. Ön kapınızı kilitlemeden bırakabileceğiniz kasabaları. Çocuklarınızın ön bahçede bir şey olmasından korkmadan oynayabileceği kasabaları. Herkesin birbirini kolladığı ve birbirine yardım ettiği kasabaları. Her ay, ilginç küçük kasaba etkinlikleri ve kasaba toplantıları gibi şeyler düzenledikleri kasabaları. Ben büyürken böyle bir şey yaşamadım."

"Babamın seni ve kardeşini yetimhaneye bıraktığını mı söyledin?" Bunu duyduğumda pek şaşırmadım. Öfkeyle körleşmiş, intikam ateşiyle yanıp tutuşmuş olsa bile, babam asla bir çocuğa zarar vermezdi.

Konuşulan konu, dünyada en çok düşünmemeye çalıştığım tek kişiyi aklıma getirdi. Bu bana çok fazla acı veriyordu.

Annem öldüğünde çok küçüktüm. Henüz on üç yaşındaydım. Onunla ilgili sadece bazı parçaları hatırlayabiliyordum. Gülümsemesi. Sıcak ve sevgi dolu. Hasta yatarken saçlarımı okşadığı anlar. Bana şarkı söylerkenki güzel ve yumuşak sesi. Zamanla bazı şeyleri unuttum. Onunla ilgili anılarımı hatırlamak, okyanustaki suyu tutmaya çalışmak gibi zorlaşmaya başladı. Sonunda

sonunda yakalayacakmışım gibi göründüğünde, parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu.

Ama o şeyler? Onları her zaman hatırlayacağım.

"Evet," diye cevapladı Lyla, parmağını fincanın kenarında hafifçe gezdirerek. "Yetimhaneler için iyi bir yerdi. Personel nazik ve şefkatliydi ve diğer birçok yerde olduğu gibi tuhaf işler yapmaya çalışmıyorlardı."

Babamın *çocuklara zarar vermeme konusunda* katı bir politikası vardı. Hepimiz piçtik ve damarlarımızda en ufak bir suçluluk duygusu olmadan öldürebilirdik, ama çocuklar korunmalıydı. Diğer birçok suç örgütü aynı şeyi söyleyemezdi. Onlarla asla çalışmadık ve onlara silah tedarik etmedik. Çocuk istismarı veya sömürüsü konusunda en ufak bir ipucu bile olsa, babam onları kara listeye alırdı. Bazı durumlarda, onlara tüm düşmanlarımıza davrandığımız gibi davranırdı.

Yavaş ve acı verici bir ölüm.

"Dürüst olmak gerekirse, kendi evime tercih ederdim."

Bu beni o kadar şaşırttı ki, durup, çatalımdaki pastayı geri indirdim.

"En azından yetimhanede, neredeyse her gece dayak yemiordum." Bunu çok rahat bir şekilde, sanki büyük bir mesele değilmiş gibi, omuzlarını silkiyerek söyledi.

"Ailen seni dövüyor muydu?"

"Sadece babam." Küçük, tereyağlı bir hamur işi olan *pirozhki'den* bir parça kopardı ve ağzına attı. "Tek kızından büyük beklentileri vardı ve ben bu beklentileri karşılayamadığımda beni cezalandırdı. İster istemesinler, kendileri için özel olarak hazırladıkları hayatı mutlu bir şekilde yaşayacak itaatkar bir çocuk istiyordu. Benden belirli bir şekilde davranmamı istiyordu. Ben olmadığım biri olmamı. O ne derse, o an, yorum yapmadan, tereddüt etmeden yapmamı. Ama lanet olsun, bu konuda kesinlikle söyleyeceklerim vardı. Ben tam olarak çenemi kapalı tutan tiplerden değilim. Olduğu gibi söylerim ve o bundan nefret ederdi. Bu yüzden kimsenin görmediği yerlerden beni döverdi."

"Babamın onu öldürdüğüne sevindin herhalde," diye mırıldandım, sonra sertleştim. *Kahretsin*. "Siktir, özür dilerim. Öyle demek istemedim. Ağzımdan kaçtı..."

Lyla kahkahayı bastı. Bu beni şaşkına çevirdi ve sessizliğe gömdü. *Tamam, beklediğim tepki bu değildi.*

"Evet, aslında," diye itiraf etti ve bu beni çok şaşırttı.

Yine.

Lyla beni şaşırtmaya devam ediyordu. Nasıl görünürse görünsün, hiç pişmanlık duymadan kendisi gibi davranması. En azından, ferahlatıcıydı.

Pastadan son bir ısırık aldım, tadı ağızımda patladı. "Babamın senin babanı öldürmüş olması umurunda değil mi?"

"Hiç de değil. Aksine, kıskanıyorum. Bunu kendim yapmayı çok isterdim." Ne kadar samimi bir dürüstlük.

Peki, ailesine olanlar için intikam almak amacıyla beni kaçırmamışsa, sebebi *neydi*? Gerçekten de her şey benimle *mi* ilgiliydi?

"Neden yapmadın?"

Omuzlarını hafifçe kaldırdı. "Kardeşime zarar verirdi."

Peçeteyle dudaklarımı sildikten sonra sandalyeme yaslandım. Ağızımda kalanları çiğnedikten sonra peçeteyi boş tabağıma koydum. "Kardeşinle yakın mısın?" diye sordum ve su bardağıma uzandım.

Gülümsedi, gülümsemesi sevgi ve şefkat doluydu. "O en iyisidir. Biraz tekdüze, tabii. Bazen kendi kafasına takılıp kalır ve bazı konularda taviz vermeyi reddeder. İnanılmaz derecede inatçıdır. Ama iyi bir kalbi vardır. Derinlerde, çok derinlerde."

Tamam. Demek kardeşi ile sıkı bir bağı var. Belki bunu bir şekilde kullanabilirim. Kendi lehime kullanabilirim. Nasıl yapacağımı bilmiyordum, ama mucizevi bir şekilde bir şey bulabilirsem diye aklımın bir köşesinde tuttum.

"Böyle büyük bir aileden gelip, bu kadar çok kardeşin olduğunda, bunu anlarsın. Ne yaparlarsa yapsınlar, ne söylerlerse söylesinler, onları seversin. Onların davranışlarına katılmasan bile, onları savunur ve onlara yardım edersin. Her zaman."

Boynumdaki yakayı oynattım. Onun verdiği hissi sevdiğim gerçeğini inkar edemezdim. Ağırlığını sevmiştim.

derisi. Boynunda da aynı desenin olması daha da hoşuma gitti. "Kardeşinle sık sık fikir ayrılığına düşüyor musun?" diye sordum, düşüncelerimi PG-13 seviyesinde tutmaya çalışarak. Onu cinsel açıdan düşünmeme izin versem, çok geçmeden Lyla'yı sırt üstü yatırmış olurum. Ya da belki de o beni sırt üstü yatırır.

"Sen kardeşinle anlaşıyor musun?"

"Her zaman," diye bağırdım. "Aslında, nadiren aynı fikirde oluruz. Onlar benden çok daha ciddi." Muhtemelen bu yüzden bana sürekli laf atıyorlar.

Aleksandr ile son görüşmemizin hatırası göğsüme bir suçluluk duygusu yerleştirdi. O veda etmeye çalışırken onu nasıl görmezden geldiğimi. İşleri bu şekilde bırakmış olmaktan nefret ediyordum ve bağımızı düzeltmek için çaresizce çabaladım.

Bunu düzeltme şansım olacak mı?

"Evet, Lev de biraz öyle," dedi küçük bir gülümsemeyle. "Bence büyük kardeşler doğuştan öyle olurlar. Ben sadece eğlenmek ve hayatımın tadını çıkarmak istiyorum. Lev ise çocukluğumuzdan beri sürdürdüğü bu aptal görevi yerine getirmeye kararlı."

"Ne görevi?"

İlk kez, gözlerinde bir tedirginlik belirdi. Lyla sandalyesinde pozisyonunu düzeltti, bakışlarımı kaçırdı ve aniden konuyu değiştirdi. "Çıkmaya hazırlanmalıyız. Kapanmadan önce seni götürmek istediğim birkaç dükkan var."

Bir şeyler yolunda değildi. Benden aktif olarak bir şey saklıyordu — hoşuma gitmeyeceğini hissettiğim bir şeydi ve bu beni endişeyle doldurdu. İtiraz etmek için ağzımı açtım, ama kapının üzerinde asılı olan zil *çaldı* ve yeni müşteriler içeri girdi. Bir saniye sonra, gürültülü, kaba sesler havayı doldurdu. Dört kişilik bir gruptu, hepsi erkekti ve sürüsü zihniyeti yayıyorlardı. Bağırıp çağırıyor, birbirlerinin sırtını sıvazlıyor ve kim bilir ne sebeple birbirlerini tezahürat ediyorlardı.

Cedric gazetesinin üstünden baktı, gözlerini kısarak. Onlar kasaya doğru ilerlerken bakışlarını onlardan ayırmadı. Mohawk saçlı bir adam tezgaha yaslanarak, rahatsız edici bir şekilde yüksek sesle sakız çiğniyordu.

Elini masanın üzerine vurdu. "Hey! Bana hizmet edebilir misiniz? Sanki para ödeyen müşterileri istemiyormuşsunuz gibi."

Arkasındaki adamlar, sanki en komik şakayı yapmış gibi güldüler.

Heidi arka mutfaktan çıktı, yeni müşterileri gördüğü anda yüzündeki gülümseme kayboldu. "Biz... biz zaten ödeme yaptık."

Ödedik mi? Lyla'nın kaşlarını çatması, onun da benim kadar şaşkın ve meraklı olduğunu gösteriyordu.

"O geçen haftaydı. Ben *bu* haftanın ödemesi için buradayım."

"Ne?" Heidi gözlerini genişleterek nefes aldı. "Ama ben... bu... ben yapamam..." Sesi sıkıntıdan çatladı ve bakışları, sanki orada olmaya her türlü hakları varmış gibi tezgahın arkasına doğru ilerleyen diğer adamlara kaydı. Sanki orası onların malıymış gibi.

Korkudan titreyerek, sırtı arkasındaki duvara değene kadar geri çekildi. Adamlar, kurabiye ve hamur işleriyle dolu uzun cam vazolara ellerini daldırarak yiyecekleri aldılar, birkaç ısırık aldıktan sonra kalanları birbirlerine fırlatarak gürültüyle güldüler.

Kafede dört müşteri daha vardı; bir çift, yaşlı bir beyefendi ve bir genç. Hepsi de arkasına bakmadan kalkıp aceleyle dışarı çıktılar.

Lyla'nın bahsettiği kasaba dostluğu buraya kadarmış. Heidi'nin dolandırıldığı açıktı ve hiçbiri ona yardım etmek için kalmadı.

Lyla olanları eleştirel gözlerle izledi. İçinde neredeyse fark edilemeyecek bir değişiklik vardı. Hâlâ gülümsüyordu. Hâlâ dışa dönük, dostça bir tavır sergiliyordu, ama gözlerinin üzerine bir karanlık çökmüştü — benim çok iyi tanıdığım bir karanlık. Beni deli gibi tahrik eden bir karanlık.

Müdahale edecek mi?

Bunu yapmasını umuyordum. Bir yanımda onu gerçek anlamda iş başında görmek istiyordum. Evde yaşadığımız o küçük kavga, onun gerçek yeteneklerini ölçmem için yeterli değildi.

Ancak, bir diğer tarafım bunu hiç istemiyordu çünkü ne olacağını biliyordum. Azgın, çılgın benliğimin,

onun öldürdüğü birinin kanıyla kaplıyken ellerimi ondan uzak tutamayacağımı biliyordum.

Hey, hepimizin tuhaflıkları vardır. Benimki sadece ortalama bir insandan biraz daha sapkın.

Cinayet beni tahrik ediyordu. Ne yaparsan yap.

"Lütfen, durun." Heidi titriyordu.

"Oh, duracağız. Parayı aldığımızda." Mohawk bir parmağıyla cam kavanozu itti ve kavanoz tezgahtan düşerek milyonlarca parçaya ayrıldı. "Oops." Güldü.

Diğer adamlar bunu bir işaret olarak algılayıp eşyaları kırmaya başladılar. Dekorları devirdiler. Yiyeceklerle dolu diğer vitrin kavanozlarını devirdiler. Cam tabakları ve kupaları yere atıp parçalanmalarını izlediler.

Sivri sarı saçlı bir adam masaları ve sandalyeleri devirmeye başladı, bunu yaparken gülüyordu. Arkadaşı da ona katıldı, elindeki beyzbol sopasının ucunu kullanarak mobilyaları devirdi. Kollarını kaldırdı, yan masanın üzerinde duran bir resim çerçevesine vurmaya hazırlanıyordu...

"Hayır!" Heidi tezgahın arkasından koşarak çıktı ve tezgahın önüne geçerek onu korumaya başladı. "Lütfen. Yapmayın. Paranızı vereceğim. Lütfen. Başka bir şeyi daha mahvetmeyin."

Beyzbol Sopası, sopayı hala havada tutan Mohawk'a baktı.

hav

ada

tutt

u.

"O zaman parayı getir," dedi Mohawk Heidi'ye.

O da başını salladı ve tezgahın arkasına koştu. Bir *çınlama* ile

kasiyer açıldı. Elleri titreyerek banknotları tek tek çıkardı ve liderine uzattı. Lider, büyük bir ikramiye kazanmış gibi paraları sayarken, Cheshire kedisi gibi sırıttı.

"İyi. Haftaya da aynı miktar."

"Hey, dur, Darrell," Spiky Hair, Mohawk çıkarken seslendi. "Açlıktan ölüyorum. O kaltağa bize yemek yapmasını söyle."

Darrell parmaklarını şıklattı. "Biliyor musun? Bence bu şimdiye kadar aklına gelen en akıllıca fikir, Ben." Heidi'ye baktı. "Bize birkaç hamburger ve patates kızartması getir. Lanet tuzu da cimri davranma." Heidi mutfığa kayboldu. Gülerек ve birbirlerini itip kakarak

arkadaşça davranarak, farklı masalara oturup uzandılar.

"Onları daha önce gördün mü?" diye sordum Lyla'ya.

O başını salladı. "Hayır. Ama yakında çok tanışacağız."

Siktir. Kendimi dikkatlice düzelttim, sikim onun yüzündeki o katil bakış yüzünden çoktan sertleşmeye başlamıştı. Mahvolmuştum.

Birkaç dakika sonra Heidi mutfaktan çıktı, arkasında şef kıyafeti giymiş başka bir kadın vardı. Vücutları korkudan titriyor olmasına rağmen, ön kollarında yemeklerle dolu tabakları hiç zorlanmadan dengede tutuyorlardı. Tabakları tek tek masaların üzerine koydular. Bazı erkekler, hakları olmayan bir cüretkarlık göstererek Heidi ve diğer kadının kıçlarına şaplak attılar.

Gözlerim yine Lyla'ya kaydı. Üzerinde tuhaf bir sakinlik vardı. Şimdiye kadar sadece izlemişti ve dürüst olmak gerekirse, bu beni biraz şaşırtmıştı. Onları tanımadığım halde *ben* bile bir şeyler yapmak istiyordum.

Heidi masamıza yaklaştı. "Bunun için çok üzgünüm," diye fısıldadı, boğazını temizleyerek. Gözleri kırmızı ve cam gibiydi. "Size başka bir şey getireyim mi?"

"Sadece hesap lütfen. Teşekkürler, Heidi," diye cevapladı Lyla.

"Tabii ki." Önlüğünün içinden küçük siyah bir defter çıkardı ve masanın üzerine koydu. "Hazır olduğunuzda."

Gitmek için döndü. Lyla öne uzanarak kolunu tuttu. Heidi durdu ve omzunun üzerinden baktı. "O adamlar kim?" diye sordu Lyla sakin bir sesle.

Heidi endişeyle dudağını ısırды. Sesini fısıltıdan biraz daha yüksek bir tona indirdi ve ben de onu net bir şekilde duyabilmek için dirseklerimi masaya dayayarak öne eğilmek zorunda kaldım. "Birkaç hafta önce şehre taşındılar. Kafeye zarar gelmesini istemiyorsam onlara para ödemem gerektiğini söylediler. Ödedim. Mekanı mahvetmelerini ya da müşterilere zarar vermelerini istemedim. Tek ben de değilim. Bu bloktaki tüm işletme sahiplerini tehdit edip para talep ettiler. Caddenin karşısındaki antika kitapçıyı işleten yaşlı adam Roland, onlara karşı koymaya çalıştı. Onlara hiçbir şey ödemeyeceklerini söyledi. Onlar da onun bacağını kırdılar."

Bu bir şantajdı. Vegas'ta bunu birçok kez görmüştüm. Küçük çaplı çeteler işyerlerine girip ödeme talep ederlerdi. Ödeme yapıldığı sürece, işyeri çetenin misillemesinden korunurdu.

"Hmm." Lyla, siyah deftere birkaç yüz dolarlık banknotlar koydu ve Heidi'ye geri verdi. "Burada kilitli bir arka ofis var mı?"

Çocuk, bu saçma sapan soru karşısında şüphesiz kafası karışmış bir şekilde kaşlarını çatı. "Mutfağın arkasında. Kasayı orada tutuyoruz."

"İçeri gir ve kapıyı kilitle. Ben söylemeden dışarı çıkma."

"Hayır, hayır, hayır. Sorun istemiyorum," diye aceleyle çıktı.

"Sorun yok." Lyla gülümsedi, ama bu tamamen kötü ve kindar bir gülümsemeydi. "Çabuk. Git hadi."

Heidi bir an daha tereddüt ettikten sonra talimatlara uyarak koşarak uzaklaştı. Şefin elini tuttuğunu gördüm ve ikisi birlikte mutfağa girdiler.

Lyla sonunda bana baktı. "Kavga etmek ister misin?"

Hayır de. Hayır de. Omuzlarımı tembelce silktim. "Neden olmasın ki?"

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

LYLA VOZNESENKY

Gülümsedim.

Daha mükemmel olamazdı. Birkaç kişiyi birlikte öldürmekten daha iyi bir bağ kurma ve ilişki geliştirme yolu olabilir mi? Bu bizi ömür boyu birbirimize bağlayacak bir şey olurdu. Yıllar sonra ateşin etrafında oturup eski güzel günleri yad ederken konuşabileceğimiz bir şey.

Hey, bir grup salak kafeye geldiğinde onları katlettiğimizi hatırlıyor musun?

Evet, çok eğlenceliydi.

Hiçbir şey bunun kadar anlamlı bir bağ kurmamıştı.

Sandalyenin zeminde sürtünme sesi havayı doldurdu. Bu ses kasıtlı olarak yüksek çıkmıştı ve tüm gözleri doğrudan bize çevirdi. Lukyan arkasına yaslandı, bacaklarını açtı ve beni izledi.

Sıra benim parlamama gelmişti. Ona birlikte ne kadar mükemmel olacağımızı göstermek için.

Ayağa kalktım, kollarımı başımın üzerine uzattım ve esnedim. "Sen. Gel buraya," o sikici ile o çirkin mohawk talep etti.

"Ben mi?" diye sordum, elim göğsümde, rahat bir tavırla.

"Evet, sen," diye cevapladı Ben onun yerine.

"Tamam." Zıplayarak onlara doğru gittim. Cedric, yanından geçerken beni yakından izledi. Hafif, neredeyse

fark edilemeyecek bir şekilde başımı sallayarak, ona karışmamasını söyledim.

Darrell gözlerini vücudumda gezdirdi, gözlerinde açlık parıltıyordu. "Sen sevimli bir şeysin."

"Teşekkürler! Çok tatlısın!"

"Lanet olsun." Diğer adamlardan biri güldü. "Hiçbir fikri yok, değil mi?" Birkaç dişi eksikti, diğerleri sarıya boyanmıştı.

"Gel otur, tatlım. Hayır, oraya değil. Buraya." Darrell uyluğunu okşadı. Kıkırdayarak oturdum.

"Yakışıklısın."

"Biliyorum." Başını boynumun kıvrımına gömdü, saçımı kokladı. "Büyük, güçlü erkekleri sever misin, bebeğim?"

Yine kıkırdadım. "Evet. Ama daha çok neyi sevdiğimi biliyor musun?"

Darrell'in elleri uyluklarımın üzerine indi ve okşadı. Diğer adamlar gülerek yemeklerini yiyor, birbirlerine anlamlı bakışlar ve göz kırpmalar atıyorlardı. Ben aptal değildim. Düşüncelerini tüm dünyanın görmesi için yayınlıyor olsalar da fark etmezdi. Beni kolay bir seks partneri olarak görüyorlardı ve eğer öyle olmazsam, beni kendileri için alacaklardı.

Ne isterlerse düşünmelerine izin verdim. Yakında gerçekte nasıl olduğunu göreceklerdi.

"Güçlü bir erkeğin benim isteğime boyun eğmesini seviyorum." Yavaşça, şehvetle kucağından kayarak, bacaklarının arasına dizlerimin üzerine çöktüm. Darrell'e dönerek, ellerimi onun kot pantolonunun beline götürdüm.

"Oh, evet. Şu orospuya bak." Saçları dökülen bir adam güldü. "Senin sikine çok susamış, Darrell."

Darrell'in kemerini çözdüm, kot pantolonunun düğmesini açtım ve fermuarını indirdim. Kasıklarından iğrenç bir koku yayıldı. Midemi bulandırdı.

"Sıradaki benim." Ben burnunu koklayarak, gömleğinin koluyla agresif bir şekilde burnunu sildi.

"Hayır, sıradaki benim!" Yanında beyzbol sopası olan adam bağırdı. "Siktir git Sawyer! Benim!" Saç çizgisi gerileyen adam bağırdı.

"Beyler, beyler, sakın olun. Hepimiz sırayla yapacağız, değil mi canım?" Darrell kıkırdadı ve kalçalarını kaldırarak pantolonunu aşağı çekmemi sağladı

onun pantolonunu aşığı çekebilmem için kalçalarını kaldırdı. Penisini tamamen dışarı çıkmıştı ve her geçen saniye daha da sertleşiyordu. En azından iğrençti.

"Evet, yapacaksın." Gizlice, belimden bir karambit bıçağı çıkardım. En sevdiğim bıçak türüydü. Kaplan pençesi gibi kavisliydi ve güvenli tutuş için sapına bir güvenlik halkası yerleştirilmişti. "Ama ilk onur *sana* ait."

Başımı eğdim. Darrell başını geriye eğdi ve boğazını ortaya çıkardı. Bıçağı sıkıca kavradım ve güçlü bir yay çizerek savurdum. Bıçak boğazını kesti ve kan her yöne sıçradı. Geriye doğru tekme attım ve masayı devirdim, masanın devrilmesiyle kalan üç adam da yere düştü. Önce Ben'in yanına gittim, devrilmiş masanın üzerinden atladım ve onun üzerine indim, bacaklarım vücudunun iki yanında, bıçağım boğazındaydı.

"Sıradaki sensin, değil mi?" Sırtışıım şeytaniydi.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Dur! Hayır!" Keskin ucu gözüne sapladım. Çığlık attı.

İki gitti, iki kaldı. Bu çok çabuk bitecek.

Bir ayak yüzüme doğru uçu. Ön kolumla engelledim, elimi kıvrarak onun bacağını kavradım ve çevirdim. Bu, Saç Çizgisi Gerileyen Adamdı. Acı içinde bir çığlık attı. O yere düşerken, ben de yerçekimini ve vücudumun momentumunu kullanarak bıçağımı karnına derinlemesine sapladım. Yukarı doğru kestim, organları silahımın altında kağıt gibi parçalandı.

Son adam beyzbol sopasını kafama doğru savurdu. Ben eğildim ve öne doğru yuvarlandım, bıçağımı bıraktım. Başka seçeneğim yoktu. O ilerlerken, intikam ateşi gözlerinde parıldarken, çömelmiş pozisyonda dönüp durdum.

"Sen öldün!" diye tısladı.

Manyakça kıkırdadım, yüzümdeki gülümseme gittikçe genişledi. Kan yüzümden, çenemden damlıyor, lekeler halinde yere düşüyordu. Gözlerinde en ufak bir korku parladı. Arkasında Lukyan'ı gördüm. Ayağa kalkmış, yüzünde neredeyse trans halinde bir ifadeyle beni izliyordu.

Yere çömelmiş, bir örümcek gibi zeminde sürünerek yavaşça sola doğru ilerledim. Bu, Sawyer'ı daha da korkuttu, vücudu olduğu yerde donakaldı, gözleriyle beni takip ederken, elindeki beyzbol sopası

ellerinde titremeye başladı. Ölü arkadaşlarına, etraflarında biriken koyu kırmızı kana baktı ve kayıplarını azaltmaya karar verdi.

Yarasa yere düştü. Dönüp çıkışa doğru koşmaya başladı.
Lukyan onun yoluna çıktı.

Lukyan yoluna çıktı. Yüzünde son derece seksi, şeytani bir sırıtış yüzündeydi. "Nereye gidiyorsun? Eğlence daha yeni başlıyor."

"Çekil yolumdan, dostum!"

Lukyan *tısladı*. Bir adım öne çıktı. Sawyer bir adım geri attı.

Merakla, olduğum yerde kaldım, onun bir sonraki hamlesini merak ediyordum.

Lukyan'ın daha önce öldürdüğünü görmüştüm. Kurallara uymayan insanlarla nasıl başa çıktığını gölgelerden izlemiştim. Bratva'nın infazcısı olarak, bu sık sık olurdu. Onun işi, işlerine karışanlara ceza vermek ve acı çektirmektir.

Bundan zevk alıyordu.

Ben de onu izlemekten zevk alıyordum.

Lukyan, Sawyer'ı ensesinden yakaladı. Sawyer hemen onun iradesine boyun eğdi ve yalvardı.

"Lütfen, lütfen beni öldürme. Özür dilerim, tamam mı? Bir daha buraya gelmeyeceğim, yemin ederim."

"Sence bunu umursar mıyım?" Lukyan alaycı bir şekilde sordu. "Sadece biraz eğlenmek istiyorum."

Sawyer, Lukyan'ın gözlerinde bir şey görmüş olmalı ki, sanki boyun eğmesi onu kurtaracakmış gibi dizlerinin üzerine çöktü.

Kurtarmayacaktı. Lukyan'ın gözlerindeki o ışıltı... Bunu daha önce görmüştüm.
Kan istiyordu.

Lukyan, Sawyer'ı sertçe iterek bıraktı. "Kalk lan." "Hayır, dostum, lütfen. Ben..."

"Kalk dedim," diye bağırdı Lukyan, öfkesi ile birlikte sesi de yükseliyordu.

Bacakları titreyerek, Sawyer ayağa kalktı, tüm vücudu titriyordu.

Heyecanla yaklaşırken, Lukyan'ı kendi ortamında izleme fikri... Tanrım, lanet olsun... Muhtemelen hissetmemem gereken yerlerde hisler uyandırdı bende.

Neyse.

"Bıçaklarımdan birini ister misin, aşkım?" diye sordum, ona bakarak. Aşık bir genç gibi hissediyordum. Tek düşünebildiğim, gelecek yıllardı... Biz, bize kötölük yapan insanları, yan yana öldürürken... Mükemmel olurdu.

Lukyan'ın gözleri parladı. "Bana bir tane verir misin?"

"Tabii ki, aptal! Al, sana *en sevdiğim* bıçağı vereceğim." Başka bir karambit bıçağı çıkardım. Bu bıçak kan kırmızıydı ve gümüş bıçak kısmına karmaşık çizgiler ve kıvrımlar oyulmuştu.

Onu hayranlıkla elinde tuttu. "Bunu en sevdiğin bıçak yapan nedir?"

Heyecanımı gizledim. Sorular soruyordu. Hakkımda daha fazla şey bilmek istiyordu. Bana olan ilgisi artıyordu. Bunu anlayabiliyordum. Yoksa neden bu kadar samimi ve kişisel bir soru sorsun ki?

"Bu bıçak benim için büyük bir manevi değere sahip. İlk cinayeti işlediğimde kullandığım bıçak bu."

Anlamış gibi gözleri parladı. "Ah. Bende de ondan var."

"Öyle mi?"

"Evet." İşaret parmağını sapındaki halkaya soktu ve dengesi iyi mi diye bir o yana bir bu yana çevirdi. "Onu çaldın."

Anı, bir film sahnesi gibi zihnimde canlandı. Gece yarısı onun yatak odasına gizlice girip, yatakta baygın halde yattığını görmüştüm. Yatağının başucundaki masada bir hançer vardı. Geçmişte, onun ihtiyaç duyabileceğı şeyleri almamaya çalışmışım, sadece spor salonundan aldığı havlu gibi çeşitli eşyaları almışım. Rastgele bir tişört. Diş fırçası. Bir tutam saç.

Bu dürtüye karşı koyamadım. Ondan uzak olsak bile onu yakınımnda tutmak istiyordum ve onun eşyalarını alarak bu ihtiyacımı gideriyordum. Ama o parlak gümüş hançerde beni çeken bir şey vardı.

Bu yüzden onu aldım, penceresinden dışarı çıktım, evinin yanından aşağı inerken durdum ve güvenlik kamerasına gösterdim.

Parmağımı nazikçe dudaklarında gezdirdim. "Eğer uslu durursan, geri verebilirim."

Lukyan kıpırdamadı, gözleri benimkilere dikilmişti. Merakla başını eğdi. "Odamı kaç kez zorla açtın?"

"Sayamayacağım kadar çok."

"Neden yaptın?"

Dokunuşumu tüy kadar hafif tutarak, yüzündeki bir tutam saçı kenara çektim ve boynundaki yakaya doğru inerken cildini okşadım. "Uyumanı izlemeyi seviyorum."

Kaşları hafifçe çatıldı. "Neden?"

Dürüst olmak gerekirse, nedenini tam olarak bilmiyordum. Bana huzur veriyordu. Beynimi sakinleştiriyordu, en azından kısa bir süreliğine. Ve bu, benim çok fazla güvendiğim bir şeydi. Onun odasına gizli kameralar kurmamın nedenlerinden biri de buydu. O gecelerde, şahsen orada olamasam da, uzaktan onun uyumasını izleyebiliyordum.

"Çünkü sana takıntılıyım." Göz kırptım. "Ama bunu zaten biliyorsun."

"Takıntının derinliğini anlamaya başlıyorum."

"Ah, bebeğim, daha yüzeyi kazımışsın bile." Şaka yapmıyordum. Lukyan benim ona olan takıntımın ne kadar derin olduğunu *gerçekten* bilseydi, muhtemelen başka yöne kaçardı.

Yüzünde anlaşılmaz bir ifade belirdi. İlgi miydi acaba? Tam emin değildim. Ama bunun olumsuz bir duygu değil, olumlu bir duygu olduğuna inanmayı tercih ettim.

"Merak ediyorum," dedi Lukyan, parmak uçlarıyla kavisli bıçağın üzerinde hafifçe gezdirerek, "ben senin ilk takıntın mıyım?"

Neden bana bunu sorsun ki?

"Merak ediyorum," dedim, onu taklit ederek, "eğer öyle olmasaydın nasıl hissederdin?" Tabii ki öyleydi. Birçok kez söylediğim gibi, biz ruh ikiziyiz. Kimse onunla kıyaslanamazdı. Ama başka birini takip etmem onu kışkandırabilir miydi acaba?

"Hissederdim..."

Sözleri, Sawyer'ın aniden konuşarak onu kesmesiyle yarıda kaldı. *Ne oluyor lan?* "Şey, affedersiniz..."

Lukyan'ın yüzünde öfke belirdi. Bıçağı güçlü bir hareketle geriye doğru savurdu ve Sawyer'ın boğazını kesti. "Konuşuyorum, görmüyor musun?" diye homurdandı.

Sawyer boğuldu, elleri boynuna gitti. Kan parmaklarının arasından sızıyordu. İnanamayan gözlerle dizlerinin üzerine çöktü, sonra yere yığıldı ve öldü.

Kaşlarımı kaldırdım. Lukyan yanıma geldi ve bıçağı boğazıma, yakamın hemen üstüne dayadı. Gözümün ucuyla Cedric'in anında tepki verdiğini, silahını çekip Lukyan'ın kafasına doğrulttuğunu gördüm.

Elimi kaldırarak onun başka bir şey yapmasını engelledim. Basit bir el hareketiyle ona gitmesini emrettim. Gitmek istemediği belli olan bir tereddüt gösterdi, ama yüzümdeki ifade tartışmaya yer bırakmıyordu. Lukyan beni öldürmezdi. Buna kesin olarak inanıyordum.

Cedric homurdanarak silahını geri koydu ve kafeden ayrıldı.

Lukyan bu hareketi fark etti ve şeytani bir gülümsemeyle, "Seni öldürmeyeceğime bu kadar emin misin?" dedi.

"Evet," diye cevap verdim, hiç tereddüt etmeden. Ellerimi göğsüne koydum, parmaklarımın altında kalbinin çarpışını hissettim. "Şimdi, diyordun ki... hissedeceksin..."

Bana doğru eğildi, dudakları benimkilerden sadece bir saç teli kadar uzaktaydı ve fısıldadı, "Hile yapılmış gibi hissederdim."

"Aldatılmış mı?"

"Mm-hmm." Lukyan başını salladı. Hâlâ çok yakındaydı. Tek bir hareketle sonunda o dudakları dudaklarımda hissedebilirdim. Bunu yapmak istedim. "Bir erkeği özel hissettirip sonra öylece elinden alamazsın. Bu onu biraz çıldırtabilir."

"Çılgınlığı severim," diye
fısıldadım. "Bunun
farkındayım."

Lukyan da çılgınlığı severdi ve şu anda kafamdan geçenlerden daha çılgın bir şey olamazdı. Aramızda yanan cinsel gerilim, ölçülemeyecek kadar yüksekti. Bütün kasabayı ateşe vermek için yeterliydi. Bir adım daha yaklaştım, bıçak derime batıyordu. Gözleri parladı. "Bıçağı bırak ve diz çök," dedim, sesimden otorite sızıyordu.

O sertleşti. "Ne?"

"Duydun beni."

Bir an için, bana bakmaktan başka bir şey yapmadı. Saniyeler uzadı. Lukyan boğazını temizledi, eli sanki kendisiyle savaşıyormuş gibi hafifçe titriyordu, bir yanı benim emrimi yerine getirmek istiyor, diğer yanı ise umutsuzca itaat etmemeye çalışıyordu.

"Neden bunu yapayım ki?" diye sertçe sordu.

Başımı kaldırıp omurgamı düzelttim, gözlerinin içine, ruhunun derinliklerine bakarak. "Çünkü sana öyle dedim."

Gözlerini kapattı, dudaklarından neredeyse duyulmayacak kadar yumuşak bir inilti çıktı. Bekledim. Normalde beklemezdi. Partnerlerimden tam bir itaat beklerdim, ama Lukyan ve ben bunu henüz konuşmamıştık, bu yüzden ona biraz müsamaha göstermeye hazırdım.

Şimdilik.

Onun geçmişteki cinsel maceralarının emirleri veren *taraf*ta olduğunu hissediyordum. Elbette, bu tür şeyleri keşfetmek için uygun bir zaman ya da yer değildi, ama o anı yaşarken, o lanet olası anı yaşarken, damarlarımda onun vuruşlarına olan ihtiyacım bunu görmezden gelmemi imkansız kılıyordu.

Boğazıma dayadığı bıçak, benim emrimme rağmen kontrolün tamamen onda olduğunu gösteriyordu. Muhtemelen bu yüzden her şey çok doğru geliyordu. Bu yüzden, çevremize rağmen bunun için mükemmel bir an olduğunu düşündüm. Başka bir zamanda bunu yapmak doğru gelmezdi. *Eğer* benim emrimi yerine getirmeye karar verirse, bunun kendi isteğiyle olduğunu, benim onu kaçırdığım için dinlemek zorunda kaldığı için olmadığını, hiç şüpheye yer bırakmak istemedim.

Lukyan dilini alt dudağının üzerinde gezdirdi. Yavaşça. Rahatça. Bu manzarayı görünce vücudum ısındı, zihnimde o dilin vücudumun daha hassas, daha mahrem bölgelerinde aynı şeyi yaptığı görüntüler canlanmaya başladı. Aramızda bir an geçti. Ne tür bir an olduğunu tam olarak söyleyemem, ama önemli bir andı. Bundan emindim.

Sonunda, bir ömür gibi gelen ve içimde büyük bir mücadele yaşadığım bir anın ardından, geri adım attı. Bıçak yere düştü ve Lukyan dizlerinin üzerine çöktü. Beni bir coşku duyusu sardı. Yüzü sakın ve rahat bir şekilde bana baktı.

İşte oradaydı. *Gerçek* Lukyan. Doğru kişinin onu kontrol etmesini arzulayan Lukyan. Benim kontrolümü ele geçirmemi *isteyen*.

Ölü bedenlerle çevrili, etrafında kan birikintileri olan bir yerde diz çökmüştü. Onu o halde görmek, boynunda benim tasmamla... Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Onu hemen orada almak istedim, ama kendimi tuttum. Halka açık bir kafede, insanlar ara sıra binanın önünden geçerken, bu durum benim arzumu daha da artırdı, ama ilk seksimiz daha samimi olacaktı. Sadece ikimiz olacaktık.

Yine de, beni idare edecek küçük bir şeye ihtiyacım vardı, yoksa vücudumu saran sıcaklık beni patlatacakmış gibi hissediyordum. Ve o da, beni bu kadar iyi dinlediği için küçük bir şeyi hak etmişti.

Ona yaklaştım. Lukyan derin bir nefes aldı, vücudu hareketsiz ve gergin kalarak benim ona yaklaşmamı izledi. Tam onun önüne geldiğimde, amım neredeyse göz hizasında, durdum. Tek elimle başını kaldırıp bana bakmasını sağladım. Lukyan'ın bakışları bir an amımda kaldı, sonra gözleri bana çevrildi, şehvetle yanıyordu.

"Tadına bakmak ister misin?"

Yüzündeki ifade beni içten içe ısıttı. Saf bağlılık. O da başını salladı.

Elimi hafifçe onun yanağına koyup, güçlü çene hattına doğru kaydırdım, çenesine doğru ilerledim ve başparmağım yumuşak dudaklarına tam oturduğunda durdum. Yavaşça başparmağımı ağzına soktum. Dudakları isteyerek açıldı. Damarlarımdan sıcaklık yayıldı. Uyluklarım ıslandı. *Beni yanlmasına sik.*

Sakin ve rahat bir şekilde, boş olan elimi kot pantolonumun önüne koydum. Lukyan, boğazının derinliklerinden çıkan küçük bir iniltiyle, hareketsiz bir şekilde izlemeye devam etti. İki parmağımı amımın üzerinde gezdirdim, başım zevkten geriye doğru eğildi. O kadar bastırılmışım ki, tek bu hareketle boşalacağımdan korktum.

Lukyan başka bir ses çıkardı, tüm vücudumu titretmeye yetecek bir ses. Bu ses, hırıltı ile acı dolu inilti arasında bir şeydi.

İkimiz de aynıyız, bebeğim.

Parmaklarımla ıslaklığı olabildiğince toplamaya çalıştım, sonra elimi çıkardım, parmaklarım ıslaklıktan parlıyordu. Lukyan hızlı hızlı nefes alıyordu, göğsü hızla inip kalkıyordu. Uzun, sert vücuduna baktım. Penis pantolonunda şişmişti. Elleri yanlarında sıkı yumruklar halinde kalmıştı. Hareket edememek onu öldürüyordu. Bunu görmek için zihin okuyucu olmama gerek yoktu. Yine de hareketsiz kalarak izin bekledi.

"Çok uslu bir çocuk oldun. Merak etme. Seni bekletmeyeceğim, bebeğim."

Rahatlamış gibi görünüyordu.

Zaten ağzında olan başparmağımı kullanarak ağzını daha da açtım ve ıslak parmaklarımı dilinin üzerine koydum. "Em, bebeğim."

Dudakları anında kapandı ve emmeye başladı. *Sertçe*. Sıcak dili, sanki beni son damlasına kadar yalamaya çalışır gibi parmaklarımın üzerinde dönüyordu. Amım sadece bu hissin değil, onun tamamen benim merhametime kaldığını görmekten de *titriyordu*.

Bana çaresizce ihtiyaç duyuyordu.

Tıpkı benim ona muhtaç olduğum gibi.

Parmaklarımı ağzından çekmek istediğimde, bana yapıştı ve elini bileğime dolayarak orada tuttu. Gözlerinde çaresizlik parlıyordu. Daha fazlasını istiyordu. Lanet olsun, ben de öyle. Ama kanımda kükreyen açlık ve arzuya rağmen, gerçeklik geri dönüyordu.

Orada daha fazla kalamazdık. Heidi ve Suzanne, kafenin şefi, sonsuza kadar arka ofiste kalmayacaktı. Birinin içeri girmeye çalışmasının sadece an meselesi olduğu gerçeğini saymıyorum bile. Cedric kafenin kapısının önünde durarak kapıyı kapatıyordu, ama ben aylardır o kasabaya gidiyordum ve bazı yerlilerin kafeinlerini almazlarsa biraz çıldırdıklarını biliyordum.

Gitmemiz gerekiyordu.

"Yeter artık, bebeğim," diye fısıldadım, parmaklarımı tekrar ağzından çıkarmaya çalışarak. O ise, sanki arzuyla tamamen kaplanmış gibi, beni itekleyerek bırakmak istemedi.

Yalan söylemeyeceğim, onun bana karşı bu kadar aç olmasını içten içe sevmiştim, ama güçlü olmak zorundaydım. Kontrol onda değildi. Kontrol bendeydi.

Onu saçlarından sertçe tutup başını geriye doğru çektim ve aynı anda parmaklarımı çekip uzaklaştırdım. O, deli gibi onları takip etmeye çalışarak hırladı

ama ben sıkıca tuttum ve onu acı çekmeye zorladım.

"Bu coşkunu seviyorum, aşkım, ama daha fazlasını istiyorsan emirlere uymayı öğrenmen gerekecek." Öne eğildim ve dilimin düz kısmıyla güçlü çenesinden şakağına kadar yüzünün yan tarafını okşadım. Titredi, tüm vücudu sarsıldı. Dudaklarımı kulağına yaklaştırdım ve fısıldadım, "Seni cezalandırmak için can atıyorum, ama bunun için henüz hazır olduğunu sanmıyorum." Dişlerimle kulak memesini kavradım, hafifçe ısırdım ve sonra tamamen bıraktım.

Kendimi ondan bir adım geri çekmek zordu. Muhtemelen hayatımda yaptığım en zor şeylerden biriydi, ama yapılması gerekiyordu.

Lukyan bir anlığına dizlerinin üzerinde kaldı, yüzünde neredeyse sarhoş, uçmuş gibi bir ifade vardı, sonra kendini topladı.

"Ne oluyor lan?" diye soluklandı, sanki az önce olanlara inanamıyormuş gibi.

Gülümsedim ve az önce ağzına soktuğu parmakları benim ağzıma soktum. Tadı dilimde patladı ve daha fazlasını istemek için can atıyordum. Lukyan'a daha önce defalarca söylediğim gibi, onu tanıyordum. Onun hakkında her şeyi biliyordum. En sevdiği rengi, en sevdiği yemeği, en sevdiği işkence tekniğini biliyordum. Ve biliyordum ki, o altın avcı köpeği enerjisinin altında, derinlerde, hakimiyet altına alınmak için can atıyordu.

Ve ben de bunu yapan kişi olmak için can atıyordum.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

DIMITRI VOLKOV

"Konuş benimle, Kasap. O inatçı kafanın içinde neler dönüyor?"

Autumn ve ben babamın evinin önündeki bir bankta oturduk. Soğuk, keskin rüzgar, bu konuşmayı evin içinde yapmama fikrini yeniden düşünmeme neden oldu. Ama bu riski göze alamazdım. Sergei'nin odamıza dinleme cihazı yerleştirdiğini biliyordum. O kadar paranoyaktı ki, evin geri kalanına da dinleme cihazı yerleştirmiş olabilirdi. Bir yanımda, buraya da dinleme cihazı yerleştirmiş olabileceğinden biraz endişeliydi. Bu kesinlikle olasılık dahilindeydi.

Ama başka seçeneğim yoktu. Oradan ayrılamazdım, yoksa kalbime kurşun yiyebilirdim. Yarı özgürce konuşabileceğim tek yer dışarıydı.

"Nereden başlayayım lan?" diye bağırdım, başımı eğerek. Dirseklerimi uyluklarımın üzerine dayadım, ellerimi sinirden sıkıca birleştirdim.

Ona söyledim. Ona dikkatli olmasını *söyledim*. Onu takip eden kadının son derece öngörülemmez olduğunu söyledim. Tabii ki öyle oldu. Çocuklarımdan biri deli birinin takibine uğrayacaksa, bu en küçük oğlum olurdu. Ve tabii ki, aptal çocuk bu fikirden heyecanlanmaktan başka bir şey yapmazdı.

Ona güvenlik ekibi koymalıydım. Birinin onu gözetlemesini sağlamalıydım, ama *ben* bile olabilecekleri öngöremezdim. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onu takip eden kadın hakkında hiçbir bilgi edinememiştim. Kadın çevik ve kurnazdı, onu takip etmeye çalıştığımda her zaman benden kaçmayı başarırdı. Yüzünü hep maskelerle örtüyordu. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, kimliğini asla ortaya çıkaramadım.

Bu beni çok sinirlendiriyordu.

Şimdi o deli piç kurusu oğlumu kaçırmıştı. Onu tamamen kendine ait yapmak için, Anya'nın yerini almak için, ayrıntılı ve açıkçası dahice bir plan yapmıştı.

Lanet olsun, bu plan gerçekten dahiceydi, bunu *ben* bile kabul etmek zorundaydım.

Autumn elini omzuma koydu, dokunuşu anında beni rahatlattı. "Onu bulacağız," diye fısıldadı.

"Öyle mi?"

"Evet. Yapacağız." Autumn'un sesinde sadece güç vardı ve ben, onun sözlerinin doğru olmasını umarak, bir can simidi gibi ona tutundum. "O, uzun zamandır ona takıntılı, onu elde etmekte kararlı. Onu incitecek bir şey yapacağını sanmıyorum, bu yüzden zamanımız var. Onu nerede tuttuğunu bulmak için mümkün olan her şeyi yapmak için zamanımız var."

Keşke buna inanabilseydim. "Takipçiler sonunda takıntılı oldukları nesneyi elde ettiklerinde, neredeyse her zaman beklentilerinin altında kalır. Hayal ettikleri gibi olmaz. Lukyan, onun zihninde yarattığı görüntüye, hayaline uymazsa, onu bunun için cezalandırabilir."

Dudakları düşünceli bir şekilde kıvrıldı. "Bence buradaki durum öyle değil. Bence bu, onun için aptalca bir takıntıdan daha fazlası. Bir düşün. Yaptığı her şeye bak. Onu nasıl koruduğuna bak. Bence Looney Tunes onu *gerçekten* seviyor. Yoksa neden buraya girmiş olsun ki? Burası, kaçırdığı adamın ailesinin yaşadığı, sıkı güvenlik önlemleri alınan bir malikane. Sadece bu risk bile onu uzak tutmaya yetmeliydi, ama yine de buradaydı, bizden bir adım bile uzakta değildi."

Kaşlarımı çattım. "Sence buraya onun için mi geldi?"

"Başka ne nedeni olabilir ki? Belki Lukyan ona seni kontrol etmesini istemiştir. Olanlardan sonra iyi olup olmadığını kontrol etmesini ve o da onu mutlu etmek için bunu yapmıştır."

"Bence abartıyorsun." Ama haklı bir noktaya değinmişti. Sergei'nin malikanesine öylece girmesinin başka ne sebebi olabilirdi ki? Bu olay olduğundan beri bunu sorguluyordum.

O kadar kolay kaçmayı başardığı için hâlâ kızgındım. Biraz daha hızlı olsaydım, onu yakalayabilirdim

elime geçirebilirdim. Oğlumu sakladığı yeri itiraf edene kadar ona işkence edebilirdim.

"Belki. Belki de değil. Ama bu durumla ilgili seni rahatsız eden başka bir şey daha var. Gözlerinden anlayabiliyorum."

Autumn haklıydı, onun hakkında sık sık fark ettiğim gibi. O her zaman haklıydı. "Korkarım ki..." Bunu nasıl kelimelere dökebilirim ki? Sadece düşünmek bile midemi bulandırıyor. "Korkarım ki geri dönmek *istemeyebilir*."

Autumn hemen başını sallamaya başladı. "Hayır. Hayır, buna inanmıyorum. O seni seviyor. Ailesini seviyor."

"Son zamanlarda ona oldukça kötü davrandık." Dürüst olmak gerekirse, onu suçlayamazdım. Hatamı fark etmiştim, ama çok geç fark ettiğimden korkuyordum. Zarar çoktan verilmişti. "Bu kadına aşık olursa, ki kişiliklerinin ne kadar uyumlu olduğunu düşünürsek bu çok muhtemel, kalmayı seçebilir. Onu kaçırmış olmasını umursamayabilir bile. Tanrı biliyor ki o bunu çok istiyordu."

"*Beni kaçıracığından mı korkuyorsun?*"

"Evet."

"*Kaçırsa bile, eminim hoşuma giderdi.*"

Bunlar onun sözleriydi. Kendi lanet sözleri. Lukyan şaka yapıyor olabilirdi, ama yine de yapmıyor da olabilirdi.

"Ailenin geri kalanına söyledin mi?" diye sordu Autumn.

İç geçirdim. "Hayır." Muhtemelen yapmam gerektiğini biliyordum. İki gün geçmişti. Aleksandr, düğünün nasıl geçtiğini soran bir mesaj atmıştı bile. Hemen cevap vermezsem, bir sorun olduğunu anlayacaktı.

"Bunu yapman gerektiğini biliyorsun."

"Nasıl karşılayacaklarını merak ediyorum."

Autumn bacak bacak üstüne attı, dikkatlice kelimelerini seçmeye çalışırken zihni çalışıyordu. "Bunu iyi karşılamayacaklar. Her şeyi bırakıp buraya gelip onu aramaya yardım etmek isteyecekler."

"Ve bu felaket olur."

"Öyle olur." Autumn başını salladı çünkü benim ne yaptığımı çok iyi biliyordu; onu bulmak için o ülkeyi paramparça edeceklerdi. "O yüzden onlara bunu açıklamak

bunu onlara açıklamalısın. Onlara bunu anlamalarını sağlamalısın. Ben Aleksandr'dan başlardım. Onu ikna et, Nikolai ve Illayana da onu takip eder."

Gözüm, Sergei'nin her hareketimizi takip etmek için görevlendirdiği güvenlik görevlilerine kaydı. Bizi hiç gözden kaçırmıyorlardı. Gece odamıza çekildiğimizde bile koridorda kalıyor, yaptığımız her şeyi izleyip kaydediyorlardı. Sonra da babama rapor ediyorlardı. "Hadi yürüyüşe çıkalım."

Autumn, gözlerinde anlamlı bir ışıltıyla muhafızlara baktı. Başını salladı. Ben önce ayağa kalktım ve ona elimi uzattım. Bacaklarını açtı, elini elime koydu ve ben de onu ayağa kaldırdım.

Kollarımı ona doladım ve bir anlığına onu kucakladım, sadece onun yakınlığını, sadece varlığıyla içimdeki öfkeli fırtınayı yatıştırmasını keyifle izledim. Bana baktı ve gülümsedi. Kalbim durdu. Işıl ışıl parlıyordu. Güneş gibi parlak ve sıcaktı. Onun güzelliğine ve tüm olasılıklara rağmen benim gibi bir pisliğe aşık olmasına hayranlığım hiç bitmeyecek gibi geliyordu.

"Ne?" diye sordu, hala gülümsüyordu.

"Hiçbir şey." Onu nazikçe öptüm, vücudumun her hücresi mutlulukla doluydu. Dudaklarıma gülerek, gözlerine kadar uzanan geniş bir gülümsemeyle karşılık verdi. Göğsüm sıcaklıkla doldu.

"Hadi." Elini elime soktu ve beni verandadan evin arkasına doğru götürdü. Tahmin ettiğim gibi, dört kişilik koruma ekibimiz de peşimize takıldı.

Arka terasa vardığımızda, öncülük ederek verandanın merdivenlerinden aşağı indim. Sol tarafta olimpik boyutlarda bir havuz, sağ tarafta kabana, sandalyeler ve masaların bulunduğu bir açık alan ve bahçenin en arkasında tenis ve basketbol sahalarına kadar uzanan kare fayanslı bir yürüyüş yolu vardı. Diğer korumalar bahçede devriye geziyordu, Lukyan'ın takipçisi eve sızdığından beri güvenlik önlemleri artırılmıştı.

"Hâlâ burayı sindiremiyorum," dedi Autumn, patikayı takip ederken. "Bütün bu olanaklar ve diğer şeyler varken, burası özel bir tatil köyü gibi. Burada yaşamak rüya gibi olmalı."

"Pek sayılmaz." Çocukluğumdan pek çok anım vardı, ama hiçbirisi mutlu değildi. "Hiçbirini kullanmamıza izin vermezdi. Boş zaman etkinliklerinden daha önemli şeyler vardı."

"Gerçekten mi?" Sesinde inanamama duygusu vardı. "Bazen babanın ne kadar pislik olduğunu unutuyorum. Sonra sen onun hakkında *bir* şey söylüyorsun ve ben de 'Ah, doğru ya, o bir pislik' diyorum. Yani, hiç kullanmayacaksan neden bunca şeye sahip olasan ki?"

Yumuşak bir kahkaha attım ve yoluma devam ettim. "Hepsi gösteriş için. Sergei'nin sahip olduğu her şey gösteriş için. Çocukları ve torunları da dahil."

Kız, sert küfürler gibi gelen bir şeyler mırıldandı. Soğuk, buz gibi bir rüzgar esti. Titreyerek dişlerini takırdatmaya başladı.

Küfrettim ve Autumn'un paltosunun yakalarını daha sıkı çektikten sonra, onu sıcak tutmak için ellerimi kollarında yukarı aşağı ovuşturdum. "Bu konuşmayı içeride yapmalıydık. Donuyorsun."

"Hayır, ben iyiyim. Bunu burada konuşmak daha iyi, burada senin aptal babanın bizi duymama ihtimali daha yüksek." Ceketinin cebinden telefonunu çıkardı ve bana uzattı.

Tereddüt ettim.

"Hadi ama. Ne kadar beklersen, o kadar kötü olur." Autumn telefonu göğsüme doğru itti. "Al şunu. Ara onu. Düşündüğün kadar kötü olmayabilir."

Ona ifadesiz bir bakış attım.

"Haklısın. Muhtemelen düşündüğünden daha *kötü* olacak. Yine de yapmalısın."

"Tamam." Telefonu elinden kaptım. "Ama bunun zorla yapıldığını belirtmek istiyorum."

Soğuktan dolayı hafif maviye dönmüş dudakları, eğlenceli bir sırıtışla kıvrıldı. "Not edildi. Şimdi acele et de bu soğuktan kurtulalım."

Aleksandr'ın numarasını çevirdim. Üç kez çaldıktan sonra cevap verdi.

"Autumn. Her şey yolunda mı?"

"Benim."

"Baba," diye cevapladı. "Seni aramaya çalışıyordum." "Evet, biliyorum."

"Oh, iyi. Demek *kasıtlı olarak* aramalarımı kaçıırıyordun. Nedenini söyler misin?

Özellikle değil, diye düşündüm kendi kendime, ama söylemem gerektiğini biliyordum. Autumn haklıydı. Ne kadar uzun süre beklersem, o kadar kötü olurdu. Ayrıca, başka bir yoldan öğrenmelerini göze alamazdım. Bunu benden duymaları gerekiyordu.

"Lukyan kaçırıldı. Onu takip eden kişi tarafından."

Sessizlik. Lanet olası cırcır böcekleri.

Bekledim, bilginin sindirilmesini bekledim. Autumn destek olmak için bana iki parmağını kaldırdı.

"Ne zaman?" diye neredeyse kükredi.

"İki gün önce." Her şeyi, en küçük ayrıntısına kadar, hiçbir şeyi atlamadan anlattım. Lukyan'ın takipçisinin Sergei'nin malikanesine nasıl sızdığını da dahil olmak üzere, sahip olduğum tüm bilgileri ona verdim.

Aleksandr kesintiye uğratmadan hepsini dinledi.

"Bekle," dedi ben bitirdikten sonra. Telefonda birkaç bip sesi duyuldu ve sonra geri geldi. "Tamam. Nikolai ve Ilayana buradalar."

"Ne? Nerede?"

"Telefonu kulağınızdan uzaklaştırın baba," diye Ilayana'nın yumuşak sesi duyuldu.

"Neden yapayım? Seni duyamayacağım." "Yap şunu," diye homurdandı Nikolai.

Telefonu kulağımdan uzaklaştırdım. Ekranda Aleksandr, Nikolai ve Ilayana üç ayrı kutuda görünüyordu. Arka planlarından hepsinin farklı yerlerde oldukları anlaşılıyordu. "Oh. Merhaba."

Ilayana elini sallayarak gülümsedi. Nikolai başını salladı.

"Az önce söylediğin her şeyi onlara tekrar et," dedi Aleksandr.

Öyle yaptım. Autumn, ben konuşurken destek olmak için elini sırtımda yukarı aşağı okşadı, bu çok hoşuma gitti. Lukyan'ı güvende tutamadığımı tekrar tekrar anlatmak benim için zordu, ama bunu yapmak zorundaydım.

"Lanet olsun," Ilayana, ben bitirdikten sonra haykırdı. "Ona onun kötü haber olduğunu söylemiştim. Neden bir kez olsun mantığımı dinlemedi?"

"Bunu yapsaydı Lukyan olmazdı," dedi Nikolai. "Peki şimdi ne olacak? Büyükbaba onu bulmak için ne tür kaynaklar sunuyor?"

"Birkaç adam, ve o da zar zor teklif edildi. Ona güvenemeyiz. Kendi kaynaklarımızı bir araya getirmeliyiz. Aleksandr, Bratva'daki diğer ailelerle telefonda görüş. Ne duyduklarını ve sokaklarda ne konuşulduğunu öğren. Ne kadar önemsiz olursa olsun, ellerindeki tüm bilgileri istiyorum."

Aleksandr başını salladı ve bir şeyler yazdı.

"Nikolai, mekanın ve Sergei'nin malikanesinin güvenlik kamerası görüntülerini incelemen gerekiyor. Onun hareketlerini takip edip, mümkünse kimliğini öğrenebilir misin? Bir yerlerde yüzünü göstermiş olmalı. Yüzünü bulursak, adını da öğrenebiliriz."

"Anlaşıldı," diye homurdandı

Nikolai. "Peki ya ben?" diye sordu

Illayana.

Nikolai ben cevap veremedi cevapladı. "Hiçbir şey. Sen işe yaramazsın."

Illayana gözlerini kısarak ayağa kalktı, kadrajdan kayboldu ve bir saniye sonra Nikolai'nin arkasındaki açık kapıda yeniden ortaya çıktı. Doğruca ona doğru yürüdü, kafasının arkasına bir tokat attı, döndü ve doğruca dışarı çıktı.

Nikolai, bir eliyle kafasının arkasını ovuşturarak homurdandı.

Illayana çerçevesine geri döndü ve yüzünde bir gülümsemeyle oturdu. "Cosa Nostra'daki bazı bağlantılarımla iletişime geçebileceğimi düşünüyordum," diye başladı Illayana, sanki hiçbir kesinti olmamış gibi. "Arturo'nun sınır güvenliği ve havacılıkla bağlantıları var. Eğer onunla birlikte ülkeyi terk edip Amerika'ya dönerse, yanlış yerde onu aramakla zaman kaybetmemek için bunu bilmemiz gerekir."

Ben başımı salladım. "Akıllıca bir fikir. Zaman çok önemli. Bu kadın çok öngörülemez, bir sonraki adımını tahmin etmek imkansız."

"Sence onu öldürecek mi?" diye sordu Illayana, sesi endişeyle doluydu.

Yalan söylemek istemedim. "Bilmiyorum. Lukyan itaat etmeyi reddederse, öldürebilir. O yüzden bu olmadan onu bulmalıyız."

"Peki ya diğer... sorunumuz?" Aleksandr, özellikle bulunduğum yer göz önüne alındığında, bunu açıkça söylememesi gerektiğini biliyordu. Kimler dinliyor olabilirdi ki?

"Ben hallederim."

"Nasıl?" diye sordu Aleksandr.

Autumn'un gözlerine baktım ve bir kez başımı salladım. Gülümsedi, bana göz kırptı ve arkama geçip yürümeye başladı. Ben yoluma devam ettim. Muhafızlarımız bizi takip etmeye çalıştığında, Autumn önlerine geçip yolunu kapattı. Ardından sert kavgı sesleri duyuldu. Omzumun üzerinden baktığımda, bazı muhafızları çoktan etkisiz hale getirdiğini gördüm, ikisi yerde baygın yatıyordu. Üçüncüsünü boğazlayarak tutarken, dördüncüsü etrafında dönüyordu. Kollarındaki adam baygın bir şekilde yere yığıldı. Autumn onu bıraktı ve ileri atılarak dördüncü muhafızı tamamen hazırlıksız yakaladı. Diğerleri gibi onu da rekor sürede boğazlayarak bayılttı.

Ayağa fırlayarak yanıma geri koştu ve elini elime soktu, yüzünde hala sırıtış vardı.

"Lukyan'ın kaçırılmasıyla planın değişmesi gerekecek," dedim ve Autumn'un elini kaldırıp teşekkür etmek için cildine hafifçe bir öpücük kondurdum. Bana gülümseyerek baktı. "Bunu kendim halletmem gerekecek."

"Tekrar soruyorum, nasıl?"

"Sergei'nin adamlarıyla bağlantı kurdum." Uzaktan biriyle göz göze geldim. Rurik Gusev. Evin etrafındaki verandada durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Az önce olanları görmüştü ve umduğum gibi, müdahale etmemişti. Başımı salladım. O da başını salladı, sonra arkasını dönüp eve geri girdi. "O, Sergei'nin *tugay komutanlarından* biri ve Bratva içinde liderlik değişikliği için savaşımaya hazır olan diğer kişiler hakkında bilgiye sahip. Babam adamlarına iyi davranmıyor, ama onlar ona karşı çıkmaya korkuyorlar. İşte burada devreye giriyorum. Onlara başka bir seçenek sunacağım. Yeterli sayıda kişiyi ikna edersem, tek bir can kaybı olmadan onu devirebilirim. Tabii Sergei hariç."

"Neden başından beri plan bu değildi? Lukyan'ı riske atmak yerine bunu yapabilirdik." İlayana'nın hoşnutsuzluğu gün gibi açıktı.

"Çünkü riskli," diye yanıtladı Nikolai. "Babam, Sergei *hayattayken* harekete geçmeyi öneriyor. Bu, felaketle sonuçlanabilir. Sergei ölseydi,

korkusu olmazdı. Onun hala hayatta olması, korku unsurunu ortaya çıkarıyor. Hala onlar üzerinde inanılmaz bir etkiye sahip olacak ve bu korku, halkının devrim kararını yeniden gözden geçirmesine neden olabilir."

"Onları korkutarak yeniden itaat ettirebilir," diye ekledi Autumn.

"Evet." Nikolai başını salladı. "Lukyan'ın onu önceden öldürmesi bu tehdidi ortadan kaldırdı. Halkının korkacak hiçbir şeyi kalmazdı. Liderlik değişikliğini sorunsuz bir şekilde kabul ederlerdi."

Illayana sinirli bir nefes verdi. "Tamam. Anladım."

"Hala şahin gibi izleniyorum," dedim, etrafı gözetleyerek. Diğer muhafızlardan bazıları güvenlik önlemlerimizin kaldırıldığını fark etmişti. Yeni önlemlerin alınması çok uzun sürmezdi. Rurik, şüphe çekmeden bunu ancak bir süreliğine erteleyebilirdi. Bunu biliyordum. "Dikkatli ve ihtiyatlı davranmam gerekecek, ama şimdilik yeni planımız bu. Tabii ki Lukyan'ı bulmak *öncelikli hedefimiz*. Bu iş ikinci sırada. Tüm bağlantılarınızla iletişime geçin. Bu durumla ilgili bir şey duyan var mı bakın. Tanımadıkları bir kadın görmüşler mi diye sorun. Ne olursa olsun. Umurumda değil. Bana bir tür bilgi bulun. Ben buradan elimden geleni yapacağım."

Hepsi başlarını salladı.

"Git. Bir şey bulur bulmaz haber ver."

Aleksandr ilk olarak bağlantıyı kesti. Ardından Illayana. Nikolai kaybolmadan önce, "Nikolai, bekle. Sana bir işim var," dedim.

Kaşlarını çattı. "Evet?"

"Sana birinin fotoğrafını göndereceğim. Onun hakkında bulabildiğin kadar çok bilgi toplamamı istiyorum."

"Kim bu?"

"Adı Vernon Miseris. Kim olduğunu bilmiyorum. Bu yüzden senin bulmanı istiyorum." Son birkaç gündür Sergei ile birlikte onu incelemiştim. Aralarındaki ilişki garipti. Sanki Vernon onu izliyor gibiydi. Sürekli. Sanki bir nedenden dolayı onu gözetliyor gibiydi. Nedenini öğrenmek istedim. "Derinlemesine araştır. Bulabildiğin her şeyi öğren."

Nikolai başını salladı. "Bana bırak."

YİRMİNCİ BÖLÜM

LYLA VOZNESENKY

"Bugün günün nasıldı, aşkım?" diye sordum, şarap kadehimi elime alarak.

Lukyan masanın diğer ucunda oturmuş, elinde bıçak ve çatal ile akşam yemeğini yiyordu. Kasabada yaşanan olaydan bu yana birkaç gün geçmişti ve aramızdaki ilişkiler yavaş yavaş ilerliyordu.

İtiraf ediyorum, keşke biraz daha hızlı ilerleselerdi diye düşündüm. İlişkimizin güçlenmesi ne kadar uzun sürerse, ailesi onu bulmak için o kadar fazla zamana sahip oluyordu. İzlerimi olağanüstü iyi gizlemiş olsam da, Lukyan'ın bana olan sevgisini pekiştirme fırsatı bulamadan bizi bulma ihtimalleri her zaman az da olsa vardı. Ama onu aceleye getirmek istemedim. Kendi başına bu noktaya gelmeliydi. Birbirimiz için ne kadar mükemmel olduğumuzu kendi gözleriyle görmeliydi.

Benim seçip odasına koyduğum kıyafetlerden birini giymişti. Beyaz, uzun kollu, düğmeli bir gömlek ve ona uyan koyu renkli pantolon. Çıplaktı, gömleğinin ilk birkaç düğmesi açıktı ve geniş göğsünü ortaya çıkarmıştı. Bir erkeğin sade beyaz bir gömlekle nasıl bu kadar yakışıklı olabildiğini anlamak benim için imkansızdı.

Saçları topuz yapılmıştı, birkaç tel saç yüzünün etrafına dökülüyordu. O görünüşünü sevdim. En sevdiğim görünüşlerinden biriydi.

Şarap kadehimi masaya bıraktım ve çatalımı aldım. Lukyan hala soruma cevap vermemişti ve ben onu zorlamamaya çalışıyordum

Onun sadece bana bakıyordu, gözleri yüzümü, vücudumu tarıyor, içimi yakıyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum, önceki sorumu tekrarlamak yerine.

"Ne düşündüğümü bilmek istemezsin," dedi sertçe.

"Evet, istiyorum! Her zaman ne düşündüğünü bilmek istiyorum." Yüzümde geniş ve cesaret verici bir gülümseme vardı. Aklındaki her şeyi, hissettiği her şeyi, iyi olanı, kötü olanı ve aradaki her şeyi bana güvenle anlatmasını istiyordum. Sağlıklı bir ilişki, güvenli ve dürüst iletişim gerektirir. En azından, terapistim hep böyle söylüyordu.

"Seni ne kadar çok sikmek istediğimi düşünüyorum."

Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım.

Kendine gel, Lyla. Kendine. Gel.

Onun sözleri beni çok heyecanlandırdı, o kadar ki, hala sandalyemde oturuyor olduğuma ve onun kucağında olmadığımı inanamıyordum, ama ses tonu, bu duygudan pek de memnun olmadığını gösteriyordu.

"Ve bu kötü çünkü..."

"Çünkü beni kaçırdın. Seni öldürmek istemem gerekirdi. Seninle sevişmek değil."

Seni öldürmek istemem gerekirdi.

Öyle dedi. *Seni öldürmek istiyorum.* Bu, beni öldürmek istemediği anlamına geliyordu.

beni öldürmek istemediği anlamına geliyordu.

Benim için bu bir zaferdi.

"Beni öldürdüğünü taklit *edip sonra da* benimle sevişebilir misin?" diye teklif ettim.

Gözlerini kırptı, bir an şaşırdı, sonra gözlerinde yakıcı bir arzu parladı. "Bu, şey..." Boğazını temizledi, sandalyesinde pozisyonunu düzeltti. "Bu kulağa..."

"Seksi? Heyecan verici?" "İlgi çekici."

Bunu kabul ederim.

Makarnadan birkaç lokma aldım, sonraki sözlerimi çok dikkatli seçmeye çalışarak. Kafedeki olaydan bu yana birkaç gün geçmişti ve o zamandan beri ilk kez konuşma cinsel bir hal almıştı.

Onu neyin engellediğini bilmiyordum. Ben hazırdım ve çok istekliydım, özellikle de benim için diz çökmüş halinden sonra. Lukyan'ın diz çökmüş, etrafı cesetlerle çevrili ve boynunda benim tasmamın olduğu görüntüsü sık sık aklıma geliyordu. Onun için de durumun aynı olup olmadığını merak ediyordum. Bana karşı olan duygularıyla mücadele ediyor ve aramızdaki bağı reddediyor muydu?

Onu kazanmak için cinsel çekiciliğimize güvenmek istemiyordum, ama mecbur kalırsam yapardım. Önce bedenimle, sonra zihnimle onu kazanırdım.

"Sadece meraktan soruyorum, neyle ilgileniyorsun?"

Lukyan kaşlarını kaldırdı ve sandalyesine yaslanarak bacaklarını genişçe açtı. "Akşam yemeğinde cinsel alışkanlıklarımı mı konuşmak istiyorsun?"

"Neden olmasın?" Omuz silktim. "Konuşmak istediğin başka bir şey yoksa tabii?"

"Beni buradan ne zaman çıkaracağını konuşmak istiyorum."

Gerginlik içimi kapladı ve boynumu çıtlattım.

"Sinirlenmeden önce, ailevi sorumluluklarım olduğunu anlaman gerekiyor. Bana güvenen insanlar var. Hayatımın geri kalanını bu evde, bu kasabada, bütün gün hiçbir şey yapmadan geçiremem."

Ondan gözlerimi ayırarak *tsk yaptım*. Tamam. Bir bakıma haklıydı. Onun hayatını böyle geçirmesini bekleyemezdim. Lukyan gibi bir ruh, onun gibi bir ruh, özgür ve vahşi olmalıydı, kapalı kalmamalıydı.

Bunu biliyordum. Anlıyordum. Ama onu bırakamazdım. Henüz değil. O da benim gibi hissedene kadar olmazdı. Sanki ben yanıdayken *nefes* alamıyormuş gibi. Sanki ben olmasam tüm dünyası yıkılacaktı gibi.

Onun da benim ona takıntılı olduğum kadar bana takıntılı olmasına ihtiyacım vardı. Bu işin yürümesi için tek yol buydu.

"Büyükbabanla olan meseleyi mi kastediyorsun?" "Evet, onlardan biri."

"Onu öldürmek istiyorsun."

"Onu öldürmem *gerek*," diye düzeltti, sesi sertleşmişti. "O piçin ölüm tarihi çoktan geçti, ve bunu ona ben vereceğim"

."

"Nasıl?"

"Ne nasıl?"

"Nasıl yapacaksın? Söyle bana. Anlat bana. Uzun uzadıya, ayrıntılı olarak."

Şaşırtıcı mavi gözler beni merakla inceledi. "Neden?"

"Çünkü ben berbat durumdayım, başka neden olabilir ki?" Utanmadan omuz silktilim.

"Ee? Hadi. Anlat bana. Planın neydi? Onu vurmak mı? Hızlı ve kolayca halletmek mi? Yoksa zamanını almak mı? Yavaşça ve nazikçe yapmak ve sana çektiirdiği onca saçmalık için ona acı çektiirmek mi?"

Tabağına baktı. Neredeyse boştu, sadece birkaç parça biftek ve patates kalmıştı. Onu, yüzündeki ifadeyi ve vücut dilini inceledim, ne düşündüğünü kendim anlamaya çalıştım.

Aklıma şok edici bir düşünce geldi. "Bir planın yoktu, değil mi?"

"Planım yoktu demek değil," dedi hemen, omurgasını dikleştirerek. "Sadece doğaçlama çalışırken daha iyi sonuç alıyorum. Hepsi bu. En iyi fırsatı beklemeyi planlamıştım. Muhtemelen onunla yalnız kaldığımda. Belki de gece geç saatlerde, ofisinde, fazla içki içtikten sonra. Boş laflarla onu sahte bir güvenlik hissine kapılmasını sağlayacak, ne kadar harika ve güçlü olduğunu anlatması için onu dinleyecektim, ve sonra en beklemediği anda..." Parmağını boğazına götürdü ve kkkkkkkk sesi çıkardı.

"İşe yarayabilir gibi görünüyor."

"İşe yarardı. Ben işe yarar hale *getirirdim*." Tabağını itti ve gözlerini bana dikti. Tenim ısındı. "Sana bir teklifim var."

"Teklifleri *severim*." Heyecanla öne doğru eğildim. "Nedir?" "Sen ve ben..."

"Şimdiden bayıldım." "Bire bir..."

"Emin misin? Birkaç kişi daha olsa da sorun değil..." "Kavga ederiz..."

"Bunun nereye varacağını tahmin etmemiştim, ama hoşuma gitti."

"Sen kazanırsan, ben burada seninle kalırım..." "Uh-huh."

"Ve *ben* kazanırsam, beni bırakırsın."

"Hayır," diye reddettim. "Olmaz. Üzgünüm. Yapamam."

En seksi, şeytani sırıtış dudaklarını süsledi. "Ne oldu?

Kaybetmekten mi korkuyorsun?"

Gözlerimi kısarak baktım. "Ne yapmaya çalıştığını anlıyorum."

"Ne yapmaya çalışıyorum?" diye masumca sordu.

"Benim rekabetçi yanıma hitap etmeye çalışıyorsun, ama bu işe yaramayacak."

"Öyle mi?" Göz kırptı.

Tamam. Bir bakıma işe yaradı. O muhteşem, uzun saçlı piç kurusu. "Seni yenebileceğimi *biliyorum*. Bunu kanıtlamama gerek yok."

"Ama kanıtlasan çok daha eğlenceli olmaz mı?" diye fısıldadı.

İçimden inledim. *Evet. Öyle olurdu.* Çok eğlenceli olurdu, ama tam da bu yüzden yapamazdım...

"Bir düşün," diye fısıldadı boğuk, derin, baştan çıkarıcı sesi tüm vücudumu titretirken. "Sen ve ben, yuvarlanıp, ateşli ve ateşli hale geliyoruz. Dokunuyoruz. Vücudumuz birbirine yakın, birbirine sürtünüyor..."

"Tamam." Daha fazla ikna edilmeye ihtiyacım yoktu. Ayağa kalktım. "Hemen gitmek ister misin?"

Lukyan güldü ve beni komik bulması kalbimi ısıttı ve mutlu etti. Gözlerinde zafer parıldıyordu. Kazandığını düşünüyordu, ama gerçekte kazanan bendim. Ona dokunmak için bahaneler arıyordum. Kendimi ona atmadan, bedenimle onu baştan çıkarmak için bir yol arıyordum.

O da bana tam da beklediğim fırsatı sunmuştu.

Kaybedeceğimden endişelenmiyordum. Kazanacaktım ve bu süreçte onun lanet kalbini de kazanacaktım.

* * *

Ayak parmaklarımın ucunda zıplıyordum, heyecanlı bir enerji damarlarımdan akıyordu. Karşımda Lukyan mavi matın üzerinde durmuş, uzun ve kaslı vücudunu esnetiyordu. İkimiz de üstümüzü değiştirmiştik, ben dar, siyah şort ve spor sütyeni giymiş, Lukyan ise gri eşofman ve bol bir tişört giymişti.

Spor salonundaydık, egzersiz yapmak için ayırdığım küçük bir odaydı. İçinde pek bir şey yoktu. Kullanabileceğim alan sınırlıydı. Birkaç spor aleti ve odanın ortasında dövüşmek için büyük, mavi bir minder vardı. Lukyan'ın egzersiz yapmayı sevdiğini biliyordum. Kendini meşgul tutmayı severdi, bu yüzden onu almayı planladığım anda, onun öfkesini atması için bir alan hazırlamam gerektiğini biliyordum.

Cedric kapıda stoik bir şekilde duruyordu ve ben ona döndüm. "Gidebilirsin, Cedric."

Lukyan'a şüpheyle baktı. "Sanırım kalmalıyım." Benim için endişeleniyordu. Lukyan'ın bu fırsatı değerlendirip bana zarar verip kaçacağından endişeleniyordu.

Ben endişelenmiyordum.

O da benim kadar bizim arasındaki cinsel çekimi inkar edemezdi. Bundan emindim. Bunun ateşli, çılgın bir sekse dönüşme ihtimali çok yüksekti ve Cedric'in köşede öfkeyle durup bunu mahvetmesini istemiyordum.

Benim için kavgı ve seks birbirine bağılıydı. Lukyan için de öyle olduğuna eminim. Bu kaçınılmazdı.

"Ben iyiyim. Git, rahatla. Sana ihtiyacım olursa çağırırım."

Homurdanarak arkasını döndü ve uzaklaştı, her ihtimale karşı kapıyı açık bırakmayı ihmal etmedi.

Lukyan'la tekrar karşılaştım. O zaten beni izliyordu, gözlerinde karanlık ve vahşi bir ışık parlıyordu. Sırıttı, arkasına uzandı, gömleğinin bir kısmını tuttu ve başının üzerinden çıkardı.

Ağzım sulandı. Göğsü ve karın kasları tüm ihtişamıyla gözlerimin önünde sergileniyordu. Sert. Tonlu. Sadece sıkı antrenmanlarla elde edilebilecek türden bir vücut.

Ellerimi belime koydum. "Tamam, adil oynamıyorsun."

O açıkça güldü ve gömleğini bir kenara attı. "Ne? Bu" — büyük ellerini vücudunun önünden aşağı doğru

"seni rahatsız mı ediyor?"

"Evet," diye itiraf ettim. "Ama umurumda değil." "Değil mi?"

"Hayır." Boynumu çıtlattım, parmak uçlarımda zıplamaya devam ettim. "Bu beni tahrik ediyor ve şimdi sana dokunmak için başlamak için can atıyorum."

Yine güldü ve başını salladı. "Aklından geçen her şeyi söylemekten korkmuyorsun, değil mi?"

"Kim böyle saçmalıklarla uğraşacak zamanı var ki?" Ellerimi boksör pozisyonunda kaldırdım ve parmaklarımı ileri geri hareket ettirdim. "Hadi başlayalım, bebeğim."

Bir planı olan bir adam gibi ellerini heyecanla ovuşturdu. Yüzündeki ifade, içimi heyecanla doldurdu. O sağa bir adım attı. Ben sola bir adım attım. O tekrar adım attı, ben de aynısını yaptım. Birbirimizin etrafında dönmeye devam ettik, gerilim artıyordu.

Onu yakından izledim, hareketlerini, adımlarını, vücudunun gevşekliğini inceledim. Beni hazırlıksız yakalayamayacaktı.

"Kurallar var mı?" diye sordu, adım adım ilerlemeye devam ederek.

"Güvenli kelimeye ihtiyacın var mı?"

"Güvenli kelimem *Banana Hammock*. Soruma cevap ver. Ne yapmama izin var?"

Sııttım. "Ne istersen yapabilirsin, bebeğim..."

O atıldı. Ben sağa sıçradım. Mükemmel bir takla attı ve aynı hareketle ayağa kalktı, döndü ve tekrar etrafımda dönmeye başladı.

"Beni yakalamak için bundan daha hızlı olmalısın," diye alay ettim. "Oh, merak etme. Seni yakalayacağım."

"Yakalarsan bana ne yapacaksın?" "Hareketsiz dur ve öğren."

Durdum. O da bu fırsatı değerlendirip tekrar üzerime atladı. Beni yere yatırdı, kolunu başımın arkasına dolayarak düşüşümü yumuşattı. O başka bir şey yapamadan, öne doğru eğildim ve dudaklarımı onun dudaklarına hızlıca öptüm.

Şaşkınlıktan donakaldı, gözleri şokla büyüdü.

Geri çekildim ve kafamla ona vurdum.

"Siktir!" Kafası geriye doğru uçuştu ve ben bacaklarımı ikimizin arasına sıkıştırıp onu üzerimden ittim. Bacaklarımı havada dairesel bir hareketle döndürdüm ve kendimi geriye doğru fırlatarak çömelmiş bir pozisyonda yere indim.

Lukyan önümde, aynı çömelmiş pozisyonda duruyordu, gözlerinde ateş parlıyordu.

"Bu dikkatini dağıttı mı?" alaycı bir sesle söyledim.

O güldü. "Sen çok kurnazsın. Bu bir daha işe yaramayacak."

Göreceğiz.

Aynı anda birbirimize saldırdık. Lukyan güçlü bir tekme attı. Ben onun altından kaçtım, ileri atıldım ve karnına yumruk attım. O homurdandı, ama beklediğim gibi iki büklüm olmadı. Lukyan başımın arkasını yakaladı ve beni yüzüstü yere vurmaya çalıştı. Ben ise tüm ağırlığımı öne vererek onu ters çevirdim. Tutuşu anında kayboldu ve bensirt üstü yere düştüm. Yüksek bir tekme atarak yüzünün yan tarafına vurdum.

Ağızından Rusça bir küfür çıktı ve geriye doğru sendeledi. Geriye doğru yuvarlandım ve kambur bir şekilde yere düştüm. Ara yoktu. Lukyan hemen bana geri döndü ve zarif bir yumruk ve vuruş dansına başladık. Bazılarını kaçırdım. Bazılarını kaçıramadım. Aynı şey onun için de geçerliydi.

Adrenalin vücudumu kapladı. İkimiz de kendimizi tutmuyorduk ve ben bunu çok seviyordum. Lukyan'ın kadın olduğum için bana karşı nazik davranacağından korkuyordum, ama o bana eşit muamele ediyor, tüm gücünü kullanıyordu ve ben bunu çok seviyordum. Ne kadar sert... ne kadar kirli, o kadar iyi.

"Çok iyisin," vuruşlar arasında yorum yaptı. "Hızlı.

Verimli. Seni kim eğitti?"

"Kendi kendimi eğittim." Bir yumruğu engelledim, ön kolumu yüzümü korumak için kaldırdım ve hızlı bir dirsek darbesiyle çenesine karşılık verdim. "Bu seni etkiliyor mu?" diye sordum, o geriye doğru sendelediğinde.

Lukyan çenesini ovuşturdu, ağzını hafifçe açarak masaj yaptı. "Biraz. Etkileyici birisin."

Onun övgüsüyle eridim.

Yine bana saldırdı ve yine hızlı saldırılar ve öfkeli bloklarla dolu bir savaşa girdik. Savaş uzadıkça, ben daha da heyecanlandım. O haklıydı. Dokunmak, bedenlerimizin yakınlığı, temas... Bu, istediğim her şey ve daha fazlasıydı.

Aynı şeyi hissedip hissetmediğini merak ettim.

Elbette hissetmiş olmalıydı. Elbette aramızdaki bağı hissetmiş olmalıydı. Vücudumuzun birbirini özlemesi. Ruhlarımızın birbirini çağırması. O da bunu hissetmiş olmalıydı. Bu inkar edilemezdi.

Beni omzuna attı ve yere çarptı. Temasla birlikte inledim, sırtımda bir acı hissettim. Eli boğazıma gitti ve sıktı. Ona karşı direndim. Bacaklarımın arasına girdi ve hissettim — sert ve hazır olan penisini, tam da merkezimde.

Bir avuç dolusu saçını tutup geriye doğru çektim ve aynı anda kalçalarımı ona doğru ittim. Hırlaması öfkeli bir iniltiye dönüştü. İleri doğru itti ve bir zevk dalgası içimi kapladı.

Bacaklarımı onun güçlü beline doladım, öfkeyle ona doğru eğildim, daha fazla zevk peşindeydim. "Hissedebiliyorsun, değil mi? Ne kadar iyi hissettirdiğini. Ne kadar *doğru* hissettirdiğini," diye hırıltılı bir sesle söyledim, boğazımı saran eli fısıltıdan daha yüksek sesle konuşmamı zorlaştırıyordu.

"Sen delisin," diye bağırdı, sözlerine rağmen sesinde zevk vardı. "Seni şu anda öldürebilirim. Lanet boynunu kırabilirim."

"Biliyorum," diye inledim. "Seksi değil mi?"

Anlaşılmaz bir şekilde bir şeyler mırıldandı. Tam olarak anlayamadığım bir şeydi. Ama Lukyan'ın gözlerinin geriye doğru yuvarlanması, yüzündeki tam ve mutlak açlık ifadesi. O da benim kadar eğleniyordu.

"Belki de kendin görmelisin." Serbest elimle kolunu itip, tüm gücümü kullanarak bizi döndürdüm ve üstüne çıktım.

Lukyan'ın bana izin verdiğinden emin değildim. İzin vermiş olabilirdi, ama o an o kadar heyecanlıydım ki bunu düşünmeye vaktim olmadı.

Bacaklarını vücudunun iki yanına yerleştirip, ellerimi boynuna doladım ve sıktım. Kan dolaşımını tamamen kesmeyecek kadar sert değil

kan dolaşımını kesmeyecek kadar sert, ama onun tatlı bir baş dönmesi hissetmesine yetecek kadar sert.

İnledi.

"İyi hissettiriyor, değil mi bebeğim?" diye fısıldadım, eğilip dilimi yüzünün yan tarafına doğru gezdirdim. "İnkâr etme. Dürüst ol. Burada sadece sen ve ben varız. Kendini bırak."

"Evet," diye nefes nefese, vücudu *titreyerek* cevap verdi. "İyi geliyor. Çok iyi geliyor."

Yüzümdeki sırıtış zaferle doluydu. "Ne kadar iyi bir çocuksun, bebeğim." Onu bıraktım ve Lukyan'ın başı, zihni coşkuyla dolmuş gibi yuvarlandı. Ellerimi göğsüne sertçe vurdum ve tırnaklarımı gövdesine geçirdim. O da yukarı doğru kıvrıldı, kendini bana daha fazla itti, daha fazlasını aradı.

Artık kendimi tutamıyordum. Ona ihtiyacım vardı. *Hemen.*

Acele hareketlerle spor sütyenimi vücudumdan yırttım. Göğüslerim serbest kaldı.

"*Oh, sik beni,*" diye inledi Lukyan, yüzünde çaresizlik vardı. Bana dokunmak için uzandı.

"Uh-uh." Ellerini tuttum ve spor sütyenimi bileklerine doladım, onu bağladıktan sonra ellerini başının üzerine bastırdım.

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Sadece ben izin verdiğimde dokunabilirsin. Sana izin verdim mi?" diye sordum, sesime biraz hakimiyet katarak.

Yutkundu, sonra başını salladı.

Ona yumuşak bir gülümseme attım. "Konuşmanı duymak istiyorum. Sana izin verdim mi?"

"Hayır," diye cevapladı hemen.

"Hayır, ne?"

"Hayır... hanımefendi?" diye tereddütte sordu.

"Ben hanımefendi değilim."

"Hanımefendi?"

"Tekrar dene."

Onun istediği bir Şey seğmesini istedim. Kendini rahat hissedeceği bir Şey. Soru olmayan bir Şey. Emin olduğu bir Şey.

Gözleri saygıyla parladı. "Avcı," diye fısıldadı hayranlıkla. Kirpiklerinin arasından bana baktı, yüzündeki yakıcı açlığa rağmen sözlerinde neredeyse utangaç bir ton vardı.

İşte buydu. Onun itaatkârlığı beni uçurdu. Dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum. Benim için seğtiği isim kalbimi coşturmuştu ve onu bunun için ödüllendirecektim.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

LYLA VOZNESENSKY

Lukyan'ın gövdesine oturdum, bacaklarım vücudunun iki yanında, sadece o muhteşem adamı seyrediyordum. Kolları başının üzerinde uzanmış, kasları gergin ve şişkin, elleri benim giysilerimle bileklerinden bağlanmıştı.

Bunun zayıf bir iş olduğunu *ben* de kabul etmek zorundaydım, ama elimdekiyle yetinmek zorundaydım. Zincirlerimi almaya gidip, içinde bulunduğumuz anı tamamen kaybetme riskini göze almak istemedim. Kaybedecek çok şey vardı.

Tüm planlarım, tüm fantezilerim, onun düşüncesiyle kendimi orgazma ulaştırdığım tüm o zamanlardan sonra, sonunda Lukyan'ı tam istediğim yerde yakalamıştım.

Ve ben de zamanımı boşa harcamadan bunun tadını çıkaracaktım.

Parmak uçlarımı kollarında gezdirdim. Yavaşça. Duygusal bir şekilde. Tüm vücudu titredi, tüyleri diken diken oldu.

"Seni tam olarak böyle hayal ettiğim kaç kez olduğunu biliyor musun? Benim altımda muhtaç ve çaresiz halde?" Ve o gerçekten çaresizdi. Bunu anlamak için zihin okuyucu olmama gerek yoktu. Ellerini sıkıca, kırılmaz yumruklar halinde sıkması, sanki kendini tutmak için bunu yapmak zorunda kalmış gibi, bunu gösteriyordu. Yüzündeki o mutlak saygı dolu bakış, sanki ona dokunmaya devam edersem istediğim her şeyi yapar gibi.

"Tanrım, ne oluyor lan?" diye nefes nefese, ellerimi aşağıya doğru kaydırırken kıvranıyordu.

Sırıttım. "Keyif alıyorsun. Bunda yanlış bir şey yok. Ama durmak istersen, sadece söyle, ben dururum."

"Hayır, olmaz!" diye bağırdı, bana bakarak. "Lütfen durma, Huntress. Lütfen. Uslu bir çocuk olacağım. Ne istersen yaparım. Lütfen, bana dokunmayı bırakma."

Dudaklarım samimi, sevgi dolu bir gülümsemeye kıvrıldı. Parmak uçlarımla yüzünü nazikçe okşadım. "Yalvarmana bayılıyorum." Saçındaki lastiği çözdüm ve koyu renkli bukleleri etrafına dökülmesine izin verdim. "Lanet olasıca güzel."

Artık kendimi tutamıyordum. Onu tatmam gerekiyordu.

Onu sabit tutmak ve istediğim yerde tutmak için ellerimi güçlü kollarının üzerine koydum, eğildim ve boynunun yan tarafını öptüm. Dudaklarımı, dilimi onun cildinde gezdirdim, boğazına doğru ilerledim. Göğsüne doğru.

Altımda nefes nefese kalmıştı, vücudu geriliyor ve gevşiyordu. "*Siktir, siktir, siktir,*" diye mırıldanıyordu. Hareket etmemek için tüm gücünü kullanıyormuş gibi kıvrınması, amımı zonklatıyordu. Lukyan'ın bağlı bile olmaması, isterse hareket edebilecekken *beni memnun etmek* için aktif olarak hareket etmemeyi seçmesi, beni çok mutlu ediyordu.

Büyük, güçlü, kuvvetli bir adamın parmaklarımın ucunda, tamamen benim merhametime kalmış olması, bana bir şeyler yapıyordu. Onun gibi bir adamı dokunuşumla titretip, emirlerimi yerine getirmek, beni memnun etmek için çaresizce uğraşmasını sağlamak... Lanet olsun, bu beni bulutların üzerine çıkardı.

Lukyan'ın meme ucunu dilimle yaladım, ellerim vücudunda aşağıya doğru gezindi ve penisini kavradı.

Boğuldu, kalçaları öne doğru sıçradı. Dokunuşuma verdiği tepki, tanrım, her parçamın onu daha da çok arzulamasına neden oldu.

Onun penisi hizasına gelene kadar aşağı doğru indim ve sonra onun eşofmanını aşağı çektim. Penisi sert, kalın ve titreyerek dışarı fırladı.

"Oh, şuna bak," diye fısıldayarak hayranlıkla mırıldandım. "Ne kadar büyük ve muhteşem." İki elimle penisini kavradım ve sertçe yukarı doğru çektim. Vücudu birden yukarı fırladı. Elimi göğsüne koyup onu tekrar aşağı ittim. "Kıpırdama," diye emrettim.

"Hareket etmeyeceğim, hareket etmeyeceğim. Özür dilerim. Yapamıyorum... Lanet olsun." Sesi çaresizlikle doluydu ve ben buna bayıldım.

"Bana bak."

Başını aşağı eğdi ve ateşli bakışları benimkilere kilitlendi. "Gözlerini benden ayırma. Sana ne yapacağımı izle."

."

Dilimi çıkardım. Göğsü heyecanla hızla inip kalkıyordu. Öne eğildim ve dilimin düz kısmıyla onun uzunluğunu yumuşak, yavaş ve şehvetli bir şekilde yaladım.

Dudaklarından çıkan inilti, vücuduma bir zevk dalgası gönderdi. Böyle bir şeyin mümkün olduğunu düşünmemiştim - böyle bir zevki, hiçbir şey yapmadan hissedebileceğimi. Ama sesi o kadar güzeldi ki.

Tekrar duymak istedim. Daha fazlasını duymam gerekiyordu.

Dudaklarımı penisinin başına doladım ve ucu boğazımın arkasına değene kadar ittim, sonra yuttum.

"Lyla!" diye yarı boğuk bir sesle bağırdı, vücudu altımda titriyordu.

Başım dönüyordu. Onun zevki ve ona karşı sahip olduğum kontrol yüzünden başım dönüyordu. Penisini emmeye devam ettim, derin boğazlama ile dilimi penisinin üzerinde yukarı aşağı gezdirmeyi dönüşümlü olarak yaptım. Bütün bu süre boyunca beni izledi, ateşli bakışları içimi yakıyordu, dudaklarından en seksi inlemeler ve homurtular çıkıyordu.

Vücudum onun dokunuşunu istiyordu. Bir tür rahatlama istiyordu, *ne olursa olsun*. Penisine atlamak ve ikimiz de zevkimizi haykırıncaya kadar onu sürmek istedim.

Ama ne kadar istesem de yapamadım. Aptalca spor salonuna prezervatif getirmeyi unutmuştum ve sonunda onun penisini içimde hissetmek için can atıyor olsam da, şu anda bebekler ilgimi çeken bir konu değildi.

Sorumlu davranmam gerekiyordu.

"Lyla, Lyla, boşalacağım," diye inledi. "Lütfen durma. Lütfen durma." Bunu tekrar tekrar söyleyerek, *devam etmem için bana yalvardı*.

devam etmem için yalvarıyordu. Zaten devam edecektim, ama onun benim için böyle yalvarmasını duyunca? Kesinlikle güçsüz kaldım.

O anda, *o beni* tamamen ele geçirmişti.

Tüm vücudu kaskatı kesildi ve tamamen erkekçe, tam ve mutlak bir tatminle dolu bir inilti *çıkardı*. Mutluluk. Coşku.

Bunu pek sevmesem de, onun boşalmasını yuttum ve daha fazlası boğazımın arkasına çarptıkça emmeye devam ettim.

"Tanrım," diye boğuk bir fısıltıyla söyledi. Vücudu kasılmayı bıraktığında, başparmağımla alt dudağımlı silerek, yüzümdeki sırtışı gizleyemeden ayağa kalktım. Gözlerinde vahşi bir şey parladı. Derin, karanlık ve arzu dolu bir şey.

"Sana dokunabilir miyim?" diye sordu. Yalvardı. Dilenci gibi.

Hala sırtıarak başımı salladım. "Hayır."

Yüzünde hayal kırıklığı belirdi. Ayağa kalkıp spor şortumu çıkardığımda, hemen ardından iç çamaşırımı da çıkarıp tekmelediğimde, yüzündeki ifade değişti.

"*Siktir beni*," diye hayranlıkla fısıldadı, ateşli bakışları sıkıca amıma kilitlenmişti.

"Şimdi seni kullanacağım," diye hırıltılı bir sesle söyledim, yukarı doğru hareket edip dizlerimin üzerine çökerek kafasını bacaklarımın arasına yerleştirdim. O küfretti ve sert bir nefes aldı. "Ve sen iyi bir çocuk olup bana izin vereceksin, değil mi?"

"Tabii ki evet," diye homurdandı. Öne doğru eğildi, ama ben tam zamanında saçlarını tuttum ve onu amımın ulaşamayacağı bir mesafede tuttum. Sanki arzusu ve açlığı onu o kadar alt etmiş ki, beni orada tadamamak ona fiziksel acı veriyordu.

Ben pes etmedim. Ne kadar istesem de, ne kadar vücudum bunu istese de, ona dokunmasına izin vermedim.

"Dilini çıkar," emrettim.

O hemen itaat etti ve emirlerimi yerine getirmeye istekli olması, içimi yine heyecan verici bir elektrik şoku ile doldurdu.

Başını istediğim yerde sabit tuttum ve amım ağzının üzerinde durana kadar kendimi hareket ettirdim. Bekledim,

Gerilim ve beklenti gittikçe arttı. Beklemek, sınırdaki kalmak, eğlencenin yarısıydı.

"Lütfen," diye yalvardı. "Seni tatmama izin ver. Seni tatmazsam ölecekmişim gibi hissediyorum."

"Ah bebeğim, yalvarmanı seviyorum. Ve bunu çok iyi yapıyorsun. Devam et. *Tadımı al.*"

Öne doğru eğildi ve dudaklarını benim etrafıma kapattı. Anlık temas, başımı geriye atmamı ve ecstasye çılgılığı atmamı sağladı. Yaptığı şeyi seven bir adam gibi içime inledi, derin titreşimler zevkimi artırdı.

Kalçalarımı onun dilinin hareketlerine uyumlu olarak hareket ettirdim. "Evet. İşte böyle. Aynen böyle. Oh, dilinle çok iyisin."

Lukyan'ın hiçbir ipucuna ihtiyacı yoktu. Hiçbir yönlendirmeye, hiçbir talimata. Sanki benim neyi sevdiğimi tam olarak biliyormuş gibiydi. Vücudumu, isteklerimi ve ihtiyaçlarımı hemen okuyabiliyordu.

Neredeyse *fazla* iyiydi ve böyle bir şeyin mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim. Ama lanet olsun, mümkündü, çünkü henüz bitmesini istemiyordum ve çoktan boşalmaya yakın olduğumu biliyordum.

"*Siktir*, bebeğim," diye inledim ve kalçalarımı daha hızlı hareket ettirdim. Sarsıntılı, aceleci hareketlerle, ellerini tutmaya yönelik zayıf girişimini bozdum ve onu serbest bıraktım. O da bunu bir işaret olarak algıladı ve kollarını bacaklarımın altına sokarak kalçamı avuçladı.

Kavrayışı sertti. Sert. Sıkı. Yine, tam da istediğim şeydi. İhtiyacım olan şeydi. Lukyan sadece ellerini üzerime koymakla kalmadı, sanki daha fazlasını istiyormuş gibi beni hareket ettirmeye yardım etti. Ona karşı daha hızlı hareket etmemi istedi. Daha sert.

"Lütfen, aminla beni boş, Avcı," diye inledi, öperek, yalayarak, emerek. "Senin için çok uslu bir çocuk olacağım, lütfen. Bana daha fazlasını ver. *Beni kullan.*"

O zaten itaatkar olmada çok iyiydi. "Çünkü çok nazikçe sordun," diye nefes nefese söyledim ve tüm ağırlığımı onun üzerine bırakarak onu boşdum. Saçlarını sıkıca tutup başını sabit tutarken, hızlı ve telaşlı hareketlerle yüzüne binip kalçalarımı döndürdüm. O uzun ve düşük bir inilti çıkardı, bu ses orgazmımı yüzeye çıkardı.

Zevk omurgamdan yukarı doğru yükseldi. "Oh, oh. Evet. *Lukyan!*" En yoğun, beyaz sıcak zevk içimde patladığında, uyluklarım onun başını sımsıkı kavradı. Lukyan durmadı. Aç, çılgın ve çaresiz bir adam gibi amımı yaladı. Klitorisimdeki yumuşak dil hareketleri hız kesmedi. Ben boşaldıktan sonra bile beni ileriye doğru itmeye, yüzüne binmeye devam etti.

"Artık durma zamanı, bebeğim," diye nefes nefese, geri çekilmeye çalıştım.

Bana sıkıca sarıldı, kollarını belime dolayarak beni hareket ettiremez hale getirdi. "Mmm. Hayır. Henüz değil," diye mırıldandı, ağzı hareket edip duruyordu. "Henüz bitirmedim."

Vücudumu saran yeni bir zevk dalgasına rağmen, elimi daha sıkı bir yumruk haline getirdim ve dizlerimin üzerine kalkarken aynı anda başını geriye doğru çektim, kendimi onun ağzından uzaklaştırdım.

"Sakin ol, bebeğim. Çok usluydın," diye fısıldadım. Dilimi dudaklarında gezdirerek kendimi tattım ve bu beni inlemeye sevk etti. "Bana itaatsizlik ettiğinde ne olacağını öğrenmeye henüz hazır değilsin. Henüz değil."

Gözlerine biraz açıklık geri döndü. Yere geri yığıldı ve büyük, titrek bir nefes verdi. "Tamam. O dar amcığında ne tür bir uyuşturucu var? Çünkü lanet olsun, bağımlılık yapıyor."

Kafamı salladım ve ayağa kalktım. "Hadi." Uzaklaştım ve iki elimi uzattım. Lukyan iç geçirdi, hafifçe gözlerini devirerek dudaklarımı büzüştürdü, sonra ellerini benimkilere koydu ve birlikte onu ayağa kaldırdık.

Sikini tekrar dikleşmişti, büyük ve gururlu. Kendini örtmeye çalışmadı, bunun yerine kollarını başının üzerine uzattı.

Kaşlarımı kaldırdım. "Bu kadar çabuk mu hazır oldun?"

Sırıltısı tam anlamıyla şeytaniydi. "Seni tattığım anda hazır oldum. Hadi şimdi sevişelim derdim, ama içimden bir ses senin başka planların olduğunu söylüyor."

"Evet, var!" diye bağırdım, yerinde zıplayarak, beni bu kadar iyi okuyabildiği için çok mutluydum. "Boşaldıktan sonra yapmayı *sevdiğim* bir şey var."

"Nedir o?" diye sordu, yüzünde mizah dolu bir ifadeyle. "Yemek."

Elleri göğsüne çarptı ve ayakları üzerinde hafifçe sallandı. "Benim kalbimdeki kadın."

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

LYLA VOZNESENKY

"Şimdiye kadar yaptığın en çılgın şey nedir?"

"*En çılgın şey mi?*" Lukyan kanepeye yaslandı, bacağını kaldırdı ve kolunu dizinin üzerine attı. Üzerindeki beyaz, kabarık bornoz onu hem sevimli hem de seksi gösteriyordu. Ben de aynı bornozu giymiştim. "Burada bir süre kalabiliriz."

"Atıştırmalıklarımız olması iyi oldu." Önümüzde ayrı ayrı kaselerde tatlılar diziliyordu. Şeker, çikolata, gazoz, krem şanti, ne ararsan vardı. Dişleri çürütecek her şey.

Akıllara durgunluk veren oral seks maratonumuzun ardından, ikimiz de odalarımıza çekilip duş almaya gittik. İdeal olarak, *birlikte* duş almayı çok isterdim, ama kendime güvenmiyordum. Onu o kadar çok istiyordum ki. O kadar çok ki, acıyordu. Ve seks yapmaktan kaçınacak kişi olacağımı hiç düşünmemiştim, ama doğru olanı yapmalıyım.

Lukyan gibi bir adam kolayca sıkılırdı. Bunu bana kendisi söylemişti. Onun ilgisini kaybetme riskini göze alamazdım. Onun ilgisini canlı tutmalıyım ve altın bileti hemen vermek muhtemelen bunu başaramazdı.

O benim için *yalvarana* kadar onu manipüle etmeye devam edecektim . Artık dayanamayana kadar. O zaman, ve ancak o zaman,

ona o kadar zamandır can attığı şeyi verecektim. Onun fark ettiğinden çok daha uzun bir süre boyunca.

"Evet, iyi bir şey." O gülümsedi. Tam önünde bir kase skittles vardı. Elini uzattı, birkaç tane aldı ve ağzına attı. "Aklıma gelen ilk şeylerden biri, kız kardeşim yedi yaşındayken ona yaptığım bir şey."

"Ne yaptın?"

"Beni çok kızdırdı, anlarsın ya. O küçük kemirgen benim kekimi çaldı, sonra da yüzüme karşı yalan söyleyip onu yapmadığını iddia etti. Ağzı çikolata lekesi ile kaplıydı. Tabii ki o yapmıştı. Ben de onu bir valizin içine koydum ve dışarı attım."

Şoktan ağzım açık kaldı. "Ne yaptın?"

"Önemli bir şey değildi." Omuz silkti, küçük kız kardeşini lanet bir valizin içine kilitlediği gerçeği onu hiç rahatsız etmiyordu. "Nefes alabilmesi için valizi tamamen kapatmadım ve babamın askerlerinden birine onun orada olduğunu söyledim. Ben canavar değilim. Zarar yok, sorun yok. Ama o çok sinirlendi."

"Onu suçlamıyorum." Güldüm. "Lev bana böyle bir şey yapsa, onu parçalardım."

"Dar alanları sevmez misin?"

Hava soğuk olmamasına ve şöminenin önünde oturmamıza rağmen titredim. "Hayır. Sevmiyorum." Yıllarca biriken korkunç anılar zihnimden geçti, ama onları hemen kafamdan silip, düşünmemeye karar verdim. "Bu tek seferlik bir şey miydi?" diye sordum.

Lukyan'ın gözlerindeki merak ışıltısı, bu sorunun ne olduğunu anladığını gösterdi: bir kaçamak. Israr etmemeyi tercih etti. Yine de, bir noktada bu konuya geri döneceğimizi hissediyordum.

"Büyürken sürekli böyle şeyler yapardık." Dudaklarında bir gülümseme belirdi. Mutlu bir gülümsemeydi. Anıları hatırlatan. Anılarla dolu. Bana biraz daha yaklaştı. Çok değil. Sadece birazcık. Ama o fark etmese de ben fark ettim. "Bir keresinde, biz çocukken - ben on bir, Ilayana dokuz yaşındaydı - barbie bebeklerinin saçlarını kesip kel bıraktığım için bana kızmıştı. Bana öç almak için en sevdiğim peluş hayvanımı, o harika kırmızı-siyah boğayı aldı.

kocaman gümüş boynuzlarla ve onu ateşe verdi! Sadece bu da değil, beni bir sandalyeye bağlayıp *izlettirdi*, küçük psikopat.

Boğazımda kahkaha patladı. "Neden bebeklerinin saçlarını kestim?"

"Çünkü kafama oyuncak kalkan attı."

Tabii ya. "Neden kafana kalkan attı?"

"Çünkü onu bir örümcekle kovaladım ve o örümceklerden nefret eder." "Neden onu bir örümcekle kovaladın?"

"Beni havuzda boğmaya çalıştığı için intikam almak için."

"Neden seni havuzda boğmaya çalışmış?"

Lukyan sıırttı. "Çünkü önce onu boğmaya çalıştım."

"Tanrım." İnanamadan başımı sallayarak güldüm. "Onu neden önce boğmaya çalıştığını sormaya korkuyorum. Sanki sonsuz bir döngüye sıkışıp kalacağız gibi hissediyorum."

"Aslında öyle sayılır." O güldü. "Yıllardır birbirimize yaptığımız kötülüklerin intikamını alıyoruz. Bilgin olsun, sıra bende ve şeytani bir plan yapıyorum."

"Eminim öyledir. Sürekli birbirinizi öldürmeye çalışıyorsanız, aileniz sizinle nasıl başa çıkıyordu?"

Enerjik ve neşeli bir şekilde öne doğru eğildi. "Babam kusursuz bir fikir buldu. Evimde dolaşırken depomuzdaki boks ringini gördüğünü varsayıyorum, değil mi?"

"Dedektiflik yapmıyordum. Gözlem

yapıyordum." "Takip ediyordun."

"Tanrı korusun, bir kadının hobisi olsun."

Gülerek, mavi gözleri parıldadı. "Çocukken, birbirimizle kavga ettiğimizde, bize bir çift boks eldiveni giydirir, bizi ringe iter ve kavgayı bitirmemizi söylerdi. Tabii ki kurallar vardı."

"Oh, tabii ki," diye onayladım, yüzümde eğlenceli bir gülümsemeyle başımı sallayarak. "Onları duymak için sabırsızlanıyorum."

"Yüzüne ya da hassas bölgelere vurmamalıydık." Kaşlarını yukarı aşağı hareket ettirmesi, o hassas bölgelerin ne olduğunu oldukça açık hale getirdi. "Tüm öfkemizi

Sonra, işimiz bittiğinde, her şey yoluna girmişti. Büyüdükçe, kurallar değişti. Birbirimizi ciddi şekilde yaralamadığımız sürece, her şey yolundaydı."

"Ben de ailemin işlevsiz olduğunu düşünürdüm," dedim gülerek.

Gülümsemesi parlaktı, sevgi ve ışık doluydu. "Biz sadece büyük, mutlu, işlevsiz bir aileyiz ve dürüst olmak gerekirse, başka türlü olmasını istemezdim. Başka türlü olmasını istemezdim."

Onu takip ederek, onu ve ailesini gözlemleyerek geçirdiğim süre boyunca birçok şey gördüm. İtiraf etmeliyim ki, aralarındaki aile bağını biraz kıskanıyordum. Benim büyüdüğüm ortamdan çok farklıydı.

Evet, birbirlerini çok kızdırıyorlardı.

Bazen bunu bilerek yapıyorlarmış gibi görünüyordu.

Ama birbirlerini seviyorlardı. Birbirleri için ölürlendi.

Lev'in beni sevdiğini biliyordum, ama benim için *ölür* müydü? Bundan çok şüpheliydim

Lukyan gözleri uzaklara dalmış bir şekilde birkaç atıştırmalık daha aldı. Gülümsemesi hala oradaydı, ama aynı zamanda kalbimi parçalayan bir hüznü de vardı. Onun üzgün olduğunu görmekten nefret ediyordum.

"Onları özölüyorun."

Başını eğdi. "Tabii ki özölüyorum. Çoğu zaman beni deli ediyorlar, ama onları seviyorum. Her zaman biz ve dünya karşı karşıya geldik." Ateşe derinlemesine baktı, sanki kendini alevlere kaptırıyormuş gibi. "Senden bir şey istemek istiyorum."

Ne olursa olsun hoşuma gitmeyeceğini hissediyordum. "Evet?" Yalvaran gözler bana kilitlendi. "Kız kardeşimi arayayım."

Ağzım açıldı, dilimin ucunda kesin bir ret vardı. "*Lütfen, Lyla.*"

Lanet olsun. Beni ona karşı tamamen güçsüz kılan tek kelimeyi kullanmak zorundaydı.

Yumuşak parmaklar benimkilerle iç içe geçti. Donakaldım, birleşen ellerimize baktım. Bana *dokundu*. Lukyan *isteyerek* bana dokundu.

Sakin ol. Nefes al. Kendine gel.

"Neden onu aramak zorundasın?"

"Onun iyi olduğunu kendi kulaklarımla duymam lazım."

Alnımda bir kırısklık belirdi. "Sana onun iyi olduğunu söyledim."

"Evet, söyledin," dedi dikkatlice, başparmağıyla cildimde küçük daireler çizerek beni titretirken. "Ama bunu *kendim* duymam lazım."

"Neden? Bana güvenmiyor musun?"

Sinirli bir şekilde burnunu çektim. "Sakin alınma."

"Ama alınganım." Canım yandı, ama elimi onun elinden çekip aldım. "Sana her şeyin yolunda olduğuna dair söz verdim. Ailenin iyi olduğuna dair."

"Sana inanıyorum." Nedense, onun bana inandığını düşünmüyordum. En azından, tamamen değil. "Ama herhangi bir ilişki kurmak istiyorsan, bunu yapmadan önce ailemin güvende ve iyi olduğunu bilmem gerekiyor. Olanların hiçbir yankısı olmadığını. Bana bunu garanti etmelisin."

Düşüncesizce homurdandım, arkama yaslanıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Evet. Somurtuyordum. Ne olmuş yani? Ne kadar istemediğim halde, onun ne demek istediğini anlayabiliyordum.

Ve bu çok sinir bozucuydu.

"Peki." Diye iç geçirdim ve ayağa kalktım.

Ana salondaydık. Geniş bir alandı ve benim seçtiğim güzel maun mobilyalarla doluydu. Loş bir ışık vardı, şöminenin ışığı karanlık odaya yumuşak sarı-turuncu bir parıltı yayıyordu.

L şeklinde kanepenin yanında bir sehpa vardı. Çekmeceyi açtım ve düzinelerce kullan-at telefon beni karşıladı. Bir tanesini çıkardım. Elimde cihazla Lukyan'ın yanına döndüğümde gözleri parladı.

"Beş dakikan var," dedim ve telefonu ona vermeden önce kilidi açmak için dört haneli şifreyi girdim. "Ve hoparlörü açmanı istiyorum."

Onun ifşa edebileceği herhangi bir bilgi konusunda endişeli değildim. İstesek bile, hiçbir şey *bilmediği* için bizi tehlikeye atacak hiçbir şey söyleyemezdi. Konumumuzu ele verebilecek hiçbir şeyi ifşa etmemeye dikkat etmişim.

Ama onların yalnız konuşmasına izin vermek aptallık olurdu.

Lukyan telefonu inceledi. "İllayana buna cevap vermeyecek. Bilinmeyen numaralardan gelen aramaları kabul etmiyor." *Huh*. Ben de öyle. "Telefonuma ihtiyacım var."

Yüzümü buruşturdum. "Evet, bu mümkün değil. Üzgünüm bebeğim, ama ilk fırsatta o lanet şeyi attım. Bratva'nın takip cihazlarına olan ilgisini herkes bilir. Onların bunu seni bulmak için kullanma riskini göze alamazdım."

Nefesini tutarak iç geçirdi. "Bu konuda seni suçlayamam. Senin yerinde olsam ben de aynısını yapardım."

"Ruh eşleri aynı şekilde düşünür." Göz kırptım. O başını salladı ve gözlerini devirdi.

"Onu aramayı dene."

Aradı ve tahmin ettiği gibi, cevap vermedi.

"Sana söylemiştim," dedi, telefonu kulağından uzaklaştırarak. "Tekrar dene."

"Bir anlamı yok."

"Evet, var. Ben de bilinmeyen numaraları cevaplamam. On numaranın dokuzunda, bunlar lanet olası telemarketçiler ya da dolandırıcılar. Ama aynı numara arka arkaya defalarca ararsa, cevap verme eğilimim artar, çünkü tanıdığım biri başka bir telefondan arıyor olabilir. Sen yoktun. Eminim üçüncü veya dördüncü aramada cevap verecektir. Senin olabileceğin umudu, cevap vermemesi için çok büyük olacaktır."

Dudaklarını düşünerek büzdü. "Tamam, bunun biraz mantıklı olduğunu inkar edemem." Onun numarasını tekrar tekrar aradı.

"Kardeşlerinin numaralarını ezbere biliyor musun?" diye sordum, o üçüncü kez denerken.

"Evet. Böylece, telefonum çalınırsa, mesela beni kaçıran deli bir kadın tarafından, numaralarını aramama gerek kalmadan onlardan yardım isteyebilirim," dedi, ağzının köşesinde alaycı bir gülümsemeyle.

"Har, har, har."

Bana göz kırptıktan sonra bir öpücük gönderdi. Onu yakaladım ve sanki yemeye çalışır gibi ağzıma attım.

Ring-ring, ring-ring, ring-ring—

"Lukyan, sen olsan iyi olur," dedi telefonda hafif, kadınsı bir ses.

Lukyan'ın yüzünde sevgi dolu bir gülümseme belirdi. "Benim, *sestra*." *Kardeşim*.

"Vay canına," diye şok içinde nefesini verdi. "Gerçekten sen olacağını düşünmemiştim! Neredesin? İyi misin? Nerede olduğunu söyle, seni almaya birini göndereyim."

Gözleri bir anlığına bana kayd. "Ben iyiyim," dedi, diğer soruları cevaplamadan. "Sadece iyi olup olmadığını kontrol etmek için aradım. Yaralanmadın, değil mi? Büyükbaba bir şey yapmadı, değil mi?"

"Ne? Hayır, iyiyim. Lukyan, *neredesin*?" "Bilmiyorum."

Diğer uçtan bir hışırtı sesi geldi, ardından hemen bir kapı çarpma sesi duyuldu. "Peki, bir sokak levhası falan ara. Nikolai'yi çağırıyorum. Aramayı takip etmeye başlayacağız."

"Bu hat izlenemez," dedim.

Bir an sessizlik oldu. "Lukyan?" Illayana şarkı söyledi, sesi biraz daha yükseldi ve sesinde bir parça "ne oluyor lan" havası vardı.

"Evet?" diye cevapladı.

"Ne oluyor lan?!" diye bağırdı.

Ben lanet olası bir zihin okuyucuyum.

Lukyan, onay için bana baktı. Ben sadece omuz silktim ve başımı salladım. Ona istediği her şeyi söyleyebilirdi. Bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Onu bulamazlardı.

"Lyla, sana telefon etmek ve iyi olup olmadığını kontrol etmek için nazikçe telefonunu kullanmama izin verdi."

"Nazikçe mi? *Nazikçe mi?!*" diye bağırdı Illayana. "Yani, senin çılgın, kaçırın sapığın sana telefonu kullanmana izin verecek kadar nazikti. Ne kadar da nazikmiş."

"Aslında benim nezaketimdi, fark ettiğin için çok teşekkür ederim," diye cevap verdim.

"Ben alaycıydım," diye tükürdü. "Ben değil."

"Kardeşim karşılığında ne istiyorsun?"

Kafamı sallamak istedim. "Hiçbir şey. Onun için bana sunabileceğin hiçbir şey yok çünkü o benim tek istediğim şey. Bu hayatta, sonraki hayatta ve ondan sonraki her hayatta. O *benim* ve onu asla geri vermeyeceğim."

Lukyan'ın gözlerinde yırtıcı bir ışık parladı. "Sen..."

"Kardeşin seninle konuşmak istiyor," diye sözünü kestim. "Ona beş dakika verdim ve sen benimle konuşarak zamanını boşa harcıyorsun."

Bir başka sessizlik.

"Lukyan?" İllayana'nın sesi daha yumuşak bir tona büründü, kırılganlıkla doluydu.

"Buradayım."

"İyi misin?" diye tekrar sordu.

"Evet. Yaralanmadım. Bilmem gerek... Büyükbabamla bir şey oldu mu? Sana zarar verdi mi? Seni tehdit etti mi? Herhangi bir şey?"

"Hayır. Hiçbir şey. Babam onun çok mutlu olduğunu söyledi. Anya gelmeyince Tarasovlar sözleşmeyi bozdu, böylece tam istediğini elde etti."

"*Sana söylemiştim*," diye Lukyan'a fısıldadım.

Elini havada sallayarak "*Biliyorum, biliyorum*" der gibi bir hareket yaptı. "Babam ne durumda? Hâlâ Sergei'nin malikanesinde mi? Hâlâ tehlikede mi?"

"O hala orada. Plan... hala geçerli. Babam bunu yapacak. bunu yapacak."

İllayana şifreli konuşuyordu, benim tam olarak ne demek istediğini bildiğimin tam olarak ne demek istediğini bildiğimin farkında değildi.

"Öyle mi?" Lukyan kaşlarını çatarak sordu. Gözlerim şüpheyile kısıldı. Orada bir şey vardı. Kardeşinden değil, benden de sakladığı, gizlediği bir duygu.

Ne olduğunu öğrenecektim.

"Bak, Lukyan. O sürtüğün dinlemesi umurumda değil." Onun tavrını komik bulduğum için kıkırdadım.

"Onu öldür, duydun mu? Onu öldür ve eve dön."

Gözlerimiz birbirine kilitlendi ve o benim bakışımı karşıladı. Merakla kaşlarımı kaldırdım. *Ne diyeceksin, bebeğim? Beni öldüreceğini mi söyleyeceksin?*

Yapabilir misin?

Bundan şüpheliydim. O, aramızdaki bağı bilinçli olarak farkında olmayabilirdi, ama o bağı oradaydı. Ruhumda hissediyordum ve bir gün onun da hissedeceğini biliyordum.

"İyi olduğuna sevindim," dedi onun yerine ve içimi küçük bir zafer duygusu kapladı. "Ailenin geri kalanı da iyi mi?"

"Aleksandr seni ararken deliye dönüyor. Nikolai da öyle. Ve söylediklerimi tamamen görmezden geldiğini fark etmediğimi sanma. Beni duyduğunu biliyorum. Onun saçmalıklarına kanma. O delinin teki."

Onun hakaretleri beni rahatsız etmedi, ama bir şeyi belirtmek zorunda hissettim. "Hayatınızı kurtardığımı unutuyor gibisin."

"Sen ne diyorsun be?"

Lukyan'ın yüzündeki kaşlarını çatması, onun da kız kardeşi kadar kafasının karışık olduğunu gösteriyordu.

"Talon'un adası. Koordinatlarını bulan ve bunları kardeşinin karısına gönderen bendim. *Benim* sayemde şu anda hepiniz hayattasınız. Bence bu bana biraz saygı kazandırdı, sence de öyle değil mi?"

"Kardeşimi kaçırdın!"

"Evet. Ve bu benim bugüne kadarki en büyük başarım." Lukyan'a göz kırptım. "Otuz saniye."

"İllayana, beni dinle," diye aceleyle konuştu. "Benim için endişelenme. Onu beni bırakması için ikna etmenin bir yolunu bulacağım." *Bunun olma ihtimali çok düşük.* "Babana yardım etmeye odaklan. O buna benden daha çok ihtiyaç duyuyor. Hepinizin güvende olmasına sevindim."

"Lukyan, seni bulmamıza yardımcı olacak bir şey söyle. Ne görüyorsun? Orada ne gibi yer işaretleri var? Hiç kasaba gördün mü? O kim? Bana bir şey söyle."

Ağzı sert bir çizgiye dönüştü. Yine bana baktı ve ben de ona bakmaktan başka bir şey yapmadım. Kimliğimi ifşa etmek ona kalmıştı. Bunu yaparsa bizi bulmalarına yardımcı olmazdı. Evi sahte bir isimle satın almıştım. Kasabada beni sadece Lyla olarak tanıyorlardı. Soyadımı bilmiyorlardı. Kimliğimde bizi bulabilecek hiçbir şey yoktu.

Lukyan hiçbir sorusuna cevap vermemeyi tercih etti. "Seni seviyorum." "Hayır, bekle..."

Bip, bip, bip.

Sessizlik havayı kapladı. Elindeki telefona bakıyordu, o çarpıcı, büyük mavi gözlerinin arkasında düşünceleri çalkalanıyordu.

"Onu seviyorum," dedim, aramızdaki sessizliği bozmak için çaresizce.

"Ne?" O güldü. "O sana deli kaltak dedi."

Omuz silktim, telefonu ondan aldım, kilitledim ve yere bıraktım. "O sadece gerçeği söylüyor. Ben deli bir kaltakım ve bununla gurur duyuyorum. Şimdi daha iyi hissediyor musun?"

"Evet," diye nefes verdi. "Aslında, evet."

Gülümsedim. "Güzel. Sevindim."

"Bir şeyi merak ediyorum," dedi, krem şanti kutusunu kaparak. Başını geriye eğdi ve bir *hışırtı* ile ağzına sıktı. "Talon'un adasının yerini nasıl buldun?"

Ah.

Ağzından biraz krem şanti kaçtı. Kendimi tutamayıp öne eğildim ve dilimle dudaklarından yaladım, sonra hemen geri çekildim. En azından denedim.

Lukyan'ın eli hızla uzandı, başımın arkasını kavradı ve beni kendine doğru çekti. Dudakları benim dudaklarıma acımasız, cezalandırıcı bir öpücükle yapıştı. Dili ağzıma daldı, sıcak, sahiplenici ve tamamen bağımlılık yapıcıydı.

Donakaldım. *İlk resmi öpücüğümüz.*

Onun tadı tüm duyularımı sarstı ve ben buna karşı koyamadım, ona sıkıca sarıldım ve öpücüğüne karşılık verdim. Genelde inisiyatif her zaman bende olurdu, ama o anda olanlara o kadar kapılmıştım ki, durdurmayı düşünemedim bile.

O beni öptü.

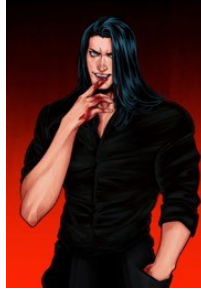
Keskin bir hareketle beni kucağına çekti, bacaklarım vücudunun iki yanına geçti. Büyük, pürüzlü elleri uyluklarıma kondu, temas yakıcıydı ve ben kendimi ona sürttüm.

Öpücük ateşliydi. Tutkulu. Mükemmel.

Tam da beklediğim gibiydi.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

LUKYAN VOLKOV

Tadı çok tatlı.

Lyla inledi, tamamen erotik bir ses, şehvetin vücudumu sarması için yeterliydi. *Tanrım, siktir.* Daha önce hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Daha önce hiç birine bu kadar çekilmemiştim. Bu lanet olası bir içgüdüydü. İnkâr edilemezdi. Vücudum onun vücudunu arzuluyordu ve artık bunu inkâr edemezdim.

Öpüşmeye gerçekten kapılmıştım. Hem de çok kapılmıştım. Penisim çok sertleşmişti ve o da üzerine sürtünüyordu, bu yüzden daha da sertleşti. Tamamen ona kapılmıştım. Tadı. Dilinin hissi. Yakınlığı.

Bu yüzden, aniden çenemi kavrayıp beni kendinden uzaklaştırdığında çok şaşırdım. Onu takip etmeye çalıştım, ama parmakları sıkılaşılarak beni olduğum yerde tuttu.

"Neden?" diye sızlanarak sordum.

O güldü, o derin, seksi, boğazından çıkan ses testislerimi karıncalandırdı. "Soruna cevap vermemi istiyor musun, istemiyor musun?" diye nefes nefese sordu.

"Şu anda değil!" Dudaklarımı yaladığında, artık dayanamazdım. Onu öpmek zorundaydım. Bu dürtü çok güçlüydü. Çok eziciydi. Artık mücadele etmeye değmeyecek kadar güçlüydü. Artık ailem için endişelenmeme gerek yoktu, hepsi iyiydi, sonunda rahatlayabileceğimi hissettim. Sonunda eğlenebilecektim, muhtemelen yapmamam gerektiğini bilsem de.

Siktir et. Yapmamam gereken şeyleri yapmayı seviyordum. "Neden olmasın?" diye sırtıttı, aldatıcı ve pis bir şekilde.

"Çünkü seni sikmek istiyorum," diye utanmadan itiraf ettim.

Sırtışı vahşi, yırtıcı bir gülümsemeye dönüştü. Çenemi bıraktı ve ben geriye yaslandım, gözlerim onun uzun, kıvrımlı vücudunu baştan aşağı süzdü.

Dişlerimi alt dudağıma batırarak, yumuşak bir sesle sordum, "Beni yine bağlayacak mısın?"

Kaşları yukarı kalktı. "İstiyor musun?"

Tabii ki istedim. Bunu ve *daha fazlasını* istedim. Aramızdaki dinamiği keşfetmek istiyordum. Geçmişte, her zaman dominant olan bendim. Kontrolü ele alan bendim. Bu kontrolü başkasına devretmek aklıma bile gelmemişti.

Ta ki o gelene kadar.

Lyla ayağa kalktı ve üzerimde durdu. "Kal," diye emretti.

Ellerimi teslimiyet göstergesi olarak kaldırdım, yüzümdeki sırtış onunkiyle aynıydı. Başka bir odaya kayboldu ve bir dakika sonra elleri arkasında geri döndü. Lyla hala beyaz bornoz giyiyordu, ama şimdi ayaklarında kırmızı tabanlı, son derece seksi siyah stiletto ayakkabılar vardı.

Başımı yana eğdim. "Orada ne var?" Cevap vermedi. "Ayaklarında."

Tabii ki evet. Hemen kalktım. Biraz manevra yaptı ve sonra eli boş olarak önümde belirdi. Lyla parmağını kıvrarak bana yaklaşmamı işaret etti.

Merak içimi kapladı. Onun istediği dışında hiçbir şey yapamazdım. Aramızdaki cinsel gerilim, sıcak ve inkar edilemez bir şekilde tavan yaptı. Onun önünde durduğumda, sonunda arkasında sakladığı şeyi çıkardı.

Vücudumda heyecan dalgalandı. Bir tasma ve bir kayıştı.

Lanet olsun.

"Avcının önünde diz çök, bebeğim."

Hiç tereddüt etmeden dizlerimin üzerine çöktüm. Lyla'nın yüzü memnuniyetle ve sıcak bir gülümsemeyle aydınlandı ve o anda, onu memnun etmek için

her şeyi yapacağımı anladım. Onu memnun etmek *istediğimi* anladım. Beni ele geçirmesini istedim. Bana emir vermesini istedim.

Öne eğildi ve dudaklarıma yumuşak, şefkatli bir öpücük kondurdu. Dudaklarının benimkilerle temasını hissettiğimde adeta *eridim*. "Güvenlik kelimesi, bebeğim?"

"Gerçekten bir taneye ihtiyacım var mı?" Daha önce, güvenli kelimemin ne olduğu konusunda şaka yapmışım, ama bu daha çok geçiştirici bir yorumdu, gerçekten ciddi olduğum bir şey değildi.

"Evet. Keşfetmek üzere olduğumuz şeyleri keşfederken, her zaman bir güvenlik kelimesine ihtiyacın var. Bu, kendini rahat hissetmene yardımcı olur ve sahneyi *ben* kontrol etsem de, tüm gücü elinde tutanın sen olduğunu sana garanti eder."

Gözlerim parladı. "Ne tür bir sahne çekeceğiz?"

Kafasını salladı, dudakları eğlenceli bir gülümsemeye dönüştü. "Çok çılgınca bir şey değil. Sadece seninle biraz oynamak istiyorum."

"Benimle oynamak mı?" diye soluk soluğa sordum, tüm vücudum titriyordu.

"Mm-hmm." Parmağını çenemden çene ucuma doğru kaydırды. "Senin için sorun olur mu, bebeğim?"

Sormasına bile gerek yoktu. "Tabii ki, sorun yok."

"Güzel." Dokunuşu yumuşak ve tatlıdan sert ve sert bir hale dönüştü, çenemi acımasızca kavradı. "Çünkü vücudundan alabileceğim her zerrecik zevki alacağım. Şimdi, bir güvenlik kelimesi seç."

Daha önce söylediğim kelime en iyi seçenek gibi görünüyordu. "Banana Hammock."

O da başını salladı ve tekrar dik durdu. "Daha önce böyle bir şey yaptın mı?"

"Hayır."

Elini yüzümün yan tarafına okşayarak dokundu ve ben, ne olduğunu anlayamadığım bir duyguya kapılarak ona doğru eğildim. "Merak etme, sana nazik davranacağım. Hoşuna gitmeyen veya yapmak istemediğin bir şey olursa, bana söyle."

"Söylerim." Muhtemelen söylemeyecektim. Her şeye açtım. *Her şeye*. Ne kadar çılgın ve manyaksa, o kadar iyi.

Gözleri kısıldı. Sanki lanet olası düşüncelerimi okuyabiliyordu, çünkü belinden eğilip benimle aynı hizaya geldi.

. "Ciddiyim. Kurallara uy, yoksa oynamayız." "Tamam, tamam.

Söyleyeceğim," diye söz verdim.

Lyla memnuniyetle başını salladı. Omurgasını düzeltti ve yakayı aramızda tutarak benim de netçe görebilmemi sağladı. "Bu, daha önce giydiğin yakadan biraz farklı."

"Yani güçlü sakinleştiricilerle dolu değil mi?" Yüzümde bir parça yaramazlık belirirken sııttım. "Ne yazık."

Lyla kıkırdadı. "Bunda daha iyi bir şey var." Yaka kısmını bana göstermek için çevirdi. Siyah deriye "OWNED" (*Sahip Olunan*) kelimesi işlenmişti. "Sahip olunmak ister misin, bebeğim?"

Midem bir dalış yaptı, heyecan içimi kapladı. "Evet." "Başını kaldır."

O bana her emir verdiğinde hissettiğim bu duygu da ne böyle?

Başımı tavana doğru eğdim. Boynuma taktı ve boynumdaki ağırlığın verdiği hissin güzelliği karşısında iniltiyi bastırmak zorunda kaldım.

Bal rengi gözleri takdirle parladı. Bir an durup, orada durarak beni hayranlıkla seyretti.

"Tanrım, senin yanında kendimi zor tutuyorum," dedi Lyla, parmakları cildimde dans edercesine. "Bornozu çıkar."

Onun emrettiği gibi yaptım, kumaş vücudumdan kayarak etrafıma yere düştü. Yakasının ön tarafında metal bir halka vardı. Tasmanın karabinasını ona taktı, yumruğuna doladı ve hafifçe çekti. *Blyad, lanet olsun.* Başım dönüyordu, her zerrem onun dokunuşunu istiyordu. Ellerimi Lyla'dan uzak tutmak zordu.

"Ayağa kalk," diye emretti boğuk bir sesle.

Ayağa kalktığımda bacaklarım titriyordu.

"Gel." Omurgası dik, başı dik, dönüp odadan çıktı, ben de iyi bir köpek yavrusu gibi arkasından gittim.

Onun için iyi olmak istedim. Onu memnun etmek istedim. Çünkü *onu* memnun etmek *beni de* memnun ediyordu.

Yürürken topukları parke zeminde *tıklıyor*, sessiz evin her yerinde yankılanıyordu. Gözlerim sürekli onun kıcına takılı kalmıştı

ve aklımdan pek çok müstehcen ve sapkın düşünce geçiyordu.

Ne planlamış olabilir? Bana ne yapacak?

Bana ne yapmasını istiyorum?

Beni merdivenlerden yukarı çıkardı ve evin sol tarafındaki odalardan birine götürdü. Orada geçirdiğim ilk birkaç gün boyunca evi baştan sona gezmiştim. O oda hariç evin her odasında ne olduğunu biliyordum — kilitli olan tek oda oydu.

Bir anahtar takımı havada çınladı. İçimde bir heyecan kabardı. Kilitli tuttuğuna göre iyi bir şey olmalıydı. Gizlice, bunun bir tür kirli seks odası olmasını umuyordum. Ya da belki de her türlü bıçak ve silahla dolu bir silah odasıydı. Biraz bıçak oyununa karşı değildim.

"Burası senin seks zindanının mı?" diye sordum, sadece biraz şaka yapıyordum.

Lyla, siyah anahtarı anahtar deliğine sokarken omzunun üzerinden arkasına baktı. "Evet dersem korkar mısın?"

"Hayır. Beni heyecanlandırırdı."

"O zaman burası benim seks zindanım." Kapıyı açtı ve beni içeri çekti. Karanlık beni sardı ve ışıkların yanmasını bekleyerek donakaldım.

Işıklar yanmadı.

"Lyla?"

"Avcı," diye fısıldadı aniden arkamdan, tam kulağıma.

kula

ğıma

fısıld

adı.

Tüylerim diken diken oldu. "Avcı," diye düzelttim.

"Güzel." Bir Yumuşak, tüy kadar hafif dokunuş dans etti

beni sırtımda sırtımda

kıçımın hemen önünde durdu. "Buraya hiç getirildin mi?"

Kafamı salladım. Yaka gerildi ve kafam geriye doğru savruldu. Bu ani hareketin sertliğine inledim. Daha fazlasını istedim.

"Sana daha önce de söyledim, bir soru sorduğumda cevap vermeni istiyorum. Hiç kışkırandan sikildin mi?"

"Hayır," diye nefes nefese cevap verdim.

"Bu kırmızı çizgi mi?"

"Kırmızı çizgi mi?" diye sordum, ne sorduğunu anlamadım.

"Senin için yasak olan bir şey mi?"

"Hayır, tabii ki hayır. Beni kıcımdan sikmek istiyorsan, ben varım."

O güldü. Derin, boğuk ve son derece baştan çıkarıcı bir kahkaha. "Bunun için biraz çalışmamız gerekecek. Benim daha büyük oyuncaklarımı almaya hazır değilsin."

Aklıma bir düşünce geldi. Tamamen kıskançlıktan doğmuştu. "Başka erkeklerin kıcını sikmiş miydin?"

"Bebeğim," diye fısıldadı, sesi yumuşaktı. "Kıskanıyor musun?"

"Duruma bağlı. Sen yaptın mı?"

"Yaptım."

Bunun mantıksız olduğunu biliyordum. Tanışmadan önce diğer partnerlerimizle yaptıklarımızın bizimle hiçbir ilgisi yoktu. Ama elimde değildi. Onun ilk erkeği olmak istiyordum. Cevap olarak sadece homurdandım.

"Kıskanma, bebeğim. Sen benim tek aşkım olduğunu biliyorsun." "Öyle olsam iyi olur," diye homurdandım.

Yumuşak dudaklar omuz kemiğimi öptü. "Öylesin. Şimdi rahatla."

Oda ışıkla doldu. Gözlerimin alışmasını bekleyerek gözlerimi kırptım. Oda netleşti. Siyah duvarlar. Kırmızı ipek çarşafılı kral boy yatak. Tavanda neon ışık şeritleri. Her türlü seks oyuncağıyla dolu siyah, suni deri kadife sandıklar. Kürekler. Zincirler. Kırbaçlar. Bir bağlama masası. Üstüne metal kelepçeler gibi görünen şeylerin bağlandığı uzun, siyah deri kanepeler.

Heyecanım *tavan yaptı*.

"Tavanda aynalar mı var?" diye hayretle sordum, yukarı bakarak. "Evet. Böylece izleyebilirsin."

"Neyi izleyeyim?"

Tasmayı bıraktı. "Kanepeye otur, öğreneceksin."

Bana iki kez sormasına gerek yoktu.

Oraya doğru yürürken gözlerim her şeyi taradı. *Siktir.*

Hepsini denemek istedim. Her şeyi.

Kendimi kontrol etmeye çalışarak kanepeye oturdum. O odanın sunduğu tüm olasılıklar karşısında sikim taş gibi sertleşmişti. Lyla, ayaklarında siyah topuklu ayakkabılar dışında tamamen çıplak bir şekilde önümde duruyordu.

"Sen. Çok. Muhteşem.sin," diye nefes nefese söyledim.

Sırıtarak saçlarını topladı, ensesinde bir topuz yaptı ve uzun, kırmızı bir iğneyle sabitledi. "Bana karşı çok tatlısın, bebeğim."

"Sana yapmak istediğim şeyler hiç de tatlı değil." Onlar düpedüz *pis* şeylerdi.

Sırıışı değişmedi. "Her şeyin bir zamanı var. Şimdi, ellerini kanepenin üstündeki kelepçelere koy."

Tereddüt etmeden onun emrini yerine getirdim. Kanepenin altında kelepçeler de vardı — bunu, beni kelepçeleyip ayak bileklerimi kapatarak fark ettim. Lyla sonra kanepenin arkasına geçip aynı şeyi bileklerime de yaptı. Onları takmak için uzanmam bile gerekmedi.

"Bunlar nasıl mükemmel bir mesafede?" diye sordum, onu hayranlıkla izleyerek.

"Sen uyurken kollarının uzunluğunu ölçtüm ve tabii ki tam olarak doğru ölçülere göre tasarlattım."

"Tabii ki." Güldüm. "Ne kadar aptalca bir soru sormuşum." "Evet, çok aptalca."

Tasmayı öndeki metal halkadan çıkardı, arkadaki bir halkaya taktı ve çekti. Başım geriye doğru eğildi ve onun tasmayı kanepenin arkasındaki yerde bulunan başka bir metal halkaya bağlamasını izledim. O ayağa kalktığı anda, hareket etmeye çalıştım.

Yapamadım. Baştan ayağa tamamen bağlanmıştım ve bundan *hoşlanıyordum*. Tamamen gerilmiş, uyluklarım genişçe açılmış, kollarım kanepenin arkasına uzanmış, tamamen onun merhametine kalmıştım. Yaptığım bu poz beni heyecanlandırdı. Saf zevkle dolu bir iniltiyi içime attım.

Lyla'yı aynadan takip ettim, o da etrafımda dolaşarak yaptığı işi hayranlıkla izliyordu. "Tanrım, böyle ne kadar güzel görüldüğünün farkında mısın?"

"Kendimi övmek istemem ama evet, biraz öyle," diye nefes nefese, kıvrınarak söyledim. İçimde bir baskı oluşuyordu ve onu bir an önce serbest bırakmam gerektiğini hissettim, yoksa patlayacaktım.

"Hayal edebileceğimden çok daha iyi. Seni sonsuza kadar burada, böyle bağlı tutmak istiyorum, böylece asla gidemeyeceksin. Böylece seni istediğim zaman kullanabileceğim."

Bir titreme beni sardı. "Şimdi bana dokunabilir misin? Lütfen. Daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum." Durdu. "Kötü mü?" diye sordu endişeyle.

"*Harika*," diye inledim. Kelepçelerin bileklerime ve ayak bileklerime batması, boğazımdaki tasmanın sıkı ve sabit baskısı, her şeyi daha da yoğunlaştırıyordu. Her şeyi çok daha inanılmaz hale getiriyordu. Duygularım aşırı yükleniyordu. Rahatlamaya ihtiyacım vardı. Hemen ihtiyacım vardı.

"Oh, bebeğim," diye kıkırdadı. "Daha yeni başladık." "Bunu söyleyeceğinden korkuyordum," diye sızlandım.

"Merak etme, buna değecek." Uzak duvardaki sandıktan bir şey çıkardı ve önüme geri döndü. Işıktaki gümüş bir parıltı gördüm.

Bir hançer.

"Kırmızı çizgi?" diye sordu, aynada net görebilmem için onu yukarı kaldırarak.

"Hayır," diye nefes nefese başımı salladım. Yaka hareketlerimi kısıtlıyordu, başımı sadece hafifçe hareket ettirebiliyordum.

Bıçağın ucu göğsüme değdi. Sert bir nefes aldım. Bıçağı yavaşça, *çok yavaşça* aşağı doğru kaydırды ve nefesim beklentiyle hızlandı, göğsüm hızla inip kalkıyordu. Beklediğim kadar keskin gelmedi ve Lyla'nın bıçağı körelttiğini düşündüm.

Pelvisimin üst kısmında durdu. "Kırmızı çizgi mi?"

Tanrım, siktir. Ne yapacaktı? Bıçağı sikim boyunca sürükleyecek miydi? Neden onun niyetinin bu olmasını umuyordum? Gerçekten berbat durumdaydım.

"Hayır," diye inledim.

"Emin misin?"

"Kesmediğin sürece sorun yok."

Dudaklarından yumuşak bir kahkaha döküldü. "Bu, vücudunun en sevdiğim yerlerinden biri. Onu kesmeyi asla düşünmem. Belki onu anmak için ve şömine rafıma koymak için kesebilirim."

"Tuhaf, ama hoşuma gitti."

Yine boğazından gelen bir kahkaha. Onu güldürebildiğim için mutluydum.

Büyülenmiş bir şekilde, Lyla'nın bıçağı gittikçe aşağıya doğru indirdiğini izledim.

Bu manzarayı görünce nefesim kesildi. O anda beni öldürebilirdi

ve onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Bu beni çok tahrik etti.

Sikim dikleşti, kaya gibi sertleşti. Yavaşça ve çok dikkatli bir şekilde, hançeri sikimin üzerinde gezdirdi. Lyla'nın yumuşak, nefes nefese inlemeleri, bıçağın en hassas, en mahrem yerlerime dokunması ve onun bunu yukarıdan yapmasını izlemek inanılmazdı. Tarif edilemezdi. Bana neredeyse hiç dokunmuyordu, ama ben boşalacakmışım gibi hissediyordum.

"Tanrım, oh, siktir," diye inledim, vücudum titriyordu. "Ne oluyor bilmiyorum, ama çok iyi hissettiriyor."

"Güzel. Sevindim." Sesi biraz gergindi ve ben de onun da kendini tutmakta zorlandığını düşündüm.

"Benimle oynamak istediğini söylediğinde, bunun ne anlama geldiğini hiç anlamamıştım."

"Dürüst olmak gerekirse," diye başladı, sert bir nefes vererek, "bir süre oynamayı planlamıştım, ama daha fazla bekleyebilir miyim bilmiyorum. Seni böyle görmek, bu kadar uysal ve itaatkar... Seni sikmem lazım, ve şimdi sikmem lazım."

Bu hem harika hem de işkence gibi geliyordu. Onun devam etmesini istedim. Daha önce hiç hayal etmediğim bir şekilde beni tahrik etmeye devam etmesini istedim. Ama aynı zamanda o sıkı küçük amcığın içine o kadar derine gömülmek istedim ki, nefes alamayacak hale gelirdim.

Hançeri attı ve bacaklarımın arasına diz çöktü. Sıcak ağzı penisimin başını kapattı ve bu temasla sarsıldım, vücudumda bir zevk dalgası yayıldı.

"Lanet olsun," diye bağırdım, içimi saf bir coşku kapladı. Gözlerim aynaya yapışmış, beni yutmasını izliyordum. Bu, şimdiye kadar gördüğüm en erotik şeydi. Tavana ayna takmak mı? Lanet olsun, dahice.

Çok çabuk bitti, ama şikayet etmedim çünkü o ayağa kalktı, gözleri yanıyordu ve ben de iyi ve gerçekten sikileceğimi biliyordum.

Dostum, itaatkar olmak harika bir şey.

Yatağın yanındaki sehpadan bir prezervatif aldı ve hızla geri döndü. Vücudum ona daha yakın olmak için gerildi ve beni bağladığından beri ilk kez hareket etmeye çalıştım, ona doğru uzandım.

Yüzündeki kötücül sırıtış, onu gördüğünü ve bundan zevk aldığını gösteriyordu. Onun için duyduğum çaresizliği zevkle izliyordu. "Kullanılmaya hazır mısın, bebeğim?"

Kalçalarım beklentiyle ileri doğru itildi, tamamen kontrolüm dışındaydı. "Evet." *Tanrım, evet. "Seninim, Huntress."*

Dizlerini belimin iki yanına koyarak diz çöktü ve ulaşamayacağım bir mesafede üzerimde durdu.

Bu tam bir işkenceydi.

" ?

Çünkü bunu çok iyi yapıyorsun."

Onun övgüsü içimi kapladı, karnımda bir sıcaklık ve ışık hissi uyandı. "Yaptığım her şeyde doğal olarak iyiyimdir."

"Ne kadar alçakgönüllüsün," diye güldü. Lyla prezervatifi ağzıyla yırttı. "Şimdi seni kendi kişisel seks oyuncağım gibi kullanacağım, bebeğim. Ve sen orada oturup bunu kabul edeceksin, değil mi?"

Kafam çok karışmıştı. Konuştuğumda hoşuna gittiğini kendime hatırlatmam gerekiyordu. "Evet," diye nefes nefese cevap verdim.

Seksi sırıtışı hala yüzündeydi, tasmayı çözdü ve başımı hareket ettirmemi sağladı. Vücuduna baktım. Sıkı ve dik göğüsleri tam göz hizamdaydı. Ağızım sulandı, çaresizlik kemiklerimi doldurdu.

Yavaşça, şehvetle, prezervatifi penisime geçirdi.

Lyla çenemi sert ve acımasız bir şekilde kavradı. "Yukarı bak, bebeğim. Gözlerini aynaya dik. Seni siktiğimi izle." Sonra kendini üzerime bıraktı.

Zevk omurgamdan yukarı doğru yayıldı. "Siktir!" diye bağırdım, vücudum yukarı doğru kıvrıldı. Bileklerim ve ayak bileklerimdeki kelepçelerin ısırması, zevki, her şeyi hissetmeyi daha da artırdı.

"Evet," diye inledi Lyla, elleri saçlarına dolanarak yukarı doğru hareket etti. "Evet, bebeğim. Evet."

Amcığı sıcak ve dardı. Muhteşemdi. Onu tavanda izledim, bakışlarım onun hareketlerine, omurgasının kıvrımlarına, kalçalarına, her şeye kilitlendi.

Onun önünde, kelepçeli, bağlanmış, boynumda onun siyah tasmasıyla, onun beni acımasızca siktiği görüntüsü sonsuza kadar beynime kazınacaktı. O andan itibaren ölene kadar kendimi tatmin ettiğim her an tek düşüneneğim şey bu olacaktı.

"Lyla," diye inledim, o üzerime her çöktüğünde vücudum sarsılıyordu. "Harika hissettiriyorsun. Lanet olsun."

Hızı arttı, zevk peşinde koşarken nefesi hızlandı. *Beni kullanırken*. Elleri yüzümün yanlarına geldi ve beni kendine doğru çekti. Dudaklarım onun meme ucunu kapattı.

"Sertçe em, bebeğim. Em, em, em," diye mırıldandı ve ben de onun emrini yerine getirdim. Lyla sırtını kavisledi, göğsünü ağızıma o kadar soktu ki neredeyse boğuluyordum ve ben bunu çok sevdim.

"Uzun süre dayanamayacağım." Kalçaları dönerek, yukarı aşağı hareketinden ileri geri harekete geçti. Ani değişiklik, sikimde bir zevk patlaması yarattı. *"Blyad, siktir."*

Göğsü ıslak *bir sesle* ağızımdan düştü. "Bana Rusça konuşmaya devam et, bebeğim. Devam et. Tanrım, durma."

"Ty byla sozdana, chtoby napolnit' menya. Sozdana, chtoby udovletvorit' menya. Sozdana, chtoby byt' moye," Beni doldurmak için yaratıldın. Beni memnun etmek için yaratıldın. Benim olmak için yaratıldın, diye inledi.

İstesem bile onun sözlerini inkar edemezdim. Lyla haklıydı. Ben onundum. O da benimdi. Birbirimiz için mükemmeldi. *Birbirimiz için yaratılmıştık.*

Lyla sikişti, sikişti ve *sikişti*, Rusça tutarsız kelimeler mırıldanarak, zevkle doluydu. Onun yavaşlayacağını, yaptığı tüm bu işten yorulacağını bekliyordum. Ama o *devam etti* ve ben de boşalmamın yüzeye çıkmak üzere olduğunu biliyordum. Ona dokunmak, kalçalarını tutup sikime vurmak için can atıyordum. Ama aynı zamanda tamamen ve tamamen onun merhametine kalmış olmayı da seviyordum. Kısıtlanmanın bu kadar eğlenceli olabileceğini kim bilebilirdi ki?

Taşaklarımda hissettiğim o belirgin karıncalanma beni titretti. Boşalmak üzereydim. Gözlerim aynaya kaydı. O görüntü, bağlanmış halim

bağlı ve onu siktiğim görüntüsünü kafamda canlandırmak istedim, ama o anda...

"Lyla!" Vücudum kilitlendi. Güçlü, zihnimi uyuşturan bir orgazm beni sardı ve her bir sperm damlasının sikimden fışkırdığını *hissedebiliyordum*.

Lyla öne doğru eğildi ve dişlerini omzuma geçirdi, saf zevkten çığlık attı, amı benim etrafımda kasılmaya başladı. Vücudumu saran ecstasy ile karışan bir parça acı, her şeyi daha da yoğunlaştırdı, tüm vücudum beni bombardımana tutan endorfin dalgasıyla titriyordu. Amının sertçe sıkıştığını, sikimi sıkıştığını hissettim.

Bana yaslandı. Vücudunun ağırlığı benim üzerimde mükemmeldi. Doğru geliyordu ve o anda onu kollarımla sararak ona sıkıca sarılmak istedim.

Lyla geriye yaslandı ve sersemlemiş, zevkle dolu gözleri benimkilerle buluştu. İkimiz de ağır ağır nefes alırken göğüslerimiz birbirine değdi, bakışlarımız birbirinden ayıramadı. Ona bakmaktan kendimi alamıyordum. O, hayatımda gördüğüm en güzel yaratıktı.

Aramızda güzel, hassas bir an geçti. Eli uzandı ve yüzümden bir tutam saçımı çekti. "Seni asla bırakmayacağım."

Başımı çevirip avucunu öptüm. Beni en çok korkutan şey, onun gitmesini istemememdi.

Lyla bir süre daha kaldıktan sonra kalkıp prezervatifi attı. Ayak bileklerimdeki ve bileklerimdeki kelepçeleri hemen açtı ve beni ayağa kaldırdı. Halsizlikten kıvranıyordum, vücudum yorgun düşmüştü ve zihnim, en azından biraz daha kalmak istediğim güzel bir bulanıklık hissiyle doluydu.

Lyla beni yatağa götürdü. Kırmızı ipek çarşafı tenime harika bir his verecek gibi görünüyordu. Topuklu ayakkabılarını çıkararak, hala çıplak halde yatağa tırmandı ve bana kollarını açtı.

Genelde sarılmayı pek sevmezdim, özellikle de seksten sonra. Partnerlerime yanlış bir izlenim vermek istemezdim, aramızda olanların seksten daha fazlası olduğunu düşünmelerini istemezdim.

Lyla ile öyle hissetmedim.

Ellerim ve dizlerim üzerinde yatağa tırandım ve başımı onun uyluğuna dayadım, bacaklarının arasına kıvrıldım. Uzun zamandır hissetmediğim kadar huzurlu hissederek derin bir nefes verdim. Parmakları saçlarıma dokundu ve tırnakları kafamın derisini hafifçe tırmalarken dudaklarımdan küçük bir inilti çıktı.

Kafamı kaşımayı çok seviyorum.

Rahat bir sessizlik oldu, ikimiz de konuşma ihtiyacı hissetmedik, birbirimizin eşliğinde ve kucaklaşmamızın tadını çıkarmaktan başka bir şey yapmadık. O kadar rahattı ki, neredeyse anında uykuya daldım.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

LYLA VOZNESENKY

"Daha önce de söyledim, yine söylüyorum, bu çok kötü bir fikir." Cedric yatak odamın ortasında duruyordu, ayakları omuz genişliğinde açık, kolları göğsünde kavuşturulmuş, sanki bu şekilde fikrimi değiştirebilecekmiş gibi bana dik dik bakıyordu.

Değiştirmeyecekti. Kararımı vermiştim.

"Fikrini *çok* net bir şekilde belirttin, Cedric." Önümdeki makyaj masasının üzerinde duran kan kırmızısı ruj aldım ve dudaklarıma sürdüm.

"O zaman neden beni dinlemiyorsun?"

"Çünkü istemiyorum." Bundan başka bir nedene ihtiyacım yoktu, değil mi?

Ruju bırakıp bir parfüm şişesi aldım, bileklerime ve boynuma sıktım. "Lukyan günlerdir evde tıkalı kalmış durumda. Dışarı çıkıp eğlenceli bir şeyler yapması lazım."

"Ya senin *değerli* Lukyan kaçmaya çalışırsa?" *Değerli* kelimesini aşağılayıcı bir şekilde kullandı ve bu hiç hoşuma gitmedi. "O zaman ne olacak? Büyük planın ne olacak?"

"Biliyorsun, gerçekten parti bozan birisin. O bana bunu yapmaz."

Lukyan ve ben evleneli bir hafta olmuştu ve büyük resimde uzun bir süre gibi görünmese de

Bu muhteşem dönüm noktasını birlikte kutlamak istedim.

Son birkaç gün içinde birbirimize çok yakınlaşmıştık, her zaman sahip olduğumuzu bildiğim bağımız nihayet çiçek açmış, her zaman olabileceğini bildiğim şeye dönüşmüştü.

İnanılmaz, kirli, ahlaksız seks bunun kısmen sorumlusuydu, ama aynı zamanda bağlantımızı güçlendiren, sonrasında yaptığımız derin sohbetlerdi. Zaten güçlü olan bağımızı daha da güçlendirdi. Kırılmaz hale getirdi.

Ancak, izole edilmiş seks balonumuzda sonsuza kadar kalamayacağımızı biliyordum.

Eninde sonunda gerçek dünyaya geri dönmemiz gerekecekti.

Sorunlarımızla yüzleşmek zorunda kalacaktık.

Lukyan'ın büyükbabası. Benim kardeşim.

Ama o zamana kadar, biraz eğlenmeye karar verdik.

Cedric'in yüzündeki o lanet olası ifade değişmedi. Hiç bozulmadı. "Bunu nereden biliyorsun? Bu fırsatı kaçmak için kullanmayacağını nereden biliyorsun?"

Diğer her şeyi bildiğim gibi bunu da biliyordum. "Çünkü onu *tanıyorum*. Lukyan benimle eğleniyor. Benim gibi o da benimle birlikte olmaktan hoşlanıyor. Beni öylece terk etmez. Birbirimizi tanımak için harcadığımız onca zamandan sonra olmaz."

"Yani sevişmekten bahsediyorsun," dedi, hiç etkilenmemiş bir şekilde.

"Biriyle seviştiğinde o kişi hakkında çok şey öğrenirsin." Göz kırptım. "Biraz eğlenmeyi hak ediyor ve ben ona bunu vermek istiyorum."

"Onu şehirdeki bir kulübe götürmenin eğlenmenin tek yolu olduğunu mu düşünüyorsun? Daha az riskli bir düzine başka şey yapabileceğini düşünüyorum. Ailesinin onu aradığını biliyorsun."

Evet, bunu biliyordum. Onun için ülke çapında arama emri çıkarmışlardı. Bratva'nın sahip olduğu etki alanından hem rahatsız oldum hem de inanılmaz derecede etkilendim.

"Her şey yoluna girecek." Buna yürekten inanıyordum. Birinin bizimle aynı gece, aynı saatte, aynı kulüpte olma ihtimali astronomik derecede düşüktü.

Bu fikri Lukyan'a ilk kez açtığımda, çok sevinmişti. O da benim kadar dışarı çıkıp içki içmek ve dans etmek istiyordu. Bu kadar riskli olsa bile, onu mutlu edecek bu fırsatı ona reddedemezdim.

"Peki kardeşine ne diyeceğim?"

"Ona hiçbir şey söyleme." Aynada yüzümü bir kez daha kontrol ettim ve bana bakan görüntüden memnun kalarak başımı salladım.

Makyaj yapmada berbatım. Sadece temel şeyleri yapabiliyorum. Fondöten, göz kalemi, rimel ve ruj, ve hatta bunlar bile benim için zor. Makyajı sevmediğimden değil. Seviyorum. Makyajın bana verdiği görünümü seviyorum. Bana verdiği hissi seviyorum. Sadece makyaj yapmada berbatım ve ne zaman Youtube'daki eğitim videolarından öğrenmeye çalışsam, sonuç asla aynı olmuyor.

Saçlarım açık ve düzdü, en sevdiğim elbiselerimden birini giymiştim — kırmızı, dantelli ve dar. Bu, Lukyan'ın bakışlarının benden asla ayrılmamasını sağlayacaktı.

"Bundan kaçmaya devam edemezsin, Lyla," dedi Cedric ciddi bir sesle. Gözlerim aynada ona kaydı ve bakışlarımız buluştu. "Yakında burada olacak. Bir seçim yapmalısın."

Derin bir nefes aldım. Haklıydı. Elbette haklı olduğunu biliyordum. Bu konuyu düşünmeyi erteliyordum, görmezden gelirse tüm bu durumun ortadan kalkacağını umuyordum.

Ama bu tamamen inkâr etmektir. Gerçek şu ki, kardeşim ve Lukyan arasında seçim yapmak istemiyordum. Lev'in görevine olan takıntısı bana başka seçenek bırakmayacaktı ve yakında bir karar vermek zorunda kalacaktım.

"Biliyorum, biliyorum. Yarın hallederim." Bu gece Lukyan ve ben kendimizi bırakıp parti yapacaktık. Çılgın bir takipçi kadın ya da Bratva prensi olmayacaktık. Sadece Lyla ve Lukyan olacaktık.

Ayağa kalktım ve dolaba doğru yürüdüm. Bir çift kırmızı topuklu ayakkabı hemen dikkatimi çekti. Onları raftan aldım, ayağıma giydim ve kapıda asılı olan boy aynasına son bir kez baktım.

Mükemmel.

Telefonum, anahtarlarım ve cüzdanımın içinde olduğu çantamı almayı unutmadan Cedric'in yanına gittim ve ona sarıldım. O biraz şaşırarak

biraz şaşırmış gibiydi.

"Beni koruduğun için teşekkürler," diye fısıldadım.

Vücudu gevşedi ve kollarını bana dolayarak kucaklamama karşılık verdi. "Her zaman."

Sıcaklık içimi kapladı. Cedric benim yaptıklarımı onaylamamış olabilir, ama her zaman arkamda olacaktı ve bu benim için çok önemliydi.

Son bir veda ile oradan ayrıldım ve Lukyan'ın odasına gittim. Oda benimkinin hemen yanındaydı. Ama yakında aynı odayı paylaşacağımızı umuyordum.

Kapıyı çaldım. Bir dakika sonra Lukyan kapıyı açtı ve nefesim kesildi. Orada duruyordu, sanki GQ dergisinin fotoğraf çekiminden çıkmış gibi görünüyordu. Saçları tam da sevdiğim gibi açıktı. Beyaz, uzun kollu, vücuduna tam oturan dar bir gömlek, kumaşına karmaşık katedral desenleri işlenmiş siyah bir korse yelek ve siyah pantolon giymişti. Ama en güzeli neydi biliyor musun?

Benim lanet yakamı takıyordu.

Kimse söylemeden.

Bu manzarayı görünce midem kıpır kıpır oldu.

"Bekle." Elim çantama daldı ve telefonumu çıkarıp fotoğraf çekmek için kaldırdım.

Lukyan sırıttı. Kapı çerçevesine yaslandı ve benim için poz verdi, bir eliyle kolunun manşetini oynatmaya başladı.

Bir düzine fotoğraf çektim.

"Yeterince çektin mi?" diye sordu, gözlerinde mizah dans ediyordu.

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdim. Asla yeterli olmazdı. "Ama şimdilik yeter. Şimdilik." Fotoğrafları hızlıca gözden geçirdim. "Bunları albümüme eklemek için sabırsızlanıyorum."

"Albümüne mi?" diye sordu, kaşlarını hafifçe çatarak.

Telefonumu cebime geri koydum. "Şanslıysan, bir gün sana gösteririm." Ama o buna hazır değildi. "Gitmeye hazır mısın?"

"Evet." Gözleri vücudumun her yerini taradı ve gözlerinde açlık parladı. "Sen..."

"Seksi mi? Ağız sulandırıcı mı? Sikişilebilir mi?"

"Benim ölümüm olacaksın gibi," diye hayranlıkla fısıldadı.

Kalbim göğsümde çarpıyordu. *İşe yarıyor. Lanet olsun, işe yarıyor.*

"Ne işe yarıyor?" diye sordu.

Oops. Utangaç bir gülümsemeyle, "Bunu yüksek sesle mi söyledim?"

"Evet. Ne işe yarıyor?"

Eh, artık her şeyi ortaya koymak en iyisi. "Seni bana takıntılı hale getirme planım."

Hiçbir şey söylemedi, sadece gözlerimin içine derinlemesine baktı. Keşke onun zihnini okuyabilseydim. Ne düşündüğünü bilebilseydim. Lukyan, istediği zaman duygularını gizleme konusunda uzmandı. *Ben de* onları okumada uzman olduğumu sanıyordum, ama o anda fark ettim ki, sandığım kadar iyi değildim, çünkü onun kafasından neler geçtiğini hiç bilmiyordum.

Aramızda bir an geçti. Önemli, belirleyici bir an. İlişkimizin ilerlemesi için çok önemli bir an. Bundan emindim.

Lukyan'ın gözleri kapandı. "Gitmeliyiz," diye sertçe homurdandı.

Ya da belki de değil.

* * *

MÜZİK HAVADA YANKILANIYORDU, hoparlörlerden çalan R'n'B şarkısının bas sesleri vücudumda sürekli *bir güm, güm, güm* titreşimi yaratıyordu. Stroboskop ışıkları kulüpte farklı renklerde parılıyordu. Duman makineleri etrafımızı bir bulut gibi kaplıyordu. Dans pistinde insanlar sıkışmış, herkes dans ediyor ve içlerindeki şeytanları serbest bırakıyordu.

Lukyan ve ben de dahil.

Zıpladık. Dans ettik. Sallandık ve kıvrıldık. Kendimizi tamamen aptal durumuna düşürdük ve ikimiz de bunu umursamadık, sadece gecenin tadını çıkardık. Atmosfer elektrikliydi, tam da rahatlamak ve eğlenmek için ihtiyacımız olan şeydi.

Club Noir, evden birkaç saat uzaklıkta, şehirde bulunuyordu. Harika bir atmosferi, ucuz içkileri ve iyi

. Kendi zevkinize uymayan bir müziğe dans etmeye çalışmaktan daha zor bir şey yoktu.

Saatlerce, müziğin ritmini vücudumuzda hissettik. Tüm dramlarımızı ve endişelerimizi bir kenara bırakıp, sadece o anın tadını çıkardık. Lukyan'ı bir buçuk yıldan fazla bir süredir izliyordum ve onu hiç bu kadar rahat ve eğlenirken görmemiştim. Onu bu kadar mutlu görmek beni de mutlu etti. Çok çılgındı. Çok kaygısızdı.

Tam da olması gerektiği gibi.

"Çok seksisin," diye fısıldadı Lukyan kulağıma. Arkamdaydı, müziğin ritmine göre kıcıma sürtünüyordu. Elleri her yerimdeydi. Kalçalarımda. Karnımda. Göğüslerime doğru yavaşça kayıyor, sonra geri kayıyor, beni resmen işkence ediyordu.

Bunu seviyordum. Onun tüm dikkatini bu şekilde üzerimde hissetmeyi seviyordum, özellikle de diğerleri onun dikkatini çekmek için bu kadar çabalarken. Kadınlar ve erkekler ona bakıp, onu *baştan çıkarmak için* şehvetli bakışlar atıyorlardı, beni terk edip onlara dönmesini umuyorlardı. *Aptal sürtükler, hepsi de.* Eğer bu kadar iyi bir ruh halinde olmasaydım, onları çoktan öldürmüş olurdum, ama şanslarına, ben nazik davranıyordum.

Yine de herkese onun benim olduğunu göstermem gerekiyordu.

Barda oturan muhteşem – gerçekten muhteşem – bir kadın ona yoğun bir şekilde bakıyordu, bakışları ateşli ve arzuyla doluydu. Onun benimle ilgilenmesi hiç önemli değildi. Dışarıdan bakıldığında, bizim kesinlikle birlikte olduğumuz belliydi. O, istediği bir adam gördü ve onun başka biriyle birlikte olması umurunda değildi.

Böyle kadınlardan nefret ederdim.

Ben tam anlamıyla bir kız kıızıydım. Bir erkek birine aitti, o zaman ona aitti.

Lukyan'a dokunan kadınları öldürdüğüm gerçeğini görmezden gelecektik.

Bu sayılmazdı.

Gözlerinin benimkilere rastlamasını bekledim, sonra arkama uzandım, parmağımı Lukyan'ın tasmasının önündeki metal halkaya takıp onu kendime doğru çektim. Dudaklarımız birleşti. Sıcak, yakıcı, elektrikli bir andı.

Ve o kaltağı izlemeye zorladım.

Lukyan inledi. Onun inlemesini seviyordum. O kadar ateşli, erotik bir sesdi ki, tüm vücudumda karıncalanma hissi uyandırdı. Elleri dolaşmaya başladı, elbisemin altına kayd.

Ağzıma nefesini verdi. "İç çamaşırı giymemiş misin?"

Şeytani bir heyecan içimi kapladı. "Hayır." Yakasını bıraktım ve döndüm, vücudumu onun vücuduna yapıştırdım. Uzun, sert ve kalın penisi karnımın alt kısmına bastırdı.

"Sen beni deli ediyorsun." Beni öptü ve öpücüğü tutku doluydu. Arzu ve şehvet doluydu.

"Sen mi söylüyorsun bunu." Lukyan beni ne kadar çıldırttığının farkında değildi.

Dans ettik, öpüştük ve birbirimizi resmen parçaladık o kadar uzun süre seviştik ki, sonunda nefes almak için başımı kaldırdığımda, zihnim bulanıklaşmıştı.

"Sigara içmeye gidelim!" diye müziğin sesini bastırarak bağırdım.

Lukyan başını salladı ve elimi tuttu. Bizi etrafımızdaki kalabalığın içinden geçirip dışarıdaki sigara içme alanına açılan kapıya doğru götürürken elimi sıkıca ve kararlı bir şekilde tuttu.

Club Noir'ın birkaç katı vardı ve her katta insanların gidip dinlenebileceği balkonlar vardı. Birazcık gürültülü müzikten uzaklaşmak için. Gece olduğu ve hava çok soğuk olduğu için dışarıda pek kimse yoktu. Her köşede ısıtıcı lambalar vardı; alanı ısıtmak için harika ama boşuna bir girişim. Her birinde iki sandalye ve bir küllük bulunan küçük masalar, alana yayılmıştı ve bolca seçenek sunuyordu.

Yan duvara paralel uzanan bankı seçtik.

Metal sigara kutumu çıkardım.

"Bir şey fark ettim," diye başladı Lukyan, arkasına yaslanıp bacaklarını açarak. "Soruma hiç cevap vermedin."

"Ne sorusuymuş o?"

"Talon'un adasının yerini nasıl buldun?"

Ah. "Zordu. O adamın güvenlik önlemleri çok sıkıydı." Bir tıklama ile çantayı açtım ve bir esrar sigarası çıkardım. Her zaman sigara içmezdim. Daha çok sosyal içiciydim. Lukyan'ın da öyle olduğunu biliyordum, ama o sigaraya göre esrarı tercih ediyordu

sigara içmekten çok esrar içmeyi tercih ediyordu. "Ama sevdiği kişiyi korumaya çalışan bir kadından daha tehlikeli kimse yoktur. Seni izliyordum, biliyorsun. Kaçırıldığında."

"Öyle mi?"

"Mm-hmm." Esrarı dudaklarımın arasına yerleştirip ucunu yaktım ve derin bir nefes çekerek dumanın ciğerlerimi doldurmasını bekledim, sonra da dışarı üfledim. Hafif bir sis beni sardı. "Seni takip ettim. Şehirdeki dairenize kadar izledim. Baban için yaptığın işi bitirdikten sonra eve kadar yürümek istemediğinde kaldığın daireye. Komşu binanın çatısına tırmandım ve seni izledim. En azından elimden geldiğince. Perdeleri kapatmıştın, bu yüzden pek bir şey göremedim." Esrarlı sigarayı ona uzattım.

Lukyan derin bir nefes aldı ve sonra nefesini vererek havada süzülen üç mükemmel halka üfledi. Söylediklerimden hiç rahatsız görünmüyordu, bunu iyiye işaret olarak aldım.

"Yaklaşık kırk beş dakika sonra bir minibüsün durduğunu gördüm," diye devam ettim. "Dört adam indi ve içeri girdi. Ben buna pek aldırmadım. Onların binadaki diğer kiracılar olduğunu düşündüm. Yaklaşık on dakika sonra, seni taşıyarak dışarı çıktılar."

Bu anı, sanki dün olmuş gibi, altı aydan fazla bir süre önce olmamış gibi, hala zihnimde çok taze. Her şeyi hatırlıyorum. Çok net bir şekilde. Vücudumu saran şoku. Yanımda keskin nişancı tüfeğim olmadığı için duyduğum hayal kırıklığını. Onu yanımda getirmiş olsaydım, zavallı Lukyan'ı kaçırılmanın tüm travmasından kurtarabilirdim.

O andan itibaren onu gözetlerken dürbün yerine her zaman tüfeğimi kullanmamın nedenlerinden biri de buydu. Bir daha asla hazırlıksız yakalanmayacaktım.

Ellerimi ovuşturarak ısınmaya çalıştım. "Neyse ki bisikletim vardı, çünkü binadan indiğimde onlar caddenin ortasına gelmişlerdi. Saatlerce süren trafik, sayısız el değiştirme ve bitmek bilmeyen virajlar boyunca onları takip ettim."

"Değişimler mi?" diye sordu, esrarı bana geri verirken.

"Sana söylemiştim, Talon denen adamın güvenlik önlemleri *deliceydi*. Her saat başı durup seni başka bir ekibe teslim ediyorlardı. Sonuncusu boş bir tarlada sona erdi, orada bir uçak bekliyordu." Onu takip edemeyeceğimi, onu kaybedeceğimi fark ettiğimde hissettiğim saf panik... Bu beni felç etti. "Özel ya da ticari olsun, her uçak uluslararası sınırları geçiyorsa uçuş rotasını hava trafik kontrolüne bildirmek zorundadır. Uçağı takip edemedim, ama kuyruk numarasıyla nereye gittiğini öğrenebildim. Kuyruk numarası, uçağın yan tarafına basılmış, uçağın plaka numarası gibidir. Hedefi öğrendikten sonra nereye gideceğimi biliyordum. Uçak Napoli'deki küçük bir havaalanına indi. Şanslıydım ki İtalya'da bağlantılarım vardı. Bana bir iki yıllık borçlu olan insanlar. Uçağın indiği sırada seni takip etmek için oraya zamanında yetişemedim, bu yüzden onları beklemelerini söyledim. Bir arabaya bindirildin ve yine birkaç başka ekibe teslim edildin, sonunda bir tekneye bindirildin. Beş yüz litre kapasiteli, yirmi fitlik küçük bir motor yat. O büyüklükteki bir tekne ancak yaklaşık üç yüz deniz mili yol alabilir ve menzil içinde sadece bir ada vardı. Adanın enlem ve boylamını öğrendikten sonra, kardeşinin dizüstü bilgisayarına gönderdim çünkü ne kadar sert bir adam olsam da, seni oradan tek başıma kurtaramazdım. Hepsi bu. Bingo bango. Çocuk oyuncağı.

Esrarlı sigarayı derin bir nefesle içtim. Birdenbire açlık hissettim. "Siktir, şu anda neyi çok isterdim biliyor musun? Bir hamburger. Büyük, yağlı, sulu bir hamburger. Patates kızartmasıyla. Hayır. *Bir* sürü patates kızartmasıyla. Pastırmalı. Ve ah, erimiş peynirli. Mmm, nefis."

Esrarı havada tutarak Lukyan'ın almasını bekledim. Almayınca ona baktım. Yüzünde şaşkın, biraz da şaşkın bir ifade vardı.

"Ne?" Dudaklarıma dokundum. "Dişlerimde bir şey mi var?" Sohbet ederken dişlerinde büyük bir parça yemek olduğunu fark etmekten daha utanç verici bir şey olamazdı.

Lukyan, sanki sadece onun bildiği bir şakayı kaçırmışım gibi kıkırdadı. "Sadece biraz... şok oldum. Beni ve ailemi kurtarmak için çok büyük bir çaba sarf ettin."

"Ailen için değil." Gözlerinin içine baktım. "Sadece senin için. Her zaman sadece senin için." Kulağa kötü gelse de, ailesi hakkında

Tek önceliğim Lukyan'ı korumak ve kurtarmaktı.

Gözleri benimkilere delici bir şekilde baktı, sıcak, ateşli duygularla doluydu ve sonra beni öptü. Yumuşaktı. İçten. Hayatımda yaşadığım diğer öpücüklerden çok farklıydı ve şimdiye kadar yaşadığım en anlamlı öpüktü.

Onu öperken ona eridim, dilinin yumuşaklığı beni inlemeye başladı. Umarım sonunda benim için ne kadar değerli olduğunu anlayabilirdi. Ona ne kadar ihtiyacım olduğunu. Onun için her şeyi yapacağımı söylediğimde, bunu gerçekten, *gerçekten* kastettiğimi.

Dudakları çok çabuk kayboldu, ama o yakınımda kaldı, alnını alnıma dayadı ve derin, rahatlatıcı bir nefes aldı. Şimdiye kadar birlikte birçok güzel, önemli an paylaştık, ama bu an? Anıtsal bir an gibiydi.

Kulübün kapısı açıldı ve yüksek sesli, gürültülü kahkahalar duyuldu. İki kadın sendeleyerek dışarı çıktı. Anın büyüğü bozulunca, Lukyan ve ben birbirimizden ayrıldık.

"İçeri geri gidelim mi?" diye sordu sert bir sesle.

"Evet." Boğazımı temizleyerek kendimi toparlamaya çalıştım. "Gidelim."

Kulübe geri girdiğimizde müzik her yönden üzerime bombardıman gibi yağdı, atmosferdeki ani değişiklik neredeyse rahatsız ediciydi. Lukyan'ın elleri kalçalarımın kondu ve eğilip kulağıma fısıldadı.

"İçki?"

Evet. Şu anda gerçekten bir içki içmek isterdim.

Başımı salladım.

O öncülük etti ve kalabalığın arasından geçerek bara doğru ilerledi. Herkes dans pistindeydi, sadece birkaç kişi içki almak için bekliyordu. Daha önce gördüğüm güzel kadın hâlâ oradaydı, müziğe uyarak dans ederken içkisini yudumluyordu. Avlanıyordu, eve götürülecek birini arıyordu. Bundan emindim.

Bunun Lukyan olması imkansızdı.

Kendimi onların arasına soktum.

"Ne istersin?" diye sordu, eli belimin altında. "Corona."

Barmeni çağırdı. "İki Corona, dostum." Cebine uzandı ve kaşlarını çattı.

Ne aradığını biliyordum. Çantamdan elli dolarlık bir banknot çıkardım ve ona uzattım. Dudaklarını tiksintiyle büzdü.

"Ben ödemek istedim."

"Bu iyi, çünkü bu senin cüzdanından." Onu kaçırdığımda ondan almıştım.

Lukyan yatak odasında itaatkar bir adamdı, *hepsi bu kadar*. Hayatının diğer her alanında baskındı ve ben bunu biliyordum. Milyonlarca kez söylediğim gibi, onu herkesten daha iyi tanıyordum. Sanki benimmiş gibi, onun eylemlerini, düşüncelerini tahmin edebiliyordum.

Faturayı parmaklarımdan aldı ve dirseğini bara dayayarak sırttı. "Sinsi birisin."

"Ama bunu seviyorsun."

Kıkırdadı. "Evet,
seviyorum." Ona
gülümsedim.

Barmen önümüze iki bira koydu. Her birimiz bir tane aldık ve şişeleri birbirine çarparak kadeh kaldırdık. İçeceklerimizi yudumlarken gözlerimiz birbirine kilittlendi, gerilim giderek arttı, sanki patlamak üzere olan bir volkan gibiydi. Kalabalık bir kulüpteydik, etrafımız o kadar kalabalıktı ki, yüksek sesli müzikten sonra bile onların konuşmalarını duyabiliyorduk. Yine de sanki odada sadece biz varmışız gibiydik. Bütün dünyada. Hiçbir şey o anı bozamazdı...

"Merhaba!"

Ses kadına aitti. Tizdi. Tam arkamdan geliyordu.

Bu kaltak.

Lukyan'ın gözleri kıpırdamadı. Titremedi. Kadın hiçbir şey söylememiş olabilirdi. Dikkatini tamamen bana vermişti.

"Merhaba!" Bu sefer daha yüksek sesle, daha güçlü bir şekilde tekrar denedi.

Arkamı döndüm ve Lukyan'ın önüne sırtımı dayayacak şekilde bir adım attım. Eli uzandı ve kalçamı sahiplenircesine kavradı.

"Merhaba!" diye karşılık verdim, yüzümdeki gülümseme hiç de dostça değildi.

"Seni tanıyor muyuz?"

"Hayır. Ama içimden bir his, onun" —uzun, stiletto şeklindeki tırnağını Lukyan'a doğrulttu—"beni tanımak *isteyeceğini* söylüyor."

"O tırnağı parmağından koparıp boğazını kesmek istiyorum. O kadar keskin değil, bu yüzden biraz zaman alır. Ve çok acır. Hem de çok."

Kadın biraz şok olmuş gibi gözlerini kırptı, sonra sanki bir şaka yapmışım gibi güldü.

Şaka yapmıyordum. Son derece ciddiydim.

"Onu neden sevdiğini anlayabiliyorum. Onda ateş var. Ama sana benim verebileceğim şeyi veremez, bebeğim," dedi, parmağını göğüslerinin arasındaki vadiye kaydırarak.

Güzel göğüslerdi. Büyük, dolgun ve yuvarlak. Ama benimkilerden daha iyi değillerdi.

Lukyan'ın tasmaındaki metal halkaya parmağımı takıp onu öne doğru çektim, böylece başı benimkinin hemen yanında kaldı. "Görüyor musun? Bu, onun *benim* olduğu anlamına geliyor. Anladın mı?"

Yüzünde küstah bir ifade belirdi. "Ya senin olmak istemiyorsa?"

"İstiyor." Buna son derece emindim.

"Konuşuyor mu?" diye sordu, sonunda onu fark etmesini umarak başını ona doğru eğdi.

"Sana konuşmaz."

Lukyan sırttı. Hafifçe öne eğilmişti ama rahatsız görünmüyordu. Eğleniyor gibi görünüyordu. Keyif alıyordu.

"Endişeli görünüyorsun." Güzel, uzun siyah saçlarını omzunun üzerinden attı ve ince boynunu uzattı. Onu takdir etmek zorundaydım. Kendisini en iyi gösteren açılar biliyordu. "Küçük bir tavsiye, tatlım." *Oh, bana tatlım deme sakın.* "Onu elde tutmak için bu kadar uğraşmak zorunda kalıyorsan, o seni istemiyor demektir."

Sözlerinin beni ne kadar kızdıracağını bilemezdi. Onu yanıma almak için gerçekten çok uğraşmam gerekti. Sonunda ona sahip olmak için. Söylediklerinde bir parça doğruluk payı olabilirdi ve bu hiç hoşuma gitmedi.

Öfke içimi kapladı, görüşümü kararttı. Ona saldırdım, ellerim boğazına uzandı. Lukyan'ın kolu anında beni sardı.

beni durdurmak için belime dolandı ve beni kaldırırken ayaklarım yerden kesildi.

"Bırak beni lanet olası!" diye bağırdım, o kaltağın gözlerini

Gözleri büyüdü ve hemen geri çekildi, bana ulaşamayacağı bir mesafeye . Yüzümde gördüğü şey, beni çok fazla zorladığını anlamasına neden oldu, çünkü ben Lukyan'ın demir gibi tutuşunda çırpınırken o geri çekilmeye devam etti.

Bu beni daha da öfkeliendirdi. Onu öldürmek istedim.

"Tanrım! Senin neyin var lan?!" diye çığlık attı, gözlerinde dehşet vardı.

"Buraya gel de sana göstereyim," diye homurdandım.

Etrafımızdaki insanlar bizden uzaklaşmaya başladı, neredeyse ortasında bizim olduğumuz bir daire oluşturdular.

"Sakin ol, bebeğim," diye fısıldadı Lukyan kulağıma. "Sorun yok."

Öyle mi? Sorun yok mu? Rastgele bir kadının ilişkimizi bu şekilde sorgulaması sorun değil mi?

Onunla kavga etmeye devam ettim. "Neden onu kurtarıyorsun? Ondan hoşlanıyor musun? Öyle mi? Onu mu istiyorsun?"

Derin bir kahkaha attı, sesi omurgamdan aşağı titremeye neden oldu. "Siktir, sen çok delisin ve bu çok tahrik edici." Bir yudum daha bira içtikten sonra bardağı bara koydu, diğer koluyla beni hala havada tutuyordu.

Gösterişli gücünü fark etmemiştim.

"Gitme zamanı." Dönüp çıkışa doğru yürümeye başladı, beni hala sıkıca tutuyordu.

"Hayır. Hayır! Önce o kaltağı kesmek istiyorum. Sadece bir kez! O güzel suratını kesmeme izin ver," diye bağırdım, dönüp arkanıza bakmaya çalışarak.

"Olmaz. Kalabalık bir kulübedeyiz. Öylece insanları kesemezsin."

O anda mantıksız bir şekilde mantıksız davranıyordu ve bu adil değildi. İçimdeki öfkeyi dışarı çıkarmak istiyordum ve onun bu öfkenin çıkış noktası olmasını istiyordum.

Çırpındım. Hırıldadım. Tamamen vahşi gibi davrandım.

"Spontane şiddet konusunda gerçekten şaka yapmıyordun, değil mi?" O güldü.

Hayır, kesinlikle değildim. Bir kez havaya girdiğimde, etrafımda olup bitenleri neredeyse hiç fark etmiyordum, birine zarar verme dürtüsü neredeyse tüm benliğimi kaplıyordu. Çektiğim ilgiyi neredeyse hiç fark etmedim. Lukyan beni götürürken insanların yüzlerindeki korku ve dehşet ifadesini neredeyse hiç fark etmedim. Ve kulübün arkasında, telefonunu kulağına dayamış bizi izleyen adamı kesinlikle fark etmedim.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

LYLA VOZNESENKY

Sırtım kulübün arkasındaki tuğla duvara çarptı ve Lukyan beni sadece vücuduyla oraya sıkıştırdı, bana yapıştı, her santimi benimle aynı hizadaydı.

Hala öfke ve kemiklerime kadar hissedebileceğim şiddetli kıskançlıkla doluydum, tekmeledim ve hırıldadım.

"Sakin ol, bebeğim," diye fısıldadı yumuşak bir sesle. Dudakları, beni sakinleştirmek için, boğazımın hassas derisine yumuşak bir öpücük kondurdu.

İşe yaramadı. Çok sinirlenmişim.

"Sakin ol deme bana. Sakin olmak istersem sakın olurum." Mantıksız ve çocukça, biliyorum. Bana söylemene gerek yok. Ama damarlarımda dolaşan kıskançlık duygusu, mantıklı düşünmemi imkansız hale getiriyordu.

Gorgeous McBitch haklıydı. Onu kendime ait kılmak için bu kadar uğraşmamam gerekirdi ve uğraşmak zorunda olmam iyiye işaret *değildi*. O da benim kadar kolayca bilmeliydi, ama yine de ona bunu kanıtlamak zorunda olduğumu hissediyordum. Birbirimiz için ne kadar mükemmel olduğumuzu ona göstermek zorundaydım. Bu duygudan nefret ediyordum. Bu karışıklık ve şüphe duygusundan.

Onun tutuşundan kurtulmak için çırpındım. İşe yaramadı. Lukyan ellerini bileklerime kenetledi ve başımın üstüne doğru kaldırdı.

"Seni böyle seviyorum." Yumuşak bir şekilde güldü, bakışları yüzümde dolaştı, sıcaklıkla parlıyordu.

En azından benden hoşlandığını söyledi. "Ne demek hoşlanmak?!" diye bağırdım.

"Nörotik, deli ve sahiplenici." "Ben nörotik *değilim*."

"Ama deli ve sahiplenici misin?"

"Tabii ki," diye tersledim. Bunu alınma dövme yaptırsam daha iyi olurdu.

Kafasını salladı ve hafifçe güldü. "Endişelenecek bir şey yok," diye güven verici bir şekilde mırıldandı.

"Yani Gorgeous McBitch'i istemiyorsun?" "Hayır."

Yine kıkırdadı.

"Onunla yatmak istemiyor musun?"

"Hayır."

"Tek istediğin *benim mi?*"

Gözlerimin içine derinlemesine baktı, dudaklarında hala o eğlenceli gülümseme vardı. "Evet."

Kaşlarımı çattım. "Tereddüt ettin."

"Hayır, etmedim."

Onu ısırmaya çalıştım, dişlerim yüzünden bir santim uzaklıkta çırpındı. "Evet! Yaptın! Biliyor musun, neden gidip onu yakalamıyorsun ve senin dünyanda ne kadar dayanabileceğini görmüyorsun? Sana garanti ederim ki bir dakikadan fazla dayanamayacak, *ty beschuvstvennyy, nikuda ne godnyy pridurok*," *Duyarsız, işe yaramaz pislik*.

"Yeter." Beni hiç zorlanmadan kaldırdı ve döndü. Kendimi arkamızda park etmiş rastgele bir arabanın kaputuna eğilmiş buldum. Ardından onun muhteşem, ağır vücudu geldi, dudakları kulağıma yapıştı. "Bu tavrını sikerek düzeltmem mi gerekiyor? Hm?"

Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Sanki yapabilirmişsin gibi," diye tükürdüm.

Bacaklarımı ayırdı ve elbisesini yukarı çekti, alt tarafımı tamamen ortaya çıkardı. Yan sokak karanlıktı, sadece girişindeki sokak lambasından gelen zayıf ışık, gölgeler arasındaki şekilleri seçmemi sağlıyordu. Kulüpten gelen boğuk müzik ve kahkaha sesleri kulaklarıma ulaşıyordu ve

her an yakalanabileceğimizi bilmek beni daha da heyecanlandırdı. Yoldan geçen yayalar bizi yakalayabilirdi. *Görebilirdi.*

Soğuk eli arkamdan kaba bir şekilde amımı kavradı. İnledi. "İslandımışsın."

"Senin yanımdayken hep ıslanıyorum. Bu çok sinir bozucu." Ses tonum kibirli ve cadalozcaydı. *Ben* bile bunu duyabiliyordum, ama engelleyemiyordum. Kıskançlık devreye girdiğinde hep böyle oluyordum.

"Hoşuma gidiyor." Kemerinin çingırağı havada yankılandı, ardından fermuarının açılma sesi geldi. "Cinsel dinamikimizi seviyorum. Sana boyun eğmek, şimdiye kadar yaşadığım en ateşli şey, ama bazen, dominant bir kadın bile o ateşli tavrını ortadan kaldırmak için iyi ve sert bir sikişe ihtiyaç duyar."

Yumruğumu arabanın kaputuna vurdum. "Benim tavrım yok!"

"Evet, var. Durmamı istiyorsan şimdi söyle, bebeğim.

Aksi takdirde, seni acımasızca sikeceğim."

"Tabii ki durmanı istemiyorum, seni piç kurusu!" diye bağırdım. On defadan dokuzunda kontrolün bende olmasını isterdim. Liderlik etmek. Ne olacağını, ne zaman olacağını belirlemek. Ancak, nadiren de olsa, sadece iyi ve gerçek anlamda sikilmeyi severdim. Sert, kaba ve acımasızca.

"Güzel." Bir saniye bile geçmeden, acımasızca ve merhametsizce içime girdi.

Dudaklarımdan zevk dolu bir çığlık patladı.

"Siktir, bu çok iyi," diye dişlerini sıkarak tısladı. Sonra, sanki cinlenmiş gibi içime girip çıkmaya başladı. Beni ensemden tuttu ve neredeyse vahşi hareketlerle sikti.

İstesem bile hareket edemezdim. Tutuşu demir gibi sağlamdı. Sarsılmaz ve kırılmazdı.

"Oh, Tanrım, Lukyan," diye inledim. Altımdaki araba, onun her sert itişinde hareket ediyordu. Arabanın kime ait olduğunu bilmiyordum, ama her an geri dönebilecekleri gerçeği, damarlarımı dolduran zevki daha da artırıyordu.

Lukyan kalçalarını sağa sola çevirerek hareket ettirdi, içime daha derine girdi ve yeni

"Sert davranılmaktan hoşlanıyorsun. Kim bilebilirdi ki." Karanlık bir şekilde güldü.

"Kaba davranılmaktan hoşlanıyorsun. Kim tahmin edebilirdi ki." Karanlık bir kahkaha attı. Bir eli aşağı inip kıcımlı sıktı. Aniden çekildi, dizlerinin üzerine çöktü ve dilini amımdan kıcıma kadar uzun bir yalamayla gezdirdi.

Şaşkınlıkla nefesimi tuttum.

Ben bir şey yapamadan ya da söyleyemeden, o hemen içime geri girdi, bu da benim çığlık atmamı ve başımı geriye atmamı sağladı.

Beni tekrar aşağı itti, yanağım arabanın kaputuna yapıştı ve hiç durmadan beni sikmeye devam etti. Lukyan, yapabileceğini bildiğim kadar sert davranmadı. Bu beni incitmedi ya da şok etmedi. Hem sert hem de inanılmaz derecede dikkatliydi ve bana karşı bu kadar dikkatli olduğunu bilmek kalbimi küt küt attırdı.

"Bu amcık, lanet olsun." diye homurdandı. "Sen benim sonum olacaksın."

Zevk omurgamdan yukarı doğru fırladı. Kalçalarımnda hissettiğim elleri, benden istediğini alırken beni yerinde tutuyordu ve bu beni orgazma daha da yaklaştırdı.

"Lukyan. Bebeğim. Evet. Evet."

Bana daha da bastırdı, ağırlığıyla beni neredeyse ezip geçecekti. "Hâlâ o lanet tavrın var mı?" diye kulağıma fısıldadı ve sonra dişleriyle kulak mememi ısırırdı.

Bir anlık acı içimi kapladı. "Hayır," diye nefes nefese söyledim. "Gördün mü? Tek ihtiyacın olan iyi bir sevişmekti."

"Tek ihtiyacım olan sendin."

"Ben seninim. Sen sandığından çok daha uzun zamandır benim."

Bu ne anlama geliyor ki?

Beni öptü. Sertçe. Acımasızca. Dili dudaklarımı aşarak benim dilimle savaşmaya başladı. Ağzına inledim ve bu ses onu daha da cesaretlendirdi, daha hızlı hareket etmesine neden oldu. Daha kaotik bir şekilde.

Uzun, kalın ve sert penisi o kadar iyi hissettiriyordu ki, amım titremeye ve spazm geçirmeye başladı. "Boşalacağım," diye inledim.

"Evet, öylesin. O güzel ağzını aç," diye emretti ve ben onun emrine uymaktan başka bir şey yapamadım.

Alt dudağını diliyle yaladı ve ağzımın içine tükürdü. Beyaz sıcak bir zevk bir anda tüm vücudumu sardı. Bu şiddet karşısında titremekten başka bir şey yapamadım. Kendimi sakinleştiremeyerek onun adını haykırdım.

Lukyan küfretti ve hızlandı. "Seni çok iyi dolduracağım," diye inledi. "Günlerce içinden damlayacağım."

Tanrım.

Lukyan birkaç kez daha kalçasını salladıktan sonra, kalçalarımı sıkıca tutarak benim amımın derinliklerine boşaldı. Çıkardığı ses - saf erkek tatmini - beni yepyeni bir zirveye çıkardı. Daha önce hiç ulaşmadığım bir seviyeye. Neredeyse o sesin tek başına bana başka bir mini orgazm yaşattığına yemin edebilirim.

Lukyan üstüme çöktü. Nefesim kesildi. Nefes almakta zorlanmama rağmen, içten içe bu hissi seviyordum. Sanki ağır, yoğun bir endişe battaniyesi gibiydim. Cennet gibiydi...

"Hey! Arabama ne yapıyorsun?!" diye bir erkek sesi bağırdı.

Uh-oh.

Lukyan benden çok daha hızlı harekete geçti. Ağırlığı bir anda kayboldu ve beni örtmek için elbisemi aşağı çekti. Bir eliyle elimi tutarken, diğer eliyle penisini pantolonuna geri soktu ve sonra dönüp, sokaktan gelen çok sinirli adamın ters yönüne doğru koşmaya başladı, beni de arkasında sürükleyerek.

"Koş!"

"Aman Tanrım!" Kıkırdadım. Topuklu ayakkabılar bunu kolaylaştırmıyordu. Topuklu ayakkabılarla yürüyebilirdim. Topuklu ayakkabılarla dans edebilirdim. Bazen topuklu ayakkabılarla kavga bile edebilirdim. Ama koşmak? İmkanı yoktu.

Lukyan bunu fark etmiş olmalı ki aniden durdu. "Sırtıma atla!"

Yaşasın. Sırtında taşınacağım.

O hafifçe eğildi ve ben üzerine atladım. Ben daha yerimi almamıştım ki, o tekrar koşmaya başladı.

"Sizi küçük pislikler!" Adam arkamızdan bağırdı. Omzumun üzerinden baktığımda bize bir bira kutusu fırlattığını gördüm. "Sizi yakalamamayı umsanız iyi olur!" Lukyan ve ben köşeyi dönüp kaybolurken kahkahalara boğulduk.

* * *

"Ciddi olamazsın," diye kıkırdadı Lukyan. "Çok ciddiylim."

"Ben bir solucan olsam da beni sever miydin?"

"Tabii ki! Sana saksı bitkisinde güzel bir ev yapardım. Bol su ve toprak her zaman güzel ve nemli olsun diye uğraşırdım. Sonra, hiç yalnız kalmaman için seni her gün yanımda taşırdım."

Kafasını salladı ve hafifçe güldü. "Sen delisin."

"Hayır. Ben düşünceli ve şefkatliyim." Karides tacomdan bir ısırık aldım, ağzımda zengin bir lezzet patlaması yaşandı. "Yani, *ben* bir solucan olsaydım *beni* sevmez miydin?"

"Bu soruya cevap vermeyeceğim."

"Neden? Solucanlardan mı korkuyorsun? Peki, salyangoz olsam? Salyangoz olsaydım beni yine de sever miydin?"

"Bu soruya cevap vermeyeceğim çünkü hiç mantıklı değil," dedi, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.

"Tabii ki mantıklı! Bilincimin bir şekilde salyangozun içine aktarıldığını hayal et..."

"Nasıl taşındı?"

"Bilmiyorum. Bir uzaylı yaptı."

"Bir uzaylı neden senin bilincini bir salyangozun içine aktarsın ki?" "Sırf eğlence için. Tabii ki."

Lukyan gözlerini devirdi. "Tabii, tabii ki." Kendi tacosundan bir ısırık alıp güldü.

Soğuk hava cildimi delip geçti, beni titretmeye başladı. Kulübün birkaç sokak ötesinde oturduk. Rastgele bir adamın arabasının kaputunda sevişirken suçüstü yakalandıktan sonra kaçtık.

Daha doğrusu, Lukyan kaçtı, ben de sırtında sallanıyordum, kahkahalarımız havada yankılanıyordu.

Güvenli bir yere vardığımızda, birkaç yemek kamyonu gördük. Burası, Main Street'teki kulüplerden çıkan tüm parti severlerden bolca iş alabilmek için kurulum yapmak için mükemmel bir yerdi.

Kola'mı hızlıca yudumladım. "Tamam, yani bilincim bir salyangozun içinde, değil mi?"

"Konuşabilir misin?" diye merakla sordu.

"Tabii ki konuşamam. Ben bir salyangozum."

"Yani bilincini bir salyangozun içine koymak mümkün, ama *konusmak* mümkün değil mi?" diye esprili bir şekilde sordu. "Zihninin çalışma şeklini seviyorum." Bir ısırik daha aldığında tacosunun sert kabuğu çatladı. "Bana bir şey sordun ve şimdi cevabının ne olduğunu merak ediyorum. Şimdiye kadar yaptığın en çılgın şey nedir?"

"Konu biraz değişti ama sorun değil. Daha sonra bu konuya geri döneceğiz. Sanırım... şimdiye kadar yaptığım en çılgın şey, sen düş alırken senin yatağında poz vermektir." Göz kırptım.

O sırtıttı. "Komik. Ama ben yeni bir şey istiyorum. Farklı bir şey. Benim bilmediğim bir şey."

Benim hakkımda daha fazla şey bilmek istiyor. Aramızdaki bağı güçlendirme ihtimali, ona anlatacak bir şey aramak için tartıştığımız saçma konuyu anında unutturdu. Hayatlarımız hakkında zaten sayısız konuşma yapmıştık. Ama hepsi sıradan konulardı. Derin veya anlamlı hiçbir şey yoktu.

Bir şeyin farkına vardım ve içimi bir hüzün kapladı. "İster inan ister inanma, yaptığım tüm çılgınlıklar seninle ilgili. Seninle tanışmadan önce hayatım hiçbir şeydi. Kulağa ne kadar acıklı gelse de."

Lukyan kaşlarını çattı. "Eminim bu doğru değildir."

"Öyle. Ve sanırım sorun değil. Büyürken, hep çılgınlığımı bastırmam söylendi. Normal olmam. Herkes gibi davranmam. Hiçbir zaman yapmadım. Herkesin ne düşündüğü umurumda değildi. Aklımdan geçenleri söylemek ve aptal gibi davranmak istersem, bunu yapardım. Ama annemle babam öldükten sonra, Lev ve ben yetimhaneye gittik ve işler değişti. Lev her gün, hiç aksatmadan, bana fazla olduğumu söylerdi. Kişiliğimin bizi tehlikeye attığını. "Biraz sakinleşmem" gerektiğini söylerdi. Bir planı vardı.

Görüyorsun, bu benim sahip olmadığım bir kontrol ve ciddiyet seviyesi gerektiriyordu. En azından o zamanlar. Bu yüzden, o yanımı gömdüm. Zihnimdeki bir kutuya sıkıca kilitledim ve yıllarca orada kalmasına izin verdim." Gözlerim, duygu dolu bir şekilde onun gözleriyle buluştu. "Ta ki seninle tanışana kadar. Sen benim için her şeyi değiştirdin."

"Ben mi?" diye fısıldadı, çok yumuşak bir sesle. Sesindeki şaşkınlık belliydi. Lukyan, böyle bir şeyin sorumlusu olduğuna inanamıyormuş gibiydi. Böylesine büyük ve derin bir şeyin.

"Mm-hmm." Tacomun geri kalanını bitirdim ve ağzımı sildikten sonra peçeteyi yanımdaki karton tepsiye koydum. "Senin sayende, deliliğimin *iyi* bir şey olduğunu fark ettim. Eleştirilecek ya da küçümsenecek bir şey değil. Beni ben yapan şey bu. Utanacak hiçbir şeyim yok. Ben buyum ve bu normal."

Lukyan'ın gözleri yumuşadı. Yüzümden bir tutam saçımı çekip aldı, parmaklarının cildime dokunmasının yumuşaklığı beni titretti. "Sana 'biraz sakın ol' denmesinin nasıl bir şey olduğunu bilirim," dedi üzgün bir şekilde. "Acıtır. Özellikle de bunu sevdiğin biri söylüyorsa."

"Evet, acıtır," diye iç geçirdim.

Lukyan'ın başparmağı alt dudağına okşadı, yüzünde neredeyse transa geçmiş bir ifade vardı, sonra geri çekildi. "Birkaç kez, kardeşinin senin büyürken seni etkileyen bir planı olduğunu söylemiştin. Nedir o?"

Sertleşmemek için tüm gücümü kullanmam gerekti. "Önemli değil. Artık ona bu konuda yardım etmeyeceğim." Bunu yapmamın imkanı yoktu. Şimdi olmazdı. "Bunu öğrendiğinde kesinlikle çılgına dönecek, ama atlatacaktır." En azından öyle olmasını umuyordum.

"Her zaman onun dediklerini yapmak zorunda mıydın?"

"Sayılır. Yetimhanede durumlar kötü değildi, ama *iyi* de değildi. O liderlik yapardı, ben de onu takip ederdim. Bu dinamik yetişkinliğe de taşındı."

"Farklı olmasını ister miydin?"

Tabii ki öyle yaptım. "Keşke bana *sorsaydı*, söylemek yerine *sorsaydı*. O 'atla' diyor ve benim tek uygun cevabım 'ne kadar yükseğe' diye sormak oluyor. Ona asla soru sormayın. Uzun süre ben de sormadım. Kardeşimi seviyorum. O *iyi* bir kardeş, ama çok mücadele etti.

babamızın ölümüyle birlikte. Bu onu değiştirdi. Acı çekiyordu ve tek istediğim onun için durumu daha iyi hale getirmektir. Daha kolay hale getirmek. Bu yüzden bana söylediği şeyi yaptım. Çılgınlığımı asla dışarıya vurmam. Son birkaç yıldır, hiçbir konuda fikir beyan etmemek, sesimi çıkarmamak gittikçe zorlaşıyor. Görölmek *istiyorum*. Yaptıklarımı eleştirmek yerine, yeteneklerimi fark etmesini ve yaptıklarımın memnun olmasını istiyorum.

Lukyan, sanki söylediklerimi tam olarak anlamış gibi başını salladı. Hissettiklerimi. "Sen gözden kaçırıyorsun." Bunda hiç şüphe yoktu. Sanki bu bir gerçekmiş gibi söyledi.

"Evet."

"O senin potansiyelini görmüyor. Neler yapabileceğini." Acı bir nefes aldım. "Hayır, görmüyor."

Lukyan elini benimkinin üzerine koydu. Dokunuşu hafifti. Yumuşaktı.

Destekleyici. "Ne istiyorsun?"

Kafam karışmıştı. "Ne demek istiyorsun?" "Hayatta," diye açıkladı.

"Hayatta ne istiyorsun?"

Bu kolaydı. "Senin istediğin şeyin aynısı. Kusurlarımla birlikte, olduğum gibi sevilme ve takdir edilmek. Hiçbir şeyin bozamayacağı kadar güçlü bir bağ kurmayı hayal ediyorum. Yargılanmadan ya da fazla olduğumdan endişelenmeden, tüm kalbimle kendim olabilmeyi. Sevdiğim insanlardan kendimi saklamak zorunda kalmak istemiyorum."

Gözlerimin derinliklerine baktı, aramızda farklı bir gerilim vardı. Bu gerilim seks veya şehvetten kaynaklanmıyordu, empatiydi. Aynı şeyi yaşamış olanların anlayabileceğı bir şeydi.

Öne eğildi ve beni öptü. Nazik bir öpücüktü. Öyle saf bir duygu doluydu ki nefesim kesildi. Dili benimkine en yumuşak şekilde dokundu ve omurgamdan aşağı titreme geçirdi. Her şeyin sonunda bir araya geldiğı ve doğru hissettirdiğı bir masaldan bir an gibiydi. Mükemmeldi.

Geri çekilip alnını alnıma dayadı. Sıcaklıkla dolu mavi gözleri bana kilitlendi. "Sen bir solucan olsan bile seni yine de severdim."

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

DIMITRI VOLKOV

"Babamı görmem gerek."

Sergei'nin ofisinin önünde nöbet tutan asker başını salladı. "Şu anda ziyaretçi kabul etmiyor." Tüm askerlerin giydiği kıyafeti giymişti: askeri üniforma, yelek, vücuduna bağlanmış makineli tüfek, sanki her an savaşa çıkmaya hazır gibi.

Ne silahı ne de iri cüssesi beni korkutmadı. Boğazına yumruk attım.

Boğuldu, gözleri büyüdü ve öne doğru eğildi. Hızla dizimi kaldırıp yüzüne vurdum. Arkasında bulunan kapıya sertçe çarptı, kapı açıldı ve babamın ofisine düştü. Sırt üstü sertçe yere düştü ve acı içinde inledi. Onun etrafından dolaşarak içeri girdim.

Sergei, büyük, heybetli masasının arkasında oturmuş, dirseklerini masanın üzerine sağlamca dayamış, elinde bir kağıt tutuyordu. Yüzünde kalın gözlükler vardı. Onları sık sık takmazdı. Babam, gözlük takmanın bir zayıflık olduğunu düşünürdü, bu yüzden sadece ofisinin güvenli ortamında takardı.

Vernon, yanında durmuş, bir yığın kağıt tutuyordu.

"Kapıyı çalmasını unuttun mu?" diye sordu Sergei, gözlüklerini çıkarıp bir kenara koydu. Elindeki belgeyi Vernon'a uzattı, o da diğerlerinin üzerine koydu.

"Konuşmamızın zamanı geldi."

"Öyle mi?"

"Evet."

Sergei sandalyesine yaslandı. "Güzel yeni kız arkadaşın nerede? Onu tek başına bırakmanın akıllıca bir fikir olduğuna emin misin?"

"Autumn kendi başının çaresine bakabilir. Aslında, onun yoluna çıkanlar için endişeleniyorum."

"O müthiş bir kadın. Önceki sevgilinden çok daha iyi."

Bu tuzağa düşmeyecektim. Altı ay önce böyle bir yorum beni çılgına çevirirdi, ama geçmişteki tüm sorunlarımla başa çıkmıştım. Artık bana zarar veremezlerdi.

"Neden saçmalamayı kesmiyoruz, Sergei?" Masasının önündeki sandalyelerden birine oturdum, içimdeki gerginliğe rağmen vücudum rahat ve sakin bir haldeydi. Babamdan korkmuyordum. Artık korkmuyordum. Uzun zamandır korkmuyordum. Ama ondan ve yapabileceklerinden çekinmemek aptallık olurdu. "Beni öldürmeye çalıştın."

Kaşları hafifçe kalktı. Malikanesine geldiğimizden beri, ikimiz de odadaki dev fili görmezden gelmiştik. Sergei bu konuyu konuşmak istemiyordu, yoksa kendisi açardı. Onu öldürmek için bir şansım olsaydı, onu tedirgin etmem gerekiyordu.

"Hepsi bu kadar, Vernon," diye emretti.

Ben oraya geldiğim andan itibaren babamın yanından ayrılmayan adam kaşlarını çatı. "Ama..."

"Bu kadar yeter, Vernon," diye sertçe tekrarladı.

Vernon bir saniye daha tereddüt ettikten sonra, isteksizce de olsa başını salladı ve bilinçsiz askerini arkasında sürükleyerek odadan çıktı.

Sergei ayağa kalktı ve odanın köşesindeki içki arabasına yaklaştı. "İçki?"

"Buzlu votka."

İki bardağı yan yana koydu ve buz maşasıyla dört adet mükemmel şekilli buz küpünü bardağa attı. Sonra uzun bir kristal bardak aldı ve içindekileri her iki bardağa da döktü. "Bana karşı çıkacak cesareti bulabilecek misin diye merak ediyordum," dedi rahat bir tavırla, bana doğru geri dönerken.

Konuyu değiştirmeye çalışıyordu. Konuşmanın kontrolünü ele geçirmeye çalışıyordu. Bu olmayacaktı.

"Komik. Ben de aynı řeyi dūřünmüřtüm." Dirseklerimi kol dayama yerine dayadım ve elimi uzattım. Sergei bardağı açık avucuma koydu. "Başkalarının arkasına saklanmayı bırakıp bana karşı çıkacak cesareti bulabilecek misin diye merak ediyordum."

O kıkırdadı. Ben de o bir yudum almadan önce bekledim. O piç kurusu beni zehirlemeye çalışmasa şaşırmazdım. "Ne diyebilirim ki? Yaşlılığımda ellerimi kirletmek istemiyorum."

"Artık başa çıkamıyor musun?"

"Merak etme Dimitri. Torunumun dediği gibi, gerekirse hâlâ kavga edebilirim."

Bundan hiç şüphem yoktu. Sergei yaşlı olabilir, ama zayıf ve savunmasız değildi. Kolayca pes etmeyeceğini biliyordum. Eęer dūřecekse, herkesi de beraberinde sürüklemek için elinden geleni yapacağını biliyordum.

"Torunumdan bahsetmişken, yerini tespit edebildin mi?"

Alaycı bir şekilde güldüm. "Umursuyormuş gibi davranma. Bu sadece senin zamanını ve

benim zamanımı boşa harcarsın, benim zamanım çok değerli." "Benimki değerli değil mi diyorsun?"

"Evet."

Kafasını salladı. "Biliyorsun, sana karşı sergilediğin bu yeni saygısızlık düzeyini hiç takdir etmiyorum."

"Kendi evimde, kendi askerlerimden yarım düzine kadarının beni öldürmeye çalışmasını hiç hoş karşılamıyorum, ama bilirsin, böyle şeyler olur."

"*Benim* askerlerimi kastediyorsun. Unutma evlat, sahip olduğun her şey benim sayemde. Sana verdim ve istediğim zaman geri alabilirim."

Ona sert bir bakış attım. Bu sadece kısmen doğruydu. Evet, sahip olduğum her şey onunla başlamıştı, ama o artık benden bunları alma gücüne sahip değildi. Artık değil.

Sergei geniş bir gülümsemeyle masasının arkasına oturdu. Bardaktan bir yudum daha aldıktan sonra masaya koydu. "Neden bu kadar üzüldüğünü anlamıyorum."

Neden bu kadar üzüldüğünü anlamıyorum. Sen iyisin. Onlar açıkça başarısız oldular, yani zarar yok, suç yok."

"Yani, itiraf ediyorsun? Beni öldürmeye çalıştığını?" "*Sen beni öldürmeye çalışmıyor musun?*"

İnkâr etmenin bir anlamı yoktu. O bunu hemen anlayacaktı. "Lukyan kaçırılmadan önce, evet. Şimdi ise tek odak noktam oğlumu bulmak."

Onun bundan son derece memnun olmadığını anlamak için onun bir şey söylemesine bile gerek yoktu. Hayatım boyunca onun gözlerindeki o bakışı görerek büyüdüm. Yüzündeki o hafif sinirli ifadeyi.

"Bu, seninle ilgili en çok hayal kırıklığına uğradığım şeylerden biriydi, Dimitri." Kalın kahverengi bir puro aldı. "Kendine bu kadar anlamsız ve boş bir zayıflık izin verdin. Çocuklar bir amaca ulaşmak için bir araçtır. Daha fazlası değil. Aile adını devam ettirebilecek iki oğlun daha var. En küçüğüne ne olacağı kimin umurunda? O, hepsinden en gereksiz olanı."

"Ben umursuyorum," diye bağırdım.

"Evet, bunu çok açık bir şekilde gösterdin. Seninle ilgili bir başka hayal kırıklığım da, zayıflığını tüm dünyanın görmesi için böyle sergilemen. Seni daha iyi yetiştirdim." Puro kesiciyle ucundaki kapağı kesip çıkardı. "Açıkçası, bu iğrenç özelliği nereden aldığını hiç bilmiyorum." İki parmağını bana doğrulttu, puro iki parmağı arasında dengede duruyordu. "Biliyor musun? Anneni suçluyorum. Bu zayıflık kesinlikle benden gelmedi."

Hayır. Sadece şiddetli paranoyam, cinayet eğilimlerim ve tek bir parça pişmanlık duymadan öldürme yeteneğim ondan gelmişti.

"Annem hakkında konuşmayacağız. Ne şimdi, ne de başka bir zaman." O, annemin adını ağzına almaya bile layık değildi. "Sen ve ben hakkında konuşacağız."

"Daha tartışacak ne kaldı bilmiyorum. Seni, izim sürülmeyecek ve *beni* kötü göstermeyecek bir şekilde ortadan kaldırabildiğim anda, bunu yapacağım. Artık sana ihtiyacım yok, sen sadece bir baş belası oldun. Volkov soyunu devam ettirmede üzerine düşeni yaptın ve katkın not edildi."

"Benim *katkım* mı?" Kahretsin, onu öldürmek istedim. Onu *parçalara ayırmak* istedim. Hayatımda hiçbir şeyi, onu orada, o anda öldürmekten daha çok istemedim ve bunu yapmamamın tek nedeni, onun birini gözetlediğini bilmemdi. Her an içeri dalıp onu kurtaracak ya da intikamını alacak birini. Babamın çalışma şekli böyleydi. On altı hamle öncesinden plan yapardı. Onu hazırlıksız yakalamak neredeyse imkansızdı ve ne kadar nefret etsem de, kendime dikkat etmem gerekiyordu. En azından Lukyan'ı bulana kadar.

O zaman, tüm bahisler biterdi.

"Evet," diye devam etti Sergei. "Küçük de olsa, benim mirasıma yaptığın katkı, dediğim gibi, dikkate alınacak." Bunu çok rahat bir şekilde söyledi. Çok kayıtsız bir şekilde. Sanki bunu oğluna söylemek tamamen normal bir şeymiş gibi.

"Bence ben senden çok daha fazla katkıda bulundum, baba." Gözlerinde öfke parladı.

"Tüm kartlarımızı masaya koyalım, olur mu?" Artık dalga geçmekten bıktım. Yaptığı ve söylediği her şeyin ardındaki saçmalıklardan ve gizli anlamlardan bıktım. "Sen beni öldürmek istiyorsun. Ben de seni öldürmek istiyorum. Zamanlama doğru değil, ama doğru zaman geldiğinde, senin için geleceğim."

Sergei gülümsedi ve gülümsemesi saf kötülükle doluydu. Purosunu yakıp derin bir nefes aldıktan sonra dumanı üfledi. "Kim kazanacak göreceğiz, değil mi?"

"Sanırım öyle yapacağız." Konuşma bitmişti. Söylenecek başka bir şey kalmamıştı. Büyüdüğüm evin koridorlarında yürüyerek dışarı çıktım, ona karşı hiçbir bağlılık hissetmiyordum. İlk fırsatta onu yakıp kül edecektim.

Yatak odama vardığımda, Autumn üç kişilik kanepede rahatça uzanmış, tabletini dizlerinin üzerine koymuş, bir elini yanındaki popcorn kasesine daldırmış, bir televizyon programı izliyordu.

Omzunun üzerinden bana baktı ve gülümsedi. "Merhaba, bebeğim."

Bir adamın acı içinde inlemesi kulağıma ulaştı. Odanın içine doğru ilerledim ve kanepenin etrafından dolaştığımda, güvenlik ekibimizin dört üyesinin de onun önünde yerde çaresizce yatarken gördüm. Birbiri üzerine yığılmışlardı,

ayaklarını onların üzerine koymuş, bacaklarını ayak bileklerinden çaprazlamıştı.

İçimde bir gülümseme belirdi.

"Nasıl gitti?" diye sordu, popcornunu yemeye devam ederek. Gözlerim odanın içinde dolaştı.

"Oh, onu dert etme." Bir bardak su aldı ve bana gösterdi. İçinde çok sayıda küçük cihaz vardı. "Söylediklerime dikkat etmekten bıktım usandım, bu yüzden odayı baştan aşağı taradım ve Sergei'nin yerleştirdiği tüm dinleme cihazlarını topladım."

Kıkırdadım. "Onları yine takacaktır."

"Muhtemelen." Autumn omuz silkti. "Ama o yapana kadar şimdilik güvendesiniz." Bardağı yerine koydu. "Ee, nasıl gitti?"

"Beklediğim gibi. Her şey ortada." Yüzündeki ifadeden, plana katılmadığını anlayabiliyordum, ama hiçbir şey söylemedi, sadece dudaklarını büzerek hoşnutsuzluğunu gösterdi.

Onun yanına oturdum, biraz patlamış mısır alıp ağzıma attım. "Aklındakileri söyle."

"Bu akıllıca mıydı? Onu öldürmek istediğini söylemek? Şimdi daha da tetikte olacaktır."

"O zaten biliyordu." Bundan emindim. "İllayana'yı tehdit ettiği anda, benimle ölüm fermanını imzaladığını anlamış olmalı. Kimse çocuklarıma ve hayatıma tehdit edemez. Bunu *herkes* bilir. Onunla yüzleşerek, onu hazırlıksız yakaladım. Biliyorum. Böyle bir itaatsizliğe alışık değil. Bence bu onu pervasızca bir şey yapmaya itecek."

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum. Bir şey. Onu savunmasız bırakacak bir şey." Telefonum çaldı. Bilinmeyen bir numaraydı, genellikle cevaplamazdım, ama İllayana birkaç gün önce bilinmeyen bir numaradan aldığı bir telefon hakkında bana anlatmıştı. Arayan Lukyan'dı. Hala hayatta olduğunu öğrenince anında rahatlamıştım, ama nerede olduğu hakkında hiçbir bilgi vermediğini öğrenince bu rahatlama çabucak yok oldu.

Zamanım azalıyordu. Onu çabuk bulamazsam, onu asla geri alamayabilirdim.

"Evet?" diye cevap verdim. *Ltffen Lukyan olsun. Ltffen Lukyan olsun.*

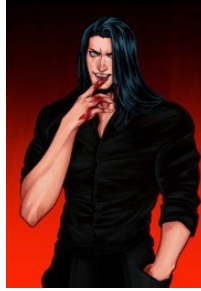
"Merhaba, efendim. Beni tanımıyorsunuz. Benim adım Tristian. Sizin ilgilenebileceğiniz bir bilgim var."

"Ne bilgisi?"

Bana söyledi. Bütün vücudum canlandı. "Nerede?" diye bağırdım.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

LUKYAN VOLKOV

"Booya!" Kartı masaya vurdum. "Dört tane çek, orospu çocuğu."

Cedric yumruğunu masaya o kadar sert vurdu ki masa sallandı. Desteden dört kart çekti ve bunları elindekine ekledi.

Beni bir nevi rehin tutmasına rağmen, Cedric aslında oldukça havalı bir adamdı. Tabii ki ısınması biraz zaman aldı, ama eğer bir konuda iyiysen, o da insanları açılmaya ikna etmekte. Her zaman yanımdaydı. Lyla yokken benim gözlemcim gibi, çılgınca ya da aptalca bir şey yapmadığımdan emin oluyordu.

Bu çok sık olmazdı. Lyla genellikle hep oradaydı, ama kardeşini havaalanından almaya gitmesi gerekiyordu. Onu beni de götürmesi için neredeyse ikna etmiştim, ama kardeşi beni görürse nasıl tepki vereceğinden endişeleniyordu. Anlaşılan o adam benden hoşlanmıyordu. Beni hiç tanımadığı halde bu biraz sert bir tepkiydi, ama neyse.

Sanırım onun içinde, benim kaçmaya çalışabileceğimden endişe duyan küçük bir parça da vardı. Ben o arzuyu, olması gerektiği kadar hissetmiyordum. Aslında ayrılmak istemiyordum. Onunla vakit geçirmeyi seviyordum. Komikti. Tatlıydı. Beklediğimden çok daha fazlasıydı ve onunla birlikteyken kendimi hiç *bu kadar iyi* hissetmemiştim. Asla yeterince iyi olmadığını hissetmedim. Kendim *olmadığımı hissetmedim*. Aptalca bir şey söyleyip

aptalca bir şey söyleyip azar işiteceğimi hissetmedim. Tam olarak kendim olmam için beni cesaretlendirdi ve ben bunu çok takdir ettim. Biraz da buna bağımlı hale gelmişim.

Ama orada sonsuza kadar kalamayacağımı biliyordum. Ailemin bana ihtiyacı vardı. O evde ne kadar uzun kalırsam, babam o kadar uzun süre risk altında kalacaktı. Ne kadar eğleniyor olsam da, gitmem gerekiyordu. Lyla geri döndüğünde onunla konuşmayı planladım. Birlikte çok zaman geçirmiştik. Tanrı aşkına, her anlamda evliydik. Onu gitmeme izin vermesi için ikna edebilmeliydim.

"Güzel çocuk, dünyaya dön," dedi Cedric, parmaklarını yüzümün önünde şıklatarak.

"Ha?" Düşüncelerim kayboldu ve tekrar oyuna odaklandım.

Bir dakika. "Az önce bana güzel mi dedin?"

Gözlerini devirdi. "Güzel olduğunu bilmiyormuşsun gibi."

"Biliyorum. Sadece *senin* bunu söyleyeceğini hiç beklemiyordum." Göz kırptım.

"Her neyse. Ne renk?" diye sordu, oynadığımız Uno oyununa atıfta bulunarak. Zaman geçirmek için birçok oyun oynardık. Bu, onun bana ısınmasını sağlamanın yollarından biriydi. Ya bu ya da somurtkan bir sessizlik. Hayır, teşekkürler.

"Sarı."

Sarı bir beşli, ardından sarı bir dokuzlu koydu. Ben de bir dörtlü daha koydum.

"Ne oluyor lan?!" diye bağırdı ve yine yumruğunu masaya vurdu. "Bunları nasıl elde ediyorsun?!"

"Şans." Aslında bu saçmalıktı. Hile yapıyordum. Oyunlarda hep hile yapardım. Beni tanıyan herkes bunu bilirdi. Cedric için çok yazık, o bunu henüz anlamamıştı. Ama eninde sonunda anlayacaktı. Birinin şüphe çekmeden kazanabileceği kart sayısı sınırlıydı. "Lyla ne zaman dönecek?"

"Neden? Onu şimdiden özledin mi?" diye homurdandı, dört kart daha alıp eline ekledi.

"Evet, biraz. Ve onunla konuşmak istiyorum."

"Seni bırakmayacaktır."

"Kırmızı," dedim, başka bir renk seçerek. "Neden olmasın?"

"Çünkü bir daha geri dönmeyeceğinden endişeleniyor." Kırmızı altı kartını masaya koydu.

Önümüzdeki kart yığınının bir tane daha dörtlü kart attım. "Uno."

"Siktir git!" diye bağırdı Cedric. Onu kart oyununda bu kadar ciddiye alan biri olarak hiç tanımamıştım. Bu biraz komikti. Cedric desteden aldığı her kartla homurdandı. Kıkırdamamı zor tutuyordum. "Öyle mi?" diye merakla sordu.

"Ne yapayım?"

"Geri dön."

Ne söyleyeceğimi bilemedim. Daha doğrusu, ona neyi anlatmak istediğimi bilemedim. "Burada sonsuza kadar kalamam. Bir ailem var. Yükümlülüklerim var..."

"Sonsuza kadar burada kalacak mısın diye sormadım. Geri dönecek misin diye sordum."

"Neden umursuyorsun ki? Beni sevmiyorsun bile." "Hayır, sevmiyorum. Sen fevkârsın..."

"Vay vay, ne büyük kelime."

"Pervasız..."

"Ben *maceracı* terimini tercih ederim."

"Ve çocukça, Lyla seni seviyor. Onun incinmesini istemiyorum." İçim yumuşadı.

"Onu incitmek *istemiyorum*. Onu önemsiyorum.

Gerçekten. Ama ailem tehlikede. Bir savaşın ortasındayız."

Kaşlarını çattı. "Bratva'da birçok bağlantım var. Savaş çıktığına dair hiçbir şey duymadım."

Ve asla da söylemezdi. Bu iç savaşı. Bizimle büyükbabam arasındaki bir savaş. Başka kimsenin bilmesine gerek *yoktu*. Diğer suç örgütleri aramızda kavga ettiğimizi bilselerdi, bunu bize saldırmak ve bizi tamamen yok etmek için mükemmel bir fırsat olarak görebilirlerdi.

"Sen duymamış olman, bunun gerçekleşmediği anlamına gelmez. Mavi," dedim, bir renk seçip oyuna devam ettim. Cedric'in bunu ağzından kaçıracağından endişelenmiyordum. Lyla'nın onayı olmadan hiçbir şey yapmazdı.

Cedric mavi sekizliyi masaya koydu ve dudaklarını büzdü. "Lyla'yı hayatı boyunca tanıdım ve ikinizi birlikte görene kadar onun hiçbir zaman gerçek kendisi olmadığını fark edemedim. Bir yalanı yaşadığını. Onun kalbini kırma."

Ona baktım. O da bana baktı, aramızda sessizlik hakimdi. Son kartımı koydum — bir başka dört çekme — ve oyunu kazandım.

O anda her şey kafasında yerine oturdu. "Hile yaptın." "Evet."

"Sen hep hile yaparsın."

"Evet."

Gülerek başını salladı. "Rövanş."

Birkaç tur daha Uno oynadık, hepsini ben kazandım — bu pek de şaşırtıcı değil, değil mi? — sonra pokere geçtik. Sürekli sohbet ettik, saçma sapan şeyler ve Lyla hakkında konuştuk. Benim ayrılmam konusu tekrar gündeme gelmedi, bunun için minnettardım.

Texas Hold 'Em'in üçüncü oyunumuzun yarısındaydık ki, bir ses ikimizi de donduracak kadar şaşırttı.

"O neydi?" diye sordum, oturma odasına bakarak. Cedric kaşlarını şaşkınlıkla indirdi. "Ben..."

BOOM!

Patlayıcı ön kapıyı parçalayınca ev sallandı. Cedric havaya uçtu. Şiddetli patlama vücuduma çarptı, beni kanepeye fırlattı ve kanepede devrildi. Başım döndü, ardından acı hissettim.

Ah. Ne oluyor lan?!

Duman görüşümü kapladı. Öksürdüm, elim göğsüme gitti. *Tanrım, çok acıdı.* Yavaşça ayağa kalktım. Askerler, çelik kapıdaki delikten sıkışarak, tepeden tırnağa silahlanmış halde eve doluyorlardı. Birbiri ardına. Etrafımda bir silah aradım ve gözüm şöminenin ateş kaşığına takıldı. Kendimi berbat hissediyordum, ama askerlerin kim olduğunu veya orada ne yaptıklarını hiç bilmiyordum. Kendimi savunabilmek için silahlanmam çok önemliydi.

Onu aldım ve ulaşabildiğim ilk askere vurmak için salladım...

"Lukyan!"

Adımın sesini duyunca, poker askerin kafasından bir santim uzakta durdu. Arkasına baktım. "Baba?"

Giriş salonunda, askeri kıyafetler giymiş babam duruyordu, yanında da aynı kıyafetleri giymiş Autumn vardı. Rahatladım.

babamın bana baktığı yüzü. Şokun etkisiyle elimden poker düştü ve yere çarptı.

Ne?

Asker uzaklaştı ve babam hemen yanımda duruyordu, bana sarıldı ve kollarını bana dolayarak kocaman bir kucaklama verdi.

"Tanrıya şükür," diye fısıldadı ve beni daha sıkı sarıp sarmaladı.

Boğazım düğümlendi, içimi bir acı dalgası kapladı.

"Kahretsin, özür dilerim." Beni hemen bıraktı. "İyi misin?" diye endişeyle sordu.

"İyiyim. Sadece patlama beni yere düşürdü."

"Evet, bunun için üzgünüm. Başka seçeneğimiz yoktu. Hızlıca içeri girebilmemizin tek yolu buydu."

"İyi olduğuna çok sevindim," dedi Autumn, bana sarılırken.

Hâlâ içeri akın eden askerlere döndü. "Evi temizleyin!" "Baba."

Gözlerimi onun gözlerine kilitledim, bakışlarındaki rahatlama beni suçlu hissettirdi. Ben hayatımın en güzel anlarını yaşarken, o acı çekiyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye fısıldayarak sordum.

Sözlerim üzerine vücudu kaskatı kesildi. "Ne demek istiyorsun? Seni kurtarmaya geldim."

Kurtarmak. Lyla'dan. Sevdiğim kadından.

İki adam, baygın haldeki Cedric'i taşıyarak yanımıza geldi. Onu babamın ayaklarının dibine bıraktılar. "Ev temiz, efendim. Burada başka kimse yok. Sadece o var."

Kasap başını kaldırdı. Değişim anında oldu. Bir anda endişeli bir babadan, acımasız eski Bratva liderine dönüştü ve tüm öfkesi Cedric'e yöneldi.

"Öldür onu," diye tükürdü babam.

"Hayır, yapma!" Öne koştum ve Cedric'i bedenimle koruyarak onun önüne geçtim. "Onu öldürme."

Babam gözlerini kısarak, "Neden?" diye sordu.

Boğazım birden kurudu. "Çünkü." "Neden, Lukyan?"

Lanet olsun. "Çünkü o havalı bir adam ve onu seviyorum."

"Seni kaçıran adamı mı *seviyorsun*?" Autumn şaşkın bir şekilde sordu.

"Aslında, tam olarak söylemek gerekirse, beni kaçırmadı. Daha çok benim gözcümdü."

Babam sinirli bir şekilde elini havada salladı. "Seni kaçıran o mu değil mi, fark etmez. O da bu işe karışmış. Yani, o öldü." Silahını çıkardı.

"Hayır!" Daha dik durarak babama baktım. "Hayır," diye tekrar ettim. Daha sert bir şekilde. "Onu öldürme."

Gözleri benimkilere kilitlendi. Ben bakışlarımı kaçırmadım. Onun bunu yapmasına izin veremezdim. Yapamazdım. Autumn babamın omzuna elini koydu ve babam başını çevirdi. Bir an birbirlerine baktılar, sonra babam küfretti ve silahını kaldırdı.

"Peki," diye homurdandı.

Göğsüm rahatlamayla doldu.

"Herkes dışarı!" Askerler emrini hemen yerine getirerek evden çıktılar. "Gidelim Lukyan." O uzaklaştı, Autumn da onu takip etti.

Ayaklarım olduğu yerde sabit kalmıştı. Kararsızlık içimde savaşıyordu. Az önce gitmem gerektiğini söylüyordum. Fırsat tam orada, parmaklarımın ucundaydı, ama yine de ayaklarım kıpırdamıyordu.

Lyla'yı tek kelime etmeden terk etmek içime sinmiyordu. Göğsüme ağır bir baskı uyguluyor, nefes almamı zorlaştırıyordu. Onunla geçirdiğim zaman içinde, onun ısrarla vurguladığı aramızdaki bağ daha da sağlamlaşmıştı. Bunu öylece terk edemezdim. *Onu* terk edemezdim.

Onun eve dönüp benim gittiğimi görmesi... Şüphesiz hissedeceği acı... beni de acıttı. Onu terk etmek istemiyordum...

"Lukyan." Gözlerim babamın parlak mavi gözleriyle buluştu. Yüzünde hüznü bir ifade belirdi. "Gidelim," dedi tekrar. Sesinde endişe ve kaygı vardı. Sözlerinde de. Sanki onunla gitmeyeceğimden korkuyormuş gibi. Kalmak istediğimden.

İçimden bir ses, "*Sen gitmek istiyorsun*" dedi.

Ama yapamam. Ailemin bana ihtiyacı var. Babamın bana ihtiyacı var. Lyla bunu anlayacaktır, değil mi?

Ses bana cevap vermedi. Cevap vermesi gerekmiyordu. Bunun doğru olmadığını zaten biliyordum. Lyla, benden korktuğunu defalarca söylemişti.

onu terk edecektim ve geri döndüğünde benim gittiğimi görünce, bu onu mahvedecekti.

Beni yıkardı.

"Lukyan." Babamın sesi bu sefer daha yumuşaktı. Daha temkinliydi. "Benimle gel oğlum. *Lütfen*," diye yalvardı. Yüzündeki endişe ve korku beni harekete geçirdi.

Ona doğru yürüdüm ve oradan ayrıldım.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

LYLA VOZNESENSKY

"Lyla!"

Kardeşimin yüksek ve heyecanlı sesine döndüm. Lev bana doğru büyük adımlarla geliyordu, sağ omzunda bir laptop çantası, sol elinde bir spor çantası vardı.

"Lev!" Kısa mesafeyi koşarak ona ulaştım, açılmış kollarına atladım ve onu sıkıca sarıldım.

Anında bir ev hissi beni sardı ve memnuniyetle iç geçirdim. Tüm farklılıklarımız ve anlaşmazlıklarımız, onun varlığının temsil ettiği her şeye rağmen, kardeşimi gördüğüme çok mutluydum. Onu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

Benden birkaç yaş büyüktü, ama ergenlik dönemimizin stresi ve zorlukları onu yaşından çok daha yaşlı göstermişti. Saçları benimki gibi açık ve bal rengindeydi, gözleri de benzer renkteydi. Benden sadece biraz daha uzundu, 1,90 metre boyunda, güçlü bir vücuda ve geniş omuzlara sahipti.

Lev güldü, sarılmamı karşıladı ve geri çekildi. Kimse yokken bana bakan sıcakkanlı, iyi kalpli kardeşimden, bir anda intikam peşinde koşan sert, acımasız bir adama dönüşmüştü.

"İhtiyacımız olan bilgiyi aldın mı?"

"Nasılsın?" ya da "Ne yapıyorsun?" gibi sorular sormadan, doğrudan konuya girdim. Gözlerimi devirmek istedim, ama

kendimi tuttum. "Evet." Gözlerimle çevremdeki ortamı hızlıca taradım. "Daha özel bir yere gitmeliyiz. Konuşmamız lazım."

Lev, nihayet kalabalık bir havaalanında, meraklı gözler ve kulaklar arasında durduğumuz gerçeğini kavramış gibiydi. Bratva'nın sahip olduğu gücü düşünürsek, havaalanlarını izletiyor olsalar bile şaşırırmazdım.

Kardeşimin arkasında iki iri yarı adam belirdi; sanırım güvenlik ekibindenlerdi. Kardeşim asla arkasında kimse olmadan bir yere gitmezdi. "Araban nerede?" diye sordu.

"Hemen ön tarafta."

O başını salladı ve çıkışa doğru yürümeye başladı. Arabamın neye benzediğini ya da tam olarak nereye park edildiğini bilmediği halde, onun önderlik etmesine izin verdim. Ama Lev önderlik etmeyi severdi.

Dışarı çıktığımızda soğuk bir hava dalgası beni vurdu. Titreyerek paltomu daha sıkı sardım. "Orada," dedim, taksi ile kırmızı sedan arasında park etmiş siyah SUV'yi işaret ederek.

O doğruca arabaya yöneldi. Ben sürücü koltuğuna oturdum.

"Hayır," dedi Lev, arka kapıyı açarak. "Buraya otur da konuşalım."

İstemiyordum. Tanımadığım birinin arabamı sürmesi fikri beni rahatsız ediyordu, ama kardeşim istediği gibi —*hayır, emrettiği gibi*— arka koltuğa oturdum. Onunla birlikte gelen adamlardan biri direksiyona geçti, diğeri ise yolcu koltuğuna atladı.

"Kane'e adresini ver," dedi Lev, gözleri telefonuna yapışmış halde. Bunu kesinlikle yapmayacaktım. Kane'e, Lev'in ziyareti için hazırlık olarak kiraladığım sahte evin adresini verecektim.

Onu Lukyan'ın evine götürmem mümkün değildi. Her şeyi açıklamadan olmazdı.

Adresi söyledim. Kane motoru çalıştırdı ve adresi navigasyona girip sinyal lambasını yakıp sokağa çıktı.

"Peki nerede?" diye sordu Lev.

"Tahmin ettiğimiz gibi, babasının malikanesinde." "Peki güvenlik önlemleri?"

"Abartılı. Kendi başımıza sızmanın imkanı yok. İçeriden birine ihtiyacımız var. Kimliğim açığa çıktı."

Kaşları çatıldı. "Sana o kimliği daha yeni verdim. Nasıl oldu da şimdiden açığa çıktı?"

İçimden irkildim. Sözlerimi çok dikkatli seçmem gerekiyordu. Lev, takıntımın gerçekte ne kadar ileri gittiğini bilmemeliydi. Bilirse kalp krizi geçirebilirdi.

"Hizmetçilerden biri beni tanıdı." Makul. Tamamen makul. "Yakalanma riskini göze almaktansa ayrılmanın daha iyi olacağını düşündüm."

"Akıllıca. Tesisle ilgili bilgileri iletmek daha önemliydi ve görevimizin başarısı için hayati öneme sahipti."

Neyden daha önemli? Hayatımdan mı?

"Artık bunun doğru bir hareket olduğundan emin değilim, Lev."

Vücudu taş gibi sertleşti. Gözlerinde karışıklık belirdi, ama hemen yerini öfkeye bıraktı. "Bu o lanet olası çocuk yüzünden, değil mi?"

"Lukyan çocuk değil," dişlerimi sıkarak söyledim.

"Onun davranışlarını gördün mü? Çünkü ben kesinlikle aynı fikirde değilim."

"O da benim gibi vahşi ve kaygısız."

Kafasını salladı, hayal kırıklığı artıyordu. "Lukyan Volkov'a bu kadar takıntılı olduğunu gördüğüm *anda* sana başka bir iş vermem gerektiğini biliyordum. Lanet olsun, biliyordum. Çok kolay etkileniyorsun. O pisliğin seni manipüle etmesine izin verdin!"

Lev bana başka bir iş veremezdi çünkü onun için kirli işleri yapacak başka kimsesi yoktu. En azından güvendiği başka kimse yoktu. On sekiz yaşında miras kalan parayla paralı askerler ve güvenlik görevlileri tutabilirdi, ama onlara sadece hayatı emanet edilebilirdi, on yıllık intikam planıyla ilgili bilgiler asla.

"O beni manipüle etmedi." Etti. Kesinlikle, kesinlikle etti. Sadece onun açısından tamamen kasıtsızdı. "Ona aşık oldum ve onunla evlendim."

"Ne yaptın?!" Lev kükredi.

Onun sert ses tonu ve öfkeyle dolu bakışları beni hiç etkilemedi. Beni korkutmadı. Kane, dikiz aynasından bana bir bakış attı ve

sonra tekrar yola döndü. Eli direksiyondan uzaklaştı ve yan tarafında kayboldu.

Silahını eline aldığını anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Lev'in gözlerinden gözlerimi ayırmadan cebimden yüzüğü çıkardım ve parmağıma taktım. "Onunla evlendim."

Tamamen şaşkına dönmüş görünüyordu. "Neden böyle bir şey yaptın ki?! Bunu nasıl başardın? Bratva'nın playboyu Lukyan Volkov'u, aynı kadınla iki kez görülmemiş bir adamı, seninle evlenmeye ikna ettiğini mi söylüyorsun?"

"Detayları önemli değil," diye mırıldandım. Ayrıntıları bilmesine gerek yoktu. Önemli olan tek şey evlendiğimizdi. "Ve bunu yaptım çünkü biz birbirimiz için yaratılmışız."

"Hayır. Onu kurtaracağını düşündüğün için yaptın, ama kurtarmayacak," diye tükürdü.

Gözlerim tehlikeli bir şekilde kısıldı. "O benim *kocam*, Lev."

"Yani beni değil onu mı seçeceksin? Öyle mi diyorsun? Kendi lanet kardeşini mi?"

Hiçbir şey söylemedim. Gerçek şu ki, kardeşimden asla zarar gelmesini istemezdim, ama Lukyan'a da bir şey olmasına asla izin veremezdim.

"Senin sorunun Dimitri ile. Onun çocuklarıyla değil."

Lev önündeki koltuğa yumruk attı. "Ne zaman öğreneceksin?! *Herkes* onun çocuklarını incitmenin onu incitmek *olduğunu* bilir. Onları öldürmek her zaman planımızdı. Dimitri'yi kaçırmak için en uygun fırsatı bekleyeceğiz, onu yem olarak kullanıp tüm çocuklarını buraya çekeceğiz, sonra onu kurtarmaya geldiklerinde hepsini onun gözü önünde öldüreceğiz. Onları parça parça keserken ona izletip sınırlarını bozacağız. Onların hepsinin kendi günahları yüzünden öldüğünü görmek onu tamamen mahvedecek. Şimdi vazgeçemezsin. Buna izin vermeyeceğim."

"*İzin vermeyecek misin?*" diye tekrarlardım, dehşet içinde.

Lev daha yaşlıydı. Daha iriydi. Daha güçlüydü. Ama daha iyi değildi. Ben bunu biliyordum ve daha da önemlisi, o *da* bunu biliyordu. Bazı insanlar öldürme emirleri vermek için doğmuşlardır, bazıları ise bu emirleri uygulamak için. Hayat almak için doğmuşlardır.

Lev ilkiydi; ben ikincisiydim. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın beni yenemezdi.

Yüzünde öfke parladı, ama onu gizlemeyi başardı. "Seni asla istemediğin bir şeyi yapmaya zorlamam," diye açıklamaya çalıştı, ama sözleri sert ve gergin çıktı. "Ama şimdi benden vazgeçemezsin. Buraya gelmek için harcadığımız onca çabadan sonra olmaz. Dimitri acı çekmeyi hak ediyor. Onu acı *çekmesini* istiyorum. Bana, bize yaptıkları için kanını akıtmak ve ağlatmak istiyorum."

Papa D'nin ağladığı görüntüsü benim hayal edebileceğim bir şey değildi. Hayal etmesi zordu. Ama dünyada Bratva Kasabı'nı ağlatabilecek tek bir şey varsa, o da çocuklarının ölümü olurdu.

"Artık bunun bir anlamı yok," dedim dürüstçe. "On yıl oldu Lev, kabul etmek istesen de istemesen de, babam Yekaterina Volkova'ya yaptıkları için bunu hak etti..."

Yüzüme tokat attı. Şoktan donakaldım. Lev daha önce bana *hiç* vurmamıştı, çocukken saçını kesmeye çalışırken kazara kulağının üst kısmını kestiğimde bile. Hatta babamıza olanları anlatırken yalan söylemiş, beni babamın öfkesinden korumak için kendi kulağını kestiğini söylemişti.

O an kadar onun artık o kardeş olmadığını fark etmemiştim. Anne babamızın ölümü onu değiştirmişti. Onu karşımda oturan adama dönüştürmüştü. Eskiden beni koruyan, ama şimdi öfkeyle bana vuran birine.

"Ne kadar zaman geçti umurumda değil," diye homurdandı Lev. "Bana verdiği her acıyı ona tattıracağım."

Sonunda *bana, bize* değil, dedi. Yanağım yanıyordu ve aynaya baksam, cildimde onun el izini açıkça göreceğimi biliyordum.

"O zaman bunu kendi başına yapmalısın. Ben bu işin bir parçası olmak istemiyorum." Bana tekrar vuracağını bilsem de başımı dik tuttum. Beni korkutup fikrimi değiştiremeyeceğini görmesi gerekiyordu.

Lev bunu fark etmiş olmalı ki, taktiğini tamamen değiştirdi ve öfkeden üzüntüye geçti. "Her adımında yanımda oldun. Beni böyle terk edemezsin. Sana ihtiyacım var, Laylay."

Şimdi de suçluluk duygusunu üzerime yıkıyordu. *Beni gerçekten o kadar aptal mı sanıyor?* Beni sadece istemediğim bir şeyi yapmam için manipüle etmeye çalıştığında böyle diyordu.

Kane nihayet varış noktamıza ulaştığında arabayı kenara çekti ve bir dizi apartman kompleksinin önünde durdu. Motor kapandı. Araba sessizliğe büründü.

"Bize bir dakika verin lütfen," dedim Kane ve diğer adama. İkisi de kıpırdamadı.

Beni dinlemeyeceklerini bilmeliydim. Sonuçta maaşlarını ben ödemiordum.

Lev'e baktım. Bir an benim bakışımı karşıladı, sonra Kane'e dönüp başını yana çevirdi.

Kane ve diğer adam arabadan indi.

"Seni seviyorum Lev," diye hemen başladım, ona konuşma şansı vermeden. "Ama bu konuda sana yardım etmeyeceğim. Lukyan olmasa bile, yine de yardım etmezdim. Bunca zamandır seni destekledim. İstedğin her şeyi yaptım, Dimitri'nin her hareketini takip edip belgeledim, gece gündüz demeden. Senin küçük köpeğin oldum, kişisel asistanımışım gibi senin için şu bunu yaptım. Ama artık bitti."

"Öylece bırakamazsın." "Evet, bırakabilirim."

"O bizim ebeveynlerimizi öldürdü, umurunda değil mi?"

"Hayır, sevmiyorum." Uzun zamandır böyle hissediyordum, ama ona bunu yüksek sesle söylemeye cesaret edememiştim. O ana kadar. "Umurumda değil, Lev. Hiç umurumda değil. Onlar benim için hiç anne baba olmadılar. Babam neredeyse her gün beni döverdi, annem de buna izin verirdi. İkisi de beni umursamıyordu. Ben neden onları umursayayım ki?"

"Bu bir prensip meselesi," diye tısladı. "Sevdiğin birini öldüren birini öylece kaçmasına *izin veremezsin*."

"Onları sevmiyorum. Hiç sevmedim." Elllerine uzandım ve sıkıca tuttum. "Seni seviyorum. Senin için ölürüm, Lev. Ama bu konuda sana yardım edemem. Artık edemem. Bunu unutmalsın."

Alaycı bir şekilde güldü. "Yoksa ne? Beni durduracak mısın?" Hiçbir şey söylemedim, sadece ona baktım.

"Sana inanamıyorum," dedi, başını sallayarak. "Ne yapacağım biliyor musun? Sana bir iyilik yapıp bu konuşmayı unutacağım. Biraz zaman ayırıp söylediklerini düşün..."

"Ben çocuk değilim Lev, bana çocukmuşum gibi konuşma," diye uyardım.

"Eğer aptalca ve çocukça şeyler söylemeyi bıraksan, böyle konuşmak zorunda kalmazdım."

Burnuna yumruk attım.

"Tanrım!" Lev bağırdı, başı geriye doğru savruldu. "Ne oluyor, Lyla?!"

"Bunu hak ettin ve bunu biliyorsun." Burununu tutarak homurdandı.

Nefesimi verdim, yorgunluk zihnimi bulanıklaştırıyordu. Konuşma tam olarak beklediğim gibi gitmiş olsa da, yine de hiç de keyifli değildi.

"Böyle olması gerektiği için üzgünüm Lev. Gerçekten. Seni hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum."

Onu asla hayal kırıklığına uğratamayacağımı söylemesini umuyordum. Kararımı anladığını ve kabul ettiğini. Neredeyse saygı duyduğunu.

Ne kadar aptalım.

Gözleri nefretle doldu. "Evet, yaptın. Seni bunun için asla affetmeyeceğim, Lyla. *Asla.*"

Kalbim parçalandı. "Böyle hissettiğin için üzgünüm." Gerçekten, gerçekten üzgündüm.

Kafasını salladı. "Çık dışarı." "Lev..."

"Dışarı çık dedim. Seninle burada kalmayacağım. Bir otel odası tutacağım ve kendi başıma bir çözüm bulacağım. Sana ihtiyacım yok."

Evet, ihtiyacı vardı. Şimdiye kadar tüm işi ben yapmıştım. O ise emir vermekten başka bir şey yapmamıştı. Ama bunu söylemedim. "O benim arabam, Lev."

"Artık benim," diye homurdandı. İç geçirdim.

"Çocukça davranıyorsun."

"Evet. Senin kitabından bir ders alıyorum. Çık dışarı, Lyla."

"Biliyor musun, siktir git." Belki de söylediklerimi sindirmek için biraz zamana ihtiyacı vardı. Belki de yapabileceğim en iyi şey

yapabileceğim şey, oradan ayrılmak ve o sakinleşince onunla konuşmaya çalışmaktı.

Araçtan indim, kapıyı açık tutarak içeriye doğru baktım. "Seni sonra ararım."

"Boş ver lan. Kane!"

Sadık köpeği anında yanımda belirdi. "Evet, efendim?" "Arabaya bin. Otele gidiyoruz."

"Hemen, efendim."

"Saçmalıyorsun Lev," dedim ve arabadan uzaklaştım.

aracından uzaklaşırken.

Arka koltuğa uzanıp kapıyı çarptı.

Sonra camı indirdi ve kafasını dışarı çıkardı. "Saçmalıyorsun!" dedi küçümseyerek.

"Hayır! Sen saçmalıyorsun!"

"Sen!"

"Büyüdüğünde beni ara!"

"Sen de küçük velet olmayı bıraktığında beni ara!"

Neden ben...

Araç hızla uzaklaştı. Lev hala pencereden dışarı sarkıyordu. Bana parmak hareketi yaptı. Ben de ona aynısını yaptım. Araba köşeyi dönünce ortadan kayboldu.

"Siktir git," diye bağırdım. Yaya kaldırımında yürüyen birkaç yaya bana tuhaf bakışlar attı. "Ne?!" diye bağırdım. "Hiç kardeşlerin kavga ettiğini görmedin mi? Kendi işine bak."

Telefonumu çıkardım ve Cedric'i aradım. Telefon uzun süre çaldıktan sonra sesli mesaja geçti. Tekrar denedim. Yine cevap yoktu. "Haydi ama," diye içimden inledim.

"Şu anda bu saçmalığa ihtiyacım yok." Neden cevap vermediğini bilmiyordum, ama nedeni ne olursa olsun, çok iyi bir nedeni olsa iyi olur.

Hızlıca bir Uber çağırdım ve üç saat kırk yedi dakika sonra araba evimin önüne geldi. Gerçek evimin.

"Tanrım. Elinde müthiş bir tadilat işi var," dedi Uber şoförü, dikkatimi telefonumdan çekerek.

"Ha?" Gözlerimin önündeki manzara karşısında yüzüm düştü. "Ne oluyor lan?!" Uber şoförü "Lütfen beş yıldız bırakın!" diye bağırırken arabadan atladım.

Korku ve endişe midemi yumrukladı. *Ne olmuştu? Lukyan iyi miydi? Cedric iyi miydi? Bu yüzden mi telefonuma cevap vermemişti?*

Evimin önündeki devasa delikten atladım ve silahımı çıkardım. Giriş holü ve oturma odası neredeyse tamamen yıkılmıştı. Duvar sıvaları ve ahşap parçaları yere dağılmıştı. Mobilyalar her yere dağılmıştı. Her adımında camlar ayaklarımın altında çıtırdıyordu.

"Lukyan! Cedric!" diye bağırdım, korkum doruğa ulaşmıştı. Gözlerimi sola sağa çevirerek etrafı aradım. Bunu yapan kişinin hala orada olma ihtimalinin çok düşük olduğunu biliyordum, ama silahımı kaldırmış ve duyularımı tetikte tutarak etrafı taramaya devam ettim.

"Lyla," diye derin bir ses salonun içinden geldi.

O anda enkazın arasında yatan cesedi fark ettim. "Cedric!" Ona doğru koştum ve yanına çöktüm. "Kahretsin, iyi misin? Neren acıyor?"

"Her yerim." Yine inledi. Yüzü ve giysileri kir ve kurumuş kanla kaplıydı.

Ellerimi üst vücudunda gezdirdim. Acı içinde bağırdı. "Siktir. Seni hastaneye götürmeliyiz. Lukyan nerede? "Gitti."

"Gitti mi?" Onu kaldırmaya çalışırken homurdandım, ama o kadar ağırdı ki, çok zorlandım. "Ne demek gitti?"

"Onu... ailesi..." dedi Cedric, omzuma kolunu atıp ayağa kalkmaya çalışarak. Ayağa kalkamadı. Bacakları hemen çöktü ve onu ayakta tutmak için tüm gücümü kullanmam gerekti. "Onları... gördüm. Babasını... Kasap'ı."

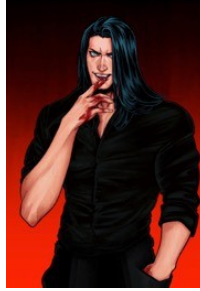
Hayır. Hayır, hayır, hayır. "Lukyan gitmezdi. Gitmezdi."

Gözleri benimkilere kilitlendi, acı ve üzüntü karışımı bir ifadeyle. "Onun çıktığını gördüm, Lay."

Tüm dünyam başıma yıkıldı.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

LUKYAN VOLKOV

Duşun suyu sırtımdan aşağı akıyordu, o kadar sıcaktı ki neredeyse haşlayacaktı. Buhar etrafımı o kadar yoğun bir şekilde sarmıştı ki, etrafımdaki hiçbir şeyi zar zor görebiliyordum. Suyun basıncı altında sıkışıp kalmıştım, hareket edemiyordum, düşüncelerim beni tamamen tüketiyordu.

Mutlu olmam gerekirdi, değil mi?

Sonunda eve dönmüştüm. Sonunda o kadar yol kat ederek yapmak istediğim şeyi yapabiliyordum, ama yine de zihnim olması gerektiği gibi bu göreve odaklanamıyordu.

Aklım Lyla'daydı.

Onu düşünmeden duramıyordum.

Henüz eve dönmüş müydü acaba? Benim gittiğimi biliyor muydu, ve eğer biliyorsa, iyi miydi? Üzgün müydü? Kızgın mıydı? Kafası karışık mıydı?

Eve döndüğünde tüm bunları hissedeceğini hissediyordum.

"Siktir," diye bağırdım, fayanslara yaslanarak. İçimde suçluluk duygusu içimde dönüyordu, doğru şeyi yapıp yapmadığımı sorgulamama yetecek kadar güçlüydü. Kalmalı mıydım?

Lyla'nın onu terk ettiğimi düşünmesini istemedim. Bana gerçek yüzünü gösterdiğinde, ilk fırsatta kaçtığımı düşünmesini istemedim.

Ama tam da bunu yaptın, değil mi?

Suçluluk duygusu yine içimi kapladı ve ben onu silkelemeye çalıştım.

Mesele o değildi. *O da bunu bilmeli, değil mi?* Bizi sonsuza dek belirleyecek bir savaşın ortasındaydık. Ne kadar istesem de, o evde sonsuza dek kapalı kalamazdım. Aileme karşı bir görevim vardı. Yardım etme yükümlülüğüm vardı.

Bunu nasıl düzeltebileceğimi merak ettim.

Beni terk ettiğim için beni affeder miydi acaba?

Anılarıma dalarak boğazımın kolyesine dokundum. Kolyeyi özlemiştim. *Onun* kolyesini. Boğazımdaki ağırlığını özlemiştim. Onu takmanın temsil ettiği şeyi özlemiştim. Onun olduğumu. Onun malı olduğumu.

Beynim aşırı hızda çalışmaya başladı, çözümler bulmaya çalışıyordu — kendimi içinde bulduğum devasa karmaşayı düzeltecek herhangi bir çözüm. Ne kadar süre kaldığımı bile bilmeden duşta kaldım, kafamda farklı senaryolar canlandırdım. Her biri onun bana çok kızmasıyla sona eriyordu.

Bir hüznün dalgası içimi kapladı. Onun bana kızmasını istemiyordum. Bu düşünce beni neredeyse çaresizlikten ağlatacaktı.

Bunu bir şekilde düzeltmeliyim. Düzeltmeliyim. Düzeltmeliyim...

"Lukyan?"

Düşüncelerimin beni sürüklediği sarmaldan kendimi kurtardım ve başımı su akıntısından çıkardım. "Evet?" diye homurdandım ve yüzümü elimle sildim.

"Uzun süredir oradasın. İyi misin?"

Babamdı. Banyo kapısının diğer tarafında duruyordu. Küçük aralıktan gölgesini görebiliyordum ve iniltiyi içime attım. Sadece yalnız kalmak istiyordum.

"Ben iyiyim."

"Senin için dışarıda biraz yiyecek var."

Yemek gerçekten çok iyi gelirdi. "Ot var mı?"

Yumuşak kahkahası havada yankılandı. "Getirebilirim."

"Bu harika olur." Çok fazla sigara içmezdim. Genelde kafamdaki sesleri susturmak için içerdim. Bu sesler, cinayet düşüncelerinden aşağılayıcı düşüncelere kadar pek çok farklı şey söylüyordu. Düşündüğümde, Lyla ile birlikte olduğumdan beri tek bir aşağılayıcı düşünce bile gelmemişti aklıma. "Bir dakika sonra gelirim."

Duğu kapatıp cam kapıyı açtım ve dışarı çıktım. Ayaklarım fayansların üzerine basıyordu ama soğuk değillerdi. *Yerden ısıtma sistemi için Tanrı'ya şükürler olsun.* Hızlıca kurulandıktan sonra havluyu belime sardım ve banyodan çıktım.

Babam odanın ortasındaki üç kişilik kanepede oturuyordu, önündeki sehpa da yemek tabakları duruyordu. Lezzetli ve doyurucu bir koku burnuma çarptı. Her neyse, tam da ihtiyacım olan şeydi.

Bana sıcak bir gülümsemeyle baktı.

"Bana öyle bakmayı kes. Beni korkutuyorsun." Kanepenin yanındaki tekli sandalyeye oturdum ve yemeğin üzerindeki kapağı kaldırdım. Et ve sebze. Bundan daha iyi bir şey var mıydı?

Kaşlarını çattı. "Ne gibi?"

"Hoş ve güzel falan. Garip."

O, homurdandı ve geriye yaslanarak ayak bileğini dizinin üzerine attı. "Nazik olamaz mıyım?"

"Sen mi?" diye alay ettim, bir küp eti şişleyip ağzıma attım. "Hayır."

"Kaba bir cevap, ama yaşadığın onca şeyden sonra, buna izin vereceğim." Babam, o tuhaf ürktücü bakışıyla beni incelerken, yemek yememi izledi. "Ee? Bana ondan bahset."

Omurgam gerildi. "Ne?"

Bana "*kimi kandırmaya çalışıyorsun*" der gibi bir bakış attı. "Adı ne? O kadar zaman sonra adını öğrendin, değil mi?"

"Ne kadar süre yoktum?" "On gün."

"Daha uzun gibi geldi." Çok, çok daha uzun. Sanırım bu normaldi. O on gün boyunca, her günü birlikte geçirmiştik. Bağ kurarak. Gülerken. Öpüşürken. Dokunarak...

"Ee?" diye sordu babam tekrar. "Adı ne?"

Ellerime baktım. "Lyla," diye fısıldadım. Denesem bile sesimdeki duyguyu saklayamazdım.

"Hm." Parmağı kol dayanağına boş boş vuruyordu. Başını eğdi ve beni dikkatle inceledi.

Onun bakışlarından kaçındım ve yemeğe devam ettim. "Burada neler oluyor?" diye sordum — konuyu değiştirmek için çok bariz bir girişimdi.

"Sanmıyorum," dedi, başını sallayarak. *Kahretsin*. "Bunu konuşacağız."

"Konuşmak zorunda mıyız?"

"Evet." Bu konuda tartışma yoktu. O,

Pakhan sesini kullanıyordu, o pislik artık *Pakhan* olmasa da. "Ya istemiyorsam?" Cloche'yi kaldırdım.

bir tabak daha yemek. Büyük bir kase kremalı karbonara makarna vardı.

Lezzetli.

"Bunun bir nedeni var mı?"

"Hayır." *Evet*. Lyla'nın kim olduğunu öğrendiğinde nasıl tepki vereceğini merak ediyordum. Onun, geride bırakmak için çok uğraştığı geçmişini yeniden gündeme getireceğinden korkuyordum. Onun kim olduğu *beni* rahatsız etmiyordu. Ama babam? Dürüst olmak gerekirse, bilmiyordum.

Yine başını sallayarak iç geçirdi. "Ne zaman öğreneceksin? Bana yalan söyleyemezsin." Aslında söyleyebilirdim. Bir süredir herkesten sakladığım şeyler vardı. Gerektiğinde mükemmel bir yalancıydım. "Sana ne olduğunu düşündüğümü söyleyeyim. Bence onunla biraz zaman geçirdin ve şimdi ondan hoşlanıyorsun. Lyla. Seni evlenmek için kandırıp kaçıran kadın."

Hiçbir şey söylemedim, çatalımı makarnaya batırıp çevirdim. Spagetti çatalın etrafına dolandı ve ben onu ağızıma attım. "Bu makul bir varsayım."

Ayağını yere sertçe vurdu ve öne eğildi, ön kolları uyluklarına dayandı. "Burada ne tür *bir sevgiden* bahsediyoruz?" diye ciddi bir şekilde sordu. "Geçici bir sevgi mi? *Onu sikkemek istiyorum ve hepsi bu kadar mı?*"

"Her şeyi tüketen bir aşk," diye dürüstçe cevap verdim. Bir anlığına bana baktı. "Anlıyorum."

Kapı çalındı.

"Girin," diye seslendi babam. Küçük bir teneke kutu taşıyan bir adam içeri girdi. Kutuyu uzattı ve tek kelime etmeden çıktı. Babam kutuyu bana uzattı. Kutuyu açtım ve içinde üç tane mükemmel sarılmış esrar sigarası ve küçük bir çakmak gördüm.

Bir tane kopardım ve yaktım. Derin bir nefes alarak, maddenin içimi doldurmasına izin verdim. Umduğum kadar yardımcı olmadı.

"Zaten önemli değil," dedim ve bir nefes daha çektim. "Beni affedecek mi emin değilim."

"Neyi affetmesin ki?" "Gittiğin için."

Durum tersine olsaydı, o da tek kelime etmeden gittiğini öğrenseydim ben de oldukça kızardım. Bunu inkar edemezdim.

"Seni kilitli tuttuğu evi terk etmek mi?" diye sordu babam, açıklığa kavuşturmak için.

"Evet. Tanıdığım herkesten daha fazla sahiplenici bir yapısı var ve ani şiddet eğilimi gösteriyor."

"Ve sen bunu seviyorsun." Bu bir soru değildi ve babam bunu hiçbir yargılama olmadan söyledi. Babam beni çok iyi tanıyordu.

"Çok seviyorum. Ama dediğim gibi, o beni affetmeyecek. Bana güvendi, ama ben ilk fırsatta onu hayal kırıklığına uğrattım." Neden bir not falan bırakmadım ki? Bir şeyler karalayıp ona sonsuza kadar gitmediğimi söylemeliydim. Sadece bu aile meselesini halletmek için. Onun için geri döneceğimi söylemeliydim. Neden?

Her şey o kadar hızlı gelişmişti ki, o anda bunu yapmayı düşünemedim ve şimdi kendime çok kızıyordum.

"Neden onu aramıyorsun? Durumu açıklıyorsun?" diye sordu, yardım etmeye çalışarak. Minnettardım, ama...

"Onun numarası bende yok." Lyla sinsi biriydi. Bir sürü kullan-at telefon vardı ve hangisini ana telefon olarak kullandığını bilmiyordum. Zaten hiçbirinin patlamadan sağ çıkmış olacağını sanmıyordum.

"Bu kolay bir sorun. Nikolai bunu senin için bulabilir, değil mi?" Telefonunu çıkardı. "Tam adı ne? Ona mesaj atayım, hemen halletsin."

Tereddüt ettim.

Ben bir şey söylemeyince babam bana baktı. "Ne oldu?"

Ona söylemek istemiyordum, ama söylemek zorunda olduğumu biliyordum. Lyla'yı seviyordum. Onunla birlikte olmak istiyordum. Buna hiç şüphe yoktu. Eğer bir şansımız varsa, aileme onun kim olduğunu söylemeli ve onların bunu kabul etmesini ummalıyım. Uzun zamandır korktuğum an sonunda gelmişti ve bu beni çok korkutuyordu.

Esrarımı bir kez daha derin bir nefesle içtim. Sıvı cesaret yerine, duman cesareti.

"Adı Lyla Voznesensky." O kaskatı kesildi,
ölümcül bir sessizlik içinde kaldı.

"Babası annemin ölümünden sorumluydu. O zamanlar daha çocuktuk ve sen onu ve kardeşini yetimhaneye bıraktın..."

"Hatırlıyorum," dedi sertçe.

Her şey kelime kusmuğu gibi dökülmeye başladı. Artık daha fazla tutamazdım. Ona her şeyi anlattım — tabii ki sapkın seks olaylarını hariç. Ona, Lyla'nın babasıyla olan ilişkisini anlattım. Lyla'nın babasının öldürülmesini umursamadığını. Hatta, bunun için mutlu olduğunu. Lyla'nın intikam peşinde olmadığını, eğer öyle olduğunu düşünüyorsa diye. Büyürken aynı duyguları yaşadığımız için nasıl bağlandığımızı anlattım. Kendimizi fazla hissettiğimizi. Fazla çılgın. Fazla öngörülemez. Sevdiklerimizi sürekli hayal kırıklığına uğrattığımızı.

Babam tüm bu süre boyunca sessizce dinledi, *çok fazla* konuştuğumdan bahsedildiğinde yüzü hüzünle yumuşadı. Konuşmam bittiğinde kendimi biraz daha iyi hissettim. Düşüncelerimi dile getirmek, göğsümü sıkan baskıyı biraz olsun hafifletmiş gibiydi.

Başımı eğik tutarak, ellerimi sıkıca kavrayıp gözlerimi onlara dikmiştim, neredeyse başımı kaldırıp babamın yüzüne bakmaya korkuyordum. Orada ne görecektim? Annemi öldüren adamın kızıyla arkadaşlık ettiğim için ihanet mi? Öncelikle kendimi o duruma düşürdüğüm için hayal kırıklığı mı? Aileme dönmekte tereddüt ettiğim için üzüntü mü?

Dürüst olmak gerekirse emin değildim ve bu beni çok
korkutuyordu. "Onu seviyor musun?"

Sonunda başımı kaldırdım. Yüzünde korktuğum hiçbir şey yoktu. Sadece şefkat ve anlayış vardı.

"Evet," diye sertçe cevap verdim. *Kimsenin bilmediğinden çok daha uzun zamandır.*

Babam başını salladı ve geriye yaslanarak derin bir nefes aldı. "Anlıyorum," diye yumuşak bir sesle başladı. "Sevmemen gerektiğini düşündüğün birini sevmenin nasıl bir his olduğunu anlıyorum. Asla seveceğini düşünmediğin birini önemsemenin nasıl bir his olduğunu. Kafa karıştırıcı bir durum. Ama aynı zamanda başına gelebilecek en güzel

şeylerden biri olabilir. Bu kadını gerçekten önemsiyorsan, seni mutlu ediyorsa, benim için önemli olan tek şey budur."

Göğsümün derinliklerinde bir rahatlama hissettim. "Seni rahatsız etmiyor mu? Kim olduğu? Kim... babasının kim olduğu?" diye endişeyle sordum.

"O, babasının yaptıklarından sorumlu değil. Tıpkı senin benimkilerden sorumlu olmadığı gibi."

"Sence ailenin geri kalanı bunu umursar mı?"

Bunun üzerine babam düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. "Aleksandr ve Nikolai'nin anlayacağını düşünüyorum. İlayana mı? Şey... o iki türlü de olabilir."

"Doğru." Esrarı üç kez hızlıca içtikten sonra söndürdüm. Lyla'nın babam tarafından kabul edileceğinden emin olarak, ona başımı salladım. "Tamam. Nikolai'yi bu işe koyalım. Onunla konuşmam lazım. Olanları açıklamam lazım."

"Hallederim. Bu, onlara senin güvende olduğunu haber vermek için de mükemmel bir fırsat olacak."

Kaşlarımı kaldırdım. "Henüz söylemedin mi? Saatler önce döndüm."

"Söylersem, hemen seninle konuşmak isteyeceklerini biliyordum. Alışman için biraz zamana ihtiyacın olabileceğini hissettim."

Bunu takdir ettim. O haklıydı. Aklımda çok fazla şey vardı. Kendimi toparlamak için zamana ihtiyacım vardı. Çılgın ve kaotik düşüncelerimi kontrol altına almam gerekiyordu.

Lyla hakkında düşünmek için kendime bir dakika daha izin verdim. Yüzünü düşünmek için. Dokunuşunu. Kokusu. Cildinin yumuşaklığını. Beyninin çılgınlığını. Onu tekrar gördüğümde ona kendimi nasıl açıklayacağımı düşünmek için. Ve onu tekrar görecektim. Başka bir şeye inanmayı reddettim. Her şeyi son bir kez daha düşündüm ve sonra, odaklanmak ne kadar zor olursa olsun, bir sonraki soruna odaklanmaya başladım. Bunu yapmamın tek nedeni, başka seçeneğim olmamasıydı.

Sergei.

"Büyükbabamı görmek istiyorum." Babam sertleşti. "Ne? *Şimdi mi?*"

"Evet. *Şimdi.*" Boynumu önce sola, sonra sağa çevirdim. Planımın son adımını tamamlamak için şu andan daha iyi bir zaman olamazdı

"O burada mı?"

Babam, sanki bana cevap vermek istemiyormuş gibi, olacıklardan korkarak kısa bir süre tereddüt etti. "Ofisinde."

OTUZUNCU BÖLÜM

LYLA VOZNESENKY

"Gitti! Lanet olsun, gitti! Yani, kim böyle bir şey yapar ki?! Kim tek kelime etmeden gider? Bu çok kaba, değil mi?! Sence de bu çok kaba değil mi?!"

Kirli bodrumun zemininde çaresizce yatan sarışın adam inledi. Arkadaşı —kısa siyah saçlı ve kalın kaşlı başka bir adam— yanındaki kanayan karnını tuttu, yüzü çaresiz ve korkuyla doluydu.

Cedric'i hastaneye götürdükten sonra, şehirde bir yürüyüş yaptım. İyileşmek için birkaç gün hastanede kalması gerekiyordu. Birkaç kaburgası kırılmış, omurgası incinmiş ve iç kanaması vardı. Görünüşe göre, patlama olduğunda ayakta duruyordu ve bu yüzden havaya uçmuş ve yaralarının çoğu bu şekilde oluşmuştu. Cedric iyi olacaktı, şükürler olsun, ama dinlenip iyileşmesi gerekiyordu.

Ona bakarken, ne kadar zor olsa da Lukyan'ı aklımdan çıkarmak zorundaydım. Cedric'e odaklanmalı ve ona mümkün olduğunca çabuk yardım etmeliydim. Ama hastaneden çıktığım anda, derimin altında kaynayan tüm o sıcak, değişken duygular patlayan bir volkan gibi dışarı fırladı. Tesadüfen, dünya bana göz kulak oluyordu çünkü bana hayal kırıklıklarımı dışa vurmam için mükemmel bir fırsat sunmuştu.

Şehirde dolaşırken, Dickhead One ve Dickhead Two'nun bir kadına bir ara sokakta tecavüz etmeye çalıştığını gördüm.

Onları durdurdum ve sonlarını getirmeden önce biraz daha cezalandırılmaları gerektiğine karar verdim. Yanındaki binalardan biri terk edilmişti. Ben de o zavallı herifleri bodruma sürükledim ve voilà.

"Onun için çok şey yaptım! Çok şey! Onun lanet hayatını kurtardım, peki o ne yaptı?! İlk fırsatta beni terk etti! Her şeyden sonra" — " " Bushy Eyebrows in the leg" — "I" — again
—“lanet olası”—tekrar—“yaptım!”

Kıllı Kaşlar, ona her vurduğumda acı içinde bağırdı

“Yani, biraz lanet olası sadakat istemek çok mu fazla?!
Ha?! Öyle mi?!”

Arkadaşı dehşet dolu gözlerle izliyordu. "H-hayır. Hayır, değil," diye onayladı.

"Teşekkürler!" Bıçağımı çıkardım, kan yanağıma sıçradı ve saçlarımı yüzümden çekip attım. Derin bir nefes alarak, giderek artan öfkemi kontrol etmeye çalıştım. "Bak, ben tamamen mantıksız davranmıyorum. Elbette onun neden böyle davrandığını anlayabiliyorum. Ne kadar zor bir durumda olabileceğini biliyorum. Ama tek kelime etmeden gitmek?! Hiçbir şey söylemeden?! Birdenbire ortadan kaybolmak! Anlıyorsun, değil mi? Neden bu kadar sinirlendiğimi anlıyorsun, değil mi?"

Sarışın, titrek ve korkulu bir hareketle başını salladı. "Haklısın."

"Değil mi?!" Öfkeyle ayağa kalktım ve odada volta atmaya başladım. Hislerimin, her ne kadar bir pislik tecavüzcüden gelse de, onaylanması hoştu.

Botlarım beton zemindeki küçük su birikintilerinde sıçırıyordu. Hava safra ve çürümüş yemek kokuyordu. Bu beni rahatsız etmedi. Uzun zaman önce tuhaf kokulara duyarsızlaşmıştım.

"Şimdi ne yapacağımı bilmiyorum. Bir yanım onu bulup saçından tutup geri getirmek istiyor, ama ona kızgıyım, anlıyor musun? Hatalı olan o. Ben değil! O gelip yalvararak geri dönmeli. Onu kovalamak zorunda kalmamalıyım, değil mi?!"

O çok çabuk kabul etti ve gergin bir şekilde yutkundu. "Hayır, yapmamalısın."

"Çok anlayışlısın Bert. Sana Bert diyebilir miyim?" Kaşlarını çattı. "Adım Lewis."

Yürümekten vazgeçip ona baktım. "Bert yeter," diye hemen düzeltti.

Memnuniyetle başımı salladım ve tekrar volta atmaya başladım. "Ah! Bir şey daha var! Beni anladığını söylemişti. Ben bir solucan olsam bile beni seveceğini söylemişti, ama bu açıkça doğru değildi çünkü ilk fırsatta beni terk etti!" Sinirlenerek boş bir tahta sandığı tekmeledim. Bu, öfkemi dindirmek için hiçbir işe yaramadı.

Bushy Eyebrows ağlamaya başladı. "Lütfen," diye boğuk bir sesle konuştu. "Bir —ambulans lazım. Kan kaybından öleceğim."

"Ve ben neden umursayayım? Sessiz ol. Duygularımı düzenlemeye çalıştığımı görmüyor musun?!" Güçlü bir tekme attım, kafası çarpışmanın etkisiyle yana doğru savruldu. Yere yığıldı, bayıldı.

Bert'in yanına gittim. Ben onun önüne çömelirken, o arkasına çekildi ve arkasındaki duvara yapıştı. Kollarım dizlerimin üzerinde sallanıyordu, bir elim bıçağımı sıkıca tutuyordu, bıçağın ucundan kan damlıyordu. "Sen bir erkeksin Bert. Söylesene, bu normal *bir erkek* davranışı mı? Kendilerine uygun olduğunda sevdikleri kişiyi terk etmek normal mi?"

Gözleri endişeyle sağa sola kaydı. "Şey, şey..."

"Bu evet ya da hayır sorusu, Bert. Neden bu kadar tereddüt ediyorsun?"

"Bazı erkeklerin bağlılık sorunları vardır," dedi, sesi belirsizlikle biraz yükseldi.

"Bağlanma sorunları mı?" Oturdum, bacaklarımı çaprazladım ve dikkatle öne eğildim. "Daha fazla anlat."

"Şey... bazen erkekler yerleşik hayata geçmekte zorluk çekebilirler."

İginç. "Neden?" Kafamı eğdim. "Eğer ruh ikizleriyseler, onlarla yerleşmek istemeleri gerekmez mi?"

Bert, sanki benimle birlikte olmak istemiyormuş gibi tekrar etrafına bakındı. Nedenini bilmiyordum. Ben çok eğlenceli birisiydim. "Erkeği tanımadan bunu söylemek zor. Bazıları için, bu geçmişteki bir travmayla ilgili olabilir. Kendilerini tekrar incinebilecekleri bir duruma sokma korkusu

pozisyona sokulmaktan korkmaları olabilir. Ya da..." Ağzını kapattı ve bu beni dikleştirip ona şüpheyle bakmamı sağladı.

"Ya ne?"

Bert başını salladı. "Cevap vermek istemiyorum."

Omzuna bıçak sapladım. Acı içinde çığlık attı.

Gözlerinden yaşlar akmaya başladı. "Ya daaa?" diye ısrar ettim.

Yine başını sallayınca, bıçağı yavaşça çevirerek etine daha derine batırmaya başladım.

"Ahhh! Ya da başka insanlarla sevişmeye devam etmek istiyor! Başka insanlarla sevişmeye devam etmek istiyor! Tanrım! Dur! Dur!"

Durdum. Onun istediği için değil. Çünkü sözleri beni duraklattı.

"Hayır. O böyle bir şey yapmaz."

Yapmaz mıydı?

Küfrettim ve bıçağımı çekip çıkardım, tekrar volta atmaya başladım. Volta atmak kendimi daha iyi hissettiriyordu. Bert acı içinde bağırdı ve omzunu tuttu. Parmaklarının arasından kan sızıyordu.

"O böyle bir şey yapmaz," dedim yine, bu sefer Bert'ten çok kendime.

"Tamam!" Bert bağırdı. "O adamı tanımıyorum bile! Eğer onun böyle bir şey yapmayacağını söylüyorsan, o zaman yapmaz! Lütfen! Kes şunu! Bırak beni! Özür dilerim, tamam mı? Yaptığım şey için özür dilerim. O kıza zarar vermek istemedim. Bir kazaydı..."

Ben alaycı bir şekilde güldüm. "Sen 'kazara' onu yere yatırıp, o tekmeliyor ve durmanı haykırırken ona sikini sokmaya mı çalıştın? Evet, mantıklı geliyor. Kapa çeneni, yoksa seni öldürmeden önce sikini keserim."

Bert'in dudakları kapandı.

Kıllı Kaşlar acı dolu bir çığlık attı ve sonra nefes almayı kesti.

"Eh, öldü." Güldüm. "Sen

şeytansın," diye tükürdü Bert.

"Rich, bunu senin söylemen çok ilginç." Başımı sallayarak iç geçirdim. "Sanırım onun yanına gitme vaktin geldi."

"Hayır! Hayır, dur!" Vücudu korkudan titriyordu ve sürünerek kaçmaya çalıştı. Uzaklaşamayacaktı. Kaçmalarını engellemek için ikisinin de topuklarını kesmiştim. Ona doğru ilerlemeye devam ettim. "Tavsiye mi istiyorsun, değil mi?!" Durdum. Parmaklarım bıçağımın sapını kavrayarak kesmek için sabırsızlanıyordu. Bıçakla. Öldür. "Sana tavsiye verebilirim," diye aceleyle söyledi.

"Verir misin?"

"Evet! Evet, verebilirim! Verebilirim..." Boğuldu, kan tükürdü. Bakışları, az önce göğsüne attığım bıçağa düştü.

"Tavsiyene ihtiyacım yok. Sadece öfkemi boşaltacak birine ihtiyacım vardı." Ve o da tam da bunu yapmıştı.

Bert inledi, dudaklarından neredeyse hüznü ve acı dolu bir ses çıktıktan sonra yere yığıldı. Yanına gidip bıçağımı göğsünden çektim, bıçağın kanla ıslanmış kısmını kolumla sildikten sonra havaya kaldırdım.

Üzerinde LV harfleri kazınmıştı.

Bu Lukyan'ın bıçağıydı, onun odasından aldığım bıçak. Benim boktan ruh halimden sorumlu olduğu için, onu bu bıçakla öldürmek en uygunu gibi görünüyordu.

Dickhead Bir ve İki'yi öldürmek beni biraz daha iyi hissettirmişti, elbette, ama çok da değil. Hâlâ mücadele ediyordum. Düşüncelerimle ve Lukyan için benim için olduğu kadar önemli olmadığım fikriyle mücadele ediyordum.

Bu çok acı vericiydi.

Çok acı vericiydi.

Şimdi ne yapmam gerekiyor?

Nerede olduğunu biliyorsun, diye alaycı bir ses içimden geldi. Git onu geri getir.

Evet, biliyordum. Büyükbabasının malikanesinde olacaktı. Bundan emindim. Ama neden onu aramak zorunda olan kişi *ben* olmalıyım? Bert'e de söylediğim gibi, *ona* kızgın olan bendim.

İstesem bile yapamazdım. Sergei'nin evindeki güvenlik önlemleri, en son oraya gittiğimden beri önemli ölçüde artırılmıştı. Kendi başıma içeri girmem imkansızdı. Yardıma ihtiyacım vardı. İhtiyacım olan şey...

İnleyerek yüzümü ellerimle kapattım.

Lev'e ihtiyacım vardı.

Derin bir nefes alıp, evet, öfkeyle ayağımı yere vurarak, kendimi vazgeçirmeden önce telefonumu çıkardım ve onun numarasını çevirdim.

"Yaramazlık yapmayı bıraktın mı?" diye cevap verdi.

"Ne... siktir git! Hayır, bekle, Tanrım, siktir. Bekle." Derin bir nefes alıp kendimi toplamaya çalıştım. "Merhaba, Lev."

"Merhaba, Lyla. Artık yaramazlık yapmayı bıraktın mı?"

Hırıldadım. "Evet." O da büyümüş mü diye soracaktım, ama bu ters etki yapardı. "Seninle konuşmam lazım. Neredesin?"

"Sen neredesin? Kane'i seni almaya göndereceğim." Ona terk edilmiş binanın adresini gönderdim ve otuz dakika içinde Kane geldi, ara sokağa park etti.

"Bin," diye homurdandı ve *lanet olası arabamın* içinden yolcu kapısını açtı.

Bindi.

Görünüşümü süzdü ama yorum yapmadı. Saçımda ve ellerimde kan olduğunu fark ettim. Umurumda değildi. Bu, sinirli olduğum ve her an patlayabileceğim konusunda bir uyarı olsun. Bana siyah bir göz bağı uzattı. "Bunu tak."

Kaşlarımı kaldırarak ona döndüm. "Neden?"

"Kardeşinin emri. Ya giyersin ya da gitmeyiz."

Bununla ilgili tartışacak zihinsel kapasitem yoktu. Lev'in sonunda açıklayacağından emindim. Giydim.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmediğim bir süre sonra durduk. Kane göz bağımlı çıkardı ve nerede olduğumuzu fark ettim.

Lanet olası bir yer.

Karanlık ve ağaçlarla çevrili bir çalılıkta bulunuyorduk. Arabanın farları, önümüzdeki eski bir evi aydınlatan tek ışık kaynağıydı.

"Kardeşin içeride."

Kane'e iki parmak selamı verdim. "Beni bıraktığın için teşekkürler. Umarım kardeşimin kölesi olmak iyi para kazandırıyor."

"Öyle. Ama sen bedavaya yaptığın için bilmiyorsundur."

Oh, bu iyiydi.

Ama ona bunu söylemeyecektim. Arabadan indim ve içeri girdim.

İçerisi dışarısı kadar iyi görünüyordu. Burası bakımsız bir yerdi. Duvarlarda ve yerlerde delikler vardı. Her yerde küf vardı. Neredeyse her yüzey kir ve tozla kaplıydı. Aslında, çatı her an çökse şaşırmazdım. Uzun zamandır kimsenin burada yaşamadığı belliydi.

Tanımadığım bir grup adam, oturdukları yıpranmış kanepelerden anlaşıldığı kadarıyla, bir zamanlar oturma odası olan yerdeydi. Sanırım onlar da paralı askerlerdi. Hepsi uzanmış, dinleniyorlardı. Onlara en ufak bir ilgi bile göstermedim. Kim oldukları ya da orada ne yaptıkları benim için hiç önemli değildi.

"Kardeşin koridorun sonundaki soldaki odada." Kane arkasından kapıyı kapatırken homurdandı.

Ona teşekkür ettim ve gösterdiği yere doğru gittim.

Odaya girdiğimde Lev beyaz tahtanın önünde duruyordu. Duş almış, saçları hala ıslaktı ve havada hafif bir vücut şampuanı kokusu vardı. Omzunun üzerinden bana bir bakış attı ve alaycı bir şekilde güldü.

"Dur tahmin edeyim," diye başladı, yüzünde kibirli bir sırıtışla beyaz tahtayı diğer tarafa çevirdi. "Senin değerli küçük Lukyan seni terk etti, değil mi?"

Onun lanet olası dişlerine yumruk atmamak için ellerimi sıkıca yumruk yaptım. "Bunu duymak istemiyorum, Lev."

"Çok yazık, çünkü duyacaksın. Sana söylemiştim, Lyla. Sana söylemiştim lan. Ama beni hiç dinledin mi? Hayır."

"Seni her zaman dinliyorum, seni piç kurusu." "Son zamanlarda dinlemedin."

Ruhumdaki hüznü daha fazla bastıramadım, omuzlarım çöktü, gözlerim yaşlarla doldu.

"Ah, Lyla." Kardeşimin sesinde şefkat vardı. Yanıma gelip beni kollarına aldı. "Seni bu kadar üzgün görmekten nefret ediyorum."

Kalbim parçalanıyor."

Bu, sevdiğim Lev'di. Beni gerçekten önemseyen Lev. Birlikte büyüdüğüm sevgi dolu, şefkatli ağabeyim.

"O gitti," diye hüzünle fısıldadım. Son yirmi dört saatte yaşanan olaylar yüzünden zaten düşük olan duygularım daha da dibe vurdu. "Yaşadığımız onca şeyden sonra, o gitti, Lev. Sanki ben hiç önemli değilmişim gibi."

"Her şey yoluna girecek. Her şey yoluna girecek, söz veriyorum," dedi, beni sakinleştirmeye çalışarak. "Senin için onun yavaş yavaş ölmesini sağlayacağım."

Bu sözler beni depresif düşüncelerimden sıyrılmamı sağladı. "Ne?" diye soluklandım. Onun kollarından kurtuldum. "Hayır, onu öldürmeni istemiyorum Lev!"

"İstemiyor musun?" diye sordu, yüzünde kaşlarını çatarak. "Bu yüzden burada değil misin?"

"Onu *geri* almama yardım etmeni istiyorum."

"Oh, lanet olsun, Lyla," diye tısladı ve uzaklaşarak ayaklarını yere vurdu. "Ciddi olamazsın. Hala o pisliği mi istiyorsun? Az önce seni terk ettiğini söyledin!"

"Evet, ama hafifletici sebepler vardı. Şu anda ailesiyle ilgili bir sürü sorun yaşıyor..."

Öfkeyle elini havada salladı. "Onun için bahaneler uydurmayı bırak. Hepsini aynı, o Volkovlar. Arkadan bıçaklayan, katil piçler."

Bu konuyu açmanın bir anlamı yoktu, ben de hemen geçiştirdim. "Nerede olduğunu biliyorum. Büyükbabasının malikanesinde. Oraya tek başıma giremem. Yakalanmadan olmaz. Yardımına ihtiyacım var. Lütfen, ağabey."

Lev bana baktı, gözleri hesaplamayla kaynıyordu. "Sana yardım edeceğim," diye başladı ve rahatlamaktan neredeyse bayılacaktım. "Ama karşılığında *sen* de *bana* yardım etmelisin."

Ne demek istediğini biliyordum, ama yine de sormak zorundaydım. "Ne ile?"

"Dimitri." Dudaklarında kötücül, intikamcı bir gülümseme belirdi. "Onun kafasını istiyorum. Bana onu getirmeyi kabul edersen, *değerli* Lukyan'ını geri almana yardım ederim." *Değerli* kelimesini alaycı bir şekilde söyledi, sanki bu kelime ona iğrenç geliyormuş gibi.

Bunu yapamazdım. Lukyan beni asla affetmezdi. Babasını öldürmeye çalıştığımda benim de parmağım olduğunu öğrenirse, bu sadece bilgi toplamak olsa bile, beni asla affetmezdi.

Lev sessizliğimi kabul olarak algıladı ve memnuniyetle başını salladı. "Şanslısın ki, ben zaten bir sızma planı yapıyordum. Senin ihanetinden dolayı yeni bir plan yapmak zorunda kaldım. İstedğim her şeyi elde edemeyeceğim, ama en azından Dimitri'yi ele geçireceğim. Sadece sinyali beklemem gerekiyor, sonra harekete geçeceğiz."

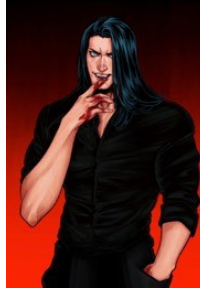
"Sinyal mi?" Kaşlarımı çattım. "Ne sinyali? Kimden gelecek?"

Yüksek, uğultulu bir ses duyuldu. Lev gerildi ve yıllardır ilk kez içten bir gülümseme belirdi yüzünde. Yakasından, gömleğinin içine sakladığı bir şeyi çıkardı. Siyah bir ipe bağlı, dairesel bir tasarımlı bir tür kolyeydi. Noel ağacı gibi ışık saçıyordu ve odanın her yerine o sinir bozucu sesi yayıyordu.

"Bu da ne lan?" diye sordum, kafam karışmış bir şekilde. Yüzündeki gülümseme hiç kaybolmadı.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

LUKYAN VOLKOV

Büyükbabamın ofisinin kapısını koruyan askere göğsüne tekme attım. Asker uçtu, sırtı kapıya çarptı ve kapı açıldı. Asker yere yığıldı ve ben içeri girdim.

"Merhaba, büyükbaba."

Sergei, uzak duvardaki pencereye bakan büyük bir deri koltukta oturuyordu. Başını bana doğru çevirdi ve iç geçirdi. "Sen kesinlikle babanın oğluymuşsun."

Bunun ne anlama geldiğini hiç anlamadım ve açıkçası sormaya da gerek duymadım. "Seninle konuşmam gerekiyordu ama şuradaki Bay DicksAlot beni içeri almadı."

"Bunun bir nedeni var. Yalnız kalmak istiyorum."

Sahte bir incinmişlikle elimi kalbime koydum. "Büyükbaba, beni incittin. On gündür kayıptım. Endişelenmedin mi?"

"Pek sayılmaz."

"En azından dürüstsün."

Askeri botlarından tutup ofisten dışarı sürükledim ve kapıyı kapattım. Ellerimi silerek odanın içine doğru ilerledim. Masasının hemen önünde iki sandalye duruyordu. Birini çekip Sergei'nin önüne koydum. Sandalye onun görüşünü engelliyordu ve dudaklarını büzmesinden bunun onu rahatsız ettiğini anlayabiliyordum, ama umurumda değildi.

Derin bir nefes verip oturdum ve ayak bileğimi dizimin üzerine koydum. Sessizlik hakim oldu. Ben konuşmadım. Sergei de konuşmadı. Onun beni bir tehdit olarak görmediğini gösteren birkaç işaret vardı. O anda bile.

Birincisi, vücudu gevşek ve sakindi, *en ufak* bir rahatsızlık belirtisi bile yoktu.

İkincisi, silahlı olduğumu biliyordu. Bıçağım açıkça görünüyordu, ama o, her ihtimale karşı kendini silahlandırmak için hiçbir hareket yapmadı.

Üçüncüsü, gözlüklerini takıyordu.

Geçmişte, kamuya açık yerlerde veya diğer insanların yanında gözlüklerini takmamaya çok dikkat ederdi. Babam veya Aleksandr beklenmedik bir şekilde ofisine girdiğinde, birçok kez gözlüklerini hızla çıkardığını görmüştüm.

Bana karşı bile saklamaya zahmet etmiyordu.

Bu benim lehime işledi, elbette, ama bu kadar açıkça küçümsenmek beni biraz sinirlendirdi.

Sessizlik devam etti. Bana bakıyordu. Ben de ona bakıyordum. Sergei, o sert, delici bakışıyla beni rahatsız etmeye çalışıyordu, ama işe yaramayacaktı. Diğer herkes ondan korkuyor olabilir, ama ben korkmuyordum. Uzun zamandır korkmuyordum.

İlk konuşan ben olmaya karar verdim. "Buna daha ne kadar izin vereceksin?"

"Neyi?"

"Babanla olan bu kavgan. Bunun işleri ne kadar etkilediğini görüyorsun herhalde."

Gözlerini kısarak, "*Sen* bu konuda ne bilirsin ki?" dedi.

Herkesin sandığından çok daha fazlasını biliyordum. "Kendini çok zorluyorsun, büyükbaba," dedim, sesim hafif ve şakacıydı - tam da onun nefret ettiği gibi. "Ve bu yüzden, oyunun bozuluyor. Başın belada," diye şarkı söyledim.

Gözlerinde öfke belirdi. "*Başım belada değil*," diye homurdandı. "Yalan söylemene gerek yok, büyükbaba. Sadece benim. İşe yaramaz,

harcanabilir torun, unuttun mu? Benim ne düşündüğüm kimin umurunda?"

Bunun üzerine, biraz rahatlamış gibi göründü. Sanki "*Ah, evet, doğru ya*" gibi bir an gibiydi. Benim istediğim de buydu. Beni ne kadar hafife aldığını bilmesini istemiyordum.

En azından şimdilik.

"Birkaç anlaşman ters gitti, değil mi? Bu en iyilerimizin başına bile gelir, merak etme. Utanılacak bir şey yok."

"Neden böyle düşünüyorsun?" "İnsanlar konuşuyor."

"Benim adamlarım değil, yoksa dillerini kaybederler."

Sergei'nin bir pislik olabileceğini kabul etmeliyim, ama bazen çok sert şeyler söylüyor.

"Haklısın," diye kabul ettim, başımı sallayarak. "Çalışanların işinin ayrıntılarını tartışmamayı iyi biliyorlar. Müşterilerin bile bunu iyi biliyor. Ama bunu bilmeyen insanlar da var." Son altı ay boyunca onun işini kapsamlı bir şekilde araştırmıştım, gözden kaçırmış olabileceği insanlarla da konuşmuştum.

Sandalyeyi biraz daha yaklaştırdım. O fark etmedi. "Sen paranoyak bir adamsın büyükbaba, ama aynı zamanda alışkanlıklarına bağlı bir adamsın. Tahmin edilebilir hale geldin."

Ağzı sert bir çizgiye dönüştü. İnkâr etmedi ve ben de acaba benimle aynı fikirde olup da bunu itiraf etmek istemediğini merak ettim.

"Nerede hata yaptığını söylememi ister misin? Nerede hata yaptığını söyleyeyim," dedim hızlıca, kendi soruma cevap vererek. "Anlaşmalarını yaparken etrafta gizlenen insanlar vardı. Sen ve adamların, tehdit oluşturmadıklarını düşündüğünüz için onları görmezden geldiniz."

Kaşlarını çattı. "Hayır, yoktu."

Geniş bir gülümsemeyle cevap verdim. "Evet, vardı." Onları oraya ben koyduğum için biliyordum. Babam Sergei'yi öldürme planını bana anlattığı anda, ben de bir nevi önleyici saldırı yapmaya karar vermiştim. Büyükbabam neredeyse sınırsız bir güce sahip, çok güçlü bir adamdı. Onun gücüne karşı çıkan kimse olmamıştı ve bu kadar uzun süre hiçbir direnişle karşılaşmamak insanları rehavete sürüklemişti.

Rusya'nın büyük şehirlerinde, neredeyse her sokağın köşesinde evsiz insanlar vardı. Bunlar, her gün hayatta kalmak için mücadele etmek zorunda olan insanlardı. Uyuyacak bir yer bulmak için her gün koşturmak zorunda olan insanlar. Yiyecek bir şeyler bulmak için. Evsizlik sadece orada değil, dünyanın her yerinde ciddi bir sorundu. Bunlar,

hayat onları yere sermiş ve onlar yeniden ayağa kalkmak için mücadele ediyorlardı.

Beni geçindirebilecek bir ailede doğduğum için şanslıydım. Başımı sokacak bir evim, giyecek kıyafetlerim ve karnımı doyuracak yiyeceğim vardı. Bazı insanlar o kadar şanslı değildi ve ben onlar için üzülüyordum. Onları gördüğümde onlara yardım ederek karşılığını vermek için her zaman elimden geleni yaptım.

Birçok kişi onları görmezden geliyordu. Onları yok sayıyorlardı. Onları görmemiş gibi davranıyorlardı.

Bu da onları mükemmel muhbirler yapıyordu.

"Altı aydır seni izletiyorum ve sen bunun farkında bile değilsin." Güldüm. "Sadece bu da değil, tüm bu anlaşmaların bozulmasından da *ben* sorumluyum."

Omurgası birden dikleşti. "Ne yaptın?"

"Sakin ol, düşündüğün gibi değil. Aileye ihanet etmedim. Senden çalınan tüm malzemeler sadece benim tarafımdan çalındı, hepsi bu. Önemli bir şey değil."

O kadar sinirliydi ki, kulaklarından buhar çıkıyor gibiydi. "Seni küçük... Everit!"

Odaya bakındım. "Oh, bu bizim yan odada bizi izleyen adamın adı mı? Evet, o öldü."

Sergei gözlerini kırptı, yüzünde şok ifadesi vardı.

Babam, Sergei'nin kendi adamlarından biri onu öldürmeye kalkışırsa diye, toplantılarını ve ofisini her zaman birinin izlemesini sağladığını anlatmıştı. Everit, az önce öğrendiğim kadarıyla, o adamdı. Sergei'nin ofisine girmeden önce, kısa bir mola verip boğazını kesmiştim, böylece alarmı çalıştıramayacaktı.

Acele etmek istemiyordum. Zamanımı kullanacaktım. Tadını çıkaracaktım.

"Nerede kalmıştım?" Parmaklarımı şıklattım. "Ah, evet. Planım. Ne aptalım. Kendime şöyle dedim: Kendi ailesini öldürmeye çalışacak kadar kötü ve kurnaz birini nasıl alt edersin? Bunu aşamalı olarak yapmalısın. Onları parça parça yıkmalısın. İlk olarak, işine karıştım. Evden her çıktığında seni izleyen, nereye gittiğini, kiminle görüştüğünü, ne yaptığını takip eden adamlar tuttum." Parmaklarımla her birini tek tek saydım.

bir tane. "Teslimat ayarlandığında, ben de bunun gerçekleştirilmesini sağladım. Bu da elbette seni gerginleştirdi."

Bu tam da istediğim şeydi. Sergei gibi bir adamı kaba kuvvetle alt etmek mümkün değildi. Bu iş titizlikle yapılmalıydı.

Çenesi sıkıldı. Yüzünde bir endişe belirtisi belirdiğine yemin edebilirim.

"Sinirlerin gerginleşince, daha dengesiz, daha kararsız, daha değişken oldun. Teslimatların kaybolduğu ilk birkaç ayda ne yaptığını hatırlıyorsun, değil mi?"

Cevap vermedi, zaten cevap vermesini beklemiyordum. Sorun değildi. Aylarca süren planlamalar bu ana kadar gelmişti ve onun katkısı olmadan da açıklamama devam etmekten çok memnundum. Aksiyon filmlerindeki kötü adamlar gibi hissediyordum, kahramanı büyük planlarıyla nasıl alt ettiklerini anlatan uzun konuşmalar yaparlardı.

Ve umurumda değildi.

Sıra benim parlamama gelmişti. Ona ve diğerlerine, beni ve beynimin dehası olan zekamı ne kadar hafife aldıklarını göstermek için.

"Halkının yarısını öldürdün, Sergei!" diye haykırdım, başımı sallayarak. "Kendi saflarında bir muhbir olduğunu düşündün. Bu konuda o kadar kararlıydın ki, insanlar bununla hiçbir ilgileri olmadığını söylediklerinde onlara inanmadın. Biraz çıldırdın, ve bunu *benim ağzımdan* duymak, bir şey ifade ediyor."

Ayağa kalktım ve vücudumu gererek esnedim. Sergei beni bir avcının gözleriyle izliyordu. *Sonunda*. Sonunda beni olduğum gibi görüyordu: koyun kılığına girmiş lanet bir kurt.

"Çok fazla anlaşma yanlış gittiği için müşterilerin senden şüphe etmeye başlamıştı. İşine şüpheyile bakmaya başladılar. Ve bu seni *deliye çevirdi*. Seni paranoyak bir uçuruma daha da sürükledi. Tarasovlarla yaptığın anlaşma, benim planımı uygulamaya başlamadan önce yapıldı. Senin, etki alanını daha da genişletmek için araştırdığını düşündüğüm bir şeydi. Ama zaman geçtikçe, işlerin sürekli ters gitmeye devam edince, bu anlaşma senin için en önemli anlaşma haline geldi, çünkü sana yeni bir yol açtı.

müşterilerinize mal satmak. — sizin için hiçbir sakıncası olmadığını düşündüğünüz bir mal. Her şeyi düzeltecekti. Her şeyi yoluna koyacaktı. Ama hasar çoktan verilmişti, değil mi?

Köşede bir içki arabası gördüm. Kendime bir içki doldurdum ve bir yudum aldım, yutmadan önce sıvıyı ağzımda dolaştırdım. Boş bardağı arabaya geri koydum ve devam ettim.

"Sözleşmeleri yerine getiremediğin için birçok sözleşmeyi kaybettin. İşin ve itibarın zarar gördü, planımın ilk yarısı büyük bir başarıydı." Sergei'yi sadece öldürmek istemiyordum. *Onu mahvetmek* istiyordum. O adam için mirasından daha önemli hiçbir şey yoktu. İnsanların onu nasıl gördüğü. Ölmeden önce bunu ondan almak istedim. Sergei'nin aileme yaptıkları için *acı çekmesini* istedim. "Planımın ikinci kısmı, bence ilkinden daha da kurnazca."

Sergei ilk kez konuştu. Onu tanıdığım süre boyunca, sarsılmaz bir güç olmuştu. Güçlü. Etkili. Stoik. Aniden, yaşını gösterdi. Kırılgan ve zayıf.

"Ne yaptın?" diye fısıldadı.

"Aklını karıştırdım. Her yıl doktorunla randevun var, değil mi?"

O sert bir nefes aldı. "Yapmadın."

Gülümsedim. "Yaptım. Ölmüyor musun Sergei. Aslında çok sağlıklısın. Aldığın ilaçlar seni *daha iyi* değil, *daha kötü* hale getiriyor. İlaçların neden olduğu paranoya ciddi bir durum ve bir süredir bundan muzdaripsin."

Benim tarafımdan çok fazla manipülasyon gerektirdi, ama hepsi buna değdi. İstedikimi elde etmek için birkaç doktor ve hemşireye rüşvet vermek zorunda kaldım ve hepsi benim kişisel paramdan çıktı. Bana sorarsanız, her kuruşuna değdi.

Bunu kendime saklamak çok zordu. Son altı ay boyunca planımdan kimseye tek kelime bile etmemek. Kardeşlerime veya babama fikrimi söylersem, beni dinlemeyeceklerini biliyordum. Bunun işe yaramayacağını düşüneceklerdi. Denemek ve uygulamak için aptalca bir plan olduğunu düşüneceklerdi ve bunun sebebi *benim fikrim* olmasıydı.

Bu yüzden kimseye bir şey söylemedim. Sadece arka planda çalışarak büyükbabamın hayatının her yönünü lekelemeye çalıştım.

Her şey mükemmel gitmişti. Kendi adamları bile ondan korkuyordu çünkü o kontrolsüz biriydi. Tehdit olarak gördüğü herkesi öldürebilecek biriydi ve uyuşturucuların etkisiyle çevresindeki herkes onun için tehdit oluşturunuyordu. Müşterileri, başarısız olan tüm anlaşmalar yüzünden artık onun siparişlerini yerine getireceğine güvenmiyorlardı.

Her şey plana göre gitmişti. Yapılacak tek bir şey kalmıştı.

Onun önüne çıktım. Sergei şoktan transa geçmişti, kıpırdamıyordu. Birdenbire ona bu kadar yaklaşmış olduğumu fark etmemişti. Şaşkın, parlak mavi gözleri bana kilitlendi.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu şaşkınlıkla.

Neden yaptın değil, *nasıl* yaptın. Ailenin aptal çocuğu Lukyan Volkov, mafya tarihinin en iyi operasyonlarından birini nasıl başardı?

İçimde hapsolmuş olan canavar nihayet serbest kaldığında gözlerim karardı.

Sergei'nin gözleri büyüdü. "Sen..."

Onu göğsünden bıçakladım. Boğuldu, acı içinde nefes aldı. Merakla başımı yana eğdim. "Şimdi beni görüyor musun, büyükbaba?" diye fısıldadım karanlık bir sesle. "Benim kim olduğumu görüyor musun?"

Elini bileğime sıkıca tutturarak bıçağı almaya çalıştı. Ben bıçağı bırakmamak için sıkıca tuttum ve onu saçından yakalayıp başını yukarı kaldırarak gözlerimi onun gözlerinden ayırmamaya çalıştım.

"Bana bakmanı istiyorum," diye fısıldadım, bıçağı yavaşça daha derine ve daha derine bastırarak. "Tüm mirasını mahveden adamın yüzüne bakmanı istiyorum. Uğruna çok çalıştığın her şeyi. Hepsi *benim tarafımdan* yok edildi. Sorumluluk olarak gördüğün torunun. Hafife aldığın torunun. Bugün öleceksin Sergei, ve seni öldürenin *ben* olduğumu bilerek öleceksin."

Kan yavaşça ağzından sızmaya başladı ve çenesinden aşağı aktı. Nefretle yanan gözlerle bana dişlerini gösterdi. Yaşlı moruğa hakkını vermek lazımdı, çok sert bir herifti.

Eli tekrar hareket etti ve ben gerildim, son nefesini verirken bana yapabileceği herhangi bir saldırıyı engellemeye hazırlandım. Ama

saldırmadı. Eli yukarı doğru kaydı ve gömleğinin yakasının altında kayboldu.

Parmakları arasında bir tür kolye ucu tutuyordu. Kafamı yana eğdim. O
ne?

Onu bastırırken dudaklarında zafer dolu bir gülümseme belirdi. Kolye parladı, parlak ve ışıltılıydı ve kulakları delen yüksek bir uğultu sesi çıkardı.

Korku bedenimin derinliklerine yerleşmişti. O şey her neyse, iyi bir şey değildi. Onu boynundan çekip çıkardım ve geri çekilerek incelemeye başladım. "Bu ne? Ne yaptın sen?" Onu tekrar tekrar ittim, belki de yapması gereken şeyi geri alabilirim diye umuyordum, ama bunun umutsuz olduğunu ben de biliyordum.

Ona tekrar baktığımda, sandalyesinde kambur oturmuş, bıçağım hala göğsüne saplıydı. Gözleri boş bakıyordu. Cansızdı. Sergei ölmüştü, ama yüzünde o lanet gülümsemeyle ölmüştü.

Elimdeki kolyeye tekrar baktım. *Neler oluyor...*

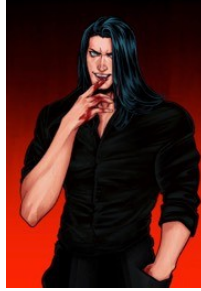
Ofisinin kapısı birden açıldı. Bay Average kapıda duruyordu, göğsü inip kalkıyor, gözlerinde panik vardı. Elimdeki kolyenin aynısı onun boynundaydı ve Sergei'ninki gibi parlıyordu.

Bakışları dedeme kaydı, onun ölü, cansız bedenini gördü ve sonra tekrar bana döndü.

Üzerime atıldı.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

LUKYAN VOLKOV

"Oh, lanet olsun."

Vücudu bana çarptı ve lanet bir yük treni gibi bana çarptı. Beni koşarken yakaladı ve Sergei'nin masasına çarptı. Bir bıçak yüzüme doğru hızla geldi.

Tam zamanında engelledim ve bıçağı gözümünden uzak tuttum.

"Ne oluyor, Bay Ortalama?! Arkadaş olduğumuzu sanıyordum!"

Vernon homurdandı ve bıçağı ileri doğru iterek benim muhteşem mavi gözlerimi delmeye çalıştı. Bu ne cüret! Onlar benim en güzel özelliğimdi!

Bıçağın daha fazla yaklaşmamasını sağlamak için bileklerini sabit tutarken, dirseğimi hızlı bir hareketle yukarı kaldırdım ve çenesine vurdum. Neredeyse hiç kıpırdamadı. Neredeyse hiç hissetmedi. Ona tekrar tekrar vurdum, ama bıçak hala yaklaşmaya devam ediyordu, bana gittikçe yaklaşıyordu.

"Siktir git" — vuruş — "siktir git" — vuruş — "siktir git" — vuruş — "siktir git" — vuruş —
siktir" —*vur*" — "git benil" *Vur. Vur.*

Vur.

Adam kıpırdamadı ve kollarım yorulmaya başlamıştı. Fazla zamanım kalmamıştı. O pozisyonundan bir an önce kurtulmam gerekiyordu, yoksa Sergei'nin yanına gidecektim.

Düşün. Bir santim öne kaydı. *Düşün.* Bir santim daha. *Düşün...*

Kolumu yana doğru uzattım, camdan bir kar küresi yakaladım ve onun yüzünün yan tarafına vurdum.

Öfkeyle kükredi ve geriye doğru sendeledi. Göğsüne tekme attım. Darbenin etkisiyle homurdandı ve birkaç adım daha geriye çekildi. Ayağa kalktım ve masadan uzaklaştım. Boşluğa ihtiyacım vardı. Hareket özgürlüğüne. O adamla köşeye sıkışmak iyi bir fikir değildi.

Vernon boynunu çırptı. Bıçak hala elindeydi. Bir dönüşle, bıçağı ters tuttu, en fazla hasarı vermek için keskin kenarı dışa doğru bakacak şekilde. Gözlerimin önünde değişmiş gibiydi. Bir zamanlar onu mütevazı, sessiz ve tehditkar olmayan bir adam olarak görmüştüm, ama birdenbire tam tersi birine dönüşmüştü. Aldatıcı. Ölümcül. Tehlikeli.

Meğer, sandığımdan çok daha fazla ortak noktamız varmış.

Diğer bıçağı arkamda avucumun içine aldım ve onun tutuşuna uyacak şekilde çevirdim. Odayı dolaşırken birbirimizi dikkatle izledik.

"Kimsin sen?" diye sordum. Ayak hareketleri kusursuz, duruşu mükemmeldi. Eğitilmiş bir adam olduğu belliydi ve bu da onu dikkat edilmesi gereken bir adam yapıyordu.

"Sergei'yi korumak için tutulan adamım." Onun ağzından duyduğum en fazla söz buydu.

Bakışlarım söz konusu adama, sandalyesinde ölü olarak yatan adama kaydı ve sonra tekrar ona döndü. "İşini pek iyi yapıyorsun. Alınma ama."

Evin diğer odalarından sesler geliyordu. Savaş sesleri. Kavga sesleri. Çığlıklar ve silah sesleri. O anda Sergei'nin ölmeden önce yaptığı son şeyin bizi tamamen ve tamamen mahvetmek olduğunu anladım.

"Bunun için öleceksin," dedi Vernon, vücudu gerildi. Artık tartışma yoktu. Sert ve hızlı bir şekilde vurdu, bıçağını güçlü bir yay çizerek yukarı doğru savurdu. Bıçak havada ısıklık çalarken, geri çekildim ve darbenin önünden kaçtım.

Hemen döndü ve bacağıma bıçak saplamaya çalıştı. Tüy kadar hafif adımlarla döndüm ve dirseğimi geriye doğru salladım. Elini yüzüne yakın bir yere koyarak bunu engelledi ve karnıma bıçak saplamaya çalıştı. Benim bıçağımı engellemek için kaldırdığımda bıçaklarımız çarpıştı.

Yoğun bir bıçaklı kavgaya girdik, birbirimizi ölümcül, hızlı vuruşlarla kesip biçtik. O çok iyiydi. Çok hızlıydı

ve hareketlerinde ya da saldırılarında hiç tereddüt etmiyordu. Beni birkaç kez vurdu, ön kollarımı ve pazılarımı kesti. Yüzeysel yaralardı. Endişelenecek bir şey yoktu. İçimde çakan adrenalini acıyı maskeliyordu, neredeyse hiç hissetmiyordum.

Bıçağı elinden tekmeledim. Bıçak yere düştü. O pislik yine bana saldırmaya çalıştı. Ben de kenara atladım, arkasına geçtim, kolumu boynuna doladım ve arkadan göğsüne bıçağı sapladım. Acı içinde bağırdı, bana karşı direndi. Bıçağı çekip tekrar vurdum, başka bir yerinden bıçakladım. Bunu defalarca tekrar ettim, öfkeyle ona vurmaya devam ettim. Yavaşça dizlerinin üzerine çökmeye başladığında bile, sanki tamamen çıldırmış bir adam gibi devam ettim. Her vuruşun çıkardığı ses, kulaklarıma müzik gibi geliyordu.

Sonunda onu bıraktım ve o sırt üstü düştü, kendi kanında boğulup öğürmeye başladı. Kahverengi gözleri bana baktı, acı ve öfkeyle dolu.

"Sen... ne yaptığının farkında değilsin," diye nefes nefese söyledi. Etrafında kırmızı bir su birikintisi oluşmaya başladı.

Nefes nefeseydim, göğsüm inip kalkıyordu. "Bunun için peşine düşecekler. Hepiniz öleceksiniz."

Onun yanına diz çöküp gömleğini tutup kendime doğru çektim. "Kim? *Kim* gelecek?"

Gülümsedi ve bu gülümseme, Sergei'nin son anlarında bana gösterdiği gülümsemeye ürkütücü bir şekilde benziyordu. Zafer dolu bir gülümseme. "Herkes." Sonra yere yığıldı, öldü.

Ayağa kalktım ve ellerimi belime koydum. "Bu çok uğursuzdu."

Bunu düşünmek için bir saniye bile kaybetmedim. O lüksüm yoktu. Eğer *ben* saldırıya uğradiysam, muhtemelen babam ve Autumn da saldırıya uğramıştı. Babam, Sergei'ye karşı bir darbe için adam toplamaya başladığını söylemişti, ama onların onunla birlikte mi, yoksa ona karşı mı savaşıacaklarını bilmiyordum. Daha fazla bilgi edinene kadar, sadece üçümüzün birlikte olduğunu varsaymak zorundaydım.

Ofisten fırladım. Koridora adımımı attığım anda başka biriyle çarpıştım. Bana doğru bir bıçak hızla geldi.

tereddüt etmeden. Onu engelledim, bileğini tutarak uzaklaştırdım ve dizimi karnına çarptım. O, sert bir nefes alarak kıvrıldı. İki kolumu da başının etrafına doladım ve boynunu kırdım. Sergei'nin askerlerinden bir diğeri köşeyi dönerek hızla geldi. Makineli tüfeğini kaldırdı.

Tanrım.

Kendimi yana attım ve az önce öldürdüğüm askerin cesedini de yanımda götürdüm. O benim kalkanım oldu, bana yönelik kurşunlar onun sırtına saplandı. Yuvarlanırken bıçağımı fırlattım, bıçağım diğer askerin tam alınına saplandı.

Hızla ayağa kalktım, tüm duyularım tetikteydi. İki adamı da silahsızlandırmak en akıllıca şey gibi göründü, bu yüzden hızla silahlarını aldım ve kendime sakladım.

"Lukyan!"

Hızla döndüm, silahımı kaldırıp nişan aldım.

Babam koridorun sonunda belirdi. Autumn onun yanındaydı, ikisi de baştan aşağı kanla kaplıydı ve... *Onun saçındaki birinin kulağı mı? Tanrım.* Onlarla birlikte dört asker vardı, ama onlara saldırmıyorlardı. Hayır. Onları koruyorlardı. Onlara göz *kulak oluyorlardı.*

Ne oluyor lan?

Beynim bir dakikada bir mil hızla çalışarak her şeyi bir araya getirmeye çalışıyordu. "İyi misin?" diye sordu, bana doğru koşarak.

"İyiyim." Başımı salladım. "Ne olduğunu biliyor musun?"

Kafasını salladı. "Hiçbir fikrim yok. Sergei'nin adamları birdenbire bize saldırdı."

"Evet," dedi Autumn. "Ve bu, '*Sana bir ders vermek istiyorum*' türünden bir saldırı değildi. Bu, '*Seni öldürmek istiyorum*' türünden bir saldırıydı. Ve nedenini bilmiyoruz. Birdenbire bize saldırdılar."

"Nedenini biliyorum galiba." Dizimin üzerine çöktüm ve ayaklarımın dibinde yatan ölü askerin boynunda olduğunu düşündüğüm kolyeyi çıkardım. Kolye parlak bir şekilde ışık saçıyordu.

Autumn'un gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hey. Bize saldıran askerlerde de bunlardan vardı."

"Sergei de öyle. Onu öldürmeden hemen önce, boynundaki kolyeyi etkinleştirdi."

"Bekle, onu öldürdün mü?" diye sordu babam. "Öldü mü?"

"Öldü. Bay Average da öldü. Hemen ardından odaya daldı ve bu yüzden beni öldürmeye çalıştı. Bir şey söyledi. Endişe verici bir şey."

Babam çevremizi dikkatle izliyordu. "Ne? Ne dedi?"

"Bizi almaya geleceklerini söyledi. Hepimizin öleceğini söyledi."

"Kim gelecek?" Autumn'un yüzü güç ve kararlılıkla sertleşti.

"Herkes." Bakışlarım onların arasında gidip geldi. "O, 'herkes' dedi. Bence bu Sergei'nin son planıydı. Onu öldürmeye çalıştığımızı biliyordu ve başarısak bizim de öleceğimizi garanti eden bir plan yaptı. Bu kolye bir tür işaret ışığı. O kendi kolyesini etkinleştirdiğinde, ona bağlı diğer kolyeler de etkinleşti ve onlara saldırı emri verdi."

"Ama tüm askerlerde bu yok." Autumn, koridorun sonunda nöbet tutan dört adamı işaret etti.

"Sadece yüzde yüz güvenebileceği kişilere vermiş olabilir. Askerlerin kendisine karşı döndüğünden şüphelenirse, Sergei son planına kimi dahil edeceğini seçici davranırdı."

Doğru geliyordu. "Bölgeyi temizlemeliyiz. Bu kolyeleri takan herkes hedef."

"Katılıyorum." Babam başını salladı. "Hadi başlayalım."

Babam önde, Autumn ve ben onun arkasında, dört asker de arkamızda olacak şekilde düzen aldık. Evi dolaşarak her odayı kontrol ettik. Yerde cesetler vardı. Duvarlar kanla kaplıydı. Babam ve Autumn, bazı cesetlerin kendilerinin işi olmadığını doğruladılar, bu da kolye takan askerlerin sadece *bizi* öldürmeye çalışmadıkları anlamına geliyordu. Kolye takmayan herkesi öldürmeye çalışıyorlardı. Sergei'nin güvenmediği herkesi. Bu da ordusunun yarısı demekti.

Önce evi temizlemek için çalıştık. Zordu, ama iyi bir ekip olarak çalıştık ve bu sırada, hedef alınan daha fazla askerle karşılaştık

Hedef alınan askerlerle karşılaştık. Güçlü ve kuvvetli babamı, düşmanları hiç zorlanmadan alt ederken gördüklerinde, bize katıldılar, *babamın* gücü *onlara* da güç verdi. Onu her zaman büyük bir lider yapan şey, çevresindekilere ilham verme ve cesaret verme yeteneğiydi. İnsanlar ona ve yaydığı güce akın etti, destek, rehberlik ve yardım aradılar. Ve o anda, kime güveneceklerini bilemedikleri belirsizlik anında, babam karanlıkta bir ışık gibiydi.

Onu takip etmek dünyadaki en kolay karardı. Onu ölüme kadar takip ederdim ve bunu yapan tek kişinin ben olmadığımı biliyordum.

Evi temizlediğimizde sayımız on ikiye çıkmıştı. Babam, Autumn ve ben dahil on beş kişiydik. Yol boyunca birkaç kişiyi kaybetmiştik, bu talihsiz ama kaçınılmazdı.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordum, biraz nefes nefese. Malikanenin girişinde toplanmış, hepimiz bir sonraki adımı babamdan bekliyorduk.

Babam, üzerindeki baskı altında ezilmedi. "Şimdi arazisini temizleyeceğiz. Dışarıya bakın."

Onun istediği gibi yaptım ve ön kapının yanındaki pencerelerden birinden dışarı baktım. Dışarıda tam bir kaos vardı. İnsanlar her yöne koşuşturuyordu, kimin dost kimin düşman olduğunu bilmiyorlardı. Tam bir katliamdı.

"O lanet kolyeleri takan herkesi ortadan kaldırmadan güvende olamayız." Babam arkasındaki askerlere döndü. "Tehdit olarak gördüğünüz herkesi öldürün. Kimse sağ kalmasın."

"Peki, efendim!" diye bağırıldılar hep birlikte.

Uzakta bir şey gözüme çarptı. *O da ne lan?* "Baba?"

Sesimden bir şey hissetmiş olmalı ki hemen yanıma geldi ve omzumun üzerinden baktı. "Siktir."

Yarım düzine araba yolda hızla ilerliyordu. Hızlarını kesmeden kapılara çarptılar ve kapıları tamamen devirdiler. İnsanlar arabalardan indi ve hemen saldırmaya başladı.

"Onlar Sergei'nin adamları değil," dedi Autumn, yüzünde endişe dolu bir ifadeyle.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordum, makineli tüfeğimin şarjörünü kontrol ederek. Fazla mermim kalmamıştı.

Kadın, insanları tereyağı gibi kesen bir adamı işaret etti. "O Morris Tyrell. O bir suikastçı. O da öyle," dedi, tekrar işaret ederek. "Maggie Jones."

"Ne?" Parçalar yerine oturdu ve içimi korku kapladı. "Vernon 'herkes'in geleceğini söylemişti. Sadece Sergei'nin askerlerini kastetmemişti." Yeni gelenlere daha yakından baktım. Parmağımı uzattım. "O lanet kolyeler onlarda."

Babam küfretti.

"İşler kötüye giderse Sergei onlara gelmeleri için para ödemiş olmalı." Autumn'un gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı. "Onlar sözleşme imzalamışlardır. Sergei hayatta olsun ya da olmasın, sözleşmeyi yerine getirmekle yükümlüdürler."

"Mahvolduk!" Arkamızdaki askerlerden biri bağırdı. "Kaçmalıyız! Öleceğiz! Hepimiz öleceğiz..."

Başka bir asker onun yüzüne bir tokat attı. "Kendine gel!"

"Kimse kaçmayacak," diye homurdandı babam. "Silahını omzuna al ve savaş, yoksa seni kendi ellerimle öldürürüm."

"Siktir," diye iç geçirdim. "Daha fazlası var." Üç araba daha eve doğru hızla geliyordu.

Babamın yüzündeki ifade benim düşüncelerimi yansıtıyordu. O da bizim oradan canlı çıkamayacağımızı biliyordu. Onlar çok fazlaydı. Kendi başımıza alt edemeyeceğimiz kadar fazlaydı.

Daha dik durdum, içimde en ufak bir korku bile oluşmasına izin vermedim. Öleceksem, yanımda olabildiğince çok pisliği de götürecektim.

Babam ciddi bir ifadeyle başını salladı. Yüzümü avuçladı ve alnını alnıma dayadı. "Sen fazla değilsin," diye fısıldadı. "Sen olduğun gibi mükemmelsin. Bunu unutma."

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Onun sözleri benim için onun tahmin edebileceğinden çok daha fazla anlam ifade ediyordu.

Geri çekilip Autumn'a baktı ve gülümsedi. "Seni seviyorum, Şeytan Kadın."

O da gülümsedi. "Ben de seni seviyorum, Majesteleri Huysuzluk."

Babam kendine bir an daha zayıflık gösterdi, gözleri o kadar duygu dolu doldu ki, neredeyse onu felç edecek gibiydi, ama sonra kendini toparladı ve yerine karanlık, kötü bir canavar yükseldi.

Silahını havaya kaldırdı ve bağırdı, "Hepsini öldürün!" "HEPSİNİ ÖLDÜRÜN!" diye bağırdık ve evden dışarı koştuk.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

LUKYAN VOLKOV

Dışarı çıktığımız anda, bir anda her şey bir anda değişti. Her yerde insanlar vardı, kanlı bıçaklar, palalar ve baltalar havada savruluyordu. Acı ve savaş çığlıkları geceye yankılanıyordu. İnsanlar teke tek dövüşüyordu. Bazıları gruplar halinde, avlunun her yerine dağılmıştı.

Bir dizimin üzerine çöktüm, makineli tüfeği tek atış moduna geçirdim, nişan aldım ve ateş ettim. Yeni gelen tüm insanlara odaklandım. Autumn onların suikastçı olduğunu söyledi. Bu onları çok daha tehlikeli hale getiriyordu ve önce onları ortadan kaldırmak gerekiyordu.

Bang! Sola saptım. *Bang!* Sağa saptım. *Bang! Bang! Bang!* Tereddüt etmedim. Düşünmek için kendime bir an bile izin vermedim. Sadece nişan aldım ve ateş ettim. Nişan aldım ve ateş ettim.

Silahım mermi bitince tıkırdadı, ben de onu bir kenara attım ve bıçağımı avucuma aldım. Ön verandadan atladım ve birine çarptım. Kim olduğunu bilmiyordum. Boynundaki kolye, bilmem gereken tek şeydi. Bıçağımı göğsüne sapladım. Bir ayak yüzüme doğru uçtu. Sol elimle engelledim ve dirseğimi tüm gücümle onun kaval kemiğine vurdum, kemiği kırdım. Çığlık attı ve hemen yere düştü.

Hızlı hareket ederek öne doğru yuvarlandım ve gözünden bıçakladım. Ayağa kalktığımda, bir pala bana doğru fırladı.

, döndüm ve kendi bıçağımı geri fırlattım. Hedefine isabet etti ve kadın, bıçağım karnına saplanmış halde yere düştü.

Çeneme gelen bir yumruk beni sarsmıştı. Kısa bir an yüzümde acı hissettim, sonra bunu bastırıp biriyle yumruk yumruğa kavgaya tutuştum. Lanet olası *iyi* biriyle. Çok hızlıydı. Etkiliydi. İkimiz de birbirimizin saldırılarını engellerken ön kollarımız çarpıştı. O, tekme atmak için bacağını savurdu, ben de geri çekildim ve kıl payı kaçırdım. Birisi sağdan bana saldırdı. Onun saldırısından kaçtım ve yüzüne yumruk attım. Başka biri daha katıldı ve kendimi aynı anda üç kişiyle dövüşürken buldum.

Zihnim kapandı ve savaş öfkesi beni sardı. Başıma gelen yumruğu ön kolumla engellerken, aynı anda sağa doğru bir yan tekme attım. Öne doğru atıldım, içlerinden birini yere düşürdüm, kendimi geriye doğru çevirdim ve ayağımı yüzlerine doğru bastırdım. Durmadım. Yavaşlamadım. Kaçınamadığım darbelerin acısını görmezden gelerek, tüm gücümle savaştım ve kan dökme arzusu beni tamamen kapladı.

O üçünü ortadan kaldırır kaldırmaz, yerlerine başka üçü geçti, birkaç metre öteden bana bakıyorlardı, her birinin elinde bıçak, gözlerinde ölüm vardı.

Etrafımda savaş şiddetleniyordu. Babamı ve Autumn'u gözden kaybetmiştim. Katliamın ortasında onları göremiyordum. Tek yapabileceğim, onların iyi olmasını ummaktı.

Savaş pozisyonu aldım ve elimle bana doğru koşmalarını işaret ettim. Onlar ileriye doğru koştular. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Onlara değil, tam arkalarındaki kapının deliğinden hızla gelen lanet olası arabaya. Hayatım gözlerimin önünden geçti. Araba çok hızlı geliyordu, kaçınmak imkansızdı. Ölecektim...

Araba hızla ilerledi ve üç suikastçıyı ezdi, çığlıkları geceye yankılandı. Ben kendimi hazırladım, yüzümü buruşturdum. Araba etrafımda tamamen kaydı ve aniden durdu. Aleksandr sürücü koltuğundan atladı, göğsüne Kevlar yelek bağlamış ve her iki elinde birer makineli tüfekle rastgele ateş ediyordu.

Ne?

Drea yolcu koltuğundan atladı, her iki elinde birer tabanca vardı ve ateş etmeye başladı, her atışı isabet etti ve

hedeflediği kişiyi öldürdü. Başka bir araba yanına yanaştı. Nikolai, Ilayana ve Arturo, her biri kendi silahlarıyla ortaya çıktı. Hemen kavgaya atıldılar.

Ailem. Ailem oradaydı.

Aleksandr, Drea, Ilayana ve Arturo bir daire oluştururken Nikolai bana doğru koşarak geldi. O da diğerleri gibi aynı kıyafeti giymişti. Siyah kargo pantolon, siyah gömlek, Kevalr yelek ve farklı silahlarla dolu düzinelerce kılıf.

"İyi misin?" diye sordu.

İyi mi miyim? "Burada ne halt ediyorsun Nikolai?" Yanlış anlamayın, onların orada olması beni çok mutlu etmişti, ama aynı zamanda kafam da çok karıştı.

"Yardım etmek için buradayız. Babam benden birini araştırmamı istedi: Vernon Miseris. Bu isim sahte. Bana gönderdiği fotoğrafla karşılaştırdım ama eşleşen bir şey bulamadım. Biraz zaman aldı ama sonunda gerçek kimliğini buldum. Vlad Matosikov. Güvenlik şirketi kılığında bir suikastçı şirketi işletiyor. Çok tehlikeli bir adam. Burada yaptığı şeyin iyi bir şey olmadığını biliyordum, bu yüzden hemen uçağa atladık ve yardıma geldik."

"Peki ya Tatiana?" Kardeşimin hamile nişanlısını evde bırakması imkansızdı. İmkânı yoktu.

"O da burada." Elini havada salladı. Çemberi geçmeyi başaran ve Nikolai'nin arkasında koşan bir adam, havada bir silah sesi duyulduğunda aniden yere düştü. Keskin nişancıdan atılan tek bir yüksek kalibreli kurşundu. "Tehlikeden uzaklaş." Göz kırptı. "Babam ve Autumn nerede?"

Hemen kendime geldim ve küfrettim. "Bilmiyorum. Ayrıldık."

Etrafımızdaki kaos göz önüne alındığında, anladığını gösteren bir şekilde başını salladı. "Git onu bul. Biz burada kaleyi savunuruz."

"Tamam. Bana bir silah ve bir bıçak ver." MP-443 Grach'ın soğuk çeliği ve kavisli bir bıçak elime geçti. Ona, kaçmadan önce bizim tarafımızda kimlerin olduğunu bilmesi için kolyeler hakkında kısa bir bilgi verdim.

Koşarken saldırdım, yoluma çıkan herkesi vurdum. Bir baltanın darbesinden kaçtım ve güçlü bir yay çizerek kesiştim.

Bir askerin karnını deşip, solumdaki suikastçıyı vurmadan önce. Bu, şimdiye kadar yaşadığım en yoğun savaştı. Saldırıları hiç bitmeyecek gibiydi. İnsanlar gelmeye devam ediyordu. Silahımın mermileri bitti. Bıçağım da savaşın ortasında bir yerlerde kaybolmuştu. Vücudum ağrıyordu. Her yerim morluklar ve kesiklerle doluydu, ama durmadım.

Durmayacaktım. Ölene kadar durmayacaktım.

Evin yan tarafına dolandım ve babamı arka bahçede buldum. Bir askerin boynunu kırmış ve cesedi yana atmış, ağır ağır nefes alıyordu. Babam diz çöktü ve o anda Autumn'un baygın halde yattığını fark ettim. Saçlarını yana doğru taradı, ona bir şeyler fısıldadı ve o hafifçe kıpırdadı. Hayattaydı. Tanrıya şükür.

Onlara doğru koştum. "Baba!"

Bana dönüp baktı. Gözlerinde rahatlama ile gülümsedi—

Bang!

Sarsıldı. Zaman durmuş gibiydi, şok hissi beni sardı. Titrek hareketlerle babam aşağıya baktı. Gömleğinin ortasında bir kan lekesi büyüyordu. Tekrar bana baktı.

"Hayır," diye fısıldadım.

Gözleri geriye devrildi ve yere yığıldı.

"Hayır!" Koşarak ileri atıldım. Bir adam arka verandadan indi, ama ben bunu neredeyse fark etmedim, babamın yanına dizlerimin üzerine çöktüm. "Hayır. Hayır, hayır, hayır." Göğsüne ateş edilmişti. *Lanet olası göğsüne ateş edilmişti!* "Tanrım. Lanet olsun. Hayır. Hayır. Baba!" Yaraya bastırarak sertçe bastırdım. Hareket etmedi. Ses çıkarmadı. Çok fazla kan vardı. *Çok fazla kan.* Kimse bu kadar kan kaybından sağ çıkamazdı. Ellerimi tamamen kanla kapladı, neredeyse ön kollarımdan aşağı akıyordu.

Autumn uyandı, dudaklarından bir inilti çıktı. Yavaşça oturdu, sersemlemiş ve şaşkın gözleri bana takıldı. "Ne oldu?" diye tekrar inledi, elini başına koydu. Yüzünün yanından bir kan izi akıyordu. Dikkatini yeniden topladı ve gözleri babama kilitlendi. Yüzü düştü. "Dimitri?" Cevap vermediğinde çılgılık attı. "Dimitri!"

Arkamdan zafer dolu bir kahkaha duyuldu. Omzumun üzerinden baktım ve babamı vuran adamı hemen tanıdım.

"Buraya! Baskı yapın!" diye bağırdım. Autumn hemen harekete geçti, gözyaşları yüzünden akarken benim yerime geçmek için aceleyle yürüdü.

Ayağa kalktım ve duruşumu güçlendirdim, onları korumak için önlerine geçtim.

Lev Voznesensky birkaç metre uzakta duruyordu, gözleri zaferle parlıyordu. Silah hala elindeydi, namludan dumanlar yükseliyordu.

"Vay vay vay, bu Lukyan Volkov değil mi?" diye güldü. "Kız kardeşimin kalbini kıran adamla tanışmayı umuyordum."

Onun sözleri göğsümde suçluluk duygusu uyandırdı. Bunun beni boğmasına izin veremezdim. Lyla'yı incittiğimi bilmek *çok acı* vericiydi, ama ne kadar zor olursa olsun, bunu bir kenara bırakıp önümdeki sorunla ilgilenmek zorundaydım.

Lev silahını kaldırıp bana doğrulttuğunda bu daha kolay oldu.

"Çekil," diye sertçe emretti. Bu beni şaşırttı. "Hayır."

"Çekil lan!" diye bağırdı bu sefer, yüzünde hayal kırıklığı belirliyordu.

Daha dik durdum, bir santim bile kıpırdamayı reddettim. "Hayır." Eğer kıpırdasaydım, başladığı işi bitireceğinden hiç şüphem yoktu. Autumn, babamı kurtarmak için arkamda yorulmadan çalışıyordu, ama bunun mümkün olup olmadığından bile emin değildim. Eğer bir yaralanma daha geçirse, ne kadar küçük olursa olsun, umut kalmazdı. Geri dönüşü olmazdı. Hareket edemedim. Lev'in babamı öldürmesine izin veremezdim.

Bana doğru yürüdü, her adımında öfke doluydu. "Seni henüz öldürmemiş olmamın tek nedeni, kız kardeşime öldürmeyeceğime söz vermiş olmamdır. Ama yolumdan çekilmezsen, sözümü bozarım, sonuçları ne olursa olsun. Anladın mı? Bu senin tek ve son uyarın. Ya şimdi çekil ya da öl."

Onun yüzde yüz ciddi olduğunu biliyordum.

sözlerinde

tereddüt yoktu.

Gözlerinde kararlılık parlıyordu. O, bir görevi olan bir adamdı. Hiçbir şey ve hiç kimse onun yoluna çıkamazdı.

Kimse.

Olduğum yerde kalarak ona dik dik baktım. Lev babama ulaşmak istiyorsa, beni öldürmek zorunda kalacaktı.

"Peki." Omuz silkti ve silahı tekrar kaldırdı. "Lyla beni affedecek
."

Bang!

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

LYLA VOZNESENSKY

Bang!

"Lev! Dur!" Kardeşim, kafasının üstüne ateş ettiğim uyarı atışına bile aldırış etmedi. Sakin ve hareketsiz kalarak Lukyan'a bakmaya devam etti. Gözleri bana çevrildi, nefret ve intikamla yanıyordu.

Bahçenin karşısından birbirimize bakarken kalbim göğsümde çok hızlı atıyordu. Neredeyse başaramayacaktım. Lev'in kolyesi, neredeyse gözleri kamaştıran beyaz bir ışıkla aktive olduktan kısa bir süre sonra Sergei'nin malikanesinin kapılarını kırarak içeri girmiştik. Kardeşim bunun anlamını açıklamadı. Sadece bir tür sinyal olduğunu söyledi. Sonra bir baktım ki, göz açıp kapayana kadar hepimiz arabalara binip yola çıkmıştık.

Dürüst olmak gerekirse, soru sormaya bile tenezzül etmedim. Lukyan'ı görecektik ve bilmem gereken tek şey buydu. Sergei'nin kalesine tek başıma giremezdim. Kardeşimin ve adamlarının yardımına ihtiyacım vardı, bu yüzden nedeni veya nasıl olduğu önemli değildi, gidiyordum ve bu kadar.

Vardığımızda ayrıldık, ben evi aldım, Lev ise dışarıda devriye gezdi.

Bana söz verdi. *Lev*, Lukyan'ı görürse ona zarar vermeyeceğine, onu öldürmeyeceğine söz *verdi*.

Ve ben ona inandım.

Lanet olası bir aptal gibi, ona inandım.

Evi temizlemenin yarısını bitirmiştim ki - ki bu oldukça gereksiz bir içti çünkü içerideki herkes zaten ölmüştü - pencereden onları gördüm. Lev, Lukyan'ı silahla tehdit ediyordu.

Hayatımda hiç bu kadar hızlı koşmamıştım. Kardeşim tetiği çekmeden önce, tam zamanında dışarı çıkıp kardeşimin başının üzerinden uyarı ateşi açtım.

"Lev! Dur!" Sesimin titremesini engellemeye çalışarak tekrar bağırdım.

Silah hareket etmedi, hala Lukyan'a kararlı bir şekilde nişan alıyordu. Beni boğacak kadar büyük olan korkuya rağmen, güçlü kalmam gerektiğini kendime hatırlatmam gerekiyordu.

"Dön arkanı, Lyla," dedi Lev, sesi sert çıkmıştı.

Kafamı salladım. "Hayır. Lev, bunu yapma. Silahı indir."

"Dön. Arkanı. Lyla!" diye bağırdı ve hızla ilerleyerek silahı Lukyan'ın şakağına dayadı, bu da Lukyan'ın yüzünü buruşturmasına neden oldu. Lukyan başka türlü hareket etmedi, elleri havada kaldı, avuç ileri dışa dönüktü, bu da onun bir tehdit olmadığını gösteriyordu.

Panik beni pençesine aldı. Tek bir yanlış hareket, tek bir yanlış kelime ve Lukyan ölecekti.

Arkalarında Dimitri ve Autumn'u görebiliyordum. Dimitri sırt üstü yatıyordu, baygın mıydı yoksa ölmüş müydü, emin değildim. Gömleğinin önü kanla kaplıydı. Autumn, Dimitri'nin göğsünden akan kanı durdurmaya çalışırken gözyaşları yüzünden akıyordu.

O yapmıştı.

Lanet olsun, yapmıştı.

Dimitri'yi vurmuştu. Büyük olasılıkla onu öldürmüştü. Ve bu ona yetmemişti. Lev daha fazlasını istiyordu.

"Bana söz vermiştin," diye bağırdım.

Bu yanlış bir şey söylemiş gibi görünüyordu. Bu onu daha da öfkelenlendirdi.

"*Bana* söz vermiştin!" diye bağırdı, silahı öfkeden titriyordu. "Bana her zaman arkamı kollayacağına söz vermiştin. Bana yardım edeceğine..."

"Sana yardım ettim! Planına katılmasam bile *sana yardım ettim*, Lev. Sana herkesten daha fazla yardım ettim çünkü başka kimsin yok. Ben varım. Tek sahip olduğun şey benim. Ve eğer bunu yaparsan..."

"Ne?!" diye bağırdı. "Ne yapacaksın?!"

Silahımı bir santim aşağı indirdim, hareketimin kendisi için konuşmasına izin verdim.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Anladığında yüzünde hafif bir düşüş oldu. "Beni... öldürecek misin?" diye şok içinde soluk soluğa sordu.

Hiçbir şey söylemedim, kelimeleri bile telaffuz edemedim. Gerçek şu ki, onu öldürebilecek miydim, emin bile değildim. O benim kardeşimdi. Onu seviyordum. Ama Lukyan'ı da seviyordum.

Lev başını salladı. "Beni değil de bu yalancı pislği mi seçeceksin? Kendi kardeşini mi?!"

"Beni seçim yapmaya zorlama," diye fısıldadım. Yalvardım. Gözlerim yaşlarla doldu. Onları tutamıyordum. Tüm bu olanlar beni içten içe parçalıyordu. Lev'in beni soktuğu bu duruma nefret ediyordum. Beni yapmaya zorladığı seçime. Sevdiğim birini kurtarmak için sevdiğim başka birini öldürmek zorunda kalmaya.

Bu hayal edilemez bir seçimdi, imkansız bir görevdi ve o yine de benden bunu istiyordu.

Bu adil değildi.

Lukyan'ın gözleri üzerimdeydi. Doğrudan bakmasam bile hissedebiliyordum. Gözleri üzerimde olduğunda bunu her zaman anlardım. Ruhumun derinliklerinde, kalbimde hissettiğim bir duyguydu. Gözlerimi ona çevirdim ve o hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "Sorun yok, bebeğim. Sorun yok. Git hadi. Buradan git. Çabuk. Sana bir şey olmasını istemiyorum."

Gitmemi mi istedi? Onu terk etmemi mi? Ölmem mi? Bunu yapamazdım.

Lukyan kıpırdamadı. Kaçmaya çalışmadı. Bunun kaçışın imkansız olduğunu bildiği için mi olduğunu bilmiyordum. Sadece bana bakıyordu, gözleri hüzünlü ve gözyaşlarıyla doluydu. Yüzünde hala bir gülümseme vardı, sanki kaderini kabul etmiş ve ona boyun eğmiş gibi.

Onun bu bakışını görmek, kelimelerle tarif edilemeyecek kadar acı vericiydi.

"Bu bir seçim bile *olmamalı*, Lyla!" diye bağırdı Lev. "*Ben* senin kardeşimim. *Ben* senin ailenim."

"O da benim ailem! Beni anlayan tek kişi o!" diye bağırdım, ona yaklaşıarak. "Kendinden başka kimseyi umursamasan bunu bilirdin," diye öfkeyle söyledim.

"Onu neredeyse hiç tanıımıyorsun!"

Ne cüret! "Neredeyse iki yıldır onu takip ediyorum. Bu dünyada onu benden daha iyi tanıyan kimse yok."

Lev alaycı bir şekilde güldü. "Ama o seni tanıımıyor, değil mi? Seni umursamıyor. Umursasaydı, seni terk etmezdi."

Sözleri kalbime bıçak gibi saplandı.

"Hayır!" Lukyan bağırdı. Bu zorlu süreç boyunca ilk kez onda bir mücadele ruhu gördüm. "Bu doğru değil. Onu dinleme, bebeğim..." Lev saçını avuçlayınca yine yüzünü buruşturdu.

"Kapa çeneni," diye tısladı. "Kız kardeşimi manipüle etmenden bıktım artık. Onu duymuyor musun, Lyla? Ne kadar yalancı olduğunu duymuyor musun? Seni beni onu öldürmekten alıkoymak için bu saçmalıkları söylüyor. Seni umursamıyor. Gerçekten umursamıyor. Asla seni ailesine tercih etmez. Sen onun için bir hiçsin."

"Sen beni seçer miydin?"

Gözleri düşünceli bir şekilde kısıldı. "Tabii ki seçerdim. Seni seviyorum." "O zaman silahı indir ve uzaklaş. Uzaklaş buradan uzaklaş."

Lev kıpırdamadı, sadece bana bakıyordu. Ben sözleri söylemeden önce bile bunu yapmayacağını biliyordum.

Bir adım daha attım. "Yapmayacaksın, değil mi? Çünkü söylediklerine rağmen, intikamını bana tercih edeceksin." Bunu başından beri biliyordum, ama yine de kalbim kırıldı.

"Yeter," diye homurdandı Lev. "Konuşmayı kes. Kes şunu..."

Kardeşimin bakışları yukarı doğru kaydı ve gözleri şokla büyüdü. Her taraftan silahlı insanlar akın akın geliyordu. Ben olduğum yerde kaldım, silahım hala Lev'e doğrultulmuş halde, birbiri ardına bize aceleyle yaklaşan insanları izledim. Bazılarını tanıdım. Lukyan'ın ailesi — Aleksandr, Nikolai, İllayana ve onların

partnerleri Drea ve Arturo. Silahlarını kardeşim üzerine doğrultarak bize doğru koştular.

Panikleyen Lev, Lukyan'ı yakaladı ve arkasına geçti. Kolunu boynuna doladı ve uyarı olarak silahı Lukyan'ın şakağına daha da bastırdı. "Durun! Olduğunuz yerde durun, yoksa onu öldürürüm!"

Hepsi birden hemen durdular, kayarak durdular. Hepsi de öfkeyle yanıp tutuşuyordu. Hiçbir şey yapamazlardı. Lukyan'ı vurmadan önce ona saldırıp silahını almaya çalışmak için çok uzaktaydılar. Autumn dışında ona en yakın olan bendim, ama o Dimitri'ye kalp masajı yapmakla meşguldü, yardım etmek için bir şey yapamazdı.

"Silahlarınızı indirin!" diye emretti Lev.

Herkes Aleksandr'a baktı. O en yaşlısıydı. Liderdi. Hepsi ona danıştırdı. Nedenini anlayabiliyordum. Orada, yavrularını koruyan bir ayı gibi güçlü ve heybetli duruyordu. Ondan ilk kez korkmuştum. Yüzündeki o bakış, o lanet bakış korkunçtu.

"Yap şunu! Lanet olası beynini patlatacağım. Yapacağım," diye uyardı Lev.

"O zaman sen de öleceksin," dedi Aleksandr sertçe. Bu bir uyarı ya da tehdit değildi, kesin bir gerçektir. Lev bunu yaparsa acı verici ve korkunç bir şekilde ölecekti. Bunu engellemenin bir yolu yoktu.

Lev kötücül bir şekilde güldü. "Sanki umurumda mı sanıyorsun? Ben çok uzun zaman önce öldüm. Kaderimi kabullendim." Hafifçe öne eğildi, ama Lukyan'ın arkasında kalarak kafasının çoğunu kalkan olarak kullanacak kadar akıllıydı. "Gözlerinden okunuyor. Ben ateş etmeden beni vurabilecek misin diye merak ediyorsun." Tekrar güldü. "Riski al. Devam et. Bakalım kim daha hızlıymış," diye alay etti.

Lukyan'ı vurmadan Lev'i vurmanın imkânı yoktu. İmkânsızdı.

Aleksandr da bunun farkına varmış olmalıydı, çünkü silahlarını önüne atmadan önce sinirli bir homurtu çıkardı. Diğerleri de tek tek aynı şeyi yaptılar ve sonunda hepsi silahsız bir şekilde orada duruyorlardı.

Lev, Lukyan'ın arkasından çıkarak, yüzünde zafer dolu bir ifadeyle, "Hepiniz çok tahmin edilebilirsin. Şimdi, hepinizi öldürebilirim..." dedi.

"Yapma, Lev. Yapma." Silahımı hiç indirmedim, ona doğrultmuş halde tuttum, ama onun hiç de endişelenmediğini biliyordum. Onu gerçekten vuracağımı düşünmüyordu, bunu yapacağımı söylemiş olmama rağmen. Yüzündeki bilmiş gülümsemeden bu belliydi.

"Üzgünüm, küçük kardeşim. Gerçekten üzgünüm. Bu lanet aileyi öldürdüğüm için değil, bunun için asla üzgün olmayacağım, ama sana vereceği acı için üzgünüm. Seni incitmek istemiyorum."

"O zaman yapma." Onun hemen önüne kadar yaklaştım. "Lütfen bunu yapma. Lütfen onu benden alma." Ağlayarak, tamamen hıçkırıklar içinde kaldım. "Yalvarıyorum sana. *Yalvarıyorum*, Lev. Beni seninle onun arasında seçim yapmaya zorlama. Bana bunu yapma. Onu bırak gitsin. Hepsini bırak gitsin ve buradan uzaklaşsınlar." Asla çok ağlayan biri olmadım, ama o anda ağlamaktan başka bir şey yapamıyordum. Gözlerimden o kadar çok yaş akıyordu ki, istesem bile durduramıyordum. "Lütfen. Benim için. *Lütfen*."

O gülümsedi ve o anda onun fikrini değiştirmeyeceğimi anladım. Ne dersem diyeyim.

"Üzgünüm, küçük kardeşim." Zaman yavaşladı ve onun parmağını tetiğe bastırmaya başladığını acı içinde izledim...

Onun boynunun yan tarafına bıçak sapladım. Silah ateş aldı, ama çok geçti. Ben bıçağı sapladığım anda Lukyan onun elinden kurtulmuştu. Lev, silahımı gözetlemekle o kadar meşguldü ki, arkamda tuttuğum sol elimdeki bıçağı fark edemedi.

Lev boğuldu, kan öksürdü. Bana baktı, sadece şoktan değil, ihanetten de.

İhanet. Tanrım, gözlerindeki ihanet beni mahvetti.

Lev düşmeye başladı. Ben ileri atıldım ve yere çarpmadan onu yakaladım.

"Ateş etmeyin!" diye bağırdı Lukyan.

Ne dediğini görmek için bakmaya bile tenezzül etmedim.

O anda umurumda değildi.

Nefes almakta zorlanan, boynunun yanından kan akan kardeşime baktım ve yıkıldım. "Çok üzgünüm Lev," diye hıçkırarak onu şefkatle kucakladım. "Bunu yapmak istemedim. Ben... ben..."

Sözler boğazımda düğümlendi ve daha da çok ağladım. Anılar, bir film sahnesi gibi zihnimde canlandı. Onunla birlikte güldüğümüz anılar. Dondurma yediğimiz anılar. Yetimhanede geç saatlere kadar uyumadan, battaniyenin altında saklanıp el feneriyle gölge oyunları oynadığımız anılar. Omzunu omzuma çarparak gülümsediği anılar. Bir marketten çikolata çaldıktan sonra kaçmak için sokakta koştuğumuz anılar. Kabus gördüğümde uyanıp çığlık attığımda beni kucaklayıp teselli ettiği anılar.

Hepsi birbiri ardına oynadı ve az önce yaptığım şeyin suçluluğu beni tamamen yuttu.

Burnumu çekerek, yüzümden akan gözyaşlarını elimin tersiyle sildim. "Lütfen" —hıçkırık— "beni affet" diye yalvardım. "Çok üzgünüm. Seni seviyorum. Çok, çok üzgünüm." Elimi bıçağın etrafına dolayarak yaraya baskı uygulamaya çalıştım, ama işe yaramadı. Çok fazla kan vardı.

Lev bana baktı, sert bir nefes aldı, ama daha fazla kan öksürdü. "Ben..." Boğazını temizledi ve bana uzandı. Başımı onun elinin yanağına değene kadar yaklaştırdım ve gözlerimi kapatarak onun dokunuşuna kendimi bıraktım. "Seni... *asla* affetmeyeceğim," diye homurdandı.

Gözlerimi birden açtım.

Bana bakan nefret ve öfke beni felç ediyordu.

"Keşke... babam seni öldürseydi." Eli hızla boğazıma uzandı ve beni boğmaya başladı.

Ben inledim. Kalbimin geriye kalan kısmı binlerce küçük parçaya ayrıldı. Asla onarılması imkansızdı.

Lukyan bir anda oradaydı. Lev'in elini yakaladı ve benden uzaklaştırdı, ama sonunda bunun bir önemi kalmadı. Lev'in gücü neredeyse anında kayboldu ve tüm vücudu yere yığıldı.

Ölmüş.

Lev öldü ve kalan son gücünü beni de öldürmek için kullandı.

Karanlık zihnime sızdı. Ruhuma. Kalbime. Beni pençesine aldığı anda, bir daha asla bırakmayacağını bildiğim, felç edici bir karanlık.

Her zaman yanımda olan tek kişiyi öldürmüştüm. Beni seven tek kişiyi. Beni koruyan. Bana değer veren.

Bunu nasıl yapabildim? Onu nasıl böyle ihanet edebildim? O haklıydı. Onun affını hak etmiyorum.

Karanlığın içine daha da battım. Karanlık beni sardı, boğdu ve ben buna izin verdim. Zihnim, bedenim... Sanki sürükleniyormuşum gibi hissettim. Boğuluyormuşum gibi.

"Lyla?" diye yumuşak ve şefkatli bir ses bana seslendi.

Kardeşimin cesedinden başımı kaldırdım ve Lukyan'ın gözlerine baktım. Beni endişeyle izliyordu. Korku. Endişe.

Üzüntüyle.

Gözlerinde hüznün vardı.

Az önce yaptığım şeyin farkına vardım ve bu beni sarsan bir darbe gibi vurdu.

Buna dayanamadım.

Kalkıp koştum. "Lyla!

Bekle!"

Ben yapmadım. Koşmaya devam ettim.

Onlarca silah bana doğrultulmuştu. Bu beni yavaşlatmadı. Kaçmam gerekiyordu. Yaptığım şeyden kaçmam gerekiyordu. Koşmam ve asla arkama bakmamam gerekiyordu. Günahlarımın beni yakalamasına asla izin vermemeliydim.

"Silahlarınızı indirin! Ateş etmeyin!" Lukyan arkamdan bağırdı.

Solumdaki Aleksandr, Drea ve Nikolai'yi, sağımdaki Illayana ve Arturo'yu geçerek koştum. Beni bırakıp, kaçarken gözleriyle takip ettiler.

"Dur! Bebeğim, dur! Bekle!"

Lukyan'ı görmezden gelerek, mülkün ön tarafındaki arabalardan birine atladım. Anahtarlar hala içindeydi. Motoru çalıştırdım ve vitesine taktım.

Lukyan'ın elleri arabanın kaputuna çarptı. Ağır ağır nefes alıyordu, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyordu. "Bekle. Gitme. Benimle kal. Sorun yok. Her şey yoluna girecek."

Bir yanımda onun sözlerine minnettardı. Beni teselli etmeye çalışmasına. Ama diğer yanımda, suçluluk ve ıstırap dolu yanımda, bunu bir anda bastırdı. "Hayır, sorun yok değil. Ve

asla düzelmeyecek." Ayağımı gaz pedalına bastım ve geriye doğru hızla uzaklaştım.

"HAYIR! Lyla!" Lukyan çığlık attı.

Direksiyonu çevirdim ve karanlığa doğru hızla uzaklaştım.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

LUKYAN VOLKOV

Üç ay sonra

"O nerede?" Ayaklarımın dibinde duran adamın yüzüne bağırarak sordum, boynumun yanlarından damarlar çıkıntı yapıyordu.

Adam geri çekildi, koyu kahverengi gözleri korkuyla kaplandı. "Bilmiyorum! Yemin ederim, bilmiyorum!"

Altı çarpı dokuz boyutundaki fotoğrafı tekrar kaldırdım, böylece onu net bir şekilde görebilsin. "Lyla Voznesensky. O senin müşterin, değil mi? Hayır, cevap verme. Bu retorik bir soruydu, çünkü zaten öyle olduğunu *biliyorum*. Birkaç hafta önce sana geldi ve şimdi nerede olduğunu bilmek istiyorum."

"Sana zaten söyledim! Nerede olduğunu bilmiyorum!"

Onu omzundan bıçakladım. Çığlık attı — Las Vegas şehir merkezindeki karanlık ofisinin odasında yankılanan, kulakları sağır eden bir çığlık. "Sana inanmıyorum," diye bağırdım.

Rodrick Peterson, yeni kimlikler yaratmak için başvurulacak kişilerden biriydi. Son üç aydır Lyla'yı arıyordum, saklanabileceği en ufak bir ipucu bulmak için her köşeyi, her deliği araştırıyordum. Ve şu ana kadar hiçbir şey bulamamıştım. Sanki *buharlaşmış* gibiydi. Havaya karışıp yok olmuştu.

Rusya'daki dedemin malikanesinde yaşanan olaylardan sonra, işler en azından kaotik bir hal almıştı. Babamın yaraları ağırdı. Hayati tehlike vardı. Araziden helikopterle hastaneye kaldırıldı. Aleksandr ve Nikolai, kan banyosunun ardından ortaya çıkan sorunlarla ilgilenmek için geride kalırken, Illayana, Autumn ve ben babamla birlikte gittik. Saatler süren ameliyat ve sayısız kan nakli sonrasında, doktorlar onu ölümün eşiğinden döndürmeyi başardılar.

Bu bir şoktu. Silahın ateşlendiğini bizzat görmek, kendi gözlerimle ne kadar kan kaybettiğini görmek... Onun hayatta kalamayacağı gerçeğini kabullenmişim. Ölürse beni bekleyen kaçınılmaz acı ve ıstıraba kendimi hazırlamak için elimden geleni yapmışım.

Çoğu insan göğsüne böyle bir kurşun isabet etse hayatta kalamazdı.

Ama babam sıradan *biri* değildi.

O, tanıdığım en sert, en kötü, en dirençli adamdı.

Eğer birisi Azrail'e siktirip gitmesini söyleyecek olsaydı, o da babam olurdu.

Biz onunla hastanedeyken, Aleksandr ve Nikolai Sergei'nin evinde işleri hallediyorlardı. Meğer arka bahçede tam anlamıyla bir çatışma yaşayamazmışsın, bir şekilde dikkat çekiyormuşsun.

Kolluk kuvvetlerinin ilgisini.

Şansımıza, Sergei yerel polis departmanını elinde tutuyordu; Rusya'nın en güçlü ve en etkili adamlarından biriyseniz bunu yapmak kolaydır. İşler biraz zorlu olabilirdi, ama dedem her zaman yetkilileri istediği yerde tutmakta çok başarılıydı.

Polisler geldi. Bu kaçınılmazdı. Ama Aleksandr'ın birkaç sözü ve biraz para karşılığında, polisler geri döndüler ve karışıklığı çabucak temizlemeleri konusunda bir uyarıda bulunarak yoluna devam ettiler.

O andan itibaren işler hızla ilerledi ve sonraki günler ve haftalar bir anda geçti. Aleksandr, babam iyileşirken işleri halletmek için iki ay Rusya'da kaldı ve Drea,

Illayana, Arturo, Nikolai ve Tatiana ise işleri yolunda tutmak için eve döndüler. Babam iyileşince, o, Autumn ve Aleksandr Vegas'a geri döndüler.

Sergei için cenaze töreni yapılmadı. İnsanların onu ne kadar özleyeceklerini ve ne kadar harika bir hayat yaşadığını anlattıkları bir uyanma töreni de yapılmadı.

O piç kurusu bunu hak etmiyordu.

Onun ölümüyle *Pakhan* unvanı babama geçti ve onun ilk işi Rusya'daki örgütün kontrolünü sağlamlaştırmak oldu. Bu çok da zor olmadı. *Herkes* olanları duymuştu. Sergei'nin güvenilmez gördüğü herkesi öldürmek için yaptığı son çaresiz girişimini, tüm zorluklara rağmen nasıl engellediğimizi. Bratva'daki aileler hiç itiraz etmeden hemen babamın arkasında saf tuttu.

Peki ya ben?

Uyanık olduğum her anı Lyla'yı aramakla geçirdim. Sergei'nin ölümüyle, ailemin üzerinde asılı duran tehdit de onunla birlikte ortadan kalktı.

Bulunmak istemiyordu. Bu çok açıktı. Nedenini anlayabiliyordum ve ona sempati duyuyordum. Acı çekiyordu. Beni kurtarmak için, sevdiği ve değer verdiği kendi kardeşini öldürmek zorundaydı. Bu, içinde bulunması haksız bir durumdu. Verilmesi imkansız bir karardı.

Yine de bunu yaptı. Benim için.

Beni *kurtarmak* için.

Onunla konuşmam gerekiyordu. İyi olduğundan emin olmam gerekiyordu. Sadece onun yanında olmak istedim. Onu teselli etmek. Ona yardım etmek.

Neden izin vermediğini anlamıyordum.

"Tamam! Tamam!" Rodrick inledi. "Ne bilmek istiyorsan söyleyeceğim! Lütfen, bana zarar vermeyi bırak!"

Bıçağı bıraktım, bıçak omzuna sıkıca saplanmış halde kaldı ve iki kolumu da dizlerimin üzerine sarkıttım. "Lyla Voznesensky," diye tekrarladım, resmi işaret ederek.

Kuru dudaklarını yaladı, panik dolu gözleri her yere bakınıyordu. "Evet. Evet. Onu hatırlıyorum. Birkaç hafta önce bana gelip yeni bir kimlik istedi. Yeni bir isim. Yeni bir sosyal güvenlik numarası. Her şeyi."

"Ve ona verdin mi?"

"Tabii ki verdim! Onun Bratva'nın dūřmanı olduđunu bilmiyordum. Yemin ederim. Aksi takdirde ona yardım etmezdim."

Bařımı eđdim. "Dūřman olduđunu kim sōyledi?"

Gōzlerini kırttı. "şey, ben... uh, ōyle varsaydım... yoksa neden onu arıyor olasınız ki?"

"Çūnkū o benim karım," dedim tam bir inançla. "Nereye gittiđini sōyle."

"Size gerçeği sōylüyorum, efendim. Bana planlarını veya nereye gittiğini sōylemedi. Benden tek istediği yeni bir kimlikti ve ben de ona verdim. Hepsi bu. Yemin ederim."

Ona řūpheyle baktım. Mantıklı olarak, muhtemelen doğruyu sōylüyordu. Lyla'nın ona gūvenip planlarını anlatması mantıklı değildi. "Tamam. Sana inanıyorum."

Būyūk bir rahatlama ile içini çekti.

"Yeni kimliğinin adı ne?"

Rahatlaması bir anda yok oldu. Sonraki sōzleri korku ve tereddūtle çıktı. "Sōyleyemem."

Tabii ki sōyleyemezdi. Mūřteri gizliliđi onun iřinde çok ōnemliydi.

Umurumda bile değildi.

"Bak, Rodrick, seni seviyorum."

"Ōyle mi?" diye sordu, kaşlarını çatarak.

"Evet. Sen çok sevimli bir adama benziyorsun. Gerçekten." Kalçamdaki kılıftan başka bir bıçak çıkardım ve onu aramızdaki havada salladım. Donakaldı, tūm vūcudu kaskatı kesildi. "Ama kızımı bulmam gerek. O, benim onu terk ettiđimi dūřūnūyor. Beni kurtarmak için kardeřini ōldūrdū ve benim onu umursamadıđımı dūřūnūyor. Buna izin veremem. Onun bōyle korkunç bir řey dūřūnmesine izin veremem. Telafi etmem lazım. Ve sen lanet olasıca yoluma çıkıyorsun..."

"Hayır, hayır, hayır," diye hemen başını sallayarak başladı. "Anlamıyorsun..."

"Anlıyorum. İnsanlar yeni kimliklerin isimlerini ifşa ettiğini ōđrenirse, bu senin işinin sonu olur. Sonuçta, insanlar yeni kimliklerini kullanmak için sana geliyorlar

kimlikleri kullanmak için geliyorlar. Kimlikleri ifşa etmeye başlarsan, bu amaç boşa gider."

"Evet. Aynen öyle."

"Sorun şu ki, Rodrick, umurumda bile değil." Diğer omzunu da bıçakladım. Acı ve ıstırap dolu çığlığı, ilk çığlığıyla aynıydı. "Onu bulmamı hiçbir şey engelleyemez. *Kimse* yoluma çıkamaz. İstedğim bilgiyi elde etmek için gerekirse vücudunun her santimini keseceğim." Onun vücudundan çıkan iki bıçağa kaşlarımı çattım. "Biliyor musun, bu biraz asimetrik. Sağ taraf sol tarafa göre biraz daha yukarıda. Bunu düzelteyim." Sağ omzundaki bıçağı çekip birkaç santim aşağıya sapladım.

"Ahhh!"

Başımı salladım. "Daha iyi. Üzgünüm, bu beni gerçekten rahatsız edecekti. Neyse, nerede kalmıştım? Ah, evet. Seni tehdit ediyordum." Arkama uzandım ve başka bir bıçak çıkardım. Her zaman üzerimde neredeyse sonsuz bir miktarda bıçak taşırdım çünkü bence silahlar asla fazla olamazdı. "Bacağından başlayacağım." Bıçağın ucunu onun kaval kemiğine vurdum. "Derini, acı verici bir şekilde santim santim soyacağım ve hala konuşmazsan, diğer bacağına geçeceğim. Sonra kollarına. Sırtına. Karnına. Ve sonra yüzüne. Seni bu süre boyunca hayatta tutmak zor olacak. İnsan vücudu ancak belirli bir miktar acıya dayanabilir, bu yüzden arada mola vermek zorunda kalırsak, öyle olsun. Ama sonuçta tüm vücudun parçalanacak. İnan bana, bu senin yaşamak istemeyeceğin bir şey."

Rodrick o kadar solgunlaştı ki, ilk kesimi yapmadan önce bayılacağından korktum.

"Ne diyorsun, Rodrick?" Bıçağı tekrar bacağına vurdum. "Konuşmaya başlayacak mısın, yoksa kesmeye başlayayım mı..."

"Melissa Anderson," diye patladı aniden.

Gülümsedim ve yanağını iki kez okşadım. "Aferin sana."

* * *

Ön kapıdan içeri girdiğim anda ağlayan bir bebeğin sesi kulaklarıma çarptı. Bir an için antrede kaldım, derin ve sakinleştirici bir nefes alarak bir başka başarısızlıkta hissettiğim öfke ve hayal kırıklığını gömdüm. Bir başka hayal kırıklığı. Hâlâ Lyla'yı kucağıma alamamış olmam. Öfkeyi bebeklerin yanına yaklaştırmamak için onu olabildiğince derine gömdüm.

Salonda Drea, bebek Ivana'yı sakinleştirmeye çalışıyor ama başaramıyordu. Nikolai ise koltukta oturmuş, bebek Aleksei'yi emziriyor ve ağzına biberon tutuyordu.

İkizler, Rusya'daki zorlu günlerin yaklaşık bir ay sonra doğdular. Birkaç hafta erken doğdukları için Tatiana çok korkmuştu. Onları mümkün olduğunca uzun süre karnında tutmak istiyordu, ama bebekler dünyaya gelmeye hazır olduklarına karar vermişler ve Noel'den birkaç gün sonra dünyaya gelmişlerdi. Herkesin rahatlamasına neden olacak şekilde, ikisi de mutlu ve sağlıklı doğmuşlardı.

Aleksei, 4,3 kilo ağırlığında, koyu renk saçları ve sevimli, tombul yanaklarıyla dünyaya geldi. Ivana'nın, Tatiana'nın babası Ivan'ın adını aldığını öğrendim. Yaklaşık 3,6 kilo ağırlığındaydı. Annesi gibi daha açık renk saçları vardı ve kucağına kimin alacağı konusunda çok seçiciydi.

Drea maalesef bu kişilerden biri değildi; bunun en iyi örneği, kollarında çığlık atan yeni doğmuş bebektir.

Yüzüme sahte bir gülümseme yapıştırdım — son üç aydır sürekli kullandığım yüz ifadesi — ve oturma odasına girdim. "Hey, hey, hey, ne oluyor? Yeğenime ne yapıyorsun?" diye sordum ve onu Drea'dan aldım.

Ağlama hemen kesildi.

Drea'nın ağzı açık kaldı. "Neden?" diye yumuşak bir sesle sızlandı, öfkeyle neredeyse ayağını yere vurarak. "Yirmi dakikadır onu sakinleştirmeye çalışıyorum, sen geliyorsun ve o hemen susuyor mu? Bu adil değil!"

Ivana'ya gülümsedim, kalbim sevgi ve ışıkla doluydu, küçük elini sarması için ona küçük parmağımı uzattım. *Bu* gülümseme sahte değildi. Sahte olmayan tek gülümseme buydu. "Ne diyebilirim ki? Bebekler beni sever," dedim, kucağında bir bebek varken yapmadan duramayacağın o kolay sallanma ritmine kapıldım.

"Tekrar söylüyorum, bu haksızlık. Onlar doğmadan önce hiç bebek görmemiştin ki."

"Sana favori olacağımı söylemiştim."

Bana suçlayıcı bir şekilde parmağını doğrulttu. "Bekle de gör. O unvanı alacağım." Sonra Ivana'ya sevgiyle gülümsedi. "Hoşça kal prenses. İyi uykular," diye fısıldadı ve bereyle örtülü başının üstünü yumuşak, yatıştırıcı bir okşama ile ovuşturdu. Bakışları bana çevrildi ve iki parmağını gözlerine doğrulttu, sonra bana dönerek "*Seni izliyorum, başla lanet olası*" türünde bir jest yaptı, Nikolai ve Aleksei'ye hızlıca veda edip dışarı çıktı.

Yumuşak bir kahkaha attım. "O biraz huysuz, değil mi?"

"Birazcık." Nikolai gülererek boş şişeyi yan masaya koydu. Aleksei'yi omzuna aldı ve sırtını nazikçe okşamaya başladı.

Babalık rolünü hiç zorlanmadan üstlenmişti, sanki ebeveyn olmak için doğmuş gibiydi. Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Çocuklarına baktığında yüzünde beliren saf sevgi ve hayranlık, içimi ısıtan bir manzaraydı.

Dürüst olmak gerekirse, bu beni de kendi küçük yaramazımı istemeye itti. "Ona fazla yüklenme. Ivana'yı sakinleştirmek için her şeyi denedi, sen sen gelince hemen uykuya daldı."

Aşağı baktım ve evet, küçük olan derin uykudaydı. Gülümsayarak, "En sevilen çocuk olmamın suçum yok," dedim.

"Hayır, ama sen seviyorsun," Nikolai alaycı bir şekilde güldü.

Geniş bir gülümsemeyle dişlerimi gösterdim. "Evet, biraz seviyorum." Yanına, kanepeye oturdum ve rahat bir pozisyon aldım. "Hanımefendi nerede?"

"Çok ihtiyaç duyduğu dinlenmeyi alıyor. Bütün gece uyanık kaldı, ikizlere emzirdi."

Aleksei geçirdi, Nikolai'nin omzuna asılı olan beze tükürdü ve sonra ağlamaya başladı. "Şşş, şşş, şşş, sorun yok, sorun yok," diye onu sakinleştirerek sırtını okşadı. "Nasıl gitti? Onu buldun mu?"

"Hayır." Hayal kırıklığı ve öfke içimi kaplarken içimden bir iç çekerek, kendimi sakinleştirdim. Kendime, onun yanında kendimi kaybetmeyeceğime dair söz verdim.

bebekler. "Haftalardır oraya gitmemişti. Ama onun yeni kimliği hakkında bilgi almayı başardım, bu da bir artı."

Adam başını salladı ve sandalyesinde ileri geri sallanmaya başladı. "Bana ayrıntıları gönder. Programlarıma girip gözümü dört açacağım."

Başımı eğdim. "Teşekkür ederim."

Kardeşlerim, Lyla'yı bulma çabamda bana her türlü desteği verdiler. Hepsi, beni ve babamı kurtarmak için kendi kardeşini öldürdüğünü görmüşlerdi. Bu, onun kimliğini öğrendikten sonra hissetmiş olabilecekleri olumsuz duyguları ortadan kaldırdı. Babamın tahmin ettiği gibi, Aleksandr ve Nikolai durumu anladılar. Lyla'yı babasının yaptıklarından sorumlu tutmadılar. Hatta Lev'in neden intikam almak istediğini bile anlayabildiler.

Onun yerinde olsak hepimiz aynı şeyi yapardık.

İllayana mı? Şey... onun ikna olması biraz daha uzun sürdü. Annem öldürüldüğünde çok küçüktü ve Lyla'nın bununla hiçbir ilgisi olmadığını biliyordu, ama ayrımı yapmak onun için zordu. Geçmişi unutması zordu. İllayana sonunda diğer kardeşlerim gibi aramama yardım etmeyi kabul etti, ama bunu isteksizce yaptığını belirtti.

Sanırım benim esaretim sırasında Lyla ile yaptığı telefon görüşmesi, tüm durumla ilgili ruh halini etkilemişti, ama bunu kabul etmeyi reddediyordu.

Geriye yaslanarak Ivana'yı göğsüme yatırıp odaya baktım, zihnim karmakarışık. "Neden benden kaçtığını bilmiyorum," diye itiraf ettim, düşüncelerim çılgınca koşuşturuyordu.

Nikolai dudaklarını büzdü. "Acı çekiyor Lukyan. Kardeşini kaybetti. Ona çok yakın olan birini. Ve bize anlattıklarına göre, onun için orada olan tek kişi oydu. Onun ölümünü kabullenmesi zor olacak, onu öldürenin kendisi olduğu gerçeğini kabullenmesi ise daha da zor. Onu kurtarmak için bizden birini öldürmek zorunda kalsan nasıl hissederdin, bir düşün. Çok acı çekerdin."

O haklıydı. Elbette bunu biliyordum. Hatta birçok kez kendime de aynı şeyi söylemiştim. Ama bununla başa çıkmama yardımcı olmadı.

Derin bir nefes aldım. "Sadece onun yanında olmak istiyorum."

"Olacaksın da," dedi ikna edici bir şekilde. "Sadece pes etme. Onu bul ve ne olursa olsun yanında olacağını söyle. Tek ihtiyacı olan bu."

Yanımda duran ikizlerin yumuşak oyuncaklarından birini ona fırlattım. "Ne zaman bu kadar bilge oldun?"

O, oyuncağı kolayca yakaladı ve yana attı. "Ben hep bilgeydim. Sen sadece daha önce dikkat etmemiştin."

Ben homurdandım. "Ha ha ha." Bir an sessiz kaldım, sonra tekrar konuşmaya başladım. "Söylemeliyim ki, bu konuda hepinizin bana bu kadar destek olması beni hala şaşırtıyor. Onu istediğim için deli olduğumu söyleyeceğinize yemin edebilirim."

Bana üzgün bir bakış attı. "Böyle düşündüğün için üzgünüm. Tek istediğimiz senin mutlu olman, Lukyan, ve onun seni mutlu ettiğini görmek için dahi olmaya gerek yok. Daha önce hiç kimseyi bu kadar önemseydiğini görmemişim. Onun mutluluğuna ve iyiliğine bu kadar odaklandığını. Dürüst olmak gerekirse, kaçırıldığını duyduğumuzda, ona tamamen aşık olarak geri döneceğini biliyorduk."

"Öyle mi?" Kaşlarımı çattım. "Nasıl?"

"O, senin her zaman istediğin her şey. Güzel. Akıllı. Kendine güvenen. Cesur. Seninle aynı kişiliğe sahip. Her zaman senin tam tersi birine ihtiyacın olduğunu düşünmüştüm. Senin çılgınlığını sakinleştirecek birine. Ama bu benim aptalca bir düşünceydi. Sana uygun birine ihtiyacın var. Sana meydan okuyan birine. Seninle ayak uydurabilecek birine. Senden daha çılgın biri, ve o kesinlikle öyle. Sadece tamamen deli birisi düşmanlarla dolu bir odaya girip seni kandırarak onunla evlenebilir."

O anı ve ardından gelen her şeyi düşünerek gülümsedim. "Evet. Çok çılgınca bir şeydi." Kıkırdadım. Bakışlarım sol parmağımdaki yüzüğe kaydı. Onu çıkarmamıştım. Seçme şansım olsaydı asla çıkarmazdım ve umarım o da yüzüğünü hala takıyordur.

Nikolai ayak seslerini duyunca arkamdan baktı. Yüzünün lanet olası bir Noel ağacı gibi parladığına bakılırsa, merdivenlerden kim iniyor diye arkama dönmeme gerek yoktu. Yüzünde o kadar hayranlık dolu bir ifade yaratabilecek tek bir kişi vardı.

"Merak etme," dedi hızlıca. "Kimliğini ailenin geri kalanına göndereceğim ve hepsini onu aramaya göndereceğim. Onu bulacağız."

Bunu gerçekten, gerçekten umuyordum.

Tatiana, omuzlarından aşağıya uzanan sarı saçlarıyla salona girdi. Beline bağlanmış siyah ipek bir bornoz giymişti ve ayaklarında kabarık pembe terlikler vardı.

Nikolai gülümsedi, gözlerinde sevgi ve ışık vardı. "Merhaba anne," diye sevgiyle fısıldadı. "İyi dinlendin mi?"

"Harika." diye inledi, kollarını başının üzerine uzatarak. "Nasıl gitti?"

"Güzel. Aleksei bütün şeyi bitirdi ve uykuya daldı.

Ivana'nın sakinleşmesi biraz daha uzun sürdü."

"Ama merak etme, Lukyan amca yardıma koştu." Göz kırptım. "O da uykuya daldı. Hey, T."

"Selam Lukyan." Gülümsedi. "Onu buldun mu?"

Kafamın içindeki öfke tekrar kabarmaya başladı. Kucağımda minik bir bebek tutuyor olmam öfkemin bir kısmını hafifletmeye yardımcı oldu, ama yine de beynimde inatçı bir baskı gibi duruyordu. "Umarım bu durum yakında değişir. Al bakalım." Kalkıp Ivana'yı Ivana'ya verdim, sonra durup uyuyan bebeği telefonumu çıkarabilmek için biraz çevirdim. "Aslında, bizim fotoğrafımızı çekebilir misin?"

Tatiana gülümsedi ve cihazı aldı. "Tabii." Telefonu kaldırdı ve birkaç fotoğraf çekti. "Bunları internete yüklemeyeceksin, değil mi?" "Hayır. Kuralını biliyorum.

Bebeklerin fotoğrafları sosyal medyada paylaşılmayacak." medya." Nik ve Tati bu kural konusunda çok katıydılar. Bratva'nın birçok düşmanı vardı. Herhangi bir risk almak istemiyorlardı. Aile dışından kimse onun doğum yaptığını, hatta ikizleri olduğunu bile bilmiyordu. İkizlerin güvenliği için hepimiz bu konuyu çok gizli tutuyorduk.

"Teşekkürler." Telefonu bana geri verdi.

Fotoğraflara bakarak gülümsedim. "Bunlar mükemmel. Teşekkürler." Ivana'yı annesine verdim. Kızım, annesinin göğsüne sıkıca sarılarak uyumaya devam etti. "Aleksandr nerede?"

"Az önce babamla birlikte ofisinde gördüm," dedi Tatiana, gözleri kucağındaki güzel kızına sabitlenmiş halde.

"Hoşça kalın. Sonra görüşürüz."

İkisi de bana bir daha bakmadı, ikisi de uyuyan çocuklarına odaklanmıştı. Onları suçlayamazdım bile. Çocuklar çok sevimliydi.

Aleksandr'ın ofisine doğru yukarı çıkarken, Illayana'ya Ivana ile çekilmiş fotoğrafımızı gönderdim.

Ben: Ek 1 fotoğraf.

:Söylemiştim. En sevdiğim.

Illayana Butt Face:

Fırsatın varken tadını çıkar. O yerin peşindeyim.

HA HA. Hayal kurmaya devam et. Eğer o çocuklara en sevilen kişi olmak için rüşvet vermem gerekirse, bunu kesinlikle yaparım.

OTUZ ALTI.

LUKYAN VOLKOV

"Tık tık, knock, knock," dedi dedim, kapıyı parmaklarımı Aleksandr'ın Aleksandr'ın ofis kapısını tıklattım. Cevap beklemeden kapıyı açtım.

Aleksandr masasının arkasında oturuyordu, her zamanki gibi somurtkan ve stoik bir ifadeyle. Babam onun karşısındaki iki sandalyeden birinde oturuyordu, biraz yıpranmış görünüyordu. Anlaşılabilir bir durumdu, çünkü hala ölümden dönmüş gibi iyileşiyordu. Biraz solgundu ve nefes almaya çalışıyormuş gibi görünüyordu.

"Uh-oh," diye şarkı söyleyerek içeri girdim ve onun yanındaki boş koltuğa oturdum. "Autumn yataktan kalktığını biliyor mu? Günde sadece bir saat aktivite yapmana izin verildiğini sanıyordum?"

Bana sert bir bakış attı. "Ben yetişkin bir adamım. Yataktan kalkmak istersem, o lanet yataktan kalkarım."

"Oh, gerçekten mi?" Telefonuma uzanıyormuş gibi yaptım. "Bunu Autumn'a söylemeli miyiz?"

"Hayır!" Babam öne doğru atıldı ve hemen göğsünü tutarak yüzünü buruşturdu. "Tamam, peki! Benim yataktan kalktığımı bilmiyor, tamam mı? O market alışverişine gitti, ben de gizlice dışarı çıktım. Mutlu musun?"

Gülümsedim. "Evet." Bazen onunla dalga geçmeyi seviyordum. Çok eğlenceliydi.

Autumn, babamın iyileşmesi konusunda son derece dikkatliydi. Acil bir durum olması ihtimaline karşı, yirmi dört saat boyunca bir doktoru hazırda bekletiyordu. sesli kayıtları doktorun

ona ne kadar ilaç verileceği ve ne zaman verileceği konusunda talimatlar verdi ve babamı çok sıkı bir egzersiz programına soktu. Günde sadece bir saat fiziksel aktivite. Bir dakika fazla ya da az değil.

Ayak bileğimi dizimin üzerine koydum. "Neden bahsediyoruz?"

"Mikhail için son ayrıntıları hallediyoruz," dedi Aleksandr, önündeki dizüstü bilgisayarda parmaklarını hızla hareket ettirerek.

"Ah. Tamam. Hala gitmeyi kabul etmesine şaşıyorum."

"Tabii ki gitmeyi kabul eder." Babam sandalyesine yaslanarak rahat bir nefes aldı. Belki de Autumn'a mesaj atmalıyım. Yaşlı piçin yine abarttığı belliydi. Adam yerinde duramıyordu. "Bu ona yepyeni bir pazar açar."

"Evet, evet, biliyorum. Ama bu onun için de bir sürü iş yaratıyor. Senin irtibat görevlin olarak, Rusya'daki tüm Bratva işlerini senin için denetleyecek, değil mi?" Sergei gittiğine göre, öngörülebilir gelecekte Rusya'daki işleri denetleyecek birine ihtiyacımız vardı. Baba en bariz seçim olurdu, ama o Vegas'ta kalmayı tercih etmişti. Çocuklarından ve şimdi de torunlarından uzak kalmak istemiyordu. Hepimizin gördüğü gibi, hayat çok kısaydı. Babam, bu dünyada kalan zamanını kendisi için en önemli olan insanlarla geçirmek istiyordu. Rusya'ya gidip *Pakhan* olmak, bunu ondan alacaktı. O bunu istemiyordu.

Aleksandr burada *Pakhan*'dı. O gidemezdi. Nikolai ve Tati, Vegas'ta bir hayat kurmuşlardı. Tati'nin babası ve okulu vardı, Nikolai ise Aleksandr'ın ikinci adamıydı, bu yüzden onlar da gidemezdi. İlayana ise elbette La Cosa Nostra'nın kraliesiydi. Peki ya ben?

Ben sadece bunu yapmak istemiyordum. Bu kadar basit.

Elbette yapabilirdim. Eğer mecbur kalsaydım, bunu başarabileceğimi biliyordum. Sadece istemiyordum. Tüm ailem buradaydı. şu anda biraz meşgul olduğumu, hayatımın aşkını aradığımı da eklemeliyim.

O sırada babamın en eski arkadaşlarından biri olan Mikhail, bir süreliğine Rusya'daki işleri halletmeyi teklif etti. Muhtemelen babamın bu işi yapması için güvendiği tek kişi oydu.

"Evet." Babam başını sallayarak soruma cevap verdi. "O sorumlu olacak ve uygun gördüğü şekilde hareket etme yetkisi verilecek. Her üç ayda bir, iş gelirleri ve stok seviyeleri hakkında bana rapor verecek."

"Bu onu oldukça meşgul edecek. Şu anda durum sakın, ama eninde sonunda her zaman tekrar hareketlenir."

"Doğru." Aleksandr dirseğini masaya koydu ve düşünceli bir şekilde çenesine dokundu. "Ama Mikhail bunu halledebilir. Yapabileceğinden emin olmasaydı teklif etmezdi."

Hmm. Belki. İnsanlar, kendilerini neye bulaştırdıklarını tam olarak anlamadan sürekli bir şeylere evet diyorlardı.

Hatırlayabildiğim kadarıyla, Mikhail sadece kendisi ve işi için endişelenmek zorundaydı. O havalı bir adamdı. Onu severdim. O bizim atanmış amcamız gibiydi, çünkü gerçek amcamız tam bir pislikti. Mikhail, tefecilik yaparak kendi işini yürütüyordu. İnsanlara para ödünç verirdi — aşırı, müstehcen miktarlarda para — ve geri ödemeleri için bolca zaman tanırdı. Bazıları öderdi, bazıları ödemedi. Geri ödemedikleri takdirde, borçlarını başka şekillerde ödemek zorunda kalırlardı. Adildi ve diğer birçok insan gibi kendisi için çalışanları istismar etmezdi, ama gerektiğinde çok acımasız da olabilirdi.

"Bu işten hiçbir şey kazanmayacak değil ya. Öyle olsaydı teklif bile etmezdi herhalde." Babam güldü. "Hem yeni hem de eski müşterilerimizle yakın çalışacak. Bu süreçte kendi işini kurma potansiyeli çok yüksek."

"Öyle," diye onayladı Aleksandr. "Nikolai hesapladı. O pislik yıl sonuna kadar bizden daha fazla kazanacak gibi görünüyor."

Mart ayına yeni girmiştik, bu da bir şey ifade ediyordu. "Sanırım tamamen özverili değil." Güldüm. "Ne zaman ayrılıyor?"

"Çoktan gitti." Babam masadaki su bardağına uzandı ve zorlandı. Gözlerimi devirdim, ayağa kalkıp bardağı alıp ona uzattım. "Tek kelime etme," diye uyardı, bardağı alıp anında rahatladı.

Teslim olarak ellerimi kaldırdım ve sandalyeme geri döndüm.

Günlerdir ilk kez su içen bir adam gibi bir yudumda içti ve sonra derin bir nefes verdi. "Birkaç saat önce ayrıldı. Rurik ile görüştüm. O, devralmadan önce Sergei'nin saflarında benim bağlantımdı.

O, Mikhail kendi başına işleri halledene kadar ona işlerin nasıl yürüdüğünü gösterecek."

"Rurik'e güvenebileceğinden emin misin?"

Babam başını salladı ve bardağını bana uzattı. Onu aldım ve masanın üzerine koydum. "O sadıktır. Sergei hayattayken bile bana sadıktı."

Sormaktan zarar gelmezdi.

Kapının çarpmasıyla babam irkildi.

"Dimitri-lanet-Volkov, o yataktan çıkmamış olsan iyi olur!" Autumn'un sesi evin her yerinde yankılandı.

"Oh, lanet olsun," diye mırıldandı babam. Ellerini havada hızla ileri geri salladı.

"Bana yardım et. Bana yardım et."

"Uh-uh. Hayır. Olmaz," dedim, başımı sallayarak. "O kadının kötü tarafına geçmeyeceğim. Üç yıl önce Kaliforniya'da o MC çetesine yaptıklarını duydum. Kızgın olduğu için on altı kişiyi tek başına katletti." Başımı sallamaya devam ettim. "Onun yoluna çıkmayacağım. Üzgünüm, Pops. Kendi başınasın."

Aleksandr şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı, şüphesiz Pops'un yorumuna şaşırmış olmalıydı, sonra hafifçe güldü.

Babam bana sert bir bakış attı.

"Ne?" diye masumca sordum. "Bir haklılığım var. Haklı olduğumu biliyorsun. Zander, ona haklı olduğumu söyle."

"Haklı," diye hemen kabul etti ağabeyim. "*Ben* bile ona karşı gelmem."

"Korkaklar. Hepiniz korkaksınız," diye tısladı babam.

Ardından yüksek, gürültülü ayak sesleri duyuldu ve Autumn, bir cehennem gibi Aleksandr'ın ofisine daldı, gözleri bir keskin nişancı dürbünü gibi babama odaklandı. "Biliyordum!" diye bağırdı, ilerleyerek. "Yatakta kalmayacağını biliyordum. Dimitri! Doktor çok net konuştu! Yorucu aktivite yok ve sen bugün için sana ayrılan süreyi çoktan doldurdun!"

Babam gülümsedi. "Merhaba, bebeğim." Sesi yumuşak ve tatlıydı — geçmişte onunla asla ilişkilendiremeyeceğim iki şey.

Autumn gözlerini kısarak, "Bana 'bebeğim' deme. Söz vermiştin." dedi.

"Teknik olarak, o sözü tutmadım," diye aceleyle cevap verdi, parmağını havaya kaldırarak. "Oturuyorum. Hala dinleniyorum."

"Oh, gerçekten mi?" Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Masadaki bardağı al."

Babamın gözleri bana, sonra tekrar Autumn'a kaydı. Babam öne uzanırken, hareketin ona verdiği acıyı bastırmaya çalışırken yüzü seğirirken, gülmek için tüm gücümü kullanmam gerekti. Boğazının derinliklerinden acı dolu bir inilti yükseldi. Acıya rağmen hala uzanmaya çalışıyordu, hepimizin bildiği gerçeği kabul etmeyi reddediyordu: yataktan kalkmamalıydı.

İnatçı yaşlı boğa.

"Tamam, yeter," dedi Autumn, elini havada sallayarak. Babamın parmak uçları cama değdiği anda yanına gidip elini itti. "Yataktan kalkacak kadar iyi değilsin ve bunu biliyorsun." Bakışları Aleksandr ve bana çevrildi. "Ve *siz* *ikiniz* de ona yardım etmemelisiniz. İşinizi halletmeniz gerekiyorsa, yatağının başucunda yapın. Sen" —babamı işaret etti—"kalk."

Babam tartışmaya bile kalkışmadı. "Evet, canım." Bu sefer kıkırdamayı engelleyemedim.

Autumn elini tuttu ve ayağa kalkmasına yardım etti. Adam yine inledi, ona yaslandı ve vücut ağırlığının yarısından fazlasını ona yükledi. Aleksandr ve ben hemen yardım etmek için ayağa kalktık, ama o bizi eliyle uzaklaştırdı.

"Sorun yok. Ben hallederim."

Parmaklarımla oynayarak gülümsedim. "Hoşça kal, baba. Dinlenmenin tadını çıkar." Sadece gözlerini kısarak baktı.

Evet. Bunun bedelini daha sonra ödeyecektim.

Aleksandr vedalaştı ve arkalarından kapıyı kapatmak için harekete geçti. Arkasını kapıya dayadı ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Devam et."

Görünüşümü bir kenara bırakıp öfkemin beni ele geçirmesine izin verdim. "LANET OLSUN!" diye bağırdım, sandalyelerden birini kapıp duvara fırlattım. "Neden onu bulamıyorum lan?! NEDEN?!" Diğer sandalyeyi tekmeledim

sandalyeyi tekmeledim. "NEDEN?!" Sandalyeyi kaldırıp yere çarptım. "NEDEN, NEDEN, NEDEN?!"

Sandalye kırıldı, kuvvetin etkisiyle parçalara ayrıldı. Henüz bitmemiştim. Eve geldiğim andan itibaren öfkemi bastırıyordum çünkü ikizlerin yanında kendimi kaybetmeyeceğime söz vermiştim ve artık her şeyi dışarı çıkarma zamanı gelmişti.

"Anlamıyorum! Nasıl hala onu bulamadık?! *Herkesi* bulabiliriz! Herkesi! Neden onu bulamıyoruz?! NEDEN!" Tekmeledim. Yumrukladım. Kanlı bir cinayet gibi bağırdım, tüm duygularımı dışarı çıkardım. Aleksandr ise tüm bu süre boyunca orada durdu, kıpırdamadan. Sadece izledi.

O noktada ne yapacağını biliyordu. Sonuçta bu ilk sefer değildi. İkinci de değildi. Üçüncü de değildi. Her seferinde eve eli boş döndüğümde, her seferinde Lyla'yı bulamadığımda, kendimi kaybediyordum ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

İlk seferinde, alt kattaki oturma odasını tamamen mahvettikten sonra, Aleksandr bana ona geleceğime söz verdirdi. Nerede olursa olsun, ne yaparsa yapsın, onu bulacağıma söz verdirdi, böylece bana yardım edebilsin diye. Beni geri çekebilsin diye. Ama bunu yapmak gittikçe zorlaşıyordu.

"O BENİM!" İçecek arabasından dolu bir votka şişesi aldım ve duvara fırlattım. Sonra bir tane daha. Sonra bir tane daha. Camlar odanın her yerine saçıldı. "BENİM! BENİM! BENİM! O bana ait! BANA! LYLAAAAA!"

Bu durumun ne kadar sürdüğünü bilmiyordum. Uzun bir süre olmalıydı çünkü sakinleştiğimde nefesim tamamen kesilmişti ve Aleksandr'ın ofisi tamamen tahrip olmuştu.

Duvara yaslandım ve tamamen bitkin bir halde yere yığıldım.

Aleksandr yanıma gelip oturdu. "Daha iyi misin?" "Hayır," diye nefes verdim.

"Hiç de bile."

Tamamen anladığını belirtircesine başını salladı ve beni teselli etmek için elini omzuma koydu. "Bir şey buldun mu?"

İç geçirdim. "Onun saklanabileceği yeni bir kimlik hakkında bilgi edindim. Nik onu aramaya başlayacak. Umarım bir şeyler çıkar."

"Sesin pek iyimser gelmiyor."

Çünkü öyleydim. Aylardır hiçbir ipucu bulamamış olmam zihnimi meşgul ediyordu. Büyük umutlarım yoktu, ama bu pes edeceğim anlamına gelmiyordu. Onu bulmak için hayatımın geri kalanını harcamam gerekirse, öyle olsun.

"Onu geri getirene kadar durmayacağım."

Omzuma hafifçe vurdu. "Biz de öyle. Bunun senin için zor olduğunu biliyorum, ama şunu bil ki biz senin arkanızdayız. Lyla, kendi kardeşini kurtarmak yerine seni kurtararak kendini kanıtladı. Bu kararın onun için inanılmaz derecede zor olduğu şüphesiz. Ailesinin kim olduğu önemli değil. Önemli olan tek şey, seni mutlu etmesi. Nik ayrıntıları bana gönderdi bile. İllayana ve bağlantılarımız için de aynı şey geçerli. Merak etme, onu bulacağız."

Bunu gerçekten umuyordum.

Bir an sessizce oturduğumuzda, ben duygularımın esiriydim, Aleksandr ise güçlü, sarsılmaz, sakinleştirici bir varlık olarak yanımda duruyordu.

"Daha önce de söylediğimi biliyorum, ama seninle gurur duyuyorum. Sergei ile yaptığın iş olağanüstüydü," dedi yumuşak bir sesle.

Nefes verdim. Bunun olacağını biliyordum, ama yine de sözleri kemiklerimde hâlâ kalan öfkenin bir kısmını gidermeme yardımcı oldu. Konuyu değiştirerek unutmamı sağlamaya çalışıyordu — her zaman yaptığı gibi — ve bu çabasını takdir ettim.

Sorunlarımızı uzun zaman önce çözmüştük. O ve ailenin geri kalanı Rusya'ya geldikten sonra, ben ayrılmadan önce olanlar hakkında derinlemesine konuşmuştuk.

Hatta bir adım daha ileri gidip özür dilemişti, ki bu ağabeyimin pek sık yaptığı bir şey değildi. "Söylemiştim. Sadece güzel bir yüz değil," diye şaka yaptım, ortamı neşelendirmeye çalışarak

ama işe yaramadı.

Lyla yanıma dönene kadar hiçbir şey işe yaramayacaktı. Bundan emindim

"Ciddiyim Lukyan, ve sana inanman için kaç kez söylemem gerekiyorsa o kadar söyleyeceğim.

. Yaptığın şey, başardığın şey tam bir dahiyane. Aylardır Sergei'nin sevkیاتlarının ele geçirildiğine dair söylentiler duyuyorduk. Birinin ona zarar verdiğine dair. Ama kim olduğunu bilmiyorduk. Onu işinden hedef almak çok zekiceydi. Bu onu tedirgin etti. Etrafındakiler hakkında daha da

paranoyak ve çevresindeki herkese karşı şüpheci hale getirdi. Bu da onun normalde asla yapmayacağı hatalar yapmasına neden oldu. Planını neden kimseye anlatmadın?"

Onun bakışlarından kaçındım. Ona gerçeği söylemek en iyi yoldu. Son iki yıldır çok fazla yalan söylemişim. Artık yalan söylemek istemiyordum. Dürüst olmak ve onun sonunda beni görmesini istiyordum. "Bunu kabul edeceğini düşünmemiştim. Bunun berbat bir plan olduğunu ve vazgeçmemi söyleyeceğini düşünmüştüm. Kimse benim önerilerimi ciddiye almıyor."

Gözlerinde acı parladı. "Bunun için üzgünüm. Bana gelemeyeceğini hissetmen ve benim de seni dinlemem için üzgünüm. Bunu hak etmedin. Sana böyle davranmamı hak etmedin ve özür dilerim."

Ne kadar suçlu hissettiğini görebiliyordum ve bundan nefret ediyordum. "Zander, zaten özür diledin. Hem de birçok kez. Bunu tekrar tekrar yapmak zorunda değilsin."

"Evet, öyle." Kesin bir şekilde söyledi. Tamamen ikna olmuş bir şekilde. Sanki tüm kalbiyle ve ruhuyla buna inanıyormuş gibi. "Haklıydın. Yıllardır sana önemli işleri yapamayacakmışın gibi davrandım ve bunu sana asla yapmamalıydım. Gitmeden önce beni yerime oturtmak için her türlü hakkın vardı. Kendimizi farklı şekillerde ifade etmemiz, senin bizim kadar akıllı veya ciddi olmadığın anlamına gelmez. Bunu yapmak zorunda kalmamalıydın, ama orada kendini kanıtladın. Planınla en büyük, en zorlu düşmanımızı alt ettin ve bunu tek başına, hiçbirimizin yardımı olmadan başardın. Lanet olsun, bizler bunu ancak olay gerçekleştikten sonra öğrendik. *Hepimizin* yanıldığını kanıtladın ve seni kardeşim olarak görmekten daha fazla gurur ve onur duyamayacağımı bilmeni istiyorum."

Kahretsin. "İşte, lanet olası gözyaşları geliyor." Aslında değil.

Ama gözlerim kesinlikle doluyordu. Onun sözlerinin benim için ne kadar önemli olduğunu asla bilemeyecekti. Tek istediğim, ailemin beni olduğu gibi görmesi ve kabul etmesiydi. Eleştirmeden ve yargılamadan yeteneklerimi ve katkılarımı takdir etmelerini istiyordum.

Bu günün geleceğini hiç düşünmemiştim, ama işte gelmişti. Yıllardır beklediğim an. Ve sevinçten uçarken

Sonunda ağabeyimin benimle gurur duyduğunu söylediğini duyduğumda, bundan zevk alamadım. Gerçekten alamadım. Çünkü Lyla'nın da benimle birlikte olmasını istiyordum.

Eğilip ona sarıldım. Bir anlığına şaşkınlıktan kaskatı kesildi, ama sonra gevşedi ve bana sarıldı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Çok minnettarım."

Boğazını temizledi ve geriye yaslandı. "Tabii ki. Yıllar önce söylemem gereken şeyi söylüyorum sadece."

"Yine de. Bunu duymak güzel."

Başını yana eğip beni değerlendirdi. "Hâlâ Lyla'yı mı düşünüyorsun?"

Her zaman.

Sadece başımı salladım.

"Onu bulacağız," dedi tekrar, sesinde kararlılık vardı. "Sana söz veriyorum, onu bulacağız."

Onun yüzü zihnimde belirdi, ruhumdaki acı neredeyse dayanılmazdı. *Neredesin bebeğim? Neredesin?*

LYLA VOZNESENKY

[illegible]

[illegible]

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

LYLA VOZNESENKY

İkinci ay

[illegible]

*Beni terk eden bir adam için öldürdüm. Beni terk eden bir adam için kardeşimi öldürdüm.
Beni terk eden bir adam için kardeşimi öldürdüm. Beni terk eden bir adam için kardeşimi
öldürdüm. Beni terk eden bir adam için kardeşimi öldürdüm. Beni terk eden bir adam için
kardeşimi öldürdüm. Beni terk eden bir adam için kardeşimi öldürdüm. Beni terk eden bir
adam için kardeşimi öldürdüm. Beni terk eden bir adam için kardeşimi öldürdüm. Beni terk
eden bir adam için kardeşimi öldürdüm. Beni terk eden bir adam için kardeşimi öldürdüm.
Beni terk eden bir adam için kardeşimi öldürdüm. Beni terk eden bir adam için kardeşimi
öldürdüm. Beni terk eden bir adam için kardeşimi öldürdüm. Beni terk eden bir adam için
kardeşimi öldürdüm. Beni terk eden bir adam için kardeşimi öldürdüm. Beni terk eden bir
adam için kardeşimi öldürdüm. Beni terk eden bir adam için kardeşimi öldürdüm.*

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

LYLA VOZNESENSKY

Üçüncü ay

"Hanımefendi, lütfen sakin olun."

"Sakinleşmemi söylemeyi kes! Sana söyledim, kurutulmuş etimi istiyorum!"

Müşteriye baktım ve zihnimde kendime üç kez derin nefes almamı söyledim. "Anlıyorum. Ama önce bir tane satın almalısınız. Bir alana bir bedava kampanyası var."

"Sana söyledim, iki tane istemiyorum. Sadece bedava olanı istiyorum!"

Gözlerimi devirme isteği beni ele geçirdi, ama bunu zorlukla engelleyebildim. Bakışlarım, benimle birlikte vardiyada olan genç müdüre kaydı. O izlemiyordu, gözleri elindeki telefona yapışmış, ağzındaki sakızı çiğnerken dudaklarını yüksek sesle şapırdatıyordu.

Birkaç haftadır bu köşedeki marketin şubesinde çalışıyordum ve bu *çok kötüydü*. Olanları unutmaya çalışmak için boşuna bir çabaydı. Beynimde sürekli yer eden, her şeyi tüketen korkunç suçluluk duygusundan kendimi uzaklaştırmaya çalışmak için.

Küçük bir yerdi. Saatlerce, her tarafı pleksiglasla çevrili, nefes almaya bile zar zor yer olan tezgahın arkasında durdum

hareket etmek için zar zor yeterli alan vardı, nefes almayı bırakın. Ama en kötüsü bu değildi.

Müşterilere hizmet etmek en kötüsüydü.

Müşteri hizmetleri benim uzmanlık alanım değildi ve "*müşteri her zaman haklıdır*" sözünü kim icat ettiyse, o kişi tam bir aptaldı. Haberlerim var, müşteri her zaman haklı *değildi*. Aslında, nadiren haklıydılar.

İnsanların, orada çalışan bir görevliden daha fazla iş hakkında bilgi sahibi olduklarını düşünmeleri beni aşıyordu. Bu beni resmen delirtiyordu. İnsanların hizmet görevlilerine ne kadar kaba davrandıklarını söylemeye gerek bile yok. Sanki basit bir "*lütfe*" ve "*teşekkür ederim*" demek çok zordu.

"Anlıyorum, hanımefendi," dişlerimi sıkarak söyledim. "Ama dediğim gibi, promosyon *bir alana bir bedava*, yani bedava olanı almak için önce *bir tane satın* almanız gerekiyor."

Başka bir dil mi konuşuyordum? Bunu anlamak ne kadar zordu ki?

"Promosyonun ne olduğu umurumda değil!" diye bağırdı kadın, elini tezgahın üzerinde gezdirip bir sürü ürünü yere attı. "Bedava kurutulmuş etimi istiyorum ve sen de bana onu versen iyi olur! Müşteri her zaman haklıdır!"

Ve işte o an geldi.

Üniformamın kumaşı cildimi tahriş ediyordu. Buna yanımda esen masa fanının sesi, buzdolaplarının uğultusu, Becka'nın sakız çiğnerken çıkardığı *şapır şapır* sesleri ve müşterinin sinir bozucu, tiz sesi de eklenince, tüm bunlar beni tam anlamıyla duyusal bir aşırı yüklenmeye itti.

Sınırimi aştım.

Yüzümü pleksiglasın üzerine dayadım ve parmağımı ona doğrulttum. "Dinle beni, seni aptal, tiz sesli küçük sürük. Bu tezgahın üzerinden atlayıp yüzünü yere vurmak, tüm saçlarını kesmek ve lanet boğazını kesmek için bir kalp atışı kadar uzağım, beni duyuyor musun?"

Kadın şok içinde gözlerini kırptı. "Bana böyle konuşamazsın," dedi, hayretler içinde.

"Seninle istediğim gibi konuşabilirim. Eğer o kurutulmuş eti istiyorsan, bana lanet parayı göster. Aksi takdirde, seni öldürmeden ve organlarını karaborsada satmadan önce

buradan git, yoksa seni öldürüp organlarını karaborsada satarım."

O kadar hızlı kaçtı ki telefonunu geride bıraktı. Bunun benim sözlerimden mi yoksa ses tonumdan mı kaynaklandığını bilemedim. Belki de her ikisinden. Belki de sonunda benim çok ciddi olduğumu anladı.

Bilmiyordum ve umurumda da değildi. İyi ki gitti.

Kardeşimi öldürdüm.

Geriye doğru sendeledim, elim göğsüme gitti, acı kalbimi ikiye böldü.

Hayır. Hayır. Git buradan. Kafamdan çık git. Beni rahat bırak.

Neredeyse üç aydır yataktan kalkamıyordum. Hareket edemiyordum. Nefes alamıyordum. Kendi kardeşimi öldürdüğüm gerçeğiyle baş edemiyordum, onun son sözleri bozuk bir plak gibi kafamda tekrar tekrar çalıyordu. Hiç durmuyordu. Hiç hafiflemiyordu. Bana bir an bile rahat vermiyordu.

Seni asla affetmeyeceğim.

Seni asla affetmeyeceğim.

Seni asla affetmeyeceğim.

Dünyada beni seven tek kişiyi öldürdüm. Sadece bu da değil, beni terk eden biri için onu öldürdüm. Beni terk eden biri. *Bu da* neredeyse aynı derecede acı vericiydi.

Artık dayanamıyordum. Oradan çıkmam gerekiyordu. Seslerden uzaklaşmam gerekiyordu, sadece Lev'in sesinden değil, kendi sesimden de. Yaptığım şeyi sürekli hatırlatan seslerden. Unutmak için kendime bir iş buldum. Dikkatimi dağıtmak için bir iş. Düşüncelerimin kaybolmasını önlemek için. Ama işe yaramadı.

Hiçbir şey işe yaramıyordu.

Sesleri durduramıyordum. Suçluluk duygusunu hafifletemiyordum. Sadece suçluluk duygusunun gitmesini istiyordum.

Tezgahın üzerine bir gölge düştü. "Bir paket Marlboro Lights lütfen," dedi hafif, tanıdık, kadınsı bir ses.

Başımı kaldırıp baktım ve donakaldım.

Siktir.

Illayana De Luca önümde duruyordu, kırmızı kalem etek, siyah bluz, siyah trençkot ve

ve siyah stiletto Louboutin topuklu ayakkabılarla her zamanki gibi güzel ve havalı görünüyordu. Saçları açık ve düzdü. Makyajı kusursuz ve mükemmeldi. Bileğinde altın bir Cartier saat sallanıyordu. Sol elinin üçüncü parmağında kocaman bir elmas yüzük vardı. Kúpeleri altındandı ve muhtemelen sahip olduğum her şeyden daha değerliydi. Illayana, bir moda çekiminden çıkmış gibi görünüyordu.

Birbirimize baktık, aramızda mutlak bir sessizlik hakimdi. Ne yapacağımı bilmiyordum. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Onu görmek, aylardır gömmek için elimden gelen her şeyi yaptığım düşünce ve duyguların çığ gibi üzerime çökmesine neden oldu.

Uzun siyah saçlar. Kristal mavisi gözler. Yaramaz bir gülümseme. Durduramadan Lukyan'ın yüzü, acı ve ıstırap ile birlikte zihnimde belirdi.

Beni terk eden bir adam için kardeşimi öldürdüm.

Kafamı salladım ve zihnimde sesin beni rahat bırakmasını istedim. Boğazımı temizledim, sigara paketini almak için arkamı döndüm ve tekrar ona döndüm. "Burada ne yapıyorsun?"

"Merhaba sana da. Resmi olarak tanıştığımıza memnun oldum."

"Öyle mi?" Bundan çok şüpheliydim. Gözlerim tezgâhı tarayarak bir silah aradı. Kendimi savunmak için kullanabileceğim keskin ve sivri bir şey. Makas. Cetvel. Lanet olası bir kalem bile iş görürdü...

"Buna gerek yok. Sana zarar vermek için burada değilim."

"Öyle mi?" Kaşlarımı çattım. "Babanıza olanlar yüzünden beni öldürmeye gelmediniz mi?"

"Hayır." Cebinden biraz para çıkardı ve bana uzattı. "Konuşmak için buradayım."

Konuşmak mı? Sadece... konuşmak mı? Bu beni şaşırttı. Kaçmamın bir nedeni de, Bratva'nın Papa D'ye olanlar için intikam almaya kararlı olduğundan emin olmamdı.

Sigara paketlerini kasadan geçirdim. "Ne hakkında konuşmak?" "Sen ve kardeşim."

Bir başka acı dalgası beni vurdu. *Beni terk eden bir adam için kardeşimi öldürdüm.* "Senin kardeşin ve ben diye bir şey yok." Keşke olsaydı. Ondan parayı aldım ve kasayı açtım. Parayı hızlıca belirlenen bölmelere koydum, onun

değiştirdim ve sigarayla birlikte ona uzattım. "İyi günler," dedim, yüzüme büyük, sahte bir gülümseme yapıştırarak, onu bir an önce göndermek için elimden geleni yaptım.

Kimliğim açığa çıkmıştı. Yine kaçmak zorunda kalacaktım. Tabii ki, bu konuda çok da üzülmemiştim. Bu hayat berbattı. Özellikle de işim. Bir dahaki sefere, müşteri hizmetleriyle ilgili işlerden vebadan kaçır gibi kaçınacaktım.

Kadın kaslarını kıpırdatmadan güldü. Gözlerinde mizah dans ediyordu. "Mola zamanın geldi mi?"

"Hayır. Çok meşgulüm." *Beni nasıl buldu ki? Bu, Lukyan'ın da beni aradığı anlamına mı geliyor?*

Saçmalama, dedi kafamdaki ses. O seni terk etti, unuttun mu? Seni umursamıyor. Her şey onun için bir oyundu. Lukyan seninle oynadı ve ilk fırsatta kaçtı, tıpkı Autumn'un söylediği gibi.

O sesi dinlemek istemedim, ama haklıydı. Ruh ikiziyiz sanıyordum, ama olanlardan sonra her şeyi sorgulamaya başladım. Aramızdaki her etkileşimi sorguladım. Söylediği her kelimeyi.

"Evet," dedi İllayana, boş dükkâna bakarak. "Öyle görünüyor."

"Öyleyim!" Neden savunmaya geçtiğimi bilmiyordum. Savunacak hiçbir şeyim yoktu.

Yüzü birden ciddiye döndü, mizah izleri bir anda kayboldu. "On dakika. Tek istediğim bu. On dakika."

"On dakikam yok." "Elbette var."

"Hayır, yok." Kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes aldım. En son istediğim şey onunla kavga etmektir. "Bak, kaba olmak istemem ama seninle konuşacak hiçbir şeyimiz yok," dedim sert bir sesle. "O zaman gitsen iyi olur." Yapamazdım. Bu konuşmayı yapamazdım. Yaparsam, başaramazdım. Hayatta kalamazdım.

"Saygıyla katılmıyorum. Konuşacak çok şeyimiz var. Kardeşim acı çekiyor ve bunu düzeltebilecek tek kişi sensin.

Konuşana kadar buradan ayrılmayacağım, bütün gece burada beklemek zorunda kalsam bile."

"Ne?" şaşkınlıkla nefesimi verdim. "Lukyan yaralandı mı?"

"Tabii ki acı çekiyor. Son birkaç aydır seni aramak için kendini paralamış durumda."

Dudaklarımı ısırıp başka yere baktım. Beni aradığını duyunca kalbim küt küt atmaya başladı. *Birlikte geçirdiğimiz zamanlar onun üzerinde düşündüğümde daha büyük bir etki mi yaratmıştı? Acaba o beni gerçekten... seviyor mu?*

"Gördüm," dedi İllayana, sesinde hafif bir heyecan vardı. "Gözlerinde o ışıltıyı gördüm. O umudu. Hadi ama. Benimle konuşmak istediğini biliyorsun. Herkes ister. Benimle konuşmak çok keyiflidir."

Tanıdık bir his uyandı. O ciddi görünüşünün arkasında, Lukyan'inkine benzeyen bir oyunculuk görebiliyordum — iki kardeşin arasında gözden kaçmayacak ve göz ardı edilemeyecek bir benzerlik.

Ruhum, doksan üç gün, on yedi saat, yirmi yedi dakika ve kırk bir saniye boyunca Lukyan'ın ışığından mahrum kalmıştı ve karşımda onun yerine kız kardeşi duruyor olsa da, ayrıldığımızdan beri kalbimi ve ruhumu yıpratan acının küçük bir kısmı hafifledi.

Onu özlemiştim.

Tanrım, onu özlemiştim.

Onu kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar özlüyordum, ama yine de ondan kaçmaktan vazgeçemiyordum. Saklanmaktan vazgeçemiyordum. Yaptığım şeyle yüzleşemiyordum.

İnkâr güçlü bir duyguydu ve o anda, benim en iyi dostumdu.

Ama onun beni gerçekten özleyip özlemediğini öğrenme ihtimali, kaçırılmayacak kadar iyiydi. İllayana'ya baktım ve iç geçirdim. "On dakika."

* * *

İLLAYANA sigaradan bir nefes çekti, derin bir nefes aldıktan sonra dumanı üfledi. Duman havaya yükseldi, zifiri karanlık gökyüzüne doğru dans ederek yükseldi. Mağazanın önündeki caddede duruyorduk, soğuk rüzgar

vücuduma çarparak beni titretip tüylerimi diken diken etti.

İki adam yolun karşısındaki park edilmiş bir arabanın yanında duruyordu. Onları hemen tanıdım. Tatiana'nın sahte defilesinden sonra Lukyan'la birlikte gördüğüm tek yumurta ikizleriydi. Onların Illayana'nın korumaları olduğunu biliyordum. İki adam daha caddenin biraz ilerisinde devriye geziyor, gözleri çevrede dikkatle tarama yapıyor, sürekli tetikteydi.

La Cosa Nostra'nın kraliçesi bir maiyetle seyahat ediyordu. Bunu ilk gördüğümde şaşırmıştım. Illayana ölümcül biriydi. Hızlı, verimli ve birini öldürmekten hiç çekinmeyen biriydi. Onu korumak için kimseye ihtiyacı yoktu. Aslında, insanlar *ondan* korunmaya ihtiyaç duyuyordu.

"Ben çok sigara içen biri değilim," dedi Illayana, sessizliği bozarak. "Ama ara sıra, gerginliğimi atmak için bir şeyler içme isteği duyuyorum."

"Esrar denedin mi? Gerçekten işe yarıyor."

O gülümsedi. "Evet. Benim tarzım değil. İlk denediğimde çok kötü oldum ve o zamandan beri bir daha denemedim."

Başımı salladım. *Anlaşılabilir bir durum.* "Beni nasıl buldun?" diye sordum, konuyu değiştirerek.

Illayana bir duman bulutu daha üfledi. "Kolay olmadı. Çok fazla yer değiştiriyorsun. Aslında neredeyse umudumu kesmiştim, ama kardeşim yeni kimliğiyle ilgili bilgileri buldu."

Rodrick Peterson... O lanet olası ahmak. Ağzını açtı ve bu yüzden onun hayatını sonlandıracaktım.

"En iyi iz sürücülerimizi bu işe verdik. Ben sadece seni ilk bulan oldum," diye bitirdi.

"Umursaman beni şaşırttı."

"Dürüst olmak gerekirse, umursamıyorum. Gerçekten." *Tamam o zaman.* "Buraya tek bir amaç için geldim. Lukyan."

Karanlığa bakarak ne söyleyeceğimi bilemedim, bu yüzden hiçbir şey söylemedim.

"Kardeşimi iyi tanıyorum," diye devam etti. "Muhtemelen onun düşündüğünden daha iyi tanıyorum. Sen hayatına girdiğinden beri farklı davranıyor. Onu kaçırdığından beri daha da farklı."

"Nasıl farklı?"

"Sadece... farklı. Uyanık olduğu her anı seni aramakla geçiriyor. Şakalar yapıyor ama kalbi orada değil. Işığı söndü ve içimden bir his onun seninle birlikte olduğunu söylüyor."

Ayaklarıma baktım. Sözleri bende karışık duygular uyandırdı. Mutluluk. Üzüntü.

Kızgın.

Öfkem ona ya da ona değildi. Kendimeydi.

Kardeşimi öldürdüm.

Beni terk eden bir adam için kardeşimi öldürdüm.

Kalbimde kök salan duygular beni o kadar altüst etti ki, artık görünüşü bozmak umurumda bile değildi.

Çöktüm.

"Buna dayanamıyorum." diye hıçkırarak ağladım, yere çöküp yüzümü ellerimle kapattım. "Buna dayanamıyorum. Buna dayanamıyorum."

İllayana hemen yanıma çöktü, endişe dolu sesiyle yumuşak bir şekilde sordu: "Neyi kaldıramıyorsun?"

"Yaptığım şey," diye fısıldadım, sesim titriyordu. "*Onu öldürdüm.*" Her kelime acı ile doluydu. "Kendi kardeşimi öldürdüm. Beni seven ve bana değer veren tek kişiyi. Beni umursamayan bir adam için onu öldürdüm..."

"Bu doğru değil," diye ısrar etti İllayana. "Lukyan seni önemsiyor."

Başımı sallayarak yukarı baktım. "Hayır, sevmiyor. Aksi takdirde gitmezdi. Ne yaptığını biliyorum. Benimle oyun oynadı. Güvenimi kazanmak için 'hayallerime' kapıldı ve sonra ilk fırsatta gitti. Hiçbirini içten söylemedi. Hiçbirini. Ve sonunda beni gerçekten seven tek kişiyi, sadece sevdiğini iddia eden biri için öldürdüm."

Derin bir nefes aldı. "Bak, bunu mümkün olan en nazik şekilde söylüyorum, ama bu çok aptalca."

Gözlerimi kırptım ve hıçkırdım. "Ne?"

"Son birkaç aydır kardeşimi görseydin, böyle düşünmezdin. Hiç de bile. Bu düşünceler aklına bile gelmezdi. Lukyan seni aramayı hiç bırakmadı. Bir kez bile. Herkesi seni aramaya gönderdi,

gerçekten *herkesi*. Diğer suç örgütlerini bile. Elindeki tüm seçenekleri tüketti, Bratva'nın sana olan tüm iyiliklerini kullanarak seni bulmaya çalıştı. Sen olmadan eve geldiğinde sinir krizi geçiriyor, yani tam anlamıyla, öfke nöbeti geçiriyor, eşyaları fırlatıp yere atıyor. Eskisi gibi değil. Seninle meşgul ve seni geri alana kadar asla mutlu olmayacağını biliyorum."

Ne dediğini anlayamadan ağır ağır nefes aldım. "O zaman neden beni terk etti?"

"Hadi ama. Nedenini bilecek kadar akıllısın. Mecbur kalmasaydı bunu yapmazdı. O noktada, dedemle olan sorunlar doruk noktasına gelmişti. Yapması gereken bir işi vardı. Lukyan gitmek zorundaydı. Ailemizin geleceği için bunu bitirmek zorundaydı. Ayrıca, birini kaçırp onun sonsuza kadar seninle kalmasını bekleyemezsin."

Düşünerek kaşlarımı çattım. "Neden olmasın? Kardeşin de şimdi karısıyla öyle yapmamış mıydı?" diye sordum, kaşlarımı kaldırarak. Lukyan'ı takip ettiğim süre boyunca birçok bilgi edindim. Birçok şey gördüm; bunlardan biri de Aleksandr'ın Drea'yı evlerinde kilitli tutmasıydı.

Onlar için işe yaradıysa, bizim için de işe yarayabilirdi. Düşünce sürecim böyleydi ve Lukyan'ı kaçıрма fikrini bana veren de buydu.

"Tamam, birincisi, bunu bilmen çok ürkütücü ve bunu *nasıl* bildiğini sormayacağım bile..."

"Lukyan'ı takip ederken gördüm," dedim, sanki bu dünyanın en normal şeyiymiş gibi.

Çünkü öyleydi.

"Doğru." Parmaklarını şıklatarak silah şekli yaptı ve bana doğrulttu. "Ürkütücü. İkincisi, kardeşim başlangıçta Drea'yı kaçırdı, evet, ama onu bırakmadıkça bir ilişki kurulamayacağını biliyordu ve Drea kendi isteğiyle geri döndü. Lukyan da sana geri dönecekti."

"Bunu bilemezsin."

"Lukyan'ın son birkaç aydaki davranışları bir gösterge ise, sanırım biliyorum." Sigara son bir nefesini çekti, sonra yere attı ve topuğuyla söndürdü.

"Dediğim gibi, kardeşimi tanıyorum ve seni bulana kadar asla vazgeçmeyeceğini biliyorum. Bir şeye kafasını taktığında onu durdurmak imkansızdır. Kemik peşinde koşan bir köpek gibidir. Lukyan seni istediğine karar verdi ve seni elde edene kadar durmayacak. Sana birini hatırlatıyor mu?" Kaşları yukarı kalktı, dudaklarında bilmiş bir gülümseme belirdi.

"Oh, espri yapıyorsun," dedim mizahsız bir şekilde.

"Evet, bu espriyi kaçırmak olmazdı." Kıkırdadı. Ben homurdandım. Oldukça iyiydi.

Derin bir nefes vererek, arkamdaki tuğla duvara yaslandım ve gece gökyüzüne baktım. Onun sözleri beni mutlu etmişti elbette, ama kendimi, beni sıkıca kavrayan umutsuzluk çukurundan çıkaramıyordum.

Bu, hissettiğim acıyı ortadan kaldırmadı. Lev'in yokluğunun kalbimde açtığı boşluğu.

Hiçbir şeyin bunu giderebileceğinden emin değildim.

Hafif bir dokunuş beni sersemliğimden uyandırdı. İllayana'nın eli omzumdaydı, yüzünün her santimetrekaresi şefkatle doluydu. "Acı çektiğini biliyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Yaşadığın ıstırabı hayal bile edemiyorum. Birini kurtarmak için sevdiğin birini öldürmek ne kadar zor olmuştur. Bu imkansız bir karardı ve yaptığın seçim için sana içtenlikle teşekkür ederim. Kardeşimin hayatını kurtardın ve bunun için sana sonsuza kadar minnettar kalacağım."

Gözlerim doldu.

"Zorlandığınızı biliyorum. Senin yerinde olsam ben de aynı şeyi yapardım. Ama yalnız değilsin. Lukyan sana destek olmak istiyor. Ondan kaçmayı bırak ve sana yardım etmesine izin ver."

İstiyordum. Tanrım, çok istiyordum. Ama... "Onun yüzünü kafamdan çıkaramıyorum," dedim küçük bir sesle. "Gözlerindeki o ihanet dolu bakış... Beni rahat bırakmıyor."

Ağladım. Hayatımda hiç bu kadar ağlamamıştım, gözyaşlarım hiç durmak bilmiyordu.

İllayana bana uzandı, sanki beni kucaklamak istermiş gibi, ama sonra kendini durdurdu. "Seni tanımıyorum. Seni rahatlatacak sözleri bilmiyorum. Ama Lukyan biliyor. Söylediğim hiçbir şeye inanmak için bir nedenin yok, bunu biliyorum. Tek yapabileceğim, kardeşimin mecbur kalmadıkça seni asla terk etmeyeceğine dair sana güvence vermek. Mecbur kalmadıkça..."

Seçeneğin var. Ailemiz tehlikede olmasaydı, o da seninle sonsuza kadar kalmaktan mutluluk duyardı. Bundan yüzde yüz eminim. Yaptığın o seçim... Lukyan'ı kurtarmak için yaptığın o zor, imkansız, ruhunu parçalayan seçim boşuna değildi. O seçim sevgi içindi. İkinizin de hissettiği bir sevgi. Böyle acı çekmene gerek yok. *Lütfen*. Seni ona götüreyim. Sana yardım edeyim.

Gözlerine baktım - Lukyan'inkini çok anımsatan gözlere - ve içtenlikten başka bir şey görmedim. Yardım etme arzusundan başka bir şey. "Umursamadığını sanıyordum."

Gülümsedi ve ayağa kalkmama yardım etti. "Bazen benim de saçmaladığımı göreceksin."

KONUŞMA

LYLA VOZNESENSKY

Becka ve markete hızlıca uğradıktan *sonra*, benim boktan dairemde durup sahip olduğum birkaç eşyayı aldık ve yola çıktık. Uçuş uzun ve sıkıcı geçmişti. Illayana ve ben pek konuşmadık, hatta hiç konuşmadık bile. Sanırım düşüncelerimi ve duygularımı toparlamak için biraz zamana ihtiyacım olduğunu anlamıştı, bu da hoşuma gitmişti.

Hiç de garip değildi. Bunun nedeni kısmen onun ikiz muhafızlarıydı. Bu ikisi yaşlı bir evli çiftten daha fazla tartışıyordu ve tüm bu durum izlemesi oldukça eğlenceliydi. İlk başta, diğer ikisi gibi benim etrafımda nöbet tutuyorlardı. İsimlerinin Lorenzo ve Adrian olduğunu öğrendim. Ama Illayana için bir tehdit olmadığımı anladıklarında rahatladılar.

Volkov malikanesinin önüne geldiğimizde, gerginlik başladı. O eve *davet edilerek* ilk kez giriyordum. Orada bulunduğum diğer tüm zamanlarda, onu takip etmek için gitmiştim. Gizlice içeri girip Lukyan'ın ne yaptığını izlemek için. O evde sayısız kez bulunmuştum, ama yine de içeri girerken ilk kez gergindim. Beni neyin beklediğinden emin değildim.

Illayana, Lukyan'ın beni özlediğini söyledi. Beni orada istediğini. Beni durmadan aradığını. Ama yine de beni gördüğünde, ilişkimizle ilgili tüm korkularımın gerçek olacağından endişeleniyordum.

Her şeyin onun için bir oyun olduğunu. Beni
gerçekten umursamadığını.
Özlemediği
ni.

Beni sev.

Parmağımla elime aldığım albümü sıkıca kavradım; beni sakinleştiren tek şey oydu. Albümde, Lukyan'ı izlerken çektiğim fotoğraflar vardı. Tabii ki hepsi değil. Albüm o kadar büyük değildi. Diğerleri çantamda güvenli bir şekilde saklanıyordu.

"İyi misin?" diye sordu Illayana araba durduğunda.

"Pek sayılmaz," diye itiraf ettim, albümü daha sıkı kavrayarak. "Dürüst olmak gerekirse, biraz gerginim."

"Gergin mi?" diye sordu, başını eğerek. "Neden gerginsin?" "İçeri girmek."

Gülerek emniyet kemerini çözdü. "Yanılıyorsam düzelt, ama daha önce içeri girmedin mi?"

"Onlarca kez. Ama bu, saklanmayacağım ilk sefer."

"Hmm." Düşünceli bir şekilde eve baktıktan sonra bana döndü. "Gergin olman için hiçbir neden yok. Herkes seni gördüğüne sevinecek."

Herkes mi? Herkes derken ne demek istiyor?

"Hadi, gidelim." Arabadan indi ve verandanın merdivenlerine doğru yürüdü.

Derin bir nefes alıp sinirlerimi yatıştırmaya çalıştım. İşe yaramadı. Endişe içimde çelik bir davul gibi çarpıyordu. Tek olumlu yanı, üç aydır ilk kez düşüncelerimin Lev tarafından tüketilmemesi idi.

Illayana ön verandada sabırla beni bekliyordu, hiç aceleci davranmıyordu. Bana zaman tanıyordu. Gücümü toplamamı, kendimi hazırlamamı bekliyordu. Ki buna çok ihtiyacım vardı.

"Hadi bakalım." Boğazımı temizledim, albümümü daha sıkı tuttum ve arabadan indim. Eve doğru attığım her adım çok önemliydi. Doğru yönde attığım bir adım gibi hissettim. Tam da olmam gereken yerdeymişim gibi.

Illayana bana sıcak bir gülümsemeyle, gözlerinde cesaret verici bir bakışla baktı. Kapıyı açıp beni içeriye davet etmeden önce, nöbet tutan iki askere başını eğdi.

kapıyı açıp beni içeriye davet etti.

Giriş holüne adımımı attığımda beni ışık karşıladı, ardından midemi guruldatan kokular geldi. Her zaman çok güzel bir ev olduğunu düşünmüştüm. Sıcak ve davetkar, hoş ve rahat bir atmosferi vardı. Burayı kişiselleştiren küçük detaylar vardı. Burasını insanların yaşadığı bir evden çok *gerçek* bir yuva gibi hissettiriyordu. Duvarlardaki resim çerçeveleri. Estetikle pek uyuşmayan, ama büyük bir manevi değeri olduğunu bildiğiniz raflardaki biblolar. Duvarlardaki kim bilir neyden kaynaklanan çizikler ve çukurlar. Hepsi karakter katıyordu.

Vücudumu saran gerginliğe rağmen, evin sıcak atmosferi anında rahatlamama yardımcı oldu ve omurgamdaki gerginliği biraz azalttı.

Bunu yapabilirim. Bunu yapabilirim.

"Bu taraftan." İllayana beni fuayeden çıkardı ve sol taraftaki, dolambaçlı, dairesel merdivenin karşısındaki koridora doğru yönlendirdi. Yüksek sesler ve kahkahalar kulaklarıma çarptı. İllayana adımlarını yavaşlatmadı ve büyük, resmi bir yemek salonuna doğru ilerledi.

"Geciktiğim için özür dilerim," dedi içeri girerken. "Bir arkadaşımı almam gerekti."

Arkadaş mı?

Onu takip ettim ve oda bir anda hareketli bir ortamdan lanet olası bir sessizliğe büründü. Çeşitli yiyeceklerle dolu büyük bir maun masada oturanlar... lanet olsun... herkesdi.

Şey, neredeyse herkes.

Papa D ve Lanet olası Kızıl Ölüm masanın başında yan yana oturuyorlardı. Aleksandr ve Drea bir tarafta, yüzlerinde şok ifadesiyle, çatalını ağızlarına bir santim kala havada donmuş halde bana bakıyorlardı. Nikolai, Tatiana ve *iki bebek* diğer tarafta oturuyorlardı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. İllayana'nın kocası bebeklerden birinin yanındaydı ve küçük bebeğin ağzına biberon tutuyordu. Benim varlığımdan hiç şaşırılmamış gibi görünen tek kişi oydu, dudaklarında hafif bir gülümseme vardı.

Lukyan nerede?

Boğazımı temizledim ve onların bakışları altında biraz daha dik durdum. Çok gergin olabilirdim, ama bunu belli etmemem gerekiyordu. Sessizlik kulakları sağır ediyordu ve herkes sanki tam önlerinde durduğuma inanamıyormuş gibi bana bakıyordu.

Merhaba, garip şehir.

Gözlerim bir kişiden diğerine kaydı ve sinirlerim yeniden gerildi, neredeyse beni felç edecek kadar.

Bu kötü bir fikirdi. Bu kötü bir fikirdi. Bu...

Dimitri ayağa kalktı. Gözlerim ona kaydı. Bakışlarımız kilitlendi.

Aklıma bir anı geldi. Çocukluğumdan bir anı. Gece yarısı devasa, korkunç bir adamın yatak odama girdiği anı. Her tarafı kanla kaplı olmasına rağmen, yüzü yumuşak ve nazikti, dolabımda korkarak saklanan bana bakıyordu — babamın beni cezalandırmak için kilitlediği dolap.

Göz hizama gelene kadar çömeldi ve bana elini uzattı.

Onu tanı mıyordum. Daha önce hiç görmemiştim. Ama ruhum bana ona güvenebileceğimi söylüyordu. Bana zarar vermeyeceğini söylüyordu.

Ve haklıydım.

Beni o evden, o cehennemden kurtarmıştı. Beni bıraktığı yetimhane en iyisi olmasa da, evimden çok daha iyiydi.

Dimitri ve ben bir süre daha birbirimize baktık, sonra o masanın arkasından yavaşça çıktı, her adımda topallayarak. Autumn hemen ayağa kalkıp onu takip etmek istedi, ama o eliyle onu durdurdu ve Autumn isteksizce tekrar oturdu.

İstem dışı olarak, sanki beni koruyabilecekmiş gibi, elime aldığım albümü göğsüme daha sıkı bastırdım. Nedenini bilmiyordum. Ben korkak biri değildim. *Ben* korkutucu olan bendim. Ama her şeyin belirsizliği beni olduğum yerde donup kalmış, hareket edemez hale getirmişti. Nefes alamıyordum. Bratva Kasabı'nın gittikçe yaklaşmasını izlemekten başka hiçbir şey yapamıyordum.

Volkov kardeşler ve eşleri, bana doğru yaklaşırken onun her adımını izliyorlardı, gerilim giderek artıyor, havayı boğuyordu.

Ne yapacağını hiç bilmiyordum. Beni öldürecek miydi? Küfredecek miydi? Oğlundan uzak durmamı mı söyleyecekti? Sonuçta, başına gelenlerin bir kısmı benim suçumdu. Lev'in onunla ilgili bilgileri toplamasına yardım etmişim ve bu yüzden göğsüne kurşun yemişti. Oğlunu kaçırdığım gerçeğini saymıyorum bile. Herkes, o adamın çocukları söz konusu olduğunda şakaya gelmediğini bilirdi.

Muhtemelen beni doğrudan öldürmek istiyordu.

O benim önümde durdu. Bir an birbirimize baktık, sonra kolları beni sardı ve bana sarıldı. Şaşkınlıkla nefesimi tuttum, gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Ne. Lanet. Olsun?

Hareket edemeyecek kadar şaşkındım. Bana sarılıyordu. Bratva Kasabı *bana sarılıyordu.*

Ve ben ne yapacağımı bilmiyordum.

Kucaklama hafifti. Rahatlatıcıydı. Destekleyiciydi. Bir kucaklamanın olması gerektiği gibi ve ben hüzünlü hissetmekten kendimi alamadım.

Kendi babamdan hiç böyle bir kucaklama almamıştım ve o ana kadar neyi kaçırdığımı gerçekten anlamamıştım.

Dimitri geri çekildi ve bana sıcak, nazik bir gülümseme gösterdi. "*Dobro pozhalovat' v sem'yu, dochka.*" *Aileye hoş geldin, kızım.*

Yirmi dört saatten az bir süre içinde üçüncü kez, şok dalgası omurgamdan aşağıya doğru yayıldı ve gözlerim daha da büyüdü. O beş basit kelimeyle, bilmem gereken her şeyi bana anlatmıştı ve tüm korkularım bir anda yok olmuştu. Dimitri beni kabul etmişti. Yaptığım her şeyi öğrendikten sonra bile beni gerçekten kabul etmişti. Kalbim sıcaklıkla doldu. "*Spasibo.*" *Teşekkür ederim,* dedim yumuşak bir sesle.

"Aman Tanrım," diye bağırdı Tatiana, yanaklarından gözyaşlarını silerek.

Hepimiz ona baktık.

"Beni boş ver." Burnunu çekerek yüzünü yelpazeledi. "Vücudum hala hormonal bir karmaşa içinde. Bu çok tatlı. Yapamıyorum... oh... *kızım* dedi." Hıçkırarak ağladı. Tam anlamıyla hıçkırarak ağladı ve masada bir kahkaha patlaması oldu.

Nikolai sırtını okşadı. "Hadi ama, canım. Hepsini dışarı çıkar."

Tatiana'nın burnunu çekip silmesini izlerken, biriken gerginlik anında dağıldı.

Cam kırıldı, odada yankılandı ve şaşkınlık dolu bir çığlık duyuldu. Dimitri'nin arkasına bakarak Lukyan'ı gördüm, kapının eşiğinde duruyordu, kırık bir tabak ve yiyecekler ayaklarının etrafına dağılmıştı.

Bakışlarımız çarpıştı. Kalbim göğsümde durdu. "Lyla," diye fısıldadı Lukyan, şok olmuş bir şekilde.

Aylarca ayrı kaldıktan sonra, ona olan hislerimin azalmış olabileceğini düşündüm. Eskisi kadar güçlü ve her şeyi kaplayan bir his olmayacağını düşündüm.

Bu lanet olası bir hayalden ibaretti.

Duygularım eskisi kadar güçlüydü. Hatta daha da güçlüydü. Her yanımda olmak istiyordu. Ona dokunmak. Onu hissetmek. Ellerimin altında kalp atışlarını hissetmek. Koyu renkli, uzun saçlarının ipeksi dokunuşunu hissetmek.

Odanın iki ucundan birbirimize baktık, aramızda dolaşan o kadar çok söylenmemiş duygu vardı ki, neredeyse beni boğacak gibiydi. Sonra, bir görevini yerine getirir gibi bana doğru ilerlemeye başladı.

Orada kaldım, vücudumu hareket ettiremiyordum. Dimitri kenara çekildi ve Lukyan hemen önümde duruyordu. Elleriyle yüzümün iki yanını kavradı ve beni kendine doğru çekti, alnını alnıma dayadı. Gözlerini kapattı ve sanki beni içine çekiyormuş gibi derin bir nefes aldı. Sanki sonunda rahatlayabiliyormuş gibi.

"Buradasın," diye mırıldandı ve bu iki kelime çok büyük bir anlam taşıyordu.

Gülümsedim. "Buradayım."

Gözleri açıldı ve o kadar çok sevgiyle doluydu ki, bunu hiç sorguladığımı inanmadım. "Seni ne kadar özlediğimi bilemezsin." Beni öptü, dudakları benimkilere tük kadar hafifti ve ben ona eriyip, onu öperek karşılık verdim.

Dünyam anında düzeldi. Son birkaç aydır hissettiğim tüm kaotik duygular yavaş yavaş azalmaya başladı ve

ruhum aydınlandı. Eğer bunu görebilseydim, güneşten daha parlak bir şekilde ışıldadığını görürdüm.

Öpücük derinleşti. Ben inleyerek ona yaklaştım. Her zamanki gibi, bir anda sıfırdan yüze çıktı.

"Hey, hey, hey, lütfen PG-13. Etrafta gençler var." Tatiana güldü.

Lukyan dudaklarına gülümsedi, hafifçe kıkırdadı ve geri çekildi. Masaya döndü, elimi eline aldı ve "Millet, bu Lyla. Karım." dedi. Gülümsemesi parlak ve ışıltılı. Hiç görmediğim kadar büyüktü. Neredeyse göz kamaştırıcıydı.

İllayana dirseğiyle kaburgalarımı hafifçe vurdu ve bana anlamlı bir sırıtış attı. "Söylemiştim. Sen onun ışığıydın." Sonra masaya doğru yürüdü ve Arturo'nun yanına oturdu. Arturo öne eğildi ve ona yanağına yumuşak, sevgi dolu bir öpücük verdi, kulağına onu gülümseten bir şey fısıldadı.

Autumn ayağa kalktı ve bir kez alkışladı. "Orada öyle durma. Gel, bize katıl."

Dimitri onun yanına oturdu, Lukyan ise beni masanın etrafında dolaştırarak herkese resmen tanıttı. Tek tek ellerini sıktım, hepsi bana nazikçe gülümsedi ve beni burada gördüklerine ne kadar mutlu olduklarını söyledi.

Bu, umduğumdan çok daha fazlasıydı. Hayatımda hiç bu kadar kabul görmemiştim ve kendimi evimdeymiş gibi hissettim.

"Tamam, sanırım hepimiz aynı şeyi merak ediyoruz," dedi Tatiana, Lukyan bana oturmam için sandalye çekerek. *Oh, tanrım. Ne? Neyi merak ediyorlar? Lukyan'a olan takıntının ne zaman başladığını mı? Evlerine kaç kez gizlice girdiğimi mi? Lukyan'ı kendime ait yapmak için yaptığım tuhaf, çılgın şeyleri mi?* "Elindeki kitap ne?" diye bitirdi, çatalını benim albümümü işaret ederek.

Oh.

Gülümseyerek gururla onu havaya kaldırdım. "Bu benim albümüm."

"Albüm mü?" diye sordu İllayana, tabağına biraz tavuk koyarken. "Ne albümü?"

"Lukyan'ın, tabii ki," dedi Nikolai, ona *"bunu sormaya gerçekten gerek var mı?"* der gibi bir bakış attı.

İllayana ona sert bir bakış attı.

"Evet. Lukyan." Albümü açtım ve sayfaları çevirdim. "Bunların hepsi benim fotoğraflarım değil. Sadece en sevdiklerim. Mesela bu" — Lukyan'ın sokakta yürürken, gözlerinde Ray Ban güneş gözlüğü, elinde dondurma külahı, dilini dondurmanın etrafında dolaştırırken çekilmiş bir fotoğrafı işaret ettim — "Ve bu" — Bir sonraki sayfaya geçtim ve sol alt köşedeki fotoğrafı işaret ettim. Lukyan'ın uyuduğu bir fotoğraftı. "Gece olduğu için biraz karanlık ama burada çok sevimli görünüyor. Oh, ve bu." İşaret ettiğim bir sonraki fotoğraf, depoda çekilmiş bir fotoğraftı. Gömleksizdi, saçları topuz yapılmıştı, birkaç tel saç yüzüne dökülüyordu, ter karın kaslarından damlıyordu. Elleri bezle sarılmıştı, kolları genişçe açılmıştı ve yüzünde zafer dolu, kendini beğenmiş bir gülümseme vardı. "Bunu çok sevdiğim için telefonumun ekran koruyucusu olarak kullanıyorum." Onlara göstermek için telefonumu kaldırdım ve gülümsedim.

Herkesin bana baktığını fark edince gülümsemem biraz kayboldu. Dudaklarımı birbirine bastırıp, masanın etrafına garip bir şekilde baktım. *Kahretsin. Onlara takıntının boyutunu göstermek belki de iyi bir fikir değildi...*

"Bunun için poz mu verdin, Lukyan?" diye sordu Drea gülerek. "Ne? Hayır." Son fotoğrafa biraz daha yakından baktı. "Ama bu fotoğraf çok güzel, değil mi? Bana gönderebilir misin? Bu fotoğrafta çok güzel çıkmışım."

İllayana heyecanla öne doğru eğildi. "Utanç verici fotoğrafların var mı?"

"Evet. Mesela yüzüstü düşmüş fotoğraflar gibi?" Nikolai sırtıttı. "Ya da ringde dayak yemiş fotoğraflar?" Aleksandr da katıldı.

"Affedersin, doğru hatırlıyorsam, ringde son dövülen sen olmuştun," dedi Lukyan kendini beğenmiş bir şekilde göz kırparak.

"Hile yaptın!" diye bağırdı Aleksandr. "Hayaletle tekme atmanın yasak olduğunu biliyorsun!"

"Babam kural yok dedi." Lukyan omuz silkti. "Hayalar serbest. Senin bunu düşünmemiş olman *benim* suçum değil."

Aleksandr aniden ayağa kalktı. "Tekrar yapmak ister misin? Hadi yapalım. Hemen şimdi."

"Otur, Aleksandr," diye emretti Dimitri. "Yemek zamanı." Aleksandr, homurdanarak oturdu.

"Seni daha önce hiç bu kadar sinirli görmemiştim, Aleksandr." Tatiana'nın gülümsemesi eğlence doluydu. "Söylemeliyim ki, bu çok komik."

"Sinirlenmedim," diye çıkıştı. "Ama o günden önce *yenilmezdim*. Hile yaparak yenilmezlik rekorumu bozması adil değil."

Illyana burnunu çekti. "Lukyan hile yapıyor. Hepimiz bunu biliyoruz."

"Hey!" Lukyan öfkeyle bağırdı. "Buna çok kızdım. *Her zaman* hile yapmıyorum."

"Mmm, aslında yapıyorsun," diye ekledim gülerek. "Cedric, Uno'da nasıl hile yaptığını anlattı."

"Uno'da hile yapılabilir mi?" diye sordu Autumn, kaşlarını çatarak.

Lukyan başını salladı, dirseklerini masaya koydu ve heyecanla öne eğildi. "Evet. Aslında çok kolay. Bir keresinde gösteririm."

"Neymiş o?" Arturo, düşünceli bir şekilde gözlerini kısarak sordu.

"Ne?" Albümü inceledim. "Oh, bu mu? Bunlar diş kayıtları."

"Onun diş kayıtları sende mi?" Drea güldü.

Başımı salladım. "Evet. Ve doktorun yaptığı son muayene raporu. Ayrıca bu da" — bir sonraki sayfayı çevirip, iç kısmına bantladığım saç telini gösterdim — "Bu ilk aldığım değil. O burada, bileğimde." Onlara gururla gösterdim. "Ama bunu kaybetmem ihtimaline karşı bir tane daha istedim."

"Çok mantıklı," dedi Nikolai.

"Teşekkürler!"

"Oh, dostum, şunun yüzüne bak." Illyana Lukyan'ı işaret ederek güldü.

Lukyan'ın sırtışı, albümüme baktıkça gittikçe genişliyordu.

"Beğendi," dedi Autumn, eğlenerek başını sallayarak. "Tabii ki beğendi," diye ekledi Papa D.

Beğenmesine sevindim. Mükemmel olması için çok emek harcadım.

Hafif sohbetler ortamı dolduruyordu ve etrafımda konuşmalar çiçek açarken, herkes yemek yerken konuşup gülüyordu

. Çok eğlenceli bir atmosferdi, benim büyüdüğüm evde hiç yaşamadığım bir şeydi. Herkes gülüyordu. Şakalar yapıyordu. Birbirlerine takılıyorlardı, ama sevgi dolu bir şekilde, bunun sadece eğlence olduğunu bildiğiniz türden. Tartışıyorlardı, didişiyorlardı. Birbirlerine yemek atıyorlardı ve biri saçma bir şey söylediğinde birbirlerinin omuzlarına dürtüyorlardı. Bir kardeş bir şey söylüyordu, diğeri sırf onu kızdırmak için, sırf eğlence olsun diye ona karşı çıkıyordu. O kadar çok güldüm ki karnım ağrıdı.

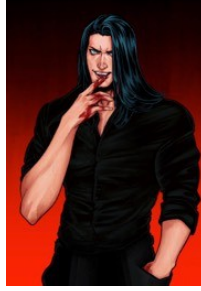
Beni tartışmalarına dahil ettiler, beni daha yakından tanımak için bana her türlü soruyu sordular ve bir kez bile yargılandığımı veya kendimi yabancı hissettiğimi hissetmedim.

Huzurlu hissettim

Hayatımda ilk kez... kendimi evimdeymiş gibi hissettim.

KONUŞMA

LUKYAN VOLKOV

"Gömleğini çıkar," dedi Lyla nefes nefese, beni yatağa iterek. "Lyla," diye inledim, o boynumu öperken. Dudakları tenimde beni adeta ecstasy'ye ulaştırdı ve odaklanmakta zorlanıyordum. "Bebeğim, konuşmamız lazım."

Dünyada yapmak istediğim en son şey konuşmaktı. Özellikle de karımın elleri göğsümde yavaşça aşağı doğru kayarken. Ama konuşmak zorundaydık. Tartışmamız gereken konular vardı. Ele almamız gereken sorunlar vardı. Kardeşine olanlar korkunçtu. Kendimi onun yerine koyduğumda, kendi kardeşlerimden birini öldürmeyi düşünmek bile acı vericiydi ve Lyla bunu yaşamıştı. Dayanmıştı. Böyle bir şey insanın ruhunda iz bırakır. Konuşmaya ihtiyacı vardı. Böyle bir olayın yol açtığı travmayla başa çıkmalıydı ve ben onun yanında olduğumu bilmesini istedim. Neye ihtiyacı olursa olsun.

Onun destekçisi olmak istedim. Onun can simidi. Ne olursa olsun güvенеbileceği kişi. O kişi...

"Oh, siktir," diye inledim, o benim sikimi demir gibi bir mengeneyle kavradığında.

"Konuşmak istemiyorum. *Sikişmek* istiyorum."

"Ben de," diye sızlandım. "*Ben de. Sikişmek istiyorum.* Ama olanları konuşmalıyız. Bununla başa çıkmalıyız..."

Çenemi kavradı, dudaklarımı sertçe sıkıştırarak beni susturdu. "Beni dinle. Konuşmamız gerektiğini biliyorum. Biliyorum ki..."

Halletmemiz gereken şeyler var. Ama üç aydan fazladır senin sikini içimde hissetmedim. Seninle işim bittikten *sonra* konuşabiliriz. Bununla bir sorunun mu var?

Tabii ki hayır.

Kafamı salladım.

Lyla sırtıttı ve bu sırtıtış hiç de masum değildi. Beni bıraktı ve geri çekildi, yüzü bir anda Eğlenceli Lyla'dan Avcı'ya dönüştü. "Giysilerini çıkar ve yatağın üstüne çık."

Bütün vücudum titremeye başladı. "Bana emir vermeni özlemişim." Onun emrettiği gibi yaptım, tamamen çıplak kalana kadar kıyafetlerimi çıkardım ve sonra yatağa atladım, omurgam başlığa çarpana kadar geriye doğru kayarak.

Kafamı eğdim, merakla onu izledim. Eğilip spor çantasından bir şey çıkardı. Uzun, kalın bir zincir çıkardı.

Penisim anında sertleşti. *Planı ne? Beni yatağa zincirlemek mi?*

Lütfen öyle olsun.

"Kollarını yanlara aç."

Kollarımı o kadar hızlı uzattım ki, yüksek bir sesle başlığa çarptılar.

Lyla kıkırdadı ve bana yavaşça yaklaşırken parmaklarını zincir üzerinde yukarı aşağı gezdirdi. "Sabırsız mıyız?"

"Hayal bile edemezsin. Vücudumun titremesini engelleyemiyorum." Gerçekten, ciddi olarak engelleyemiyordum. Onun odamda, benim alanımda olması, o seksi bakışlarla bana doğru yürümesi, beni lanet olası yataktan neredeyse titretmeye yetiyordu.

Yatağın yanında durdu ve bana baktı. Aramızdaki gerilim bir anda yükseldi. Vücudum onu arzuluyordu. Dokunuşunu. Kokusunu. Sadece vücudum değil, kalbim de. Ruhum da. Baştan aşağı her santimim.

Yemek odasına ilk girdiğimde onu orada dururken gördüğümde, sanki göğsümden büyük bir baskı kalkmış ve sonunda tekrar nefes alabiliyormuşum gibi hissettim. Son üç aydır, bir hayalet gibi dolaşıyordum, eski halimin sadece bir kabuğuydum. Sanki boş bir kabukmuşum gibi, sadece hareketleri yapıyordum.

Sonra Lyla ortaya çıktı, gölgelerden çıkan bir iblis gibi, ve kalbim yeniden canlandı.

Lyla zinciri bileğime doladıktan sonra başlığın direğine sabitledi. Üzerime çıktı, bacaklarını vücudumun iki yanına yerleştirdi ve zinciri yatağın arkasına doladı, koluma ulaşana kadar gerdi ve diğer bileğime de doladı. Lyla zinciri sıkıca çekti ve ben o lezzetli acıyı inleyerek karşıladım. Son olarak, zincirin üzerine bir asma kilit taktı ve işte oradaydım. Resmen onun merhametine kalmıştım.

Tam da olmak istediğim yerdeydim.

O, arkalarına yaslanarak eserini hayranlıkla seyretti. *Beni* hayranlıkla seyretti, bakışları tutku ve özlemle doluydu. Gözleri parladı ve o tek kelime etmeden bile aklından geçenleri anladım.

"Albümün için fotoğraf çekilmek istiyorsun, değil mi?" diye sırıttım.

Aniden utangaçlaşmış gibiydi, bu onun için hiç normal olmayan bir durumdu. Bunu son derece sevimli buldum. "Evet."

Vücudumu gevşettim, gülümsemem hala yüzümde sabit duruyordu ve "*Davay, lyubimaya*" diye mırıldandım. *Haydi bebeğim*.

Yüzünde heyecan patladı. Lyla yataktan atladı ve yatağın ayak ucuna dikildi, sonra cebinden telefonunu çıkardı. Cihazı havaya kaldırdı ve farklı açılardan birkaç fotoğraf çekti.

"Siktir, çok güzel görünüyorsun." Serbest elini pantolonunun önüne daldırdı, sanki bir saniye daha bekleyemeyecekmiş gibi kendini dokunmak için. Dudaklarından yumuşak bir inilti çıktı.

Derin, ezici bir açlık beni vurdu, kıvranmamı sağladı, kalçalarım istemsizce yukarı doğru itildi. "Oh, beni kızdırma bebeğim. O amcığı buraya getir. Seni tatmak istiyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "Avcı'na böyle mi soruyorsun?" Sesinde hafif bir azarlama vardı ve bunun için beni cezalandıracak mı diye merak ettim.

Bunu yapmasını istedim.

Omurgamdan aşağı bir titreme geçti. "Lütfen," diye düzelttim. "Lütfen amını tatmama izin ver."

Lyla parmağının ucunu bacağıma koydu ve yatakta dolaşırken bacağımı şehvetle okşadı, attığı her adımda...

Yavaşça. Neredeyse baştan çıkarıcı bir şekilde. "Uslu bir çocuk oldun mu, bebeğim?"

"Evet." Hızla başımı salladım. "Uslu bir çocuk oldum. Çok uslu bir çocuk oldum. Söz veriyorum."

"Hmm." Parmağı yukarı doğru hareket etmeye devam etti, sikimin üzerinde kayarak beni deli gibi tahrik etti ve neredeyse tek bir dokunuşla boşalmama neden oldu. "Göster bana. Dilini çıkar."

Tereddüt etmeden yaptım.

"Güzel," diye onaylayarak söyledi. "Kıpırdama."

Oh, tanrım. Onun bunu söylemesini hem seviyor hem de nefret ediyordum. Bu, olacıklardan zevk alacağım anlamına geliyordu, ama aynı zamanda tam bir işkence olacaktı.

Lyla hızla kıyafetlerini çıkardı ve yatağa geri tırmandı. Çıplak vücudunun ihtişamına hayran kalacak kadar zamanım bile olmadan, doğrudan önüme dikildi ve amını ağzıma koydu.

O inledi. Ben inledim. İkimiz de sanki yarın yokmuş gibi inledik. Tadı dilimde patladı ve dudaklarımı onun üzerine kapatıp klitorisini sertçe emdim.

Lyla hareket etti, kendini bana sürttü. Hiç tereddüt etmeden zevkini *aldı* ve ben buna bayıldım.

Her anını sevdim.

Boğazımın derinliklerinden inledim. Ellerim sıkı yumruklar haline geldi ve zincirlere asıldım, ona dokunmak için çaresizce. Parmaklarımın altında onun tenini hissetmek için. Kalçalarını kavramak ve yüzüme daha sert binmesini sağlamak için. Daha hızlı.

"Evet. İşte böyle. Beni kullanmama izin verdiğin için çok iyi bir çocuksun," diye övdü ve onu memnun ettiğimi bilmek beni daha da cesaretlendirdi.

Onun hareketlerine uyum sağlayarak ağzımı hareket ettirdim, dilimi salladım, onu tamamen yutmaya çalıştım. Lyla tüm bu süre boyunca inledi, dudaklarından benim adım döküldü, tutkuyla ıslanmıştı.

"Mmm, bebeğim. Tadı çok güzel." Zincirler, ben onlarla mücadele ederken yüksek sesle tıkırdadı. Hareket edemediğimi bilmek onu daha da teşvik ediyor gibiydi. Hiçbir şey yapamıyordum. Lyla bana istediği her şeyi yapmakta tamamen özgürdü.

Bu beni tahrik etti.

Sikim o kadar sertleşmişti ki acıyordu.

Elleri aşağı indi ve yüzümün iki yanını kavradı, beni tam istediği yerde tuttu ve yüzüme daha sert bir şekilde bindi.

"Oh, bebeğim. Lukyan. Dilin. *Lanet olası dilin.*" Ağır ağır nefes alıyordu.

Onu daha fazla istediğim için, elimden geldiğince öne eğildim. Kendimi ona kaptırmak istiyordum. Emdim. Yaladım. Dilimi klitorisi üzerinde gezdirdim. Biraz daha sert dokunuşları tercih ettiğini bildiğim için dişlerimi kullanarak amını ısıırıp, derisini ve uyluklarının içini emdim. Dilimi gevşekçe sarkıtıp, onun tutuşunun izin verdiği kadar başımı salladım, kendimi tamamen onun içine gömmek için. Ona insan olarak mümkün olduğunca yakınlaşmak için.

Başını geriye attı ve zevk çığlığı attı. Çabucak elini ağzına kapatarak çığlığını bastırdı, ben de zincirleri sertçe çektim, o lanet eli çekip atmak istedim ki onu duyabileyim.

"Oh, tanrım. Oh, lanet olsun." Orgazmından indiğinde itişleri yavaşladı ve sonra hafifçe geri çekildi. Bana baktı. Gözlerinde açlık yanıyordu. Beni istediğini, benim onu istediğim kadar *bana ihtiyacı olduğunu* bilmek kalbimi göğsümde çarptırdı. Çenemi sertçe kavradı ve eğildi.

Diliyle dudaklarımı yalarken, yüzümden kendini yalarken tüm vücudum titredi. "Seninle birlikteyken tadı daha da güzel," diye mırıldandı Lyla boğuk bir sesle.

Ben inledim. "Beni öldürüyorsun, Avcı."

Yüzümü tekrar yaladı. "Seni muhtaç ve çaresiz halini seviyorum." "Sen şeytansın," diye inledim.

"Evet." Dudaklarında şeytani bir gülümseme belirdi. "Ama sen bunu seviyorsun."

"Seviyorum. Çok seviyorum." Ciddiyetle başımı salladım.

"Merak etme, bu kısmı da seveceksin."

Lyla yataktan indi ve vücudum onu takip etmek için harekete geçti. Zincirler gerildi.

"Hayır." Neredeyse ağlayacaktım. "Geri gel, bebeğim. Geri gel."

Lyla odanın ortasındaki küçük oturma grubundan bir sandalye çekip yanıma getirdi. Oturdu, ayaklarını yatağın kenarına koydu ve bacaklarını genişçe açtı.

"*Sik beni.*" Amcığı sırılsıklamdı. Yumuşak, pembe ve dişlerimin bıraktığı minik ısırik izleriyle kaplıydı.

Bu çok tahrik ediciydi.

Eli kayboldu ve sonra bir bıçak belirdi, parmaklarının arasında dönüyordu. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Senin bıçağınla kendimi becereceğim. Sen de izleyeceksin. Sonra sana geri vereceğim, böylece her kullandığında bu anı hatırlayacaksın. *Benim olduğumu* hatırlayacaksın. Her zaman. Ölüm bizi ayırana kadar. Ve eğer beni bir daha terk edersen, bu bıçağı kullanarak seni evimde sonsuza kadar bağlı tutmak için kullandığım ipi keseceğim, böylece benden asla kaçamayacaksın."

"Biraz korkutucu, ama aynı zamanda inanılmaz derecede seksi," diye fısıldadım.

Bıçağın üzerinde bir kılıf vardı, bu da beni rahatlattı çünkü onun kazara kendini kesmesini istemiyordum. Bıçağı, sapı dudaklarıma değene kadar bana uzattı. "Em onu. Onu benim için güzelce ıslat, bebeğim."

Dudaklarımı bıçağın etrafına kapattım ve mümkün olduğunca çok tükürük sürdüm, dilimi onun amını yalarken yaptığım gibi döndürdüm, gözlerim onunkilerden hiç ayrılmadı.

Eli sevgiyle yüzümün yanını okşadı. "Aferin oğlum," diye fısıldadı.

Onun övgüsüyle eridim.

Sap ağzımdan çıktı ve o geriye yaslandı, rahat etmek için hafifçe pozisyonunu değiştirdi ve sonra sap onun dar deliğine kayboldu. Sırtını kavisleyerek inledi.

Siktir, siktir, siktir, siktir.

Yatağa zincirlenmiş, izlemekten başka bir şey yapamayan ben, onun *benim* bıçağımla kendini sikmesini izlemek, lezzetli bir işkence gibiydi. Onun göğüslerinden birini avuçlayıp sıkıca sıkarken, keşke benim elim olsaydı diye düşünerek izlemek. Kalçalarının sallanışını izlemek. Sapın içeri girip çıkmasını izlemek, o daracık amcıkta benim sikim olsaydı diye düşünerek.

Bu çok acı vericiydi. Ve hayatımda gördüğüm en ateşli şeydi. Artık dayanamıyordum.

Onunla mümkün olduğunca yakınlaşmak için uzanırken, bileklerimdeki zincirler gerildi. "Lütfen. Lütfen, senin

iyi çocuğun olacağım. Söz veriyorum. Lütfen, sana dokunmama izin ver. Seni sikkama izin ver." Yalvaran, acınası bir haldeydim. Bunun farkındaydım ve umurumda bile değildi.

Lyla'nın gözleri bana çevrildi, ateşle yanıyordu. Bıçağı bir kenara attı ve üstüme çıktı. "Prezervatif?" diye sordu, pozisyonunu alırken.

"Yan çekmecedeyim" diyebilecek kadar sağduyum kalmıştı.

Eğilip bir tane çıkardı, sikimi kapladı ve sonra sanki beni içinde hissetmek için bir dakika daha bekleyemeyecekmiş gibi hızla üstüme çöktü.

O hissi biliyordum.

İkimiz de aynı anda inledik, bizi ele geçiren ezici bir his. Amcığı sıcaktı. Sıkıydı. Penisimi mengene gibi sıkıyordu.

Cennet gibi.

Saf. Lanet olası. Cennet.

Lyla hareket etmeye başladı. Onun görüntüsü... Ona bakmaktan kendimi alamıyordum.

"Çok güzelsin," diye hayranlıkla fısıldadım, zevk omurgamdan yukarı doğru yayıldı. Uzun süre dayanamayacaktım. En son boşalmamın üzerinden üç aydan fazla zaman geçmişti. Özellikle de az önce sergilediği ateşli gösteriden sonra, patlamaya hazır bir haldeydim.

Lyla'nın elleri vücudunu sardı ve saçlarına dolandı. "Beni istediğini söyle."

"Seni istiyorum," diye inledim.

"Bana ihtiyacın olduğunu söyle." "Sana ihtiyacım var."

"Söyle bana..."

"Seni seviyorum," diye ağır ağır nefes aldım, her zıplamada dudaklarımdan derin bir inilti kopuyordu. "Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum." Bana bunu söylememi istemesi bile gerekmiyordu. Ben kendim seve seve söylerdim. "Senin fark ettiğinden çok daha uzun zamandır seni seviyorum."

"Lukyannnn," diye bağırdı, vücudu titriyordu. Amcığı benim sikimi sıkıca kavradı, etrafımda dalgalandı, zevk o kadar yoğun ki kığım yataktan kalktı. Kendi orgazmım

beni öyle bir güçle sarstı ki, nefesim kesildi. Uzun, derin, erkeksi bir inilti boğazımdan çıktı ve ben yatağa geri düştüm. Lyla hemen ardından geldi ve göğsüme doğru yığıldı.

İkimiz de nefes almaya çalıştık. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, göğsümden fırlayacak diye korktum. Lyla göğsüme yumuşak bir öpücük kondurdu, sonra tırmanıp asma kilidi açtı. Bileklerimdeki zincirleri çözdü, sonra tekrar yerine uzandı ve rahatça üstüme uzandı.

Hemen kollarımı ona doladım ve onu sıkıca sarıldım. "Seni çok özledim."

"Öyle mi?" diye sordu sessiz bir sesle.

Sesindeki tereddüt beni biraz geri çekilmeye zorladı. "Tabii ki sevdim." Bana bakmak için başını kaldırmayınca, çenesini nazikçe tutup gözlerini bana çevirdim. "Seni ne kadar sevdiğimi bilmiyor musun? Seni kafamdan ne kadar çıkaramadığımı? Tek düşündüğüm sensin. Gece gündüz."

Sinirli bir şekilde dudağını ısırdı.

"Ne?" diye sordum, sesim yumuşaktı. "Bana inanmıyor musun?"

Gözleri aşağıya kaydı.

"Bunu yapma," diye fısıldadım. "Konuş benimle, bebeğim."

"Ben..." Düşüncelerini toparlamak istercesine derin bir nefes aldı. "Son üç aydır, senin umursamadığını sanıyordum."

Bu sözler kalbimi parçaladı. "Bebeğim." İki elimle yüzünü tutup gözlerinin içine baktım, samimiyetimi görebilmesini umuyordum. "Son üç aydır tek yaptığım şey seni aramaktı. Seni asla terk etmek istemedim. Asla. Tek nedeni büyükbabamla ilgili olanlar yüzündendi. O iş hallolur hallolmaz sana geri dönecektim."

"Gerçekten mi?"

"Evet." O tek kelimeye elimden geldiğince duygu yükledim. "Senin benim için doğru kişi olduğuna hiç şüphem olmadı. Seni kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok seviyorum. Hiçbir şekilde anlatamam. Sabah uyandığımda ilk düşündüğüm şey sensin, uykuya dalarken son düşündüğüm şey de. Her parçam seni özlüyor. Kalbim. Ruhum. Işığım. Hepsi senin. Hepsi senin. Sonsuza kadar."

Öldüğümüz güne kadar ve ötesinde. Bir keresinde "kontrolümüz dışındaki güçler bizi birbirimize bağladı" demiştin. Kaderimizdi. Kader. Haklıydın, bebeğim. Ben senin olacaktım, sen de benim. Bir daha hiçbir şeyin, hiç kimsenin aramıza girmesine izin vermeyeceğim. Söz veriyorum."

Gözleri yaşlarla doldu. Yüzünü göğsüme gömdü, bana sarıldı. Onu bırakmadım, sıkıca sarıldım. Şüpheli davrandığı için onu suçlamadım. Aramızda çok güçlü bir bağ kurmuştuk ve sonra birdenbire ayrıldığımızda onu incitmiştim. Onun ne hissettiğini anlıyordum ve durumu düzeltmek için elimden geleni yapacaktım.

Ne kadar süre öyle kaldık bilmiyorum. Sadece birbirimizin varlığının tadını çıkarıyorduk. İkimiz de kıpırdamak istemiyorduk. Başını okşadım, parmaklarımı saçlarında gezdirdim. O da benim tenime küçük daireler çizdi, göğsüme yayılan nefesi beni tamamen rahatlatı.

Hayatım boyunca bir şey arıyordum ve bunun farkında bile değildim.

O şeydi. Mutlak aidiyet hissi. Bağlantı. Ruhumun diğer yarısını bulmuşum gibi.

"Kardeşin için üzgünüm," diye fısıldadım saçlarına. Lyla kollarımda kaskatı kesildi. Acı verici konu yüzünden kalkıp gideceğinden korkarak onu daha sıkı sarıldım.

"O her zaman böyle değildi," diye sessizce konuşmaya başladı. "Çocukken bana iyi davranan tek kişi oydu. Babam, yaramazlık yaptığımda beni dolaba kilitlerdi. Onun "yaramazlık" tanımı, söyleneni yapmamaktan, konuşulmadığında konuşmaya kadar uzanırdı. En ufak bir şey bile babamızı sinirlendirirdi. İlk oğlu olan Lev, her zaman onun öfkesinden muaf tutulurdu. Ben ise tutulmazdım. Beni bazen günlerce, yiyecek ve su vermeden oraya kilitlerdi. Lev, beni önemseyen tek kişiydi. Annem, hizmetçiler veya askerler değil. Kimse. Sadece Lev. *Sadece Lev.*"

Babasının ona yaptıklarını duyunca, onu mezarından çıkarıp tekrar oraya geri göndermek istedim. Piç kurusu.

O öfkeyi ondan uzak tutmaya çalıştım, ona bulaşmasını istemedim ve başparmağımla cildine küçük daireler çizmeye devam ettim.

"Bana kapının altından gizlice yemek getirirdi. Dolabın dışında oturup bana şarkılar söylerdi, böylece onun orada olduğunu bilirdim. O benim ağabeyimdi. Koruyucumdu. Ve ben onu öldürdüm." Sesi kırıldı ve onunla birlikte benim kalbim de kırıldı.

"Bebeğim." Onu daha da sıkı sarıldım, keşke onun acısını bir şekilde alabilsem diye düşündüm. Kendim çekseydim de o çekmek zorunda kalmasaydı. "Senin suçun olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Burnunu çekip başını kaldırdı. Kırmızı gözleri benimkilere baktı, gözyaşlarıyla parlıyordu. "Benim değilse, kimin?"

"Onun. Lev'e gitmesi için *yalvardın*. İntikamını bırakması için yalvardın, ama o yapamadı. O gün çektiğin acı herkesin gözü önünde belliydi. İntikamını değil, seni seçmeliydi. Senin yapmak zorunda kaldığın seçimin acısını senden uzak tutmalıydı, ama yapmadı. Tek umursadığı, istediğini elde etmektir. Başka hiçbir şey. Bu senin suçun değil." Gözlerini indirdi, ama ben bunu kabul etmedim. Başını kaldırdım ve bir kez daha dikkatini çektim. "*Bu senin suçun değil.*"

"Çok acıyor." diye hıçkırdı.

Onu bu kadar üzgün görmek kalbimi parçaladı. "Biliyorum, bebeğim, biliyorum." Yüzünü göğsüme gömdüm ve kardeşi için ağlarken onu elimden geldiğince sıkı sıkı sarıldım. "Ben buradayım. Ben buradayım."

Lyla kendini bıraktı. Geriye kalan tek ailesini kaybetmenin acısını yaşarken, ben onu kucakladım ve ihtiyacı olduğu sürece bu acıyı atlatmasına izin verdim. O acıyı dindirecek hiçbir sözüm yoktu. Tek ihtiyacı olan benim desteğim ve sevgimdi, ve o da bunu aldı. O andan itibaren sonsuza kadar ve ötesine.

KONUŞMA

LUKYAN VOLKOV

İki hayat yaşamak kolay değil.

Yemek masasına bakarak, gözlerim tüm yemek tepsilerini taradı, yerinde olmayan bir şey var mı diye aradım.

Bugün o gündü. Bugün o lanet olası gündü.

Her şey mükemmel olmalıydı. Daha azını istemiyordum. Lyla daha azını hak etmiyordu.

Masa kusursuz bir şekilde hazırlanmıştı. Masayı en iyi şekilde hazırlamanın yolunu Google'da araştırmış ve YouTube'daki öğretici videodaki gibi görünmesini sağlamıştım. Flora ve diğer birkaç hizmetçi yardım etmeyi teklif etmişlerdi, ama ben nazikçe reddettim. Her şeyi kendim yapmak istiyordum, gerçekten *her şeyi*.

Tüm yemeği ben pişirdim. Masanın ortasındaki vazoya özenle yerleştirdiğim çiçekleri kendi ellerimle topladım. Odanın her yerine mumlar yaktım. Yere gül yaprakları serptim. Her bir çatal bıçak, tabak ve şarap kadehini tam olarak doğru yere yerleştirdim. Lyla'nın tüm bu çabalarımı görmesini istedim. *Onun için* her şeyin mükemmel olmasının benim için ne kadar önemli olduğunu görmesini istedim.

Sadece onun için. Çünkü o dünyayı hak ediyordu.

En iyi takım elbisemi giydim. Saçımı salmıştım çünkü onun en çok böyle sevdiğini biliyordum. Yüzümü tıraş etmiştim. Ayakkabılarımı parlatmıştım. Ve en önemlisi, onun tasmaı boynuma sıkıca takılıydı.

Damarlarımda dolaşan heyecana rağmen, biraz gergin olmam da kaçınılmazdı. Gergin olmaktan nefret ediyordum. Bu benim için çok sıra dışı bir durumdu, ama bunun iyi bir gerginlik olduğunu biliyordum, çünkü bugün her şeyin nihayet ortaya çıkacağı gündü.

İki yıldır ilk kez *tüm* gerçeği söyleyeceğim gün. Yalan yok. Dikkatlice seçilmiş cevaplar veya ifadeler yok. Sadece tüm gerçek ve sadece gerçek.

Telefonum gelen bir mesajla çaldı.

Illayana Butt Face: Şimdi geliyorum.

NEFESİM boğazımda takıldı. *Kahretsin, işte başlıyoruz.*

Masaya bir kez daha hızlıca göz gezdirdim, her şeyin yerinde olduğundan emin olmak için. Lyla'nın tabağının yanında bir tüy parçası vardı. Onu aldım ve ona sertçe baktım.

"Ne yapıyorsun? Her şeyi mahvetmeye mi çalışıyorsun?!" cansız nesneye tısladım. "Tüm emeklerimi mahvetmeden önce defol git." Onu bir kenara attım ve ceketimin kolunu o noktaya kuvvetlice sürterek tekrar tertemiz hale getirdim.

Evin önünden kahkahalar ve ayak sesleri kulağıma yankılandı. Omurgam birden dikleşti. *Geliyor.* Boğazımı temizledim, ceketimin yakalarını düzelttim ve ön kapının yanında yerimi aldım.

Boynumu önce bir tarafa, sonra diğer tarafa çevirdim ve derin, sakinleştirici bir nefes verdim.

Bunu yapabilirsin Lukyan. Bunu yapabilirsin...

Lyla içeri girdi. Kalbim göğsümde durdu. O kadar güzeldi ki. Önceki hayatımda ne yaptım da bu kadar şanslı oldum, gerçekten bilmiyorum. Saçları dalgalı bir şekilde omuzlarına dökülüyordu. Bal rengi gözleri parlak ve ışıltılıydı. Peki ya gülümsemesi?

Tanrım, o lanet gülümsemesi.

Her gördüğümde nefesim kesiliyordu.

Lyla kapıda donakaldı, bana baktı ve sonra -kendimi övmek istemem ama- arkamdaki güzelce dekore edilmiş masaya baktı. "Bu ne?" diye şok içinde fısıldadı.

Belimden nazikçe eğildim, vücudumu döndürerek kollarımı genişçe açtım. "Akşam yemeğiniz hazır, hanımefendi."

Lyla kıkırdadı ve şık bir reverans yaptı. "Teşekkür ederim, beyefendi."

Elimi uzattım ve o da elini benim elime koydu. Gözüm parmağındaki alyansa takıldı ve göğsümde bir gurur patlaması yaşandı.

O benim. Tamamen benim.

Onu masanın başına götürdüm ve sandalyesini çektim.

Yine kıkırdadı. "Neler olduğunu hiç anlamıyorum, ama çok hoşuma gidiyor."

Gülümsedim. "Hoşuna gideceğini düşünmüştüm." Göz kırptım. Kapıya geri döndüm ve Illayana'ya sarıldım. "Yardımın için teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Ne zaman istersen," diye cevapladı ve bana sarıldı.

Tabii ki, akşam yemeğinin ne hakkında olduğunu bilmiyordu. Sadece, ben her şeyi hazırlarken Lyla'nın dikkatini dağıtmak için onun yardımına ihtiyacım olduğunu biliyordu. Belki bir gün kardeşlerime anlatırdım.

Belki de anlatmazdım.

Geri adım attı ve Lyla'ya el salladı. "Kahvaltı için teşekkürler. Görüşürüz."

"Evet, görüşürüz! Hey, hala o dövüşü istiyorum," dedi Lyla, dudaklarında heyecan dolu bir gülümsemeyle.

Illayana da ona benzer bir sırıtışla karşılık verdi. "Kesinlikle." Sonra da gitti.

"Onunla dövüşmek istediğinden emin misin? O kirli dövüşür," dedim şakayla karışık, ama aynı zamanda da ciddiydim, çünkü Illayana'nın dövüşü kazanmak için ne gerekiyorsa yaptığını ilk elden biliyordum.

Lyla'nın gülümsemesi geniş ve parlaktı. "Oh, eminim. Onun kavga ettiğini gördüm. Bence eğlenceli olacak."

Gülerek başımı salladım. Buz kovaşından şampanya şişesini çıkardım ve açtım.

Lyla kaşlarını kaldırdı. "Şampanya mı? Neyi kutluyoruz?"

"Yıldönümümüz," dedim rahat bir şekilde, şampanyayı kadehine dökerken.

Kaşlarını çatarak düşündü. "Hayır, değil."

Sonra kendi kadehime de şampanya doldurdum ve şişeyi masanın üzerine koyduktan sonra yanına oturdum. Kadehimi aldım, arkama yaslandım, bacağıma dizimin üzerine attım ve gözlerinin içine baktım. "Evet, öyle."

İki yıl önce

BABAM takip edildiğini düşünüyordu. Ben onun her zamanki paranoyak hali olduğunu düşünüyordum, ama kimse benim fikrimi umursamıyordu. Bana, hareketlerini takip eden biri olup olmadığını görmek için onu uzaktan izlememi söyledi. Ben de, onun tamamen deli olduğunu düşünsem de, bunu yapıyordum. Akli başında hiç kimse Bratva Kasabı'nı takip etmezdi.

O caddede yürürken, korumaları hemen yanında, ben her zaman en az yüz metre gerisinde kaldım. Oldukça etkileyici bir kılık değiştirme seçmiştim, hatta görünüşümü daha iyi gizlemek için özel yapım bir peruk ve sakal bile takmıştım.

Babam takip ediliyorsa, tanınmamam gerekiyordu. Babamın hayalinde yarattığı hayali takipçiyi yakalayacaksam, fark edilmeden izlemem gerekiyordu, ki bu, kendime hiç benzemediğim için artık çok kolaydı. Kısa, diken diken kırmızı saçlarım, aynı renkte sakalım ve büyük, boynuz çerçeveli gözlüklerim vardı.

Tabii ki hala çok yakışıklıydım, ama en azından bu kılığında kimse benim Lukyan Volkov olduğumu düşünmezdi.

Saatlerce, babamın Vegas şeridindeki çeşitli mağazalara gitmesini takip ettim ve sıkıntıdan ölecek gibi hissettim. Karşı caddeden bir figür dikkatimi çekti. Donakaldım, şaşkına döndüm. Bir kadın gölgelerin arasında gizlice dolaşıyordu, bakışları babama sabitlenmişti.

Kahretsin. O haklıydı. Babam takip ediliyordu.

Bir anda ruhumda bir ilgi uyandı. Onu incelerken başımı yana eğdim. Hızlı hareket ediyordu. Çekiciydi. Bu kadar uzun boylu bir kadın için - en az 1,80 metre olduğunu tahmin ederdim - çok zarif ve akıcı hareket ediyordu. Hareketleri hassastı ve dikkatleri üzerine çekmiyordu. Eğer aktif olarak yerinde olmayan bir şey arıyor olmasaydım, onu fark etmeyeceğimi sanırım.

Babamı takip ederken ayaklarım otomatik pilotta hareket ediyordu. Hedefini hiç gözden kaçırmadan dükkanlara girip çıkıyordu. Babam durduğunda, ayakkabılarını bağlar gibi yapıp o da durdu. Babam döndüğünde, o da döndü ve vitrinlere bakarak orada olan şeylere ilgi duyuyormuş gibi yaptı.

Hiç dikkat çekmiyordu.

Heyecan damarlarımdan fışkırıyordu. Kimdi bu kadın? Meraktan ölüyordu.

*** * ***

GEÇEN AY BOYUNCA, gizemli kadının babamı takip etmesini izlemiştim. Geriye dönüp bakınca, muhtemelen ona neler olduğunu anlatmalıydım. Onun haklı olduğunu. Birinin onu takip ettiğini. Ama... bunu yapmak istemedim. O kadının ortadan kaybolması için bir şey yapmasını istemedim. O kadın beni çok meraklandırıyordu.

Onu tanımak istedim.

Onda beni çeken bir şey vardı. Ruh ikizim gibi. Bundan emindim. Bu yüzden babama tehlikeli bir durum olmadığını söyledim, ama tedbir olarak, emin olmak için onu gölgelerden takip etmeye devam edecektim.

Kadın kimliğini gizlemek için çok dikkatli davranıyordu. Onu her gördüğümde farklı bir kıyafet giyiyordu. Saçları her zaman farklıydı. Gözleri de öyle. Ve son gördüğümde burnunun şeklinin de farklı olduğuna yemin edebilirim.

Bu, onun gerçekte nasıl görüldüğünü merak etmemi sağladı. Gerçekte kim olduğunu. Ona daha yakın olmam gerekiyordu. Onun DNA'sını alıp sistemimizde taramalıydım. Gerçek kimliğini bulmaya çalışmalıydım.

Kafenin tezgahına oturup, kupamdan içkimi yudumlarken, gözlerim kadına sabitlenmişti, onun gözleri ise babama sabitlenmişti. Babam, baristadan strafor bardağını alıp, bahşiş kavanozuna çok cömert bir bahşiş bırakıyordu.

Taktığı şapka çok şirindi.

Gizlice telefonumu çıkardım ve onun birkaç fotoğrafını çektim. Anılar için. Onu özlediğimde bakmak için. Çünkü özlüyordum. Onu izlemediğim zamanlarda onu özlüyordum. Bunun hızla bir takıntıya dönüştüğünü biliyordum ama umursamıyordum. O kadın, yıllardır ilk kez dikkatimi çeken şeydi. Bunu kaçırmayacaktım. Asla.

Babam çıkışa doğru yöneldi. Kadın, çoktan soğumuş olan sıvıyı bardağından bir dikişte içti ve babamın peşinden gitti.

Bir şey beni ileriye itti, ona kaçmasına izin vermememi söyledi.

Artık dayanamıyordum. Onunla tanışmalıydım. Tesadüfen karşılaşma fikri aklıma geldi ve bir anda kendimi koltuğumdan kalkmış, ona doğru ilerliyor, onu takip ediyor buldum.

"Ooof." Göğsüme çarptı. Babamı izlemekle o kadar meşguldü ki, diğer taraftan geldiğimi fark etmemişti. Vücudu geriye doğru eğildi ve kollarım belini sardı, onu havada durdurdu. Bu temasla omurgamdan bir sıcaklık yayıldı.

Gözleri bana çevrildi ve kalbim göğsümde durdu.

En güzel bal rengi gözler ruhumun derinliklerine bakıyordu ve nefesimi kesiyordu. Onlar onun gerçek gözleriydi. Bundan emindim ve sonsuza kadar beynime kazınacaklardı.

Onlarda tanıdık bir şey vardı. Ruhumun tanıdığı bir şey. Ve sonunda onunla tanışmış mıyım diye merak ettim. Sonsuza dek benim olacak kişi. Benim çılgınlığıma ayak uydurabilecek tek kişi.

Bunu test etmenin bir yolu vardı. Onu da benim ona takıntılı olduğum kadar takıntılı hale getirebilirim. O zaman anlardım. Onun benim için mükemmel olduğunu anlardım. Kendimi asla saklamak zorunda kalmayacağım tek kişiyi bulduğumu anlardım. Onu hızla içime çektim,

Lukyan cazibesini devreye sokmadan önce her ayrıntıyı hafızama kazıdım.

"Kusura bakma, güzelim. Seni görmedim." Kollarımda titredi. "Uh—ben—ben—" Sırıttım. Ağzı açık kaldı.

İşte böyle, bebeğim, iyice bak. Gel, beni takip et.

Onun dikkatini babamdan bana çevirmek istedim çünkü, dürüst olmak gerekirse, onun beni takip etmemesi beni kışkandırıyor. Onun dikkatini, tüm dikkatini istiyordum ve bunu elde etmek için ne gerekiyorsa yapacaktım.

Onu ayağa kaldırdım ve istemediğim halde biraz geri çekildim. Elini tuttum ve gözlerimi onunkilere dikerek belimden eğildim ve elinin üstüne en yumuşak, en nazik öpücüğü kondurdum.

Hafifçe sallandı.

"İyi günler, güzelim," diye mırıldandım, göz kırptım ve arkanı dönüp kapıya doğru yürüdüm.

Attığım her adım tam bir işkenceydi. Geri dönmek istedim. Onunla konuşmak istedim. Bana kendisiyle ilgili her şeyi anlatmasını istedim. Onu evime götürüp yatağa bağlayıp bir daha asla gidememesini istedim.

Onun ilgisini çekmek için yeterince çaba gösterdiğimi umuyordum. Gel, benim küçük gölgem. Beni takip et.

** * **

Sevgilim,

Dün geceki ihanetin beni hem yıkmış hem de incitmiş durumda. Birbirimiz için ne kadar mükemmel olduğumuzu görmüyor musun? Ne kadar uyumlu olduğumuzu? Sen ve ben kaçınılmazız. Ölüm gibi. Kontrolümüz dışındaki güçler bizi birbirimize bağladı.

Seni ilk gördüğüm anda bunu hissettim. Sen de hissetmedin mi? Hissettiğini biliyorum.

Bu hediye sana bir ders olsun, aşkım. Bu sadece sana olan tam ve mutlak bağlılığımın bir göstergesi değil, aynı zamanda

*olacağını da gösterir.
Bu hayatta ve sonraki hayatta daima senin olan, L*

Aleksandr mektubu yüksek sesle okurken, Lyla'nın aşk mektubuna duyduğum heyecanı kendime sakladım.

Lyla. Adı Lyla'ydı.

Onun kimliğini anlamam biraz zaman almıştı ve aman Tanrım, bu benim için büyük bir şok olmuştu. Onun kim olabileceğini hayal edemiyordum, ama annemi öldüren adamın kızı, ki babam da intikam için onu öldürmüştü, bu dünyada beklediğim son kişiydi.

Bunu kabullenmem biraz zaman almıştı, ama sonunda benim için önemi kalmamıştı. Lyla, her şey olduğunda benim gibi bir çocuktur. Babasının yaptıklarından sorumlu değildi, tıpkı benim de benim yaptıklarımından sorumlu olmadığım gibi.

Kim olduğu benim için önemli değildi. Babamı takip ederek ne yaptığı benim için önemli değildi. Önemli olan tek şey, onun benim olmasıydı ve onu elde etmek için ne gerekiyorsa yapacaktım.

Kardeşlerime onun kim olduğu konusunda yalan söylemek zordu. Çok zordu. Gerçekte her şeyi yöneten benim olmasına rağmen, neler olup bittiğinden habersizmişim gibi davranmak daha da zordu.

Ama yapmak zorundaydım.

Kardeşlerim beni seviyordu. Bunu biliyordum. Ama Aleksandr'ın daha önceki sözlerinden de anlaşıldığı gibi, benim kararlarımı güvenmiyorlardı.

"Lukyan her şeyi mahvedecek. O güvenilmez biri." Lyla

hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı.

Aleksandr, "Hangi ihanetten bahsediyor?

Ve ne hediyesi?" diye sorduğunda yalan söyledim.

Zahmetsizce.

Daha büyük bir iyilik için.

"Şey," dedim, aldatmacamı gizlemek için ses tonumu hafif tutarak. "Dün gece dışarı çıktım ve sonunda bir sokakta bir kızla seviştim."

Yalanlar.

Yalanlar, yalanlar, yalanlar.

Böyle bir şey hiç olmadı, ama sırrımı saklamak için öyle olduğunu söylemek zorundaydım. Elbette, ağabeyimin yüzüne böyle yalan söylemek zorunda kaldığım için kalbimde küçük bir suçluluk duygusu vardı, ama ona umutsuzca aşık olduğumu ve takipçime takıntılı olduğumu söylemem mümkün değildi.

Anlamazdı. Deli olduğumu söylerdi. Yine. Sorumsuz davrandığımı söylerdi.

Sadece ona değil, herkese Lyla ve benim birbirimiz için mükemmel olduğumuzu göstermeliydim.

"Sanırım bahsettiği ihanet bu," diye devam ettim, kutuyu ellerimde daha sıkı tutarak. "Çünkü bu onun hediyesiydi." Ondan ayrılmak istemiyordum. Hayatımda aldığım en güzel hediye idi. Yine de orta boy kutuyu masanın üzerine koydum ve bekledim.

Aleksandr endişeyle kutuyu aldı ve içine baktı.

Parmaklar. Lyla'nın benim seks yaptığımı sandığı bir kadının mükemmel manikürlü on parmağı. Gerçek şu ki, onu ilk gördüğüm andan itibaren başka bir kadına dokunmamıştım... çünkü o haklıydı. Onu ilk gördüğümde aramızdaki bağı hissetmiştim.

Kapağın iç kısmına şöyle yazılmıştı:

*Kendisine ait olmayan bir şeye dokunmaya cesaret ettiği için parmaklarını kaybetti.
Sana dokunmasına izin verdiğin kişilere dikkat et, aşkım.*

LYLA BENİ İZLEYORDU, çoğu gece yaptığı gibi. Kulüpte idim. Bu konuda yalan söylemedim, ama iş için oradaydım. Kulüp sahibi Bratva'ya ödemesini geciktirmişti, bu yüzden babam beni parayı almaya gönderdi.

Kulüp sahibi parayı ödememişti. Ne sürpriz ama. Bunun yerine, daha fazla zaman kazanmak için bana başka bir şey teklif etmeye çalıştı.

Ya da başka biri demeliyim.

Kulüpte çalışan kızlardan birini bana itti, herkesin düşündüğünü düşünüyordu.

Bratva'nın playboyu kadına hayır diyemezdi.

İkisi de kalbimin çok uzun zaman önce birine ait olduğunu bilmiyordu. Ben tek eşli bir adamdım.

Kadın, pantolonuma girmek için şehvetli bir şekilde parmaklarını göğsümde gezdirdi - ki ben bunu hemen reddettim - ve ertesi sabah, aynı parmaklar arabamın kaputundaki bir kutunun içinde, büyük, güzel bir kırmızı fiyonkla özenle sarılmış olarak duruyordu.

Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Küçük gölgem bana karşı sahipleniciydi. Benim için öldü.

Bu, hayatımda gördüğüm en seksi şeydi ve beni ona olan aşkıma daha da artırdı.

** * **

"RING-A-DING-DING, KING'E BAĞLANDINIZ," diye cevap verdim.

"Neredesin?" diye sordu Nikolai.

Ona gerçekte nerede olduğumu söyleyemezdim. Bu yüzden, daha fazla soru sormamasını sağlayacak ilk aklıma gelen şeyi söyledim.

"Sikimi yalattıyorum. Neden?"

"Eve gelmen lazım. Hemen. Aile toplantısı var." Lukyan gibi bir şey söyle.

"Önce işimi bitirebilir miyim?"

Telefonun diğer ucunda gözlerini devirdiğini neredeyse hissedebiliyordum. "Babamla ilgili bir ipucumuz var."

Omurgam birden dikleşti ve dürbün elimden düştü. Ne? "Hemen geliyorum."

Telefonu kapatıp eşyalarımı toplamaya başlarken içimden sessizce küfrettim. Gitmek istemiyordum. Burada günlerce kamp yapmaya yetecek kadar yiyecek ve su getirmiştım. Ama babamın başı dertteydi ve sonunda onunla ilgili bir ipucu bulduysak, harekete geçmeliydik. Gitmek zorundaydım.

Keskin nişancı tüfeğimin sehpasını yerine takıp valizime koydum. Sırt çantamı kapatıp sırtıma attım ve son bir kez bakmak için dürbünümü tekrar elime aldım.

Yan apartmanda, Lyla karanlıkta kanepesinde oturuyordu, önündeki televizyondan gelen ışık odayı aydınlatıyordu. Saatlerdir orada oturmuş, oynayan programa dalmıştı. Açıkçası, hangi programı izlediğini bilmiyordum. Dikkatim bir an olsun ondan ayrılmadı.

Kucağında bir kova patlamış mısır vardı ve etrafında birkaç boş enerji içeceği kutusu duruyordu.

Kardeşi daha önce gelmişti. Lev Voznesensky. Tam olarak ne olduğunu anlayamadım, ama onda hoşuma gitmeyen bir şey vardı. Belki de ona konuşma şekliydi, sanki ona tepeden bakıyormuş gibi. Belki de ona emirler yağdırıp, onun da bunları yerine getirmesini beklemesi idi.

Lyla beni takip etmediğinde, ben onu takip ediyordum. Beni takip etmek için telefonlarımı ve dizüstü bilgisayarlarımı dinlemeye almıştı, bu yüzden başka bir telefon almak zorunda kaldım — onun bilmediği, sadece onun fotoğraflarını ve videolarını çekmek için kullandığım bir telefon. Sokakta yürürkenki fotoğrafları. Bir restoranda oturup öğle yemeği yerkenki fotoğrafları. Bisiklet sürerkenki fotoğrafları.

Ayda bir kez kardeşi ile buluşuyordu, her seferinde farklı bir yerde, ve o kadar önemli bir şeyi tartışıyorlardı ki, bunu gizlemek için müzik çalıyorlardı. Birisi dinliyor olabilir diye.

Ne olduğunu tam olarak bilmiyordum, ama bunun babamla ve annemin onu takip etmesinin nedeni ile bir ilgisi olduğunu biliyordum.

Kendime on saniye daha süre tanıdım. Ayrılmadan önce her ayrıntısını zihnime kazımak ve ezberlemek için on saniye daha acı verici bir süre.

Şanslıysam, bu gece geç saatlerde geri dönüp yatmadan önce onu izleyebilecektim.

Eve vardığımda, hızla kıyafetlerimi düzelttim. Bütün bu olayda benim de bir rolüm vardı. Kimsenin, zamanımı nerede geçirdiğimi şüphelenmesine izin veremezdim.

Parmaklarımla saçımı çekip karıştırarak olabildiğince dağınık hale getirdim. Ceketimi omuzlarımdan sarkacak şekilde çıkardım ve ayakkabı bağcıklarını çözerek aceleyle giyinmiş gibi görünmesini sağladım, sonra da içeri koştum.

** * **

O BURADA.

Lyla burada.

Lyla yatak odamın penceresinden içeri girerken, uyuyormuş gibi görünmek için nefesimi yavaşlatarak hareketsiz kaldım. Şimdiye kadar Lyla odama üç kez gizlice girmişti ve her seferinde hareketsiz kalmak zor olmuştu. Her yanım onun benim alanımda olmasını seviyordu. Aramızdaki ateşli bağı kabul etmek ve yatak odamdaki her yüzeyde onu sikmek istiyordum.

Lyla ise beni izlemekten başka bir şey yapmadı. Bazen saatlerce.

Bu beni heyecanlandırıyordu. Uydurduğum çılgın plandan vazgeçip, normal bir insan gibi ona kur yapma isteği uyandırıyordu.

Ama biz normal insanlar değildik. Benim deliliğime uygun birini bulmak benim için çok önemliydi. Günlük hayatta her şeyi bir oyunmuş gibi ele alırdım.

Bu bir oyun değildi.

Bu benim mutluluk şansımdı. Lyla benim mutluluk şansımdı. Ve onu yakalamak ve asla bırakmamak için ne gerekiyorsa yapardım.

O benim için mükemmeldi. Her açıdan, her şekilde ve her bakımdan. İsteddiği şeyin peşinden gitmesini engelleyen hiçbir şey yoktu. Yirmi dört saat güvenlik görevlileri ve düzinelerce bekçi köpeği ile tamamen çitle çevrili bir mülk bile.

O engelleri gördü ve "Tamam, biraz eğlenelim" dedi, sonra da yatak odama doğru yola çıktı.

Sırt üstü uzandım, ellerimi başımın arkasına koydum, yüzüm tavana dönüktü, gözlerim hala kapalıydı. Nefesimi yavaş ve düzenli tutmaya çalıştım — Lyla'nın bakışlarının yüzümün yan tarafını yakıcı bir şekilde deldiğini hissederken bunu yapmak zordu — ve o yanımda diz çökerken heyecanlı kalp atışlarımı yavaşlatmaya çalıştım.

Bana dokunmadı. Hiç dokunmadı. Sadece orada oturup uyumamı izledi.

* * *

Elimde iPad ile mutfağa geri döndüm ve Nikolai'ye gösterdim. "Bak."

"Burada neye bakmam gerekiyor?" diye sordu, gözleri ekranın her yerine kayıyordu.

Bu, önceki gecenin güvenlik kamerası görüntüleri idi. Lyla'nın odama girip hançerimi çaldığı görüntüler.

Kardeşlerime bu videoyu gösterip göstermemeyi uzun uzun düşünmüştüm. O ana kadar, Lyla'yı sadece küçük bir rahatsızlık olarak görmüşlerdi. Ciddi bir şey ya da endişelenecek bir şey yoktu.

Bunu değiştirmek istedim.

Onların, onun ne kadar sert bir kadın olduğunu görmelerini istedim. Ailemizi iyileştirme ve daha güçlü hale getirme potansiyelini. Güvenlik önlemlerimizi aşip, evin yan tarafına tırmanıp, yatak odamın penceresinden içeri girip, terlemeden saatlerce uykumu izleyebildiğini. Hem de hiç fark edilmeden.

Onların onu fark etmelerini istedim.

Ona hayran olmalarını istedim.

Benim hayran olduğum gibi.

Bu yüzden, Illayana'yı hançerimi çalmakla suçladım, böylece onlara güvenlik kamerası görüntülerini göstermek için bir bahaneim olacaktı. Onlara, benim tek gerçek aşkımin ilk görüntülerini göstermek için.

"Bunu gördün mü?" diye sordu kardeşim, yüzünde endişeyle.

"Evet." Denesem bile yüzümdeki heyecanı gizleyemedim.

Nikolai homurdandı. "Neden öyle bakıyorsun?" "Nasıl?"

Masumca gülümsedim.

"Heyecanla başın dönüyormuş gibi. Öyle olmamalısın. Bu kadın odana girip bir saatten fazla seni uyurken izlemiş. Tehlikeli ve deli bir kadın."

"Biliyorum." Bu harika değil mi? "En sevdiğim iki şey. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum." Düzgün bir şekilde.

** * **

"GİTMEDEN ÖNCE, konuşmamız gereken başka bir şey var." Aleksandr gözlerime bakarken, ben koltuğuma geri oturdum.

"Yine ne yaptım?" diye iç geçirdim, çünkü açıkçası, bu ailede en çok tercih edilen berbat durumdaydım.

"Hiçbir şey yapmadın..."

"Bir kez olsun," diye Nikolai gülererek ekledi ve ben ona sert bir bakış attım.

"Stalkerinle ilgili."

Ruhum lanet olası bir Noel ağacı gibi parladı, ama soğukkanlı davranmak zorundaydım. Onun adının geçmesi bile beni bu kadar heyecanlandırıldığını onlara gösteremezdim. "Ne olmuş ona?"

"Talon'un adasının yerini Drea'ya gönderenin o olduğunu biliyor muydun? Ya da arenada seni kurtaran keskin nişancının o olduğunu?"

Bunu zaten tahmin etmeme rağmen gözlerimi genişlettim. "Öyle mi? Bunu nereden biliyorsun?"

Drea cevap verdi. "Çünkü ben oraya kimseyi çağırmadım. Arturo, Mikhail ve kardeşim de çağırmadı."

"Tamam mı? Neden bu kadar abarttığınızı anlamıyorum. Eğer söylediklerin doğruysa, o zaman o beni kurtarmış demektir. Bizi kurtarmış demektir."

Hepsi onu övüp durmalı, sanki halledilmesi gereken bir sorunmuş gibi konuşmamalı.

O olmasaydı, hepimiz ölmüş olurduk.

"Önemli olan şu ki, bu kadın çok iyi eğitilmiş, çok yetenekli, mülke hiç fark edilmeden girip çıkmayı başardı ve biz hala onun kim olduğunu bilmiyoruz. Önemli olan şu ki, o çok büyük bir tehdit ve seni elde edemeyeceğini anladığı an, her şeyin değiştiği an olacak."

Anya ile görücü usulü evlilikten bahsediyordu. Aleksandr'ın yerini almayı teklif etmek, o anlık bir karardı. Aleksandr ve Nikolai, birbirlerine deli gibi aşık oldukları için bunu yapamazlardı. Umutsuzca aşık biri olarak, başka biriyle evlenmek zorunda kalmanın onlara vereceği acıyı anlıyordum. Onlara bunu yapamazdım ve kimse Anya ile evlenmezse, büyükbabam Illayana'yı öldürecekti.

Başka seçeneğim yoktu. Onun yerini almak zorundaydım, aksi takdirde kız kardeşim ölecekti.

Kardeşlerime, onların düşündüğü kadar güvenilmez biri olmadığımı göstermek için tek şansım olduğunu da eklemeliyim.

Bir planım vardı.

Fazla zaman kalmamıştı. Aileme karşı görevimi yerine getirecek, Anya ile evlenecek ve sonra, büyükbabam öldüğünde, anlaşmamızı feshedecek ve sonunda Lyla ile tekrar bir araya gelecektim.

Bunun riskli bir plan olduğunun farkındaydım, ama bu kadar çok şeyin söz konusu olduğu her plan riskliydi, ne olursa olsun.

Ne kadar istesem de Anya ile evlenmekten kaçınamazdım. Ama ondan sonra onunla evli kalmam gerektiğine dair hiçbir şey yoktu. Özellikle Sergei öldükten sonra.

Bütün denklemdeki tek değişken Lyla'ydı. Aylardır onu zorluyordum, harekete geçmesi için onu teşvik ediyordum. Henüz harekete geçmemişti ve bu belirsizlik beni öldürüyordu.

Bir planı olmalıydı, ama ne?

"Onu bulup halletmeliyiz. Seni takip ediyor. Bu da bunu yapabilecek tek kişinin sen olduğu anlamına geliyor. Onu bulmak için ne gerekiyorsa yap ve onu öldür. Anladın mı?" Aleksandr sözlerini bitirdi.

Onun benden bunu yapmamı istediğini anladım. En iyi yolun bu olduğuna inandığını anladım.

Ama ben yapmadım.

O çok tanıdık suçluluk duygusu kemiklerime işledi, ama yine de kardeşime yalan söyleyerek sözleri söyledim. Yine. "Anladım."

** * **

Ben: Kimsin sen?

Yatak odamın kapısını açtım ve kapıda donakaldım. Dudaklarımın kenarında bir gülümseme belirdi. Lyla'nın baştan çıkarıcı kokusu duyularımı doldurdu ve heyecandan neredeyse inleyecektim.

O burada.

Sadece kafamın içinde olsa bile, söylemeyi çok sevdiğim iki kelime.

İçime dolan heyecanı bir an daha içimde tutmaya izin verdim, sonra içeri girip kapıyı kapattım.

Işığı açtım ve hemen kıyafetlerimi çıkarmaya başladım. Tam olarak nerede olduğunu bilmiyordum, sadece orada olduğunu biliyordum.

Beni izliyordu. Her

zaman izliyordu.

Bu yüzden yavaşça soyundum. Baştan çıkarıcı bir şekilde. Ona beni hayranlıkla izlemesi ve gösterinin tadını çıkarması için bolca zaman verdim çünkü... kızım için en iyisi bu.

Bilinmeyen: Bugünkü olayları göz önüne alarak, bu suçu affetmeye hazırım, benim

Aşk. Ama bir daha asla. Kim olduğumu biliyorsun. Ben seninim, sen de benimsin. Ölüm bizi ayırana kadar.

OH ADAMIM. O kesinlikle delinin teki.

Ben bittim.

Birkaç mesaj daha attıktan sonra, ihtiyatı bir kenara bırakıp onu ne kadar zorlayabileceğimi görmek istedim. Sonunda, benim çok sevdiğim o deliliğini biraz olsun ortaya çıkaracak mı diye bakmak istedim.

Ben: Başlangıçta biraz eğlenceliydi, ama şimdi sıkıldım. Dikkatimi vermek zor ve ne yazık ki

Sen, sen aklını kaçırmışsın.

DOĞRU DEĞİL.

Hiç de doğru değil.

Tüm dikkatimi ona verdim. Şu andan itibaren sonsuza kadar.
Ama küçük gölgem zorlandığında ne yapacağını görmek istedim.
Yatağa doğru yürüdüm, telefonumu yere attım ve duşa doğru yöneldim.
Yemi yut, benim küçük gölgem.

* * *

Bilincime geri döndüm ama tamamen hareketsiz kaldım, uyanık olduğumu belli etmedim. Bir sandalyeye bağlanmışım. Bundan emindim. Hem kollarım hem de bacaklarım bağlıydı ve içkime kattığı ilaç hala vücudumda dolaşıyordu, beni biraz uyuşuk hale getiriyordu.

Sessizce, dikkatlice bir gözümü açtım ve odayı gözetledim. Lyla, duvar boyunca uzanan uzun bir masanın önünde, güzel beyaz bir elbise giymiş duruyordu. Yemeklerle dolu tabak ve tepsilerle uğraşırken kendi kendine mırıldanıyordu.

Başarmıştı.

O gerçekten bunu yapmıştı.

Herkese şaka yapıyordum ama onun beni gerçekten kaçıracağını hiç düşünmemiştim.

Siktir, tüm vücudum yanıyordu.

O kadın, beni kendi düşünumden kaçırmakla kalmamış, bir de gelin rolünü oynamıştı.

Bu delilikti. Çılgıncaydı. Tamamen deli saçmasıydı. Ve aynı zamanda, tam bir dahiyane fikirdi.

O, tek kelimeyle muhteşemdi.

Ama dikkatli olmalıydım. Rolümü oynamalıydım. Onun kim olduğunu bilmiyormuş gibi davranmalıydım, ya da onun beni takip ettiğinden çok daha uzun süredir onu takip ediyormuşum gibi.

Onu korkutup kaçırmak istemedim.

Onu tamamen ve umutsuzca bana aşık etmem gerekiyordu

O zaman, ve ancak o zaman, her şey açığa çıkabilirdi.

LYLA AĞZI AÇIK HALDE BANA BAKIYORDU.

Boğazımı temizledim ve daha dik oturdum. "Biraz daha şampanya ister misin?" diye sordum, şişeyi kaldırarak.

Gergindim. Kahrolasica gergindim. Her şeyi bildiğimi öğrendiğinde nasıl tepki vereceğinden tam olarak emin değildim.

Babamı takip etmeye başladığı andan itibaren yaptığı her şeyi biliyordum. *Kaçırılma* olayı hariç.

Ama o kısmı oldukça iyi idare ettiğimi düşünüyordum, kendim söyleyeyim.

Lyla hâlâ hiçbir şey söylememişti, tamamen şok olmuş bir şekilde bana bakıyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum, dikkatli bir şekilde gülümseyerek.

Sonunda ağzını kapattı. Şarap kadehini aldı ve bir dikişte içti. Kadehi masaya koydu ve benimkini aldı, aynı şeyi yaptı.

Ona bir bardak daha doldurdum. Onu

da bir dikişte içti.

Sonra bir tane

daha. Sonra bir

tane daha.

Yaz altıncı altıncı durdu durdu, hala vermeye bana o kesinlikle şaşkın ifadeyi

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve endişeyle onun bir şey söylemesini bekledim.

"Tamam," diye içini çekti sonunda, gözleri hesaplayıcı bir ifadeye büründü. "Bütün bu zaman boyunca beni *manipüle ettiğini* mi söylüyorsun?"

Ben irkildim. "*Manipüle* etmek çok kötü bir kelime. Ben bunu daha çok *seni doğru yöne yönlendirmek* olarak düşünmeyi tercih ederim."

"O yön sen misin?"

Omuzlarımı dikleştirdim ve göğsümü şişirdim. "Evet."

O sefer bütün şampanya şişesini aldı ve büyük bir yudum aldı. "O kadın, kulüpten gelen kadın. Sen..."

"Onunla yatmadım. Ona dokunmadım. Seni ilk gördüğüm andan beri başka bir kadına dokunmadım. Kardeşlerime dokunduğumu söyledim çünkü benden beklenen buydu. Talon tarafından kaçırıldığımda bir kızla yattığımı söyledim..."

"Hayır, yatmadın." Kaşlarını çattı. "O gece oradaydım. Dairende bir kadın olsaydı, onu öldürürdüm."

Sırıttım. "Biliyorum. Kardeşlerime bunu, şehirdeki rastgele bir dairede ne yaptığımı sormamaları için söyledim."

"Eve dönmekle uğraşmak istemediğin için dinlenmek için oraya gittiğini sanmıştım?"

"Hayır," dedim yumuşak bir sesle, başımı sallayarak. "Orada kalmamın tek nedeni, orada beni izlemenin senin için daha kolay olmasıydı. Beni izlemenden hoşlanıyorum."

Aramızda sessizlik hakim oldu. Kendimi kıpırdanmaktan alıkoymak zorunda kaldım. İlk kez onu anlayamıyordum. Düşüncelerini ya da nasıl hissettiğini anlayamıyordum ve bu midemi bulandırıyordu.

Yine çok mu ileri gittim?

Yaptığım şey çok mu fazlaydı? Ben çok mu fazlayım...

Masadan atlayarak bana doğru koştu ve dudaklarını benim dudaklarıma yapıştırdı. Sandalyem geriye devrildi ve ikimiz de yere yuvarlandık.

"Oh... ah, lanet olsun." Ağzım hala onun ağzına yapışık halde inleyip güldüm.

Lyla beni daha da sert öptü. "Sen benden bile daha delisin," diye dudaklarıma fısıldadı. "Ve bunun için seni çok seviyorum."

Geniş bir gülümsemeyle karşılık verdim.

Kız arkadaşım mükemmeldi.

Son

SİZE KÜÇÜK BİR NOT

Vay canına. Bu anın sonunda geldiğine inanamıyorum.

Bratva serisinin sonu.

Bu yolculuğun bir parçası olduğunuz için hepinize çok teşekkür ederim. Sizler olmasaydınız bunu başaramazdım.

Hayalimin peşinden giderken bana sürekli cesaret ve destek veren partnerim Pierce'e çok teşekkür ederim.

En iyi arkadaşım Nikita'ya, zor zamanlarımda her zaman yanımda olduğu için teşekkür ederim.

Bu kitapları olabilecek en iyi hale getirmek için çok çalışan harika editörüm Brittany'ye teşekkür ederim.

Ve son olarak, bana şans tanıdığınız için siz okuyuculara teşekkür ederim.

Bu hem tatlı hem de acı bir an. Umarım Lukyan ve Lyla'nın hikayesini benim yazarken sevdiğim kadar siz de sevmişsinizdir.

Bu hikayenin sonu olsa da üzülmeyin. Volkovlar için hala planladığım birçok şey var.

Kalbimin derinliklerinden teşekkür ederim.

T J x

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

